

MẶT TRỜI

ĐÊM

LÊ XUYÊN

MÂY HỒNG

mặt trời đêm

Lê Xuyên

mặt trời đêm

Lê Xuyên

Bìa: *M. C. P*

Nguồn:

mặt trời đêm

LÊ XUYÊN

MÂY HỒNG
xuất bản * Saigon 1975

PHẦN 1

Hai Thắm đặt chiếc thúng không xuống cạnh bồ lúa, đưa tay vén, vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, đoạn móc chiếc gương tròn trong túi ra, ngắm soi. Cô cười duyên với khuôn mặt bầu bĩnh của mình trong gương

Thắm hài lòng cất gương vào túi, đoạn ngắm nghía vóc vạc của mình. Cô ưỡn ngực ra rồi lật đặt núm hai vạt áo kéo trễ xuống như có ý muốn che lấp bớt khuôn ngực tròn căng, nhưng cử chỉ ấy

chỉ làm lộ thêm những đường nét mà Thắm muốn cố giấu bớt.

Vừa lúc ấy Ba Lành, người làm công của ông hội đồng Năm (cùng một chủ với Thắm) đi trờ tới. Anh ta đứng khựng lại, đắm đuối nhìn cô gái.

Nghe động, Thắm quay lại. Cô thở ra và vui vẻ nói:

– Anh làm người ta hết hồn hà! Tui tưởng đâu bà hội đồng đi rảo chợ. Mà làm gì đứng sững đó như trời trồng vậy?

Ba Lành lắp bắp đáp:

– Tui đi lấy lạt dừa để đánh quai chèo.

– Thì đi lấy đi!

Ba Lành vẫn còn lựng khựng ở đó. Thắm lại hỏi:

– Sao hồng đi!

Ba Lành liếc ngang về phía cô gái, ắp úng lên tiếng:

– Cô hồng lo đi xúc lúa đi, chứ cứ ở đó sẫm soi ngắm vuốt hoài...

Hai Thắm nhú mày:

– Việc gì anh xía vô chứ?

Ba Lành chắc lưỡi:

– Hồng phải tui chê bai gì... Tui cũng... chịu vậy lắm... Nhưng rủi bà hội thấy cô... bỏ bê công việc như vậy bả rầy dẫu lắm đa!

Thắm bữu môi:

– Thây kệ tui. Bộ anh tính mét với bả à?

Ba Lành lắc đầu lia và khẽ kêu lên:

– Hồng! Trời ơi, tui mà đi mét cô? Cô hồng thấy nhiều khi tui còn làm thế cho cô, còn nhận lỗi thế cho cô. Tui... muốn giúp cô hồng hết thì nỡ lòng nào đi hại cô... Bộ cô... hồng rõ bụng tui chút xíu nào hết sao?

Giọng nói thăm thiết của Ba Lành làm cho Thẩm cảm động. Cô ta cười tươi và dịu giọng bảo Ba Lành:

– Tui biết chứ sao không...

Ba Lành rên rĩ:

– Vậy mà cô còn nói đánh đầu.

Thẩm vội xua tay:

– Thôi thôi... tui muốn phá anh chơi đó mà. Nghe lời anh, tui đi xúc lúa cho vịt ăn đây. Chịu chưa?

Mắt Ba Lành sáng lên:

– Tui cũng đi lấy lạt dừa đây.

Thắm với tay lấy thúng lên. Cô vừa dợm đi thì Ba Lành đã kêu giựt ngược lại:

– Khoan đã cô!

Thắm dựa lưng vào vách “căng tăng” của bồ lúa trong một dáng điệu nửa như chờ đợi, nửa như... khinh khỉnh. Cô liếc xéo Ba Lành như để dò xét, đoạn đứng đĩnh hỏi:

– Gì nữa đó cha nội?

Ba Lành cúi mặt xuống, ấp úng:

– Tui nói thiệt chứ không phải giỡn đâu.

Thắm giậm chân, chắc lưỡi:

– Coi, anh kêu tui lại rồi khi không

lại trách móc tui ngang xương. Bây giờ anh muốn nói gì thì nói đi, chớ cứ lập cập hoài thì mụ nội tui cũng không rõ được. Hơn nữa, tui với anh cứ đứng lúc thúc ở kẹt lẫm lúa tối mờ mờ như vậy... rùi ông hội bà hội đi xốt qua thấy được..

Ba Lành lạnh lùng ngắt ngang lời Thẩm:

– Nếu cô nói vậy thì thôi.

– Coi, sao lạ vậy? Bộ anh không sợ chủ hay sao?

Ba Lành thở dài, buông thõng hai tay:

– Đành rằng vậy nhưng... thôi, bây giờ tui không có chuyện gì để nói với cô hết.

Thẩm đứng thẳng người lại:

– Bộ anh khật khùng sao chứ! Ba hồi vậy, ba hồi khác. Tui tức rồi đó ghen!

Ba Lành vẫn cúi gằm mặt xuống, ngập ngừng lựa lời:

– Tui tưởng cô không sợ...

– Chủ mà không sợ thì sợ ai?

– Tui có nói gì khác đâu, nhưng.... thôi để khi khác...

Dứt lời, anh ta lúi thủi bỏ đi một nước... Thăm lắc đầu nhìn theo, đoạn xách thùng đi vòng lại cửa bồ lúa..

Cô vừa đi tới một góc khuất bên kệt lẫm lúa, thì một chàng trai nháy xổ ra, “hù” một tiếng nhỏ.

Thăm giật nảy người, quơ chiếc thùng lên như sẵn sàng để tự vệ, nhưng

khi nhận rõ chàng trai ấy, cô vùng vằng kêu lên:

– Cậu Ba kỳ quá hà! Làm tui tưởng ma cỡ gì chứ!

Ba Nhâm (tên chàng trai con của ông hội đồng) cười mơn:

– Thôi để anh xin lỗi và thưởng cho Thắm ghen.

Thắm lăm lét ngó ra phía sau lưng:

– Cậu ăn nói... bạt mạng như vậy rủi ông bà hội đồng hay kẻ ăn người ở khác trong nhà hay được thì nguy cho tui lắm.

– Thì ở đây có ai đâu mà Thắm sợ?

Thắm thở ra, đoạn hỏi:

– Mà cậu đứng núp ở kẹt hốc này làm chi vậy?

– Đợi Thắm chórchỉ nữa!

Thắm hơi cúi mặt xuống:

– Sao cậu biết tui vô đây?

– Hồi nãy anh nghe Thắm nói ở dưới bếp là sửa soạn cho vịt ăn, nên anh lên lên đây trước để đợi. Cha, chờ Thắm lâu thấy mớ (anh ta nghiêm giọng lại)... Mà Thắm nói chuyện rù rì với ai ở đằng đầu kia lâu quá vậy?

Thắm chớp mắt, ấp úng dà dụa một giây đoạn làm tỉnh đáp:

– À anh Ba Lành đó mà. Ảnh đi lấy lạt dừa để đánh quai chèo... Tui gặp ảnh nên phải ba điều bốn chuyện cho phải phép vậy thôi.

Nhâm chắc lưỡi:

– Ồi thằng chết dầm đó hơi sức nào

đâu Thắm nói chuyện cà kê dê ngỗng với nó hồng biết! (đến đây, Nhâm lúi hẩn vô kệt và đưa tay ngoắc Thắm)... Xích vô đây để anh nói cái này cho mà nghe!

Thắm đỏ mặt e ngại nhìn vào góc lằm lúa tối om ấp úng:

– Thôi cậu à.

– Coi, việc gì mà thôi! Vô đây đặng anh nói cái này ngộ lằm!

Thắm lại ngó chừng ra phía sau lưng:

– Rủi ai...

– Anh nói không sao hết trơn mà! Ba má anh đi xóm, Thắm cũng biết rõ chớ bộ không sao? Năm thuở mười thì mới có một dịp như vậy. Thắm mau lại đây, anh nóng ruột nóng gan quá trời quá đất đây nè. Tự hôm nay, anh muốn gặp riêng

Thắm mà bị kỳ đà cắn mũi, cắn lái hoài, tức muốn bể ngực!

Thắm mân mê vành thúng:

– Cậu coi chừng.... anh Ba Lành.

– Ồi thằng đó mà kể số gì! Nó lo công việc của nó, chớ đâu có dè hai đứa mình núp nơi đây. Hơn nữa, nếu nó thóc mách nầy nọ, anh vặn cổ nó lại ra sau lưng. Chẳng lẽ mình ngán nó sao Thắm?

Giọng Thắm trở nên rầu rầu:

– Nhưng thân phận của tui như vậy mà cậu như vậy thì... tui thấy hồng nên cậu à. Bể gì tui cũng là một kẻ đi ở đợ.

Nhâm chắc lưỡi:

– Thắm sao kỳ quá. Anh thương Thắm là đủ rồi.

Thấm ngó lơ lên bồ lúa:

– Nhưng rồi việc thương ấy sẽ đi đến đâu? Đời nào ông bà hội đồng cho phép cậu... tính tới nữa? Cậu có thương tui, cậu cũng nghĩ xa một chút. Nếu ẩu tả này việc đổ bể ra, thế nào ông bà hội đồng cũng tổng tui ra khỏi nhà. Tới chừng đó, tui chỉ có nước... khóc một mình chớ làm gì hơn được? Đó là tui chưa kể việc tui về nhà còn bị ông già bà già quánh cho róc xương nữa...

– Thấm sao hay lo bao đồng quá. Anh nói thiệt, thà anh để cho ba má anh từ anh chớ đời nào anh...

Liếc thấy cô gái vẫn còn có vẻ e dè, Nhâm bèn nói hêm:

– Thấm lo xa như vậy cũng phải lắm nhưng hai đứa mình có làm gì quá lỗi

đâu? Nói đến nước cùng mà nghe thì bất quá... nếu gặp trắc trở, Thắm cũng về đi lấy chồng như thường.

Thắm háy xéo anh ta:

– Cậu nói sao nghe dễ quá! Nhưng rủi... cầm lòng hồng đậu thì sao? Cậu cứ theo tui dẻo dẻo như vậy, tui mãi ngo cũng chẳng đành...

Nhâm nói liền:

– Thì anh biết Thắm cũng không hờ hững với anh lắm nên anh mới dám... chận đường như vậy. Tụi mình đều thương nhau thì tội gì phải nhịn. Anh nói thiệt, nếu Thắm cứ ép bụng đang ra hoài có ngày anh làm ẩu đả!

Thắm khẽ kêu lên:

– Ý chèn đét ời, cậu làm vậy tui chạy

tét luôn đa. Thôi cậu để tui đi xúc lúa kéo ba con vịt đói meo chết hết.

Nhâm đưa tay níu chặt lấy tay Thắm:

– Bộ Thắm quý mấy con vịt đó hơn anh sao? Anh cũng đang chết thèm, chết khát, chết đói đây nè.

Thắm vênh mặt lên:

– Cậu mà đói khát.

Nhâm kéo cô gái lại gần:

– Anh đói... Thắm đó!

Thắm giựt mạnh tay ra:

– Thôi đi cậu! Cậu nói bậy hoài!

Nhâm tiện thể ôm lấy ngang “eo ếch” Thắm, kéo vô trong. Thắm chỉ kêu lên nho nhỏ:

– Kỳ quá cậu! Rủ ai thấy...

Nhâm vừa hôn vào cổ Thắm vừa nói:

– Hồng có ai biết mà!

Thắm lúng búng:

– Coi chừng anh Ba Lành...

Nhâm gạt ngang:

– Mười Lành bây giờ cũng chẳng sao, chớ đừng nói gì ba!

Thắm thở mau:

– Thôi đi cậu.

Nhâm không ừ hử gì hết mà càng ôm siết lấy cô gái. Thắm ngó nhanh ra phía sau làm Nhâm giật mình. Anh ta cũng ngھnh cổ lên nhìn về hướng ấy:

– Thắm la hoảng hoải! Có khỉ gì đâu.

– Nhưng cũng phải coi chừng.

– Thì có anh day mặt ra đây nè.

Thấm nhỏng nhảnh nói:

– Anh thế còn biết gì nữa. Giả tử trời
găm một bên...

Nhâm nghiêng răng siết mạnh Thấm,
và nói luôn:

– Thì anh cũng không nhả nữa!

Thấm nhăn mặt kêu lên:

– Đau người ta thấy mồ hà!

Nhâm chắc lưỡi:

– Thấm kêu la chói lói như vậy, thiên
hạ bu lại đây bây giờ!

Thấm phụng phịu:

– Ai biểu.

...Nhưng vì cô không nói thêm gì nữa được ngoài mấy tiếng “thôi... cậu” đứt đoạn... yếu dần rồi cuối cùng chỉ còn có những tiếng thở mau xen lẫn với tiếng rúc rích, hoặc tiếng kêu nhỏ. nửa như vùng vằng, nửa như thích thú... “Kỳ thấy mồ!”

Chiếc thúng trên tay của Thắm rơi xuống đất từ lúc nào...

Tựa lưng vào vách bồ lúa, Thắm nhón chân lên như bị thu hút bởi một sức mạnh vô hình. Hai tay của Thắm chịu ra phía sau và mấy ngón tay của cô như tê hẫng đi, trong khi phải bám níu vào chiếc nẹp tre kẹp vòng bồ lúa.

Một con rắn lẩn chắc lưỡi rõ mồn một trên kệ khiến Thắm giật mình.

Như một người sức tĩnh, cô xô mạnh Nhâm ra và gắt gông ngang:

– Thôi đi anh.

Nhâm không ngạc nhiên chút nào về cử chỉ đột ngột ấy, mà còn cười khoái trá trước tiếng xưng “anh” bất chợt kia. Để trấn an cô gái, anh ta ân cần hỏi:

– Bộ có gì lạ Sao Thắm?

Núu giữ lại hai vạt áo cho hai mí khuy khép chéo lên nhau, Thắm cúi mặt và trả lời giọng một như đang bực bội như một cái gì:

– Hồng có gì hết trơn nhưng.... thôi.

Nhâm cười mơn sà lại khiến Thắm gằn như là hét lên:

– Em biểu thôi mà!

Biết rằng cô gái đang chống chọi với chính cô ta hơn là với mình, Nhâm thủ thỉ lên tiếng:

– Coi, có gì mà Thắm... sợ như vậy. Anh chỉ thương Thắm... chút đỉnh như... tự này giờ chớ có ăn tươi nuốt sống Thắm luôn đâu!

Vừa nói Nhâm vừa nắm lấy hai tay cô gái rút nhẹ ra. Thắm không chống lại mà chỉ nói cụt ngủn:

– Chút xíu đó ghen!

Nhâm đáp càn:

– Ủ mà!

Lần này, như sợ phí mất nhiều thì giờ, Nhâm có vẻ lẹ chộp hơn. Đó là điều làm cho Thắm bắt đầu hoảng sợ chớ không mất tỉnh táo như ban này nữa. Cô cứ liên miện kêu khẽ “thôi đi anh” để rồi cuối cùng cô cương quyết chộp lấy tay của Nhâm lại, hất mạnh xuống.

Nhâm ngơ ngác:

– Sao vậy Thắm?

Thắm bậm trợn vuốt sửa lại áo quần và đáp:

– Còn hỏi nữa! Bộ anh tính làm tới à? Bộ anh nói em dễ lừa chắc.

Mặt Nhâm sượng trân. Anh ta ấp úng tự bào chữa

– Anh có làm gì quá lỗi đâu?

Thắm cười lạt:

– Xí, hổng quá lỗi! Bộ em nói gian nói dối chắc. Ban đầu em... có nói gì đâu nhưng rồi anh... Chớ anh làm gì mà...

Cô bỏ dở giữa câu và xén lên nhìn xuống phía dưới áo, tần mẩn đưa tay vuốt đi vuốt lại mặt quần như muốn xóa

một nếp nhăn vô hình nào vậy.

Nhâm soi mói nhìn cô ta và cười khan:

– Thật anh không dè Thắm... chúng ngang như vậy. Anh tưởng Thắm hiền...

Thắm mỉm cười:

– Hiền như cục bột hén? Để anh vo tròn bóp méo gì cũng được hết hén? Chắc anh muốn em kêu anh bằng cậu hoài (giọng cô trở nên rần rỗi). Em ở đợ thiệt nhưng ở đợ với ông bà hội đồng.

Nhâm cau mày:

– Thắm nói chi đó mới bậy đa!

Thắm đều giọng nói tới:

– Mà ví dầu em có ở đợ với... “cậu” đi nữa thì hồng phải em ở đợ luôn cái

chuyện yêu đương. Bộ “cậu” muốn em thương “cậu” à? Hay là cậu cho em là một món đồ chơi? Một thứ trái cây trong vườn mà “cậu” muốn bứt hái lúc nào cũng được hết?

Nhâm tát nụng vào má Thắm:

– Thắm nói điên rồi. Sở dĩ anh có hơi nóng này một chút vì anh thương Thắm ghê lắm, nhứt là từ khi Thắm mạnh dạn xưng hô anh em với anh. Thắm, còn kêu anh bằng cậu tức là Thắm muốn rửa anh đó.

Thắm hớn hờ trở lại:

– Nhưng rui em quen miệng kêu anh trước mặt ông bà hội đồng thì sao?

Nhâm cười theo:

– Tùy lúc chớ Thắm! Quen cái điệu

đó thì chết cả đôi. Bây giờ Thắm hết giận anh chưa?

– Hỏi để... làm tới nữa hả?

– Bậy! Nói vậy Thắm buộc tay buộc chân anh hoài sao?

Thắm nguýt dài:

– Ai biểu nó táy máy chi! (cô ta cúi mặt xuống) với tại chỗ trong kẹt trong hốc túm rọ như vậy, phải đứng... mỗi chân thấy mờ, phải dòm trước ngó sau.. lên ruột cầm canh thì... thì anh nghĩ coi sướng ích gì? Chắc anh không muốn nài ép em phải chịu cực chịu khổ như vậy.

Nhâm gãi đầu:

– Kể ra thì cũng kẹt quá. Mình đâu có nhà cửa riêng. Tối Thắm lại ngủ chung với mấy bà dưới bếp thì anh chịu co tay...

Hay là mình hẹn ở chỗ nào đó... Hay là Thắm lên trên anh vậy?

Thắm lắc đầu lia lịa:

– Ý hổng được đâu. Ông bà hội đồng đều ngủ “sẻ” thức lắm. Ai rọ rạy là ông bà biết liền. Em không dám đâu.

Nhâm thở dài:

– Vậy để anh kiếm một cái chòi trống nào ngoài đồng.

Thắm vẫn lắc đầu:

– Em không đi đâu. Thiệt ra, hai đứa mình lên lút gặp gỡ như vậy cũng là quá. Em nói ra thì anh cũng chẳng hiểu. Phận của em khó hơn anh nhiều. Em là con gái, anh con trai. Em nghèo. Anh giàu.

Nhâm đáp càn:

– Thắm lại nghĩ lẫn quẩn nữa. Làm gì anh không hiểu! Nhưng một khi anh đã nhút quyết thương Thắm...

Thắm thở dài:

– Em không tin.

– Không tin sao Thắm chịu đứng đây với anh tự nãy giờ?

– Thiệt kỳ vậy đó... Em biết phận em đối với anh thì... so le nhiều lắm nhưng em cũng biết là em... thương anh.

Nhâm không muốn suy nghĩ gì hết và xua tay:

– Thương anh là được rồi chứ đừng có rắc rối gì nữa hết. Anh cũng thương Thắm quá trời, quá đất đây nè? Bây giờ không phải là lúc nói những thứ chuyện... cù cưa cù nhầy đó! Năm tuổi mười thì mới có một dịp may như vậy...

Thắm thở dài:

– Thì có dịp may nên em mới nói hết cho anh rõ bụng em..

– Rõ hết trơn rồi. Lúc này không phải là lúc... nói mà Thắm!

Thắm phụng phịu:

– Anh cứ vậy hoài. Em phải nói dứt dặt cho anh rõ...

Nhâm chắc lưỡi:

– Ta nói rõ rồi mà!

Thắm ôn tồn tiếp lời:

– Em biết anh có thương em thì cũng thương, qua ngày vậy thôi. Anh đi học trên tỉnh thì anh có thiếu gì các cô... tiên sa phụng lộn hơn em...

Nhâm phì cười:

– Ghen hả?

Thắm khẽ nhún vai:

– Họ ở tíu mù trên tỉnh thì em ghen nổi gì! Em chỉ biết rằng anh thương em đây là thương... qua đường vậy thôi. Bởi vậy đâu anh có hứa, có thể là sẽ cưới em, em cũng chẳng tin.

Nhâm gượng đáp:

– Mình nên dẹp mấy thứ chuyện nhức đầu ấy qua một bên đi. Thời buổi loạn xộn này không sớm thì muộn Tây nó cũng trở qua đây (1945). Như vậy anh có lên trên học nữa đâu mà Thắm sợ. Chuyện này anh ở lì dưới này..

Thắm bĩu môi:

– Anh ở lì dưới này thì cũng vậy thôi, hay nói cho đúng ra, thì em càng khổ thêm... Anh cứ đeo dính em hoài...

– Biết vậy thì còn nói gì nữa! Thắm thiệt kỳ! Hơi sức nào lo chuyện chưa tới! Mình hưởng được lúc nào hay lúc này.

– Cha, hưởng rồi để một mình em gánh hết cái khổ há!

– Khổ gì? Tự nãy giờ Thắm có thấy cái gì khổ hông?

Thắm háy xéo:

– Anh cứ nói xàm hoài! Đứng mỗi chơn thấy mồ đây nè!

– Thì để kiếm cách cho Thắm khỏi đứng vậy.

– Xong để rồi em lãnh đủ hả? Anh chỉ thấy cái trước mặt mà không nghĩ đến cái sau lưng.

Nhâm níu lấy cô gái:

– Thì cái trước mặt đây cũng đủ rồi!
Và cái trước mặt đây mà còn chưa hưởng
được thì dẹp cái sau lưng qua một bên đi
Thấm làm mất thì giờ quá. Thôi để anh
thương một chút rồi anh để Thấm đi.

Thấm vùng vằng:

– Một chút hoài hà!

Tuy nói thể Thấm vẫn ngoan ngoãn
đứng yên, và để cố gắng “thuyết phục” cô
gái. Nhâm không có những cử chỉ bộp
chộp như lần trước. Đó là điều làm cho
Thấm không thể cố giữ vẻ thản nhiên lâu
hơn nữa được. Cô gục đầu lên vai Nhâm,
nhắm nghiền mắt lại... Nhâm bực mình
ngó quanh, tự trách mình đã chọn một
cái kẹt quá hẹp để không thể làm gì khác
hơn là phải cùng đứng áp vào vách bồ
lúa...

... Ba Lành đang lui cui rút mấy bó dây dừa chắt đống trên mấy cây đà tre gác trên trần bồ lúa thì chợt để ý đến tiếng rừ rừ ở kệt bên kia. Anh ta nhúu mày lắng tai nghe kỹ: rõ ràng là một giọng nam, một giọng nữ.

Ba Lành tái mặt nghĩ ngay đến cậu ba Nhâm và Thắm. Anh ta không muốn nghe thêm gì nữa và tiếp tục rút bó dây ra nhưng chợt những tiếng cười ngặt nghèo của Thắm nổi lên...

Ba Lành cau mày lăm bắm:

– Mắc ông mắc cha gì mà nó cười dữ vậy hồng biết!

Rồi như hết tự kềm chế nổi, anh ta nường theo mấy cây đà ngang bò lần lại nơi phát ra những tiếng cười nát ruột nát gan ấy...

Ba Lành ngừng lại, nhìn sững chiếc thúng nằm lăn lóc trên mặt đất. Vật vô tri vô giác ấy như giấu cọt, như thách đố anh ta. Phải chi đứng sẵn dưới đất, anh ta sẽ đá phăng cái thúng ấy cho đã nư giận.

Anh ta đã đoán được phần nào nhỏ, việc gì đã xảy ra trong kẹt tối kể cận chiếc thúng bị bỏ rơi ấy. Nhưng muốn được chắc chắn tin rằng mình không mê ngủ, không ghen hão, Ba Lành mím môi bò lần tới nữa. Ban đầu anh ta tưởng rằng một trong hai người núp trong hốc đó đã bỏ đi nhưng sau khi nhìn kỹ anh ta mới biết rằng họ đang quấn chặt nhau và cùng tựa người vào vách bồ lúa.

Ba Lành choáng váng mày mặt, lắc đầu mạnh mấy cái để cho được tỉnh trí. Anh ta bám chặt vào tay đà như sợ bị sút tay rơi tuột bất tử. Tự nhiên, mồ hôi anh

ta đổ ra như tắm. Anh ta nhắm nghiền mắt lại một hồi lâu và khi mở mắt ra, nhãn quang của anh ta càng thấu được rõ thêm những gì đã xảy ra trong kẹt hốc ấy.

Đầu tóc của Thắm đã xô tung và Ba Lành nghiêng rằng khi thấy được đôi bờ vai trắng tròn của cô gái nhô lên trên phần chiếc áo túi mở toang và tuột xuống quá ngang nửa lưng... Ba Lành không chịu nữa được khi còn thấy rõ bàn tay thô bạo của Ba Nhâm... và anh ta không hiểu sao “con Thắm nó lại để cho cậu... lung tung như vậy”!

Anh ta nín thở, nghĩ nát óc cách can thiệp nào cho khéo léo nhứt để rút hai người đang “xà nẹo” ấy ra. Phải nói rằng, Ba Lành hoảng kinh thật sự khi thấy Thắm gục đầu lên vai Nhâm, đôi tay buông lỏng... và Nhâm đã vượt qua

giới hạn của chiếc áo túi còn dính lỏng lẻo trên một nửa thân người của Thắm...

Ba Lành không thể chậm trễ một giây nào nữa khi, thấy rõ chiếc lưng quần màu hường nằm thành một hình vòng chung quanh đôi bàn chân còn cố giữ sát khít đến lúc nào hay lúc nấy. Và những tiếng động “thôi anh” nửa như van vủ, nửa như... đã đầu hàng trước của Thắm càng làm cho Ba Lành lo quỳnh lên. Anh ta xoay người bỏ nhanh trở về phía để đóng dây dứa, rút nhanh một bó ném mạnh xuống đất để gây thành tiếng động. Tiếng “phịch” ấy quả làm cho Nhâm và Thắm giật mình.

Cô ta lật đặt xô Nhâm ra và cúi nhanh xuống. Nhâm thì thầm:

– Hồng sao đâu mà! Chắc mèo rượt chuột và làm rớt cái gì đó.

– Chắc có ai anh à.

Nhâm ôm lại cô gái:

– Ai cũng thấy kệ họ!

Thăm dáo dác ngó ra phía sau:

– Sao em nghi có ai rình mò quá anh à!

– Cũng thấy kệ! Người ta đang...

Thăm lại xô anh ta ra, hấp tấp sửa lại quần áo.

Ở đầu này, thấy cặp ấy không chịu ló ra, Ba Lành càng thêm sốt ruột. Anh ta nghĩ ra một kế là nói khan với một kẻ vô hình:

– Mà kiếm cái gì đó Tám? (và tiếp luôn). Mà lại phía kẹt bồ lúa ở bên kia coi có không, hay là đợi tao xuống một chút...

Mấy câu nói trống không ấy có hiệu nghiệm ngay. Ở đầu đường này, Thắm hoảng hốt chụp cái thúng lên và cương quyết gạt Nhâm qua một bên

– Hồng êm rồi anh. Để khi khác.

Nhâm níu tay cô ta lại:

– Để anh lánh mặt đi rồi lát nữa anh trở lại đây kiếm Thắm ghen.

Thắm đáp càn cho xong:

– Ủ. Mà coi chừng đừng để họ thấy mặt anh đó.

Dứt lời Thắm bỏ đi một nước, nhưng rồi cô lại đứng khựng lại khi thấy bó lạt dừa nằm chình ình dưới đất.

Cô nhú mày một giây đoạn từ từ ngược mắt nhìn lên trần nhà.

Khi thấy rõ Ba Lành đang ngồi xếp ve trên ấy, Thẩm cười gằn:

– Anh phải không?

Ba Lành ấp úng:

– Ủa... Tui vừa lấy mấy bó dây dừa mà.

Thẩm bậm trợn ngoắc anh ta:

– Đừng giả mù sa mưa! Xuống đây để tui hỏi!

Ba Lành miễn cưỡng lết ra đầu cột, ngừng lại, hỏi vọng xuống:

– Chuyện chi vậy cô?

Thẩm đáp gọn bân:

– Xuống đây rồi biết...

– Tui có... làm gì đâu...

Thấm giậm mạnh chân, gắt lên:

– Tui biểu xuống đây mà!

Ba Linh thở dài, dềnh dàng leo xuống như muốn kéo dài thời gian giáp mặt Thấm lâu được chút nào hay chút nấy, và khi đặt chân xuống đất, anh ta lại làm bộ không dám ngó thẳng lên mặt Thấm.

Thấy thế, Thấm chống nạnh lên, lạnh lùng cất tiếng hỏi:

– Xong xuôi hết chưa?

Ba Lành đứng thẳng người lại, cười gượng:

– Bộ có chuyện gì hay sao mà tui coi bộ mặt mày cô quạu đéo vậy?

Thấm rướn giọng lên:

– Thiệt anh hông biết chuyện hả?

Chớ ai thò tay mặt đặt tay trái liệng bó
lạc dừa này xuống đây?

Ba Lành làm tỉnh:

– Ờ tưởng gì... Tui sút tay làm rớt đó
mà.

Thăm cười lạt:

– Trớ hay quá há! Còn ai mở miệng
kêu thẳng Tám thẳng Chín nhoi lên đó?
Bộ thẳng Tám, thẳng Chín của anh là gốc
cột, là cây kèo hay là ma, là quỷ gì chắc?

Ba Lành lúng túng chống chế:

– Nó lên đây thiệt mà cô.

Thăm xua tay:

– Nghỉ đi. Nói thiệt, anh đâu qua mặt
tui được.

– Tui làm gì mà qua mặt cô?

Thắm nổi dóa:

– Xí, làm gì! Tôi đi guốc trong bụng anh đây nè Tôi hỏi thiệt anh, có phải anh thấy... cái gì hông?

Tự nhiên, Ba Lành lắc đầu:

– Tui lo công việc của tui chớ có thấy khỉ gì đâu.

Thắm lừ mắt nhìn lại anh ta rồi lại hỏi ngay:

– Có phải anh làm kêu réo om sòm để phá đám tui không?

Ba Lành, như một kẻ nằm được ưu thế, sáng mắt lên và cười:

– Cô đi xúc lúa thì ăn nhậu gì đến tui mà tui phá đám?

Thắm hết còn nhịn nổi:

– Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt.
Tui hỏi anh thấy cái gì rồi? Cấm trả lời
vòng vo đó nghen!

Ba Lành cúi mặt xuống, hỏi lại nhỏ:

– Có phải cô... gặp cậu Ba hông?

– Ủ. Rồi sao?

Ba Lành ngược mặt lên với một cặp
mắt đầy vẻ than oán:

– Cô còn hỏi tui nữa? Mà tại sao cô
để cho cậu làm vậy chứ?

Thăm thẳm ra xẻn lẻn, nhưng vẫn giả
giọng cứng rắn:

– Làm cái gì đâu hả? Bộ nói chuyện
một chút rồi... mất màu hay sao?

Ba Lành rầu rĩ lắc đầu:

– Tui thấy hết trơn... Tui thấy... Thôi, tui nói mí mí vậy cô đủ hiểu rồi, đừng bắt tui phải... khai hết vì đó là một điều đau lòng đứt ruột..

Thấm cúi mặt nín thính.

Thấy thế, Ba Lành đau khổ hỏi luôn:

– Cô chịu tui nói đúng chưa?

Thấm thở dài, đoạn lên giọng than thở:

– Anh biết một mà không biết hai. Bộ anh nói tui... bậy bạ với cậu Ba sao?

Ba Lành cười lạt:

– Cô thì miệng lưỡi lắm. Tui thấy sao, tui rói vậy. Thử thời không có tui... coi bây giờ cô có... có bị cậu Ba làm... rồi đời cô hông!

Thẩm phì cười ngay:

– Anh này nói nghe lằng òm. Tui giả dại làm vậy chớ bộ tui không biết giữ thân tui sao (cô ta điểm mặt Ba Lành, hăng hái tiếp)... Đó là kể tui dục hườn cầu mưu...

– Ý trời thần ơi! Cô nói sao nghe dễ ợt! Cái chuyện.. trong đường tơ kẽ tóc, nếu tui ngậm cam bỏ đi thì cô... hườn cái gì nữa được chớ. Hai đảng đang khít rịt nhau, nội cái tui thấy sơ sơ thôi, nếu yếu bóng vía, tui dám để tuột tay lộn cồ xuống đất lắm.

Thẩm chắc lưỡi:

– Anh thấy ba chùm ba cháng rồi nóng mặt tưởng ra quá lỗ vậy thôi chớ sự thiệt đâu đến nỗi nguy nan như vậy. Tui biết có anh ở lẫn quần đâu đó nên vững

bụng lắm. Tui tỉnh khô anh à.

– Hứ, tỉnh khô mà đứng chết trân không nhúc nhích, cục cựa gì hết. Mà tui hồng hieu tại sao cô làm vậy? Bộ cô phải lòng cậu Ba rồi sao?

Thấm vùng vằng:

– Phải lòng cái khỉ khô gì! Thôi bây giờ anh lo mần công việc đi để rảnh rồi rồi tôi sẽ kể hết cho anh nghe. Anh yên tâm đi, tôi với anh mà xa lạ gì mà anh phải cật vấn? Với lại, anh cũng đã thấy... tui có sao đâu!

Ba Lành kêu lên:

– Tui đang nóng như bị lửa đốt mà cô để hướn đãi như vậy sao được. Cô phải cho tui biết liền bây giờ, chớ hông tui hồng chịu đi đâu hết.

– Nằm vạ như con nít hả?

Ba Lành đáp liền:

– Ừ đó!

Thấm thở ra một hơi dài như cam phận:

– Đây tui nói sơ cho anh rõ: hổng phải tui thương yêu gì cậu Ba đâu!

– Hừ.

– Coi, để tui nói hết chớ làm gì mà anh hăm hù quá vậy?

Ba Lành xua tay:

– Thôi cô làm ơn nói tới đi.

Thấm ôn tồn kể tiếp:

Anh nghĩ coi tui là thứ ở đợ còn cậu Ba là dân công tử, khác nhau đành rành,

do đó, dầu cho tui có ngu dại thương yêu cầu đi nữa, cũng chẳng ăn thua gì hết.

Ba Lành gật gù:

– Tui cũng muốn nói với cô y như vậy.

– Thì đó! Tui biết rõ phận mình lắm chớ đâu có u mê ám chướng gì.

– Xí! Biết rõ mà còn... leọ tẹo như vậy!

Thấm háy xéo anh ta:

– Nữa! Anh cứ đâm vô thọc ra hoài thì tui làm sao nói hết được! Đây nè tía nội: sở dĩ tui phải chịu trận như vậy là vì bề gì cậu cũng là chủ..

– Bộ chủ rồi muốn chủ luôn cô cũng được sao?

Thăm nhìn mặt:

– Anh nói cái giọng đó hoài! Nhưng cầu bắt ép tui thì làm sao? Nói thiệt với anh nếu hồi nãy tui không dục huồn cầu mưu – vì tui biết có anh ở gần — thì cầu đã làm... bắt kê quân thần rồi chớ hồng phải chỉ mới.. cù cửa cù nhầy sơ sơ vậy đâu! Thiệt tui khổ hết chỗ nói!

– Vậy cô không có miệng để la à?

Thăm thở dài sườn sượt:

– Cầu làm cho mình cảm hòng mới ức chớ.

– Tui có thấy cầu bịt miệng cô hồi nào đâu? Hai tay cầu quơ lia quơ lịa, tui thấy muốn nổ con người.

Thăm đỏ mặt ngó xéo anh ta:

– Nói vậy anh rình kỹ quá há! Tui nói

phải cảm miệng là vì cậu có cách chặn họng tui trước. Cậu nói là nếu tui hổng nghe theo cậu, cậu sẽ mét hết với ông bà hội đồng...

– Lạ chưa? Mét cái gì?

– Mét về chuyện của hai đứa mình.

Ba Lành trợn mắt:

– Chuyện của tui với cô? Bộ cô muốn nói giả ngộ sao chứ? Tui với cô thì có cái mốc xì gì đâu mà mét? Đây tui hỏi thẳng cô: từ hồi nào tới giờ tui có rớ tới cô một chút bẻo gì hông hả?

Thẩm chắc lưỡi:

– Anh thiệt thà quá đỗi! Ai hổng biết vậy, nhưng cậu đặt điều thì mình cãi lầy lại làm sao đây với ông bà hội đồng? Anh nghĩ coi cậu còn dám nói tới cái mức

này: cầu nói cậu đã bắt quả tang hai đứa mình đang xà nẹo với nhau như hai con ếch bắt cặp vậy.

– Coi, cô biết là hồng có mà! Phải được vậy tui cũng lạy!

Thăm mím cười:

– Thì tui nói cầu đặt điều mà!

– Mình người ngay mà sợ gì hả?

Thăm lại thở dài:

– Anh nghĩ coi, mình có ngay đến đâu mà ông bà hội đồng nghe đến chuyện đó, ông bà sẽ đuổi cổ cả hai đứa mình liền...

– Đuổi thì đuổi chớ!

– Anh quên rằng đôi bên tía má hai đứa mình đều còn thiếu ông bà Hội đồng

lúa ruộng, lúa góp ấp lắm đó sao? Mình mà bị đuổi ra thì tía má của mình cũng phải cuốn gói ra khỏi “điền” của ông bà hội đồng Nhưng nếu vậy thì cũng chẳng đáng ngại, tui sợ ông bà sẽ cho làng còng đầu cả nhà hai đứa mình lại để bêu xấu chơi cho hả!

Ba Lành cúi mặt, thở dài:

– Ủ khổ nổi đó nữa há!

Được thế, Thắm hăng hái nói tới:

– Tui nghĩ đến chỗ đó, tôi cũng hòng đó anh à!

Nghe Thắm phân trần như vậy, Bá Lành thấm ý gật gù. Thấy thế, Thắm sục sục nói tới:

–... và tui đành cần rằng nghe theo lời cầu...

Ba Lành cuống quýt hỏi:

– Ý trời mẹ ơi! Nói vậy rồi đòi cô chớ còn gì nữa?

Thấm mím cười đập nhẹ lên vai anh ta:

– Hồng có như vậy đâu mà anh là hoảng! Mới có... chút chút lấy lệ thôi chớ tui đâu có dại gì buông xụi hết. Anh ở trên dòm xuống, anh cũng... thấy rõ mà!

Ba Lành xén lén cười theo:

– Ờ thì cũng chỉ thấy... thấp thoáng vậy thôi và giả tí như cầu sấn tới luôn thì tui cũng chẳng biết đâu mà rờ. Chớ kẹt đó tối thui, phần thì hai người ôm sát đeo. Ý trời ơi, tui nhớ tới còn dám đổ mồ hôi hột đây!

– Bởi vậy anh mới làm bộ la ó lên

phải hông? Anh lọ mọ trên trần nhà, tui mừng húm. Tui biết thế nào anh cũng... cứu tui. Đúng y bon hén!

Ba Lành có vẻ hài lòng, nhưng lại làm mặt nghiêm:

– Lần sau cô nên dang xa cầu trước chớ đừng lờn vờn trước mặt cầu trong kẹt, trong hốc như vậy rồi cầu quen “mui” mần tới thì, trời cứu đa cô! Hổng phải lúc nào tui cũng kè kè một bên cô để có thể kỳ đà cản mũi kịp thì đúng lúc. Theo tôi nghĩ, cô cũng nên liệu nói mí mí cho bà hội đồng rõ về cái tánh ham ăn “sua dừa” (dê thích ăn cây sua dừa) của cậu Ba. Mình đánh tiếng trước như vậy có lợi hơn cô à,

Thấm khẽ lắc đầu:

– Tui cũng có tính như vậy rồi nhưng

khổ quá anh ơi: phận mình đi ở đợ, ở mướn như vậy, mình nói ai tin. Tui mà có xa gần, về chuyện này, thế nào bà hội bả cũng la tưới đi là tui đặt điều, là tui nạp nọn chớ cậu Ba đầu có thềm muốn tới thử tui.

Bà Lành to tiếng:

– Có bằng cứ đành rành mà cô!

Thăm mím cười một cách độ lượng:

– Như vậy càng chết nữa. Đó là cách để bả tổng cổ tui sớm. Hồng phải tui quyến luyến gì chỗ làm này nhưng chắc anh cũng dư rõ, tui mình đều kết có cha mẹ mình ở nhà. Mình đặt đầu vô đây mần là để trừ nợ.

Bà Lành thở dài sườn sượt:

– Ủ khổ quá há. Cũng tại cái tội nghèo mà ra...

Thấm xuống giọng vỗ về:

– Bởi vậy mình phải khéo léo, lươn lẹo mới được anh à. Vụt chạc hư việc hết. Anh nên vững bụng. Tui đâu có dại. Chẳng lẽ tí má tui nuôi cơm ăn cho lớn đến cỡ này rồi để cho ai muốn giày muốn vọc gì cũng được hết sao? Làm thân con gái chỉ quý ở chỗ đó...

Ba Lành gục gặt lia:

– Phải, phải... Tui lo thì phải lo vậy thôi chứ tui biết cô cũng hồng phải vừa gì... Có điều tui sợ cô... chê tui thấp kém hơn người ta.

Thấm chắc lưỡi:

– Bậy. Tui đây thì hơn gì anh. Có điều là mình thung thỉnh tính tới chớ đừng bộp chộp quá không nên.

Ba Lành than thở:

– Dầu sao thì cũng nóng chớ cô. Đó cô coi, cậu Ba... khi không cậu còn chuyện trò trong kệt trong hốc với cô chớ tui thì trước sau vẫn không ngo! Và còn đứng lấy mắt ngó nữa mới ngắt chớ! Cô nên hiểu chỗ đó giùm tui.

Thắm phì cười:

– Biết mà! Thì tui cũng nói chuyện với anh đây.

Ba Lành nhăn nhó:

– Ối! Thứ nói chuyện tầm khào này mà ăn nhằm gì. Cậu Ba cậu... ở trong kệt trong hốc, cậu nắm tay nắm chùn (anh ta liếc nhanh lên người Thắm)... cậu làm lung tung hết...

Thắm vui vẻ ngắt lời anh ta:

– Tui biết bụng anh muốn gì rồi. Tưởng anh đòi trâu, đòi heo gì chứ chuyện đó dễ ợt. Tui... bắt buộc phải chịu đựng với cậu Ba còn được hưởng hồ gì tiếc với anh sao! Có chút xiu đó chứ phải nhiều nhỡn gì sao!

Ba Lành đỏ mặt, tự nhiên tìm cách chống chế:

– Tui nói là nói vậy thôi chứ đâu phải đòi hỏi nhưng... phải có hai đằng...

Thăm hơi trề môi:

– Anh khó tổ mẹ! Việc đời phải châm chế lẫn nhau mới được... (cô ta thở ra). Vậy hôm nào tụi mình gặp nhau nhen?

Ba Lành lúng túng đáp:

– Cái đó cũng được nhưng cô nên biết trước mình gặp nhau... để chi?

– Coi thì gặp nhau để nói chuyện, để... anh muốn gì thì muốn. Cái đó thuộc về phần của anh mà! Chẳng lẽ tui đây phải chỉ vẽ cho anh từng chút hay sao? Tui không muốn anh phân bì này nọ với cậu Ba.

Ba Lành xụ mặt:

– Điều cần nhứt là cô nên biết rằng tui... quý cô, tui... mến cô hết chỗ nói.

Thăm chắc lưỡi ngắt ngang:

– Biết rồi! Anh khỏi phải khai vòng vo tam quốc. Anh thương tui chớ gì?

Ba Lành ngó lơ xuống đất rồi rụt rè hỏi lại:

– Còn cô?

Thăm thản nhiên đáp:

– Tui thì dễ lắm chứ không rắc rối gì hết.

Ba Lành ngó lên:

– Nghĩa là....

– Hồng nghĩa là khỉ khô gì hết. Nếu phải lấy chồng tui sẽ lấy anh. Chịu chưa?

Ba Lành chớp mắt lia rồi lúng búng hỏi lại:

– Bộ thiệt như vậy sao cô?

Thăm khẽ nhún vai:

– Tôi xí gạt anh thì té vàng, té bạc gì chứ? Bởi vậy tôi biểu anh đừng có chọn rợn gì hết. Hai đứa mình đi nước bên thì cần chi chụp giựt như... cậu Ba. Thôi, bây giờ anh đã vừa lòng hết trơn hết trọi rồi thì anh nên lo mần công việc như thường. Tui đây cũng vậy. Nhớ kỹ

một trong hai đứa mình mà để lộ mòi chút xiu gì cho ông bà hội đồng hay cậu Ba, hay mấy đứa ở khác biết là hư bột hư đường ráo hết. Anh biết rồi chứ?

Ba Lành mạnh dạn gật đầu:

– Ủ phải. Tui giữ kỹ lắm mà! Cô hồng thấy tự bấy lâu nay tui thương cô hết chỗ để mà vẫn tinh khô đó sao. Nhưng tui sợ phần của cậu Ba. Cậu chàng ràng bên cô hoài có ngày đồ bể tùm lum hết, mặc dầu cô... không có ý gì với cậu.

Thăm xua tay:

– Việc đó để tôi lo. Cậu cũng phải giữ thân cậu chứ! Anh đi trước đi, rồi một hồi nữa tui bùng thúng lúa ra cho thiên hạ khỏi sanh nghi là hai đứa mình đã cặp kè nhau vô đây. Thấy chưa, tui phải giữ từng ly từng chút, khổ lắm chứ

đâu có phải được đi cà lỏng nhổng một cách khỏe ru như anh.

Ba Lành vội nhặt bó dây dừa lên:

_ Ủ. Tội đi đây. Mà cô cũng đừng cà rà trong này lâu nghen. Rủi cậu Ba cầu còn ỉn núp đâu đó..

Thắm đáp càn:

– Cầu đông mất đất rồi. Hôm nào thuận tiện, tui sẽ hẹn anh ở một chỗ nào đó để nói chuyện nghen!

Ba Lành gật đầu lia:

– Ủ. Mà chỉ chỗ nào kín đó nghen!

Thắm phì cười:

– Vậy mà nói là hồng ham chi hết. Anh lù khù như vậy chớ chắc hồng vừa gì đâu!

Ba Lành cười theo đoạn hớn hở xách bó dây dừa đi thẳng một nước.

Thấm thở ra. Cô định bước lại cửa bồ lúa để xúc thóc thì ba Nhâm đã chạy lại:

– Nói cà kê dê ngỗng gì với thằng mắc toi đó mà lâu dữ thân vậy?

Thấm cau mày nhìn lại anh ta:

– Cũng cái mừng đó! Thiếu chút xíu nữa là chết cả đám! Bộ anh không biết là anh Ba Lành thấy tội mình hết trơn sao?

Nhâm nhú mày:

– Bộ nó nói vậy hả?

Thấm nói trở đi:

– Em đoán chừng vậy thôi.

– Ồi, thằng lù khù lờ khờ đó mà ngán gì. Anh chấp cho nó biết, anh cũng biết có sợ. Anh chỉ cần hăm nó một tiếng là nó phải nín khe!

– Anh ỷ y hoài. Mấy thứ càng khờ càng cục. Ảnh dám đi mét với ông hội bà hội lắm. Như vậy có phải chết em không? Anh chỉ biết nói cho sướng miệng chứ không kể gì đến em hết.

Nhâm điệu giọng lại:

– Coi bộ nó cũng mết em lắm. Rủi nó làm bộ để cho em sợ rồi bắt ép em thì sao?

– Anh cũng thấy như vậy nữa há! Em cũng thương anh, em phải chịu đựng đủ trăm bề chứ có phải được khỏe ru như anh đâu!

– Nói vậy tự này giờ em năn nỉ nó

hả? Không chắc ăn đâu! Nó được mọi nó làm tới đa!

Thẩm giậm chân, chắc lưỡi:

– Thì cũng phải đẩy đưa ù ơ ví dầu cho ảnh mát ruột chớ anh biểu em nói phang ngang bữa củi với ảnh được sao! Được cái là em nói xuôi rớt, ảnh nghe bùi tai nên chịu liền.

Nhâm nhú mảy:

– Mà em nói cái gì? Chẳng lẽ em cũng khai là em thương nó?

Thẩm trề môi:

– Vậy mà cũng bày đặt ghen! Em chỉ cần nói bông lông... không ừ mà cũng không... không và em đưa ngay ông chủ ra dọa là ảnh...co ra chịu phép liền. Minh phải vừa hăm vừa vuốt mới được.

Nhâm phì cười, và lại ôm lấy ngang hông cô gái:

– Thiết mấy cô trên tỉnh cũng không ăn đứt được em. Thôi bây giờ mình... vô trong kia nói chuyện chứ?

Thấm nhẹ gỡ tay Nhâm ra

– Để khi khác anh. Em còn đang hú hồn hú vía đây. Mà anh cũng kỳ, em đã biểu thôi, anh cứ làm tới. Lần sau, em không dám dễ người như vậy nữa đâu.

Nhâm nhìn chòng chọc vào người cô gái:

– Có đem bắn anh, anh cũng chịu chớ biểu anh thôi thì thôi sao nổi? Đi em, anh đang... tức đây nè!

Thấm cau mặt trước bộ điệu hùng hổ của Nhâm. Bằng một giọng tuy dịu dàng

nhưng quyết liệt, cô đuổi khéo anh ta:

– Anh quen cái mủng đó hoài! Việc đâu còn có đó chớ bộ em sẽ biến mất tiêu hay sao mà anh “hộp tộp” như vậy? Bây giờ anh chịu khó đi lên nhà trước đi rồi khi khác mình sẽ nói chuyện nhiều.

Nhâm vùng vằng:

– Khi khác thì nói chuyện theo khi khác, mà bây giờ...

Thăm ngắt ngang:

– Nếu anh bày đặt nín kéo cù cửa cù nhẩy như vậy, nghỉ luôn đi! Tánh em quen nói tiếng một và anh đừng tưởng là hể em thương anh thì em chịu để anh xỏ mũi đâu ghen. Anh đi ra trước hay là em đi đây nè?

Nhâm nhíu mày nhìn lại cô gái trong

một giây đoạn đổi ra vẻ tươi cười:

– Em sao khó quá tổ mẹ! May mà em là...

– Em là thứ gì, anh nói thử coi

Nhâm lại đáp trớ lời đi:

– Anh nói may mà em là người thương anh mà còn khó tổ mẹ như vậy chớ nếu em ghét cái bảng mặt anh thì hồng biết tới mực nào nữa!

Thăm cười mũi:

– Anh biết vậy thì tốt. Con này coi vậy mà khó lắm đó anh.

Nhâm phì cười:

– Em khỏi quảng cáo nữa. Cái đó, anh biết quá.

Thăm nhìn thẳng vào mắt anh ta:

– Còn một điều này nữa mà em cũng nói thẳng tuột ra cho anh biết luôn: anh muốn coi em là một con ở đợ của anh cũng được..

Nhâm chắc lưỡi:

– Em lại đi trật chìa nữa!

– Ấy! để em nói hết. Hay là anh muốn coi em như người tình của anh cũng được nữa. Thứ nào cũng được hết nhưng nếu anh coi em có hết hai thứ đó gộp làm một thì nghỉ đi. Em xin nói hản hoi ra như vậy cho anh biết để anh liệu. Nếu anh thấu được thì mình còn gặp nhau nữa, bằng không thì thôi luôn.

Hiểu ý cô gái muốn nói gì, Nhâm chỉ đáp đầy đưa cho xuôi:

– Em cứ thắc mắc bá vợ hoài. Nếu anh coi em không ra gì thì anh đâu có

đi cầu khẩn lạy lục em làm chi cho mất công,

Thẩm phì cười:

– Ờ phải. Nếu em dễ như cô nào khác anh chỉ cần làm ầu một cái là xong chớ gì? Được thì sẵn tới bằng không thì khựng lại chớ chết chóc gì!

Nhâm đành đánh trống lảng:

– Em hay suy bụng ta ra bụng người lắm. Thôi anh xin nghe theo lời em, anh đi ra trước đây. Rồi chừng nào mình gặp nhau nữa nè?

– Để coi....

– Tối nay ghen?

Thẩm lắc đầu lia:

– Hồng được đâu. Em đâu có thì giờ rảnh.

– Tối là lúc em đi ngủ đó!

Thắm xoa tay:

– Ý hổng nên đa! Em ngủ chung với bà Tám, bộ anh không biết sao?

– Thì em lên trên anh vậy. Anh ngủ riêng trong buồng và có ai léo hánh tới đâu.

Thắm vẫn lắc đầu:

– Làm vậy càng kỳ nữa. Em là con gái mà khi không dẫn thân, dẫn xác vô buồng con trai sao được! Em có mặt chai mày đá thì cũng... có chừng có mực chớ!

Nhâm cười đáp:

– Thì mình thương nhau nên mới nghĩ ra cách nào tiện để gặp nhau chớ “khi không” mà vô buồng nhau làm khi gì! Anh biết rằng em muốn giữ thể diện

nhưng trong hoàn cảnh của tội mình, tội mình phải chôn chố cho nhau mới được. Thiếu gì cặp thương nhau nhưng lại ở cách xa nhau hàng chục cây số... vậy mà họ cũng kiếm được cách hẹn hò nhau hưởng hồ gì hai đứa mình ở chung nhau một nhà

Thẩm đáp gọn:

– Khó là chỗ ở chung nhau một nhà đó.

– Nói vậy em kỳ gặp nhau trong nhà à?

Thẩm khi nhún vai:

– Hồng đúng như vậy.. nhưng anh đừng quên rằng em là kẻ ăn người ở trong nhà, còn anh là con của chủ. Tội mình khác các cặp trai gái khác là ở chỗ đó.

Nhâm hăng hái đáp:

– Anh là người có đi ăn học chốn phải giống như mấy ông già bà cả hay sao mà cứ bo bo theo chuyện giàu nghèo, chủ tớ. Mấy thứ đó, anh coi không ra mớ gì hết.

Thẩm cười nhẹ:

– Lúc này anh chưa bị kẹt gì hết nên anh ăn nói mạnh miệng như vậy chứ khi có ông bà hội chen vô, em sợ anh rút lui không kịp xúp-lê chứ! Bộ anh dám bỏ hết phần gia tài của anh để theo em sao? Đời nào có chuyện ghe chày trên bờ, ngựa đua dưới nước đó!

Nhâm bực mình:

– Vậy chứ em thương anh làm gì?

Thẩm đủng đỉnh đáp:

– A thương thì thương nhưng không nhắm mắt, nhắm mũi.

– Em thương theo lối... tiểu thuyết chắc?

Thấm cười xòa:

– Hồng biết theo lối gì nhưng khỏi có theo lối như anh biểu đó đâu!

Nhâm lắc đầu thở dài:

– Cái điệu này chắc anh bỏ cuộc quá. Thiệt anh không hiểu em muốn gì mà làm eo làm sách anh quá đổi như vậy!

Thấm nhoẻn miệng đáp:

– Em chỉ muốn coi anh thương em đến mức nào vậy thôi.

– Em bắt anh phải cưới em phải không?

Thắm cười thành tiếng, đoạn nghiêm mặt lại:

– Anh nhắm coi anh làm cái việc đó nổi không?

Nhâm rất bực mình trước cái lối ăn nói đầy “sáng suốt” nhưng cũng đầy ngoắt ngoéo của Thắm. Anh ta mím môi suy nghĩ trong một giây đoạn chậm rãi lên tiếng:

– Em khôn quá trời quá đất nên anh không biết nói sao bây giờ! Dầu cho anh có thể bán mạng là anh sẽ tìm mọi cách để cưới cho được em, em cũng không tin.

– Tin sao nổi.

– Đúng. Vậy chớ em thương anh làm gì!

– Chắc tại.. hạp nhãn nên thương vậy thôi.

– Rồi mạnh ai về nhà nấy?

– Ừ.

– Vậy thì thương làm đánh gì!

– Coi, em đâu xúi biểu anh đâu.

– Em cứ tìm cách nói ngang như vậy hoài thì anh hết trả lời ra sao! Như thế, em nên thương quách thằng Ba Lành kia cho êm chuyện hơn. Nó mê em lắm mà.

– Đúng, nhưng anh không mấy hợp nhãn với em. Em cũng nói luôn là hồng phải em muốn trèo đèo gì đâu ghen! Em biết thân phận em lắm. Có lẽ rồi đây em cũng sẽ lấy chồng cỡ anh Ba Lành chứ không hơn nữa được đâu.

Nhâm nhản mặt:

– Nói chuyện với em sợ thiệt. Còn ngán hơn mấy cô nữ sinh trên tỉnh.

Thắm mỉm cười, đóng đưa chiếc thúng trên tay:

– Tánh em vậy đó!

Nhâm thở ra:

– Thôi được. Anh cũng rán kiếm cách để làm vừa lòng em...

Thắm hất mặt lên:

– Làm vừa lòng anh luôn thể nữa chứ!

Nhâm phì cười:

– Thì bánh ít đi bánh qui lại. Hai đứa mình cùng hưởng hết, anh biết ý em muốn gì rồi. Anh cũng xin nói thiệt ra đây: mình sống được với nhau lúc nào hay lúc nấy, sau này nếu tính được chuyện đi tới nữa thì càng tốt. Có phải vậy không em?

– Ủa. Gân đúng như vậy. Nhưng em dễ bị lỗ lã.

Nhâm liếc xéo cô ta:

– Em khôn quá trời như vậy thì chắc ăn quá mà! Nếu anh nói thẳng tuốt ra hết thì nghe kỳ lắm, chớ anh biết trong bụng em, em cũng đã nghĩ hết đầu đó rồi. Có phải vậy không?

Thăm ngó xuống chiếc thúng:

– Thôi được. Hai đứa mình cùng hiểu như vậy là đủ. Và đừng ai tính qua mặt ai.

Nhâm sốt sắng nói theo:

– Nhưng thì giờ gấp rút, mai mốt đây giặc giã lan tràn chớ đâu chắc gì bình yên như vậy hoài. Bởi vậy mình nên... xằng xằng lên một chút chớ yêu thương

nhau mà cứ lấy mắt ngó thì uống quá. Tánh anh dở lắm, em mà làm ngật hoài anh nổi sùng lên, anh làm ầu hủ bột hủ đường hết.

Thấm vui vẻ đáp:

– Em chịu anh nói thiệt như vậy. Để thùng thỉnh rồi em sẽ tính tới cho. Em đây cũng bằng xương bằng thịt, em cũng... xốn xang lắm chứ bộ không sao. Nhưng em không muốn để bị sơ hở chút xíu gì hết. Còn điều này nữa, anh đừng bày đặt ghen tằm bậy tằm bạ với anh Ba Lành. Ảnh khác, anh khác và có ảnh mình cũng có lợi lắm, chứ hông phải bị cản trở như anh tưởng đâu!

Nhâm gật đầu liền:

– Ai thèm ghen với thứ nó. Anh biết ý em muốn tính tới cái gì rồi. Có rủi ro bề nào thì... để nó đỡ đòn hén?

Thẩm nghiêm mặt lại:

– Hồng phải em tính để “thầy pháp ăn rồi bắt thầy chùa chịu” đâu mà anh mừng! Có anh Ba Lành thì... thiên hạ ít nghi cho tụi mình hơn.

Nhâm không muốn cãi lý lôi thôi nữa nên chỉ ừ ào cho xuôi, và khi nhận thấy không còn có thể gỡ gạc gì thêm được nữa, anh ta đành “chia tay” với Thẩm để đi lên nhà trên.

✱

Ông hội đồng Năm liếc xéo Nhâm rồi lấy giọng thản nhiên bảo vợ:

– Bà cho nó biết việc đó đi...

Bà hội đồng cau mày vợ lấy chiếc ống nhổ đồng nhỏ để nhổ cốt trâu trong lúc

Nhân lo lắng nhìn lại cha mẹ và cuống cuống nghĩ trước cách phải trả lời, nếu quả “việc đó” là việc giữa mình và Thắm.

Bà hội kiểu cách đưa hai ngón tay quẹt nước cổ trâu dính ở mép môi, đoạn bơi thẳng xuống mặt dưới của bộ ngựa gỗ, xong xuôi bà mới lên tiếng cự nự lại chồng:

– Sao cái gì ông cũng buông xuôi hết vậy? Lo dựng vợ gả chồng cho con cái thì ông cứ cà lơ xích xị mà hể đi kiếm vợ bé thì ông đi xấp xải mụ nội ai bây giờ theo cũng không kịp nữa hà!

Ông hội đồng cười khà, đưa tay mân mê bộ râu “cá chốt”. Nhâm thoát nạn, cười theo và cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Ông hội đồng lựa lời vuốt ve vợ:

– Thì việc quan trọng nào tui mới để cho bà quyết định. (và như muốn chiều lòng bà hội, ông ta day qua phía Nhâm chậm rãi tiếp lời). Nè Nhâm, tao với má mầy tính lo việc kiếm vợ cho mầy đó!

Nhâm làm ra vẻ chưng hửng:

– Thừa ba má, gì gấp dữ vậy?

Bà hội đồng lừ mắt nhìn con:

– Gấp ở chỗ nào? Đợi tao với ba mầy xuống lỗ hết hả?

Nhâm chống chế:

– Con còn lo học mà.

– Giặc giã sắp tới nơi mà học khỉ gì nữa. Mầy không nghe nói trên Sài Gòn người ta đã ban lệnh tản cư đó sao? Cái điệu này Tây sắp trở qua và trời cản cũng có cảnh bom rơi đạn lạc. Như vậy thì

trường học đâu có mở cửa nữa.

– Con học trên Cần Thơ mà ba! Chẳng lẽ Tây nó đánh rốc xuống dưới này sao?

Ông hội đồng nhăn mặt:

– Ý trời. Mầy có ăn học mà dốt quá! Bộ mầy nói Tây qua chuyến này cũng... chậm lục như thời ông già bà cả của mình khi xưa sao? Mầy không thấy mấy tháng nay mầy phải về nằm ụ ở đây sao?

– Nhưng nếu giặc già...

Bà hội bức mình nói chen vô:

– Giặc già thì động phạm gì tới mầy hả? Mầy có làm vương làm tướng hay cầm quân quánh giặc gì mà lấy vợ không được.

Ông hội đồng cũng phụ họa theo:

– Mình là dân thì Tây Tàu gì qua cũng thầy kệ họ. Mấy cưới vợ thì ăn nhậu gì đến họ chớ?

Nhâm rán cãi thêm:

– Nhưng nếu sau đó yên thì làm sao con đi học tới nữa?

Ông hội đồng cửa mạnh trên ghế:

– Mấy đi học bấy nhiêu đó cũng đủ rồi. Tao có cần mấy học hành để làm thầy thông, thầy phán gì đâu mà mấy sợ? Mấy chỉ lo ba cái đất điền của tao đây cũng đủ sống phủ phê rồi. Ủ, hay là mấy có muốn đi học tới nữa tao cũng không cản: mấy cứ cưới vợ sẵn đó cho tao, rồi nếu thời cuộc yên trở lại, mấy đi học như cũ.

Bà hội đồng có vẻ không bằng lòng:

– Ông hứa ầu với nó như vậy sao! Có

vợ thì phải lo cho vợ cho con chớ đi học lêu bêu được à?

Nhâm phụ họa theo mẹ liền:

– Với lại chẳng lẽ con đi học lại dắt vợ con theo đùm đề?

Ông hội đồng nói át đi:

– Thì mầy cứ cưới vợ trước cho tao cái đã!

Nhâm phì cười ngang:

– Cái điệu này... ba làm như... cưới vợ cho ai chớ không phải cho con...

Ông hội đồng đỏ mặt, nhấp nhồm trên ghế, chưa tìm ra lý lẽ để trả lời thì bà hội đồng đã lên tiếng:

– Chuyện quan trọng của ông theo cái điệu phang ngang bữa củi thì biểu sao thẳng Nhâm nó không... cãi bướng

với ông được. Mình bắt nó cưới vợ hẳn
hỏi chớ đâu phải nói bông lớn với nó rồi
nó muốn sao cũng được!

Ông hội đồng tìm được lối thoát:

– Ủ, bà nói phải (và day qua Nhâm,
ông gằn giọng xuống)... nè Nhâm, tao
với má mấy bắt mấy phải cưới vợ, chớ
mấy khỏi phải nói on đơ gì hết.

Nhâm nghĩ ngay đến Thắm và nhăn
nhó đáp:

– Sớm muộn gì con cũng phải nghe
theo lời ba má nhưng ba má để... thủng
thình đôi ba tháng nữa...

Ông hội đồng nhìn thẳng vào mặt
Nhâm, lạnh lùng hỏi ngang:

– Hay là mấy đã phải lòng con nào
nên mới bày kế hoãn binh với tao?

Bà hội gật gù như nhớ ra điều gì và dịu giọng hẳn lại để tiếp lời chồng:

– Ờ phải, nếu “con” lỡ để ý đến ai thì cũng nên cho ba má biết để ba má liệu...

Nhâm e dè nhìn lại cha mẹ rồi mới cả quyết đáp:

– Không. Con còn trẻ nên muốn được rộng chân rộng cẳng thêm một thời gian nữa.

Ông hội đồng thở ra, chậm rãi lắc đầu như ngán ngấm một điều gì:

– Thời buổi gì kỳ quá! Hồi cỡ tao đây, con trai mới lớn lên, không đợi cha mẹ hỏi đến cũng biết đòi vợ nhèo nhèo rồi. Còn bây giờ, nài ép tui bây cưới vợ, tui bây lại chối ra...

Bà hội đồng có vẻ sốt ruột ngắt ngang:

– Ông nói ba đồng bảy đổi hoài. Ông biểu thằng nó là tới mốt đây, nó đi theo mình lên anh huyện hàm Tân để coi vợ cho nó. Nó là con, mình là cha mẹ mà ông cứ đem chuyện như tình thế thái ra bàn với nó hoài thì tới mười năm nữa ông cũng lo chưa xong chuyện vợ con cho nó...

Ông hội đồng thở ra:

– Ủ, bà nói gọn như vậy cũng được.

Nhâm thì xụ mặt xuống:.

– Bộ thiệt như vậy sao ba má?

Bà hội đồng dần mạnh chiếc ống nhổ lên mặt ván ngựa, hỏi vặn lại con:

– Bộ tao với ba cũng nói giỡn với bên ông huyện hàm được sao?

Rồi như không muốn lồi thoi thêm gì nữa, bà hội nói luôn theo:

– Vậy mấy nên lo sắm sửa sẵn quần áo cho đàn hoàng để bữa đó đi theo tao với ba mấy...

Nhâm thở dài lúi thúi bỏ ra ngoài sân...

Đợi con đi khuất, bà hội đồng cự nự chồng liền:

– Đó ông thấy chưa, tôi chỉ cần nói tiếng một là xong. Ông thì cứ ù ơ ví dầu với nó hoài hà!

Ông hội đồng đành cười trừ:

– Thì tui đã biểu bà nên nói thẳng với nó bà lại không chịu.

Ba hội có vẻ hể hả:

– Đành rằng vậy, nhưng ông cũng phải có lời ra tiếng vô chớ! (nhưng rồi bà lại có ý bần khoản). Không biết thằng Nhâm nó..... tính sao mà coi bộ nó lơ là với chuyện vợ con quá hả ông?

Ông hội nhún vai:

– Ồi hơi sức đâu bà lo bá vợ. Nó làm bộ mại hơi như vậy, chớ khi có vợ rồi thì đâu vào đó hết. Chẳng lẽ có đứa con trai nào mới lớn lên mà chê... chuyện đó hay sao?

– À tui sợ không hợp ý với nó,

Ông hội phì cười:

– Thì quen mùi rồi nó sẽ hợp. Vậy tui với bà đây hồi đó cũng vậy chớ gì!

Bà hội cũng nghĩ là chồng hữu lý, nhưng vẫn bài bác ông ta một cách... chiếu lệ:

– Tui với ông.... hồi đó... dễ chớ bây giờ nó quý quái lắm. Mình phải gặt gao mới được.

Ông hội đây đưa theo:

– Ủ. Cưới vợ quách cho nó là xong! May là mình không còn đứa con gái nào chưa lấy chồng!

Bà hội cau mày:

– Ông này nói lạ hông! Mình là quyền cha mẹ trong nhà thì phải lo dựng vợ gả chồng cho con cái, chớ nói theo điệu cầu âu như ông sao được? Bộ con trai rồi hư không được hay sao? Giả tử như thằng Nhâm đây, thử thời ông buông thả đối với nó, coi nó có lấy bậy lấy bạ con gái của người ta không? Ông dễ người quá đổi mà!

Ông hội cười giả là:

– Nhưng con trai... dẫu sao cũng dễ xử. Với lại có bà cũng đủ.

– Hứ. Hề có chuyện khó khăn là ông đùa cho tui canh! Đây nè, tui nói ra đây để ông coi chừng: tui coi bộ thằng Nhâm bắt đầu trở môi tò vè con Thắm rồi đó đa ông!

Ông hội nhú mày:

– Con Thắm? (ông phì cười, nhún vai) Ổi, trai mới lớn lên thì nó hay dòm ngó, hay đá bóng với mấy con “nữ” vậy thôi chớ có chi lạ.

Bà hội cười lạt:

– Không lạ! Để tới chừng sau kia nó mang trống chầu thì mới lạ hén?

– Bà sao... Bất quá thì cho tiền nó đi đẽ... Mà đâu đến nỗi vậy! Nếu biết nó “có

sao” thì mình lo gả cưới cho nó với thằng nào thiệt thà trong điền.

Bà hỏi xằng giọng:

– Tại ông hay có tật lấy bậy lấy bạ mấy đứa con gái trong điền, nên ông mới nói một cách tỉnh khô như vậy! Tui thì khác! Tui phải ăn ở sao cho có nhơn có đức...

Ông hội thảo nhiên đáp:

– Thì nếu có lỡ như vậy thì bà cưới quách con Thắm cho thằng Nhâm. Như vậy là ăn ở có nhơn có đức đó.

Bà hội trợn mắt:

– Ông cứ nói xàm hoài! Bộ hết chuyện chơi hay sao mà ông khứng làm sui gia với tá điền của ông? Tui nói ra đây là để mình coi chừng coi đổi thằng Nhâm. Mình phải “tề” đầu “tề” đuôi nó trước để cho nó khỏi lộng.

– Vậy bà đuổi con Thắm về nhà nó có phải không?

Bà hội chắc lưỡi:

– Đuổi nó đi rồi lấy ai trừ nợ đây?

Ông hội phì cười:

– Đẳng nào bà cũng muốn hết!

Bà hội cãi tới:

– Hồng phải vậy. Giả tử như tui đuổi con kia đi, rồi thằng Nhâm không có chưa có cẳng để tới nhà nó hả?

Ông hội cự mạnh người trên ghế:

– Vậy nên mình mới tính cưới vợ gấp cho nó. Theo tôi nghĩ thì cũng chẳng có gì phải lo quỳnh như vậy. Con Thắm coi bộ cũng biết phận nên chắc không dám trèo đèo đâu.

Bà hội cười lạt:

– Nó không dám, nhưng thằng Nhâm dám thì sao? Nhưng tui không tin được con nhỏ đó đâu. Ông không thấy cặp mắt bén ngót như lưỡi dao cạo của nó hay sao?

Ông hội cười xòa:

– Tôi... già rồi nên không để ý tới mấy chuyện đó nữa. Kẻ ăn người ở trong nhà là thuộc quyền của bà, vậy bà liệu sao đó thì liệu để nữa đừng đổ thừa này nọ cho tôi là được (và để khỏi nói tới nói lui, lòi thòi nữa, ông ta đứng lên), thôi, tôi chạy ra ghe coi tụi nó sửa lại chiếc tam bản máy cho đảng hoàng để đến ngày mốt đi coi vợ cho thằng Nhâm...

★

Chiếc tam bản máy vừa rời khỏi bến ông huyện hàm là ông hội đồng cởi phăng chiếc áo dài ra, ném vào một xó mui, rồi quay qua cười bảo bà hội:

– Nói chuyện trên trời dưới đất với ông bà sui tương lai... ngán thấy mồ!

Bà hội lừ mắt nhìn chồng:

– Ông ngồi ỳ như cục đất và chỉ ừ hử cầm chừng chớ có nói năng gì đâu mà ngán! (day qua con)... Còn thằng Nhâm cũng vậy nữa à! Đi coi vợ mà mầy làm như đi mần xâu hà! Thiệt, nếu tao là đáng gái, nội cái tao thấy bộ mặt trù ẻo của mầy, tao cũng hết muốn gả con cho!

Ông hội cười ngắt đoạn day qua hỏi Nhâm:

– Sao mậy?

Nghe cha hỏi, Nhâm đang lơ đãng nhìn đám lục bình trôi giữa sông cái qua cửa sổ của mui tam bản, chậm rãi quay đầu lại và đều giọng hỏi lại:

– Dạ sao ba?

Ông hội chắc lưỡi, hỏi một hơi như để cho Nhâm “hiếu” rõ hơn:

– Thằng này nó mớ ngủ gì đầu á! Tao hỏi mấy về cái vụ coi vợ của mấy đây nè! Mấy thấy con Sáu, con của ông bà huyện Hàm như thế nào? Có được hông? Hay là mấy chê khen ở chỗ nào? Đại khái như vậy đó!

– Con chỉ thấy cô đi xớt qua thì biết thế nào mà nói.

– Coi, tao biểu mấy làm thầy bói đoán tánh tình của cổ đầu. Tao chỉ hỏi ý của mày coi cổ có... được hông?

Nhâm làm ra vẻ như cố nhớ lại, đoạn uể oải lắc đầu:

– Con không để ý mấy... Con thấy cô đi xốt qua nên cũng không... biết nói sao bây giờ... Thú thật, con không thể nào trả lời cho hẳn hoi được.

Bà hội không giấu vẻ nóng nảy, chen vô hạch hỏi con liền:

– Con mắt mây để ở đâu mà mây nói là không để ý? Con gái người ta là con nhà nền nếp, nên ra rót nước têm trầu cho mây có dịp thấy vậy thôi, chớ bộ mây biểu có phải bẹo hình bẹo dạng, qua lại trước mặt mây năm lần bảy lượt như là đi.... ẩu xảo vậy sao? Nè Nhâm, mây đừng kiếm chuyện nói cho ăn trét. Tao hỏi mây: vậy mây không thấy cô Sáu đó... thấp cao, mập ốm, trắng đen hay... đui què, mẽ sút gì hay sao hả mây?

Nhâm nhìn lại cha và cả hai cùng bật cười, nhưng rồi ông hội đồng vội làm mặt nghiêm và gật gù nhắc nhở con:

– Ủ. Má mấy hỏi như vậy có lý lắm. Vậy mấy thấy cô ra sao hả Nhâm?

Nhâm hóm hỉnh hỏi lại:

– Vậy theo ý ba thế nào?

Ông hội đồng ngồi xống lưng lại:

– Coi ý của tao sao được? Má mà với tao đi coi vợ cho mà mà!

Nhâm làm ra bộ ngớ ngẩn:

– Thì ba với má coi luôn cũng được...

Bà hội gắt ngay:

– Mấy đừng kiếm chuyện nói dần dần. Mà có chịu cô Sáu đó hông thì nói tiếng một?

Nhâm gãi đầu:

– Thiệt khó nói quá...

Bà hội hỏi liên:

– Mấy hồng chịu phải không! Mà người ta ra sao mà mấy chê chứ?

Nhâm bỗng nghĩ đến vóc mình khỏe mạnh của Thắm và như tìm được “nguồn hứng” để có thể trả lời cho sự thắc mắc của mẹ:

– Con không chê khen gì hết nhưng coi bộ cô Sáu đó... ốm nhom, chắc cô dám bị nám phổi hay họ lao gì lắm.

Ông hội đồng lại cười ha hả nhưng ông không quên tộp lại ở mức vừa phải và nói đỡ luôn:

– Mấy làm như mấy là đốc-tư! Tại cái tạng người của cô như vậy chớ đâu có

họ lao ho tổn gì đâu mà mầy sợ. Gia đình đó người nào người nấy cũng... roi roi hết chớ không có ai mập mập hết. Với lại con gái nhà giàu thì cô nào cũng... như vậy.

Nhâm lại nhớ đôi má rám nắng của Thắm và mơ màng nói thêm:

– Nhưng con thấy nước da của cô tái mét, cô bung tách nước lại... con thấy tay cổ nổi gân xanh...

Đến lượt bà hội chen vào:

– Thì người ta là con nhà dư ăn, dư mặc nên ở trong rộp chớ có đang nắng đâu mà mầy đòi cho có nước da mốc cời, mốc thít như da “đàng thối” (người Miên). Và cổ có cần gì đi cấy đi gặt đâu mà mầy đòi cổ phải vai u, thịt bắp, ô dề, kịch cộm như mấy đứa con gái trong điền? Chắc

mấy kiếm chuyện chê bai nên mấy mới bươi móc vậy thôi. Cô Sáu có vóc dáng sang trọng. vóc dáng dư sức làm bà này bà nọ đó mà mấy còn chê thì chê cái nổi gì? Người ta vừa giàu có vừa được người như vậy là hiếm lắm. Mấy nên nhớ kỹ điều đó.

Nhâm gượng cười, tìm cách nói đùa:

– Con sợ rước cổ về rồi tốn tiền thuốc chứ!

Ông hội vui vẻ bênh vực cô dâu tương lai:

– Hồng sao đâu! Mấy tiểu thư con nhà giàu hay có bộ vó hay chao dao như vậy chứ một khi có chồng vô rồi thì.... đồ da thắm thịt và tươi rói mấy hồi. Cái đó mấy khỏi lo.

– Nhưng cổ làm sao đủ sức về làm

dâu nhà mình được? Cổ quen thói không làm gì đụng tới móng tay.

Thấy Nhâm cứ tìm cách bài bác chuyện hỏi con gái ông huyện Hàm hoài, bà hội đồng quyết liệt bày tỏ thái độ:

– Chuyện làm dâu đó mấy khỏi lo. Mày cứ cưới cô Sáu đó dìu là đủ.

Tự nhiên Nhâm nói bướng:

– Cũng được... nếu ba má bắt ép con như vậy...

Ông hội đồng vội ngắt lời con:

– Cái gì mà bắt ép? Tao với má mày đã nhận lời bên đàn gái vậy mày có thân thì phải ráng lo. Nuôi mày từ nhỏ tới lớn, rồi tốn tiền cho mày đi ăn học, rồi lo cưới vợ cho mày nữa... Như vậy là ức hiếp mày đó hả?

Nhâm vùng vàng:

– Cưới vợ thì con cũng cưới vậy nhưng hể Tây xuống tới Cần Thơ là con đi theo kháng chiến luôn. Con xin nói trước để cho ba má liệu.

Ông hội đồng khựng lại, đưa mắt nhìn vợ. Bà hội đồng cau có hạch lại con:

– Mày tính theo kháng chiến tế mỗ tế tổ gì hả? Chuyện nhà không lo để đi lo chuyện bao đồng!

Ông Hội hùng hồn đỡ lời vợ:

– Bộ có mầy đi kháng chiến thì Tây nó mới chịu rút về nước để cho mình được độc lập hả? Thằng đại hết chỗ nói. Tây, Tàu, Việt Minh gì thầy kệ họ. Mình là dân thì “ông lên bà xuống” gì thì mình cũng là dân, miễn có tiền, có của xài đều đều là được rồi.

Nhâm trịch thượng nhìn lại cha:

– Nếu ai cũng nói như ba vậy hết thì ba bảy hai mươi một ngày, Tây nó trở lại chiếm ráo trọi xứ mình. Ba đã già rồi nên ba muốn... cầu an chớ con, con còn trẻ, con có bốn phận của người thanh niên...

Ông hội đồng chắc lưỡi:

– Thôi đi mấy ơi! Bộ mấy tính diễn thuyết cho tao nghe nữa sao? Thì tao đây cũng... ái quốc... vậy. Mà không thấy tao đóng tiền cứu quốc, ủng hộ tuần lễ này tuần lễ nọ đều đều sao đó? Và mấy ông trong Ủy Ban cũng hoan hô ba rần rần chớ bộ dám dèm xiêm hay chê bai gì sao?

Nhâm mỉm cười:

– Ba có tiền của, ba làm vậy cũng tạm đủ, chớ con cứ ru rú ngồi ở nhà hoài sao được. Thế nào con cũng đi...

Bà hội ngắt ngang:

– Được rồi. Mà muốn kháng tô, kháng chén gì đó thì kháng nhưng phải cưới vợ trước cho tao!

– Cưới về để má nuôi hén?

Bà hội chăm bằm gặt đầu:

– Ủ.

Nhâm thở dài:

– Cũng được.

Bà hội day qua bảo chồng:

– Ông nhờ người coi ngày đi ông. Bên anh chị huyện Hàm cũng có ý muốn chuyện cưới hỏi này nên làm cho gấp gấp...

Nhâm vụt hỏi:

– Má coi chừng con gái người ta... có sao đó hông? Bà hội có vẻ chứng hững:

-

Có sao là sao?

Nhâm ngáp ngừng:

– Biết đâu người ta hối thúc như vậy là vì cô Sáu đó... lỡ đại gì đó... .

Bà hội xua tay:

– Hồng có chuyện đó đâu. Con gái người ta nết ma đàn ông nhưng sở dĩ bên bên họ lo gả gấp là sợ có lộn xộn tới nơi rồi hồng lo được chuyện làm đám cưới coi cho được một chút. Họ nghĩ như vậy là phải lắm....(bà chép miệng than thở). Mà tao hồng hiểu tại sao mình lại bày đặt kháng chiến làm cái khỉ gì cho rắc rối như vậy hồng biết!

Nhâm mỉm cười:

– Bộ má muốn cho dân mình nô lệ thêm một lần nữa hay sao?

Bà hội trả lời một cách tự nhiên:

– Tao thấy hồi đó Tây cai trị, dân mình coi bộ dễ thở nhiều hơn bây giờ lận.

Nhâm phì cười và không muốn cãi lý với mẹ nữa. Được thế, bà hội hăng hái nói tới:

– Nếu không sợ có lộn xộn tao cũng chẳng hối thúc mấy cưới vợ mần chi. Đáng lẽ tao còn để cho mấy học tới nữa (bà chột thở dài)... Chỉ còn mấy là đứa con út nên tao với ba mấy phải ráng lo cho xong. Đâu phải tao với ba mấy vui sướng hả hê gì mà ép buộc mấy. Riêng ý tao, tao còn muốn lựa chọn dâu kỹ lưỡng

nữa và phải làm đám cưới cho thiệt rình rang, nhưng tao với ba mấy coi vào thời cuộc thấy không có mồi gì yên trở lại hết... Còn dữ hơn nữa là khác!

Ông hội ngao ngán đỡ lời vợ:

– Dữ mà tệ nữa! Dân tình bây giờ.. trặc trẹo lắm. Mấy không thấy... ba thằng chăn trâu mà cũng phải chun, phui cẳng lắm le lên làm ông làm cha thiên hạ đó hay sao? Chỗ mình ở còn hiền đa mây. Tao nghe nói ở một vài nơi khác, ối thôi, lộn xà bì hết trơn! Và mấy ông nhà giàu, mấy tay điền chủ cỡ như nhà mình phải đông đi hết, chớ nếu tiếc của cắn răng ở lại, cái lớp mới lên coi họ không bằng một con chó xà mâu!

Nhâm thần thờ đáp:

– Có lẽ ở dưới mình không đến nỗi nào đâu ba.

Ông hội gặt gù:

– Tao cũng vái trời như vậy. Do chỗ đó, tao ủng hộ Ủy ban dưới mình đủ thứ để cho họ nể. Má mày hồng biết nên cần nhần tao hoài.

Bà hội gay gắt:

– Ông “ủm hộ” để tụi nó ăn xài phũ phê rồi còn cho là ông đại nữa!

Ông hội chắc lưỡi:

– Thời buổi bây giờ khó lắm, bà đừng nên la bi bô như vậy, mịch lòng lắm. Cầm dầu sao khỏi dính tay, tụi nó có ăn ngập mặt thì tụi nó mới để mình yên được.

Rồi như nghĩ ra điều gì, ông quay lại Nhâm sốt sắng tiếp:

– À, mấy tính tới chuyện kháng chiến đó coi bộ hay đa!

Thấy cả Nhâm và bà hội cùng ngơ ngác nhìn lại mình, ông hội vui vẻ nói:

– Cái gì cũng nên đi trước hết. Để tao chạy chọt với mấy tay tổ trên Ủy ban coi có chức lạm xạm gì đó cho mấy nhập vô.

Nhâm lắc đầu:

– Con muốn theo bộ đội đánh Tây...

Ông hội trợn mắt:

– Việc đó để cho người khác. Tội gì mà phải lặn vô chỗ mũi tên hòn đạn?

– Vậy thì con kháng chiến nổi gì?

Ông hội chắc lưỡi:

– Thì mấy theo cho có... vị vậy thôi! Hay nói cho đúng ra: mấy theo mấy chả cho nhà mình có phe, có cánh để cho

mấy cái thứ cắc kè Việt Minh trong làng trong xóm, nó đỡ dòm ngó hoặc làm khó dễ nhà mình.

Bà hội tán thành liền:

– Ủ phải đa Nhâm!

Nhâm nhăn mặt nhưng rồi đáp cho xuôi:

– Để con tính coi.

*

Nhâm đang thơ thẩn đứng trước sân thì Thắm đi xốt qua và nói bâng quơ:

– Cha, đi coi vợ địa sứớng quá há!

Dứt lời cô rào bước một nước. Nhâm toan đuổi theo nhưng rồi lại không dám vì ngại có ai trông thấy. Thắm đi thẳng

lại phía đám xoài tượng, cạnh lùm lúa và mất hút.

Nhâm làm bộ sầm soi mấy chậu cây “bùm sùm” uốn thành hình con nai, con công... một hồi rồi thả rề rề về phía góc lùm lúa với hy vọng sẽ gặp Thắm nơi ấy.

Đúng như sự dự đoán của mình, Nhâm thấy Thắm đang đứng dựa lưng vào một gốc xoài tượng lão, và đang ca nho nhỏ một bài vọng cổ của cô Ba Bến Tre mà cô ta học lỏm được trong đĩa hát.

Nhâm tăng hắng một tiếng để báo hiệu nhưng Thắm vẫn tiếp tục ca hát như thường.

Bực mình, Nhâm ngó quanh rồi thấp giọng hỏi với về phía cô gái:

– Anh lại đó nói chuyện một chút nghen?

Thấm làm bộ giật mình, cau mày đáp:

– Chuyện gì mà nói? “Cậu” nên coi chừng. Bây giờ hồng phải dễ dàng như lúc trước đâu!

Nhâm cười gượng:

– Em sao hay làm khó hoài!

Thấm cười lạt, đứng ngay người lại:

– Tui giữ cho cậu chớ chẳng phải cho tui đâu mà cậu nói hành nói tỏi. Bộ hồng phải là cậu sắp cưới con ông huyện Hàm hay sao?

Nhậm xua tay:

– Chuyện đó thường quá, anh có giấu em đâu mà em phải nói chanh, nói chua? Đây nè, bây giờ anh lại nói chuyện có được hông? Hay là mắc đi đâu

nữa? Chắc em đợi anh phải không?

Thắm vánh mặt lên:

– Xí, bộ tui ở không lắm sao mà chui lại chỗ này đợi cậu? Mà bây giờ đợi để làm gì mới được chứ?

Nhâm lắc đầu than thở:

– Khi không lại sửa giọng “cậu, tui” thế này thế nọ! Vậy chớ hồi nãy, em đi ngang qua anh, em hỏi chuyện đi coi vợ làm gì vậy chớ? Anh biết thế nào em cũng nóng lòng về vụ đó lắm và muốn gặp em để...

Thắm ngắt ngang:

– Để nghe “anh” nói tại này, bị nọ hả. Em dư biết cái điệu đó rồi! Em nói hoài mà! Thế nào cũng có ngày anh đi lấy vợ! Đúng y như vậy!

Nhâm phì cười:

– Thì em đoán tài lắm. Bây giờ, tụi mình... ngồi khuất dưới gốc xoài kia nói chuyện một chút có được hông? Anh coi bộ ít ai léo hánh tới đây lắm...

Thấm nhìn quanh, đoạn chỉ về phía sau và nói nhanh:

– Lợi đằng chỗ đám chuối hột kia tiện hơn, phía sau đó có bụi gai dây bịt nên mình khỏi canh chừng mặt đó...

Dứt lời, cô ta lủi nhanh về phía đám chuối. Nhâm đi trở ra phía sân, ngó kỹ một lúc rồi mới rảo bước xông thẳng lại chỗ Thấm đang đợi mình.

Đến nơi, Nhâm ngồi phịch xuống bên cạnh Thấm, suồng sã đưa tay ôm xốc nách cô gái. Thấm quạu quọ vút tay Nhâm xuống:

– Buồn thấy mồ đây nè mà còn giỡn!

Nhâm gượng đùa:

– Văng mặt em có một buổi mà nhớ
dầu lên!

Thăm bữu môi:

– Xí, đừng xạo! Chưa bao giờ em
nghe anh nói một câu không có “duyên
dung” gì hết trơn như vậy. Phải chi anh
nói anh nhớ cô gì đó bên ông huyện Hàm
thì nghe còn có lý hơn.

Nhâm có vẻ xẽn lեն nhưng rồi lại nói
cứng:

– Em không biết là suốt buổi đi coi
vợ về, ông già bà già anh, chửi anh nát
nước hết sao? Anh đâu có chịu lấy vợ!

Thăm nhíu mày:

– Em không cần anh nói dóc đầu ghen. Em nghe ông chủ, bà chủ bàn tính gấp chuyện làm đám cưới đó.

Nhâm thở dài:

– Đúng vậy, nhưng đâu phải là do anh chịu. Anh cũng nói thiệt với em: không phải là anh... tính nói với ông già, bà già cưới em nhưng thực sự, anh chưa muốn lấy vợ một chút xíu nào hết.

Thắm có vẻ hài lòng trước lời thú nhận của Nhâm:

– Em cũng đoán chừng như vậy, chớ nếu anh “đề án tử” là tại muốn cưới em thì... xin lỗi đi! (ngừng một chút, Thắm hỏi luôn) ... Chắc cưới gấp phải không anh?

Nhâm với tay bút mạnh một lá “cải trời” quăng ra xa:

– Ủ. (anh ta cười gượng)... Trừ phi Tây xuống tới đây gấp gấp!

Thẩm trề môi:

– Anh nói chuyện không có không! Tây nó còn ở tít mù trên Sài Gòn thì làm sao xuống liền dưới này được! Đằng nào anh cũng phải cưới vợ.

Nhâm không biết nói sao nên chỉ buông thông một tiếng ừ ử oải.

Thẩm có vẻ bức mình:

– Như vậy phần anh cũng gọn.

Nhâm nơi đẩy đưa theo:

– Gọn khỉ gì? Rầu thấy mồ đây!

Thẩm cười khẩy:

– Làm bộ mại hơi. Bây giờ anh nói vậy chớ nữa đổ khỏi suốt ngày anh nín

trong buồng để hú hí với cô vợ mới nheo nhéo! Chỉ có em đây mới chướng!

Nhâm nhú mày:

– Chướng cái gì?

– Còn hỏi nữa! Mới chướng và mới kẹt vì nữa rồi em ở đây để chứng kiến hai người xà nẹo với nhau à? Và chẳng lẽ em là kẻ ăn người ở trong nhà mà vợ anh không sai biểu, không rầy rà em? Mấy cô con nhà giàu có lớn hay bắt bẻ lắm chớ bộ dễ sao!

Nhâm ngớ ngẩn hỏi:

– Vậy em tính sao?

Thăm phì cười:

– Anh này hỏi lạ hông? Em thì còn tính khỉ gì được. Tía em còn thiếu nợ ông hội đồng áp lắm.

– Ồ há... Nhưng chẳng lẽ rồi tụi mình đang ra như không quen biết gì hết sao?

Thấm cười lớn hỏi vặn lại:

– Chớ anh muốn cưới em... làm bé được sao?

Nhâm nhăm mặt nhìn kỹ lại vóc vạc của cô gái, chép miệng than:

– Em nói giỡn hoài! Ít ra mình cũng phải quen biết nhau nhiều hơn mới phải.

Thấm nhìn lại anh ta, nhí nhảnh hỏi:

– Anh tính nước khôn há? Quen biết nhiều hơn nữa là nghĩa làm sao?

Nhâm gượng cười, nói lảng:

– Anh hơi tiếc là mình mới có làm quen với em từ ngày anh nghỉ học về đây mà anh vẫn ỷ y là không có ý gì gấp

nên... nên... không tìm ra dịp để gặp em lâu hơn..

Thắm liếc xéo anh ta, cười tủm tỉm:

– Thôi đi cha nội! Anh chỉ lo phần sướng của anh không hén? Con này đâu có dại!

Dứt lời cô ta đứng lên:

– Em phải vô nhà đây.

Nhâm đứng lên theo và ôm vội lấy cô gái với những cử chỉ mơn trớn vừa hấp tấp vừa thô bạo. Thắm chỉ để yên trong một giây rồi cương quyết xô mạnh anh ta ra:

– Em nói đúng bon! Anh chỉ thương em, chỉ tiếc em theo cái điệu... đó thôi.

Nhâm liếm môi, nuốt nhanh nước miếng như vừa bị cơn khát dữ dội,

gượng gạo đưa tay vuốt lại chót tóc rút phủ xuống trán, cười trừ:

– Thiệt... em như cái gai ở trước mắt. Phải chi em khó thì khó luôn, đằng này em cứ nhử nhử như người ta đi câu nhấp hoài thì... mệt cho anh quá!

Thắm uốn éo bỏ đi... và nói trống không:

– Ráng chịu cho quen...

Nhâm chạy theo:

– Tối nay ra sau hè đợi anh ghen?

Thắm lắc đầu:

– Hồng được đâu, lóng này anh Ba Lành ảnh canh em gắt lắm.

– Nó có quyền gì mà nó canh em?

Thắm đứng lại:

– Anh cũng thương em, bộ hông được sao?

Giọng nói thản nhiên đến trịch thượng ấy làm cho Nhâm nói dóa. Anh ta đứng yên nhìn Thắm bỏ đi rồi cười lạt nói với theo:

– Thấy người ta sắp cưới vợ rồi làm bộ lên giá! Nhớ tối nay đó ghen!

Nghe lọt câu ấy, Thắm cười giòn rồi chạy nhanh đi...

Ba Lành đứng chống nạnh cau có nhìn Thắm đứng đĩnh đi sẵn tới với một bộ mặt hí hửng khó hiểu. Khi giáp nhau anh ta găm mặt xuống, hỏi cụt ngủn:

– Vui lắm hả?

Thắm đứng lại, cũng chống nạnh và nhú mắt hỏi lại:

– Bộ anh cấm tôi vui à?

Ba Lành buông thông hai tay xuống và đâm ra lúng túng ngay:

– Hồng phải cấm nhưng tui thấy khi không... mặt mày cô tươi rói... chắc cô...

Thăm hất hàm:

– Chắc cái gì?

– Chắc cô có chuyện gì vui.

– Ủa. Rồi sao?

Ba Lành ngó xuống mấy đầu ngón chân:

– Chẳng sao hết... Tui thấy vậy thì nói vậy thôi... (rồi anh ta đổi ra giọng thản nhiên)... Tự nãy giờ tui chạy đôn, chạy đáo để kiếm cô...

Thăm làm vẻ thật thà:

– Bộ bà chủ réo tui à?

Ba Lành gượng cười:

– Hồng... tui thấy cô đi đâu mất tiêu, tui kiếm vậy thôi... À, chắc cô hay tin... cậu ba sắp cưới vợ chớ?

– Ủ.

– Ai nói cho cô biết vậy?

– Ở trong nhà người ta bàn tán tùm lum lên đó mà không biết nữa sao?

Ba Lành gục gật đầu:

– Ờ há... Như vậy cũng... êm hén, cô hén?

Thẩm nhú mày:

– Cậu cưới vợ thì... cậu cưới vợ chớ có cái gì lạ lùng đâu mà êm với không? Bộ cậu cưới vợ rồi động phạm gì tới

mình hay sao? Thôi, tui chạy vô nhà lo vo gạo đây.

Ba Lành luống cuống ngó lên trời rồi nói:

– Còn sớm bưng mà cô!

Thắm nheo mắt nhìn lại bộ mặt nửa lo lắng, nửa xẻn lẻn của anh ta và dịu hẳn giọng lại:

– Ủ còn sớm nhưng bà chủ thấy mình bỏ lơ bà rầy chết.

Ba Lành mím môi như nó đang bực tức điều gì, đoạn hỏi:

– Cô có thấy cậu ba ở đằng phía đám xoài tượng kia không?-

Hiếu ý anh ta muốn hạch mình điều gì, Thắm cười rộ:

– Hồng biết. Tui có giữ cầu đầu. Anh có muốn kiếm cầu thì lại đăng mà kiếm.

Ba Lành vùng vằng:

– Bây giờ tôi kiếm cầu tể mô tể tổ gì nữa! Cô coi chừng... người ta sắp lấy vợ...

Thắm háy xéo anh ta:

– Ờ lãng nhách! Cầu cưới vợ thì thầy kê cầu, mắc mớ gì tới anh mà anh cứ đi đi nhắc lại cho tui nghe hoài vậy?

Ba Lành thở dài nghe rõ mồn một như thú nhận sự kém cỏi của mình trong lúc muốn bắt bẻ Thắm. Thấy vậy, Thắm không nỡ bỏ đi ngay mà lại đứng yên.

Như được khuyến khích thêm đôi chút, Ba Lành rầu rĩ lên tiếng:

– Nói nào ngay, tui thấy cầu sắp cưới vợ tui... nhẹ thở nhiều lắm. Tui... mới có

dịp để nói chuyện với cô.

– Thì cầu chưa cưới vợ mà anh cũng đương nói chuyện với tui đây nè!

Ba Lành lắc đầu lia, thốt lời một cách khó khăn:

– Nói chuyện khác đi. Tui tính nói thiệt với cô là tui với cô... là bây giờ tui nói... chắc cô chịu nghe hôn...

Thấm chắc lưỡi, thân mật cự nự:

– Anh này vòng vo tam quốc thấy mồ!

Ba Lành lúng túng bẻ mấy ngón tay vào kê rôm rộp một hồi rồi nhìn Thấm van nài:

– Thôi để tối nay cô ra sau hè, tui nói cái này cho cô nghe nghen?

Nhớ đến câu hẹn của Nhâm, Thắm cười rộ. Ba Lành lo lắng nhìn lại cô ta:

– Bộ hồng được sao cô?

Thắm nheo mắt:

– Tui sợ bà chủ lắm.

– Cô nói cho tui biết coi được hay không để tui khỏi đợi...

Thắm đáp mau:

– Thôi để khi khác. Thiếu gì dịp...

– Thiệt hay chơi đó cô? Cô cứ hứa trót hoài...

Thắm không nở và không dám xử ngặt với anh ta:

– Thiệt mà. Mình ở chung một chỗ chứ bộ cách sông cách đò gì sao mà anh sợ tui “đẩy cây”

Nghe bùi tai. Ba Lành gật gù:

– Ủ phải. Vậy cô tính bữa nào?

Thăm trả lời cho xong:

– Thì để bữa nào tiện, bữa nào vắng ông chủ bà chủ hoặc không có ai để ý tới mình khêu nhau là gặp liền chớ biết trước đâu mà hẹn với hò!

Mặt của Ba Lành tươi lên:

– Phải đa, thôi cô đi vô ngay kéo đúng với tôi hổng nên.

Thăm liếc xéo anh ta và cũng không muốn hà tiện chi một nụ cười tình...

★

Thăm đang lui cui quét dọn dưới bếp thì Nhâm đứng đỉnh đi xuống. Bác Tám

gái đang rửa chén thấy vậy, vọt miệng hỏi:

– Cậu muốn kiếm cái gì đó cậu Ba

Nhâm nhìn quanh, ấp úng đáp:

– Ở tui... tính kiếm con dao nhỏ...

Bác Tám sốt sắng chỉ giúp:

– Dao nhỏ trên ô trầu của bà đó cậu!

Thấm tinh nghịch soi mói nhìn anh ta như có ý chờ xem anh ta sẽ phải đối đáp cách nào cho xuôi. Nhâm làm bộ xăng xái bước lại giá để dao gần nơi giàn bếp và lần lượt khua mấy lưỡi dao lên.

– Tôi sợ làm mẻ dao bữa cau của bà già, bả cạo chết... Tôi tính vót chút tre để làm đồ khảy đòn... Hồng biết cái miếng nhựa tôi dùng chơi đòn măng-đô mọi khi rớt đầu mất.. Thôi để sáng cũng được.

Bác Tám “vậy hử” rồi cúi xuống cúi húi rửa chén. Thấy thế, Nhâm bước nhanh lại phía Thắm đứng, nói nhỏ:

– Đợi ở ngoài nghen.

Dứt lời anh ta bỏ đi liền để Thắm không kịp kiểm cò từ chối được.

... Thắm đang nằm úp mặt lên gối, thở mạnh thì chợt nghe có tiếng hút gió ở phía sau hè. Cô ta nhận ngay ra đó là “ám hiệu” của Nhâm. Cô cựa mạnh để trở mình ngửa lên rồi lại nằm úp xuống như cũ. Bà Sáu nằm bên cạnh bị quấy rầy vì không chớp mắt được yên nên cần nhằn cô ta liền:

– Con nhỏ này nằm ngủ không nên nết! Mấy làm gì mà lăn qua trở lại rầm rầm như cá nước giỡn sóng vậy!

Thắm cười nhẹ, quơ tay quào gãi lung tung và nói:

– Hồng biết sao trong mình tui... “xót” quá!

Bà Sáu càu nhàu:

– Chắc tại mấy đi xúc lúa, rồi chiều không chịu tắm cho kỹ nên bụi lúa làm cho xót mình, xót mấy chớ gì! Thôi rán nằm yên để cho tao ngủ. Mấy mà giãy dụa dụa nữa tao đập lộn xuống sàng đa!

Thắm chắc lưỡi:

– Bà cứ ngủ phần bà đi mà! Thây kệ tui!

Bà Sáu hừ một tiếng, kéo gối nhích vô sát thành giường và quay mặt vô đó để cổ ép giấc ngủ.

Thắm lại nằm ngửa lên, thở mạnh, nắm hai vạt áo túi quạt phạch phạch dường như bị nóng bức ghê gớm lắm vậy.

Tiếng hút gió lại vẳng vào... Thắm cau mày rồi mỉm cười một mình. Cô quyết cho Nhâm đợi hút một phen.

Nhưng rồi Thắm lại thở hắt ra, quơ tay lấy chiếc gối trên đầu xuống để rồi nằm nghiêng qua một bên, ôm siết chiếc gối nơi ngực. Cô hậm hực nhắm nghiền mắt lại để dễ giấc ngủ nhưng vẫn không sao ngủ được. Đã thế, cô như nghe rõ thêm hơi thở dồn dập của mình vì chiếc gối vô tri vô giác kia càng bị siết chặt vào ngực làm cho cô có cái cảm giác là những thớ thịt nơi ấy càng muốn căng thẳng ra.

Thắm đưa lưỡi liếm qua đôi môi nóng bỏng, xô mạnh chiếc gối ra và ngồi dậy.

Bà Sáu day qua, xẵng giọng hỏi:

– Mấy mắc ôn dịch gì kỳ vậy hả?

Thắm thản nhiên đáp:

– Tôi bị chột bụng. Bà ngủ trước đi, tui chạy ra sau một chút.

Bà Sáu quạu quọ “giao hẹn”:

– Lát nữa mấy có vô, làm ơn nhẹ mình nhẹ mẩy một chút nghen bà nội!

– Ủa mà!

Dứt lời, Thắm lật đật vén mùng bước xuống giường, mở cửa sau để đi ra hè.

Nhâm đã chực sẵn, níu lấy tay cô ta dẫn đi. Thắm để yên cho đến lúc đi khỏi cửa cách một khoảng vài ba thước, cô mới giựt tay đứng lại và lên tiếng nhỏ:

– Người ta đã nói là hồng ra mà cứ làm bộ hút gió như rần lục kêu hoài hà?

Nhâm cười nhẹ:

– Anh biết thế nào em cũng ra,

– Xí giỏi! Mà kêu người ta ra làm chi.

Nhâm nắm tay cô ta, toan kéo đi:

– Thì lại xích đặng gốc măng cụt kia chắc ăn hơn.

Thắm ngoe nguẩy:

– Lợi đó rồi anh giữ riết không cho vô à? Có gì thì nói phứt đi. Anh nên nhớ là lúc này khó lắm. Anh Ba Lành ảnh cũng tỏ vẻ muốn gặp em ngoài hè, nhưng em không chịu.

Nhâm bóp mạnh tay Thắm:

– Nhưng với anh thì em chịu phải

không?

– Nói dễ nghe quá hả? Em sợ anh đợi đây hoài rồi đụng đầu với anh cái cộp thì coi kỳ lắm. Vậy em ra cho anh biết và em phải trở vô liền đây...

Vừa lúc ấy có tiếng chân người thành thịch vang lại, Nhâm kéo Thẩm nép người sát vô vách tường và cùng chăm chú nhìn về phía ấy.

Không ai khác hơn là Ba Lành. Anh ta đang đi từ phía trại ghe (nơi anh ta ngủ) và bước thẳng lại cửa sau nhà có lẽ vì thấy cửa mở và có ánh đèn hắt ra. Anh ta do dự trong một giây, đoạn bước chân vô nhà bếp.

Thẩm vội xô nhẹ Nhâm ra kêu khê:

– Chết cha, anh vô trông thì lòi chành hết!

Nhâm giữ cô ta lại:

– Cái gì mà sợ? Chắc nó đi kiếm cái gì đó.

– Kiếm em chớ kiếm ông bà ông vải gì nữa! Để em vô.

– Khoan đã. Nó không thấy em nó về chớ gì.

– Không đâu. Hồi nãy em có nói với bà Sáu là em đi cầu. Thế nào ảnh cũng sanh nghĩ thả rể ra kiếm.

Nhâm cười nhẹ:

– Nó biết cái gì mà sanh nghĩ!

– Nhưng ảnh cũng muốn gặp em trong đêm nay ở sau hè đây nè và em hồng chịu.

Nhâm chắc lưỡi:

– Rồi chẳng lẽ nó ra tuốt ngoài cầu tiêu ở mé xẻo để kiếm em sao? O mèu cái điệu đó... bất lịch sự quá!

– Đến nước này mà anh còn giỡn! Thôi anh liệu biến mất đi để em chạy rột lại cầu tiêu ngồi sẵn ở đó cho có chứng có cứ, rồi em cũng vô ngủ luôn.

Dứt lời cô ta vụt chạy thẳng ra mé xẻo sau vườn măng cụt. Nhâm hậm hực giậm chân và đành vuốt bụng đứng yên một chỗ.

... Một lát sau, anh ta thấy Ba Lành lò mò bước ra, dáo dác ngó quanh, móc thuốc ra vẩn hút, Nhâm chửi thề lầm thầm khi thấy rõ Ba Lành không có ý định gì muốn quay gập về trại ghe hết! Càng bực mình hơn nữa là sau khi hút hết một điếu thuốc, Ba Lành lại lững thững đi thẳng về hướng cầu tiêu.

Nhâm muốn rình mò đi theo sau nhưng kịp nghĩ rằng: bắt quá anh ta chỉ rề ra đó để kiểm soát “thực hư” chớ chẳng lẽ cả gan đến nước cà rà ở đấy luôn để tán tỉnh Thắm! Thiếu gì chỗ khác để nói chuyện với gái!...

Đúng như Nhâm đã dự đoán, không tới nửa phút sau, Thắm xông xộc đi vô và Ba Lành lẻo đẹo theo sau.

Nhâm nường theo bóng tối bước gần lại cửa để nghe ngóng...

Thắm vừa đi vừa quơ tay, giọng bức tức rõ rệt:

– Anh làm gì mà đi theo rình mò tui hoài vậy hả?

Ba Lành ấp úng chống chế:

– Tui ngủ không được nên thả rêu vậy thôi và cũng tính đi cầu...

– Hứ, anh ngủ ở trại ghe gần sát bên mé sông cái mà anh lại chịu khó lội vô vườn để đi cầu! Anh làm như tui là con nít không biết gì hết trơn vậy!

– Tui... cũng muốn đi... “cầu âu” coi có gặp cô không. Tui... nghĩ đến cô là bắt nhớ ghê, nhớ gớm, nhớ như nhớ... ông bà ông vải gì đâu á!

Thẩm tàn nhẫn đáp:

– Anh thì quanh đi quẩn lại có bấy nhiêu đó hề! Anh theo tui tò tò cái điệu này có ngày ông chủ, bà chủ đuổi tui ra khỏi cửa. Vậy mà anh nói là anh thương tui! Xí, thương cái điệu đó, mụ nội tôi bây giờ cũng lia!

Ba Lành vừa te te bước nhanh theo Thẩm vừa thiếu não phân trần:

– Tội nghiệp tui mà cô! Chớ cô bắt tui

nằm chèo queo ở góc trại ghe để thương cô sao?

Thắm đứng phắt lại sừng sộ:

– Anh làm như anh đã ăn ở với tui rồi vậy!

Ba Lành quắc mắt lên:

– Vậy chớ sao cậu ba cầu cũng không ăn ở với cô mà cầu... lung tung như vậy? (anh ta cười lạt). Ờ hay là cô nói đúng; chắc cầu với cô, hai người đã lẹo tẹo với nhau rồi nên cầu mới có quyền còn tui...

Thắm gằn như là quát lên:

– Anh câm cái miệng lại. Anh nói cái điều đó là hết đạ! Và anh muốn làm gì đó thì làm cho vừa sức anh! Tui không ngán đâu! (cô ta cũng cười lạt). Ủ, nếu anh còn biết điều thì tôi còn nói chuyện

với anh được, bằng không tui cũng đâm thềm đi!

Ba Lành buông xuy hai tay:

– Cô vượt giận đi... Tánh tui cục mịch như vậy chớ thiệt ra tui... không có gì hết trơn á cô! (rồi bằng một cố gắng gần như là phi thường anh ta ấp úng nói tiếp)... Tui muốn được nghe cô nói bằng những lời nhỏ nhẹ. Tui muốn được kêu cô bằng em, rồi sau này bằng “mình” như thiên hạ. Tui muốn được ngồi khít một bên cô.. Tui muốn... ối thôi, tui có kể ra tới sáng cũng chưa hết.. (anh ta chột thờ dài)... Nhưng lần nào tui cũng bị cô cự nự hết... Đã đành rằng tui không bằng cậu Ba nhưng dầu hèn cũng thể hai gia đình mình cũng xem xem một chín một mười... Tui thấy không có gì trở ngại hết đó cô à. Riêng chuyện của cậu Ba...

Thắm chắc lưỡi:

– Ồi chuyện cũ mà anh cứ nhắc hoài, tui nghe nhức đầu quá!

Ba Lành gật đầu, sốt sắng nói:

– Ủa, tui cũng muốn để cho nó qua luôn. Tui muốn nói luôn ra đây để cô không thắc mắc, nhứt là tui thấy cậu cũng sắp cưới vợ... Như vậy cũng... êm một mối.

Thắm thở ra, cất bước:

– Ủ. Thôi anh dìu ngủ đi. Tui vô.

Ba Lành thống thiết gọi:

– Cô!

Thắm đứng khựng lại:

– Gì nữa đó!

Ba Lành nhìn cô gái lom lom, nói ngay:

– Tui muốn...

Và anh ta chụp lấy tay Thắm giữ chặt. Thắm thở dài, đoạn lắc nhẹ tay anh ta:

– Thì anh để tui đứng trịch qua một bên đường một chút cho khuất...

Ba Lành mừng rơn, buông tay Thắm ra, sốt sắng bước đi trước và đứng đợi cô ta ngay dưới gốc cây măng cụt cạnh đường.

Thắm nhìn quanh đoạn thông thả bước theo vô...

Thái độ « quy phục » mau mắn của Thắm làm cho Ba Lành lúng túng.

Sau khi đứng vào một chỗ thật khuất, Thắm lại đồng dục lên tiếng:

– Tui đây nè. Anh lại cho mau đi!

Ba Lành lớ ngớ bước đến gần cô ta, ấp úng:

– Cô kêu tui., lại để... chi?

Thăm chắc lưỡi:

– Anh đòi như vậy mà bây giờ còn hỏi nữa!

– Ồ.... tui muốn nói với cô vài câu chuyện...

Thăm cự nự:

– Chèn đét ời, chuyện gì mà nói hoài vậy! Có. phải là anh... nói là anh thương tôi phải không?

– Cái đó cô biết mà.

– Vậy thì còn nói gì nữa?

Ba Lành ấp úng đáp:

– Tui muốn có dịp gần gũi cô... riêng biệt một chút. Tui...

Thắm cười nhẹ:

– Có vậy mà lập cà lập cười hoài. Tui biết vậy nên tui mới vô đây nè. Vậy anh lẹ lẹ đi...

– Ừ... Nhưng có cái gì đâu mà cô giục như giục tà vậy?

Thắm bực mình nín lấy vai anh ta kéo lại:

– Chèn ơi, tui phải vô cho mau và anh cứ... lơ ngơ hoài! Cha nội này thật là kỳ đời! (ngừng một giây, cô hỏi ngang). Vậy chớ anh không biết phải làm sao hả? Anh thương yêu tui... chút đỉnh gì thì.... làm phứt đi chứ anh xàng xê, cà rịch cà

tang hoài thì tới sáng hét tui cũng chưa trở vô được.

Những lời nói khá sống sượng của Thắm làm cho Ba Lành đâm "chơi với". Anh đâm ra cuống cuống lên vì sợ bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, càng cuống cuống lên nữa vì anh ta chẳng biết phải "bắt đầu" bằng cách nào.

Túng cùng, anh ta ôm đại Thắm rồi hôn càn lên mặt lên mũi cô ta, rồi lụp chụp có những cử chỉ mơn trớn táo bạo một chút, nhưng lại vụng về. Thắm né mặt qua một bên, vừa kêu khẽ:

– Anh làm gì mà tay chân anh như....
bắt chuẩn chuẩn vậy! Thì để thùng
thỉnh... Bộ em vụt chạy mất sao?

Ba Lành ngượng ngịu đưa tay xuống để nắm lấy bàn tay của Thắm và cười trừ:

– Tại... em hồi thúc anh quá.

Tự nhiên Thẩm phì cười trước những lời xưng hô thân mật ấy. Cô khẽ thở dài:

– Ừ hự! Anh thiệt... hồng biết sao mà nói. Thôi... em vô ghen!

Ba Lành lặng người nghe tiếng em ngọt xót lẫn đầu tiên ấy. Anh ta nắm chặt lấy tay Thẩm kéo ghì lại và van nài:

– Mới có chút xíu mà vô gì em!

Thẩm hơi nhích người ra vì cô chợt nhớ đến Nhâm. Rất có thể Nhâm đang rình rập đâu đó. Cô vội làm bộ than thở:

– Lâu quá rồi anh!

Ba Lành hốt hoảng:

– Bậy mà! Anh đã có... nói gì được với em đâu? Như vậy cũng đủ rồi. Chớ anh muốn nói cái gì nữa chớ?

Ba Lành ôm nghiêng lấy ngang eo cô gái khiến cho cô ta nhăn mặt, cầu nhàu:

– Anh làm gì như vật lộn thì xương cốt ai mà chịu cho nổi.

Sợ để mất thì giờ khiến Thắm có thể thay đổi ý kiến, Ba Lành ngấu nghiêng hôn hít, nựng nịu cô ta, Thắm muốn cho xong phút nên mím môi đứng yên, nhưng đôi lúc cô cũng hất nhẹ người anh ta ra và luôn miệng cắn nhằn:

– Đau người ta thấy mồ!

Và cô lại nhớ tới Nhâm. Cô lấy làm lạ sao mấy lần gặp Nhâm, trong những trường hợp tương tự như vậy, cô chỉ nũng nịu và xến lên trách Nhâm với câu: “...Nhột người ta thấy mồ!”

Sự khác biệt ấy làm cho Thắm buồn bực ngang. Cô ta đứng rút người lại

trong vòng tay thô bạo của Ba Lành với một tâm trạng chịu đựng và ê chề...

Ba Lành chợt nới tay và lên tiếng:

– Hay là mình xuống dưới trại ghe, chớ đứng đây mãi chẳng chết.

Thấm giã nầy:

– Ý đâu được!

Ba Lành ngó quanh, lúng túng nài nỉ:

– Ở đây hoài kỳ quá... Mình xuống dưới... dễ nói chuyện hơn.

Thấm xô hẳn ta ra, xẵng giọng đáp:

– Đâu có dễ vậy! Bộ anh không thấy em không ừ hử gì hết, rồi anh muốn lôi em đi đâu cũng được hết sao?

Ba Lành tức mình, hỏi vặn lại:

– Vậy chớ cậu Ba Nhâm cầu...

Thăm ngắt ngang:

– Cầu làm sao? Bất quá cầu cũng vậy thôi.

Ba Lành nổi sùng, hết giữ lời:

– Thôi đi! Bộ nói thẳng này đui? Người ta đã thấy hết trơn. Mấy người ở trong kẹt bồ lúa!

Thăm cũng chẳng vừa, hết còn e ngại gì nữa:

– Anh la lên đi! Ủ thì anh thấy... cũng vậy thôi chớ có gì khác đâu mà anh so đo?

Giọng của Ba Lành trở nên rên rỉ:

– Hừ, thiếu điều cậu... mở "tanh banh" hết mà em nói cũng vậy,

Thấm bắt buộc phải dịu giọng lại:

– Ôi có vậy mà anh cũng tránh tròn từng chút một. No béo gì vậy hồng biết! Thì để thùng thảng rồi anh muốn hơn cầu bấy nhiêu mà chẳng được! Tại anh lụp chụp chớ phải... (cô muốn nói là “chớ phải nhẹ tay nhẹ chưa như người ta”, nhưng kịp trở đi)... chớ phải em làm dễ hay coi người khác “trượng” hơn anh đâu! Còn việc anh rủ em đi xuống trại ghe, em cũng chịu lắm. Ở dưới nói chuyện dễ hơn chớ ở đây trong hốc và muỗi mòng cắn thấy mồ.

Ba Lành chen vô liền:

– Vậy thì mình đi?

Thấm vỗ nhẹ vào tay anh ta:

– Bây giờ thì không nên anh à. Bà Sáu trong nhà còn thức, em lại để cửa

nẻo mở toang hoác như vậy sao tiện. Để mình lựa bữa nào ông chủ bà chủ đi vắng rồi mình sẽ tính sau.

Ba Lành than thở:

– Lóng này lộn xộn ông bà không mấy khi đi đâu thì đợi tới biết chừng nào!

Thẩm đáp bằng một giọng cả quyết:

– Cũng có khi chớ anh, nhứt là ông bà sắp chạy tới chạy lui để lo làm đám cưới cho cậu Ba... Tới chừng đó, ít ai để ý đến tui mình lắm.

Ba Lành thở dài:

– Cũng được, nhưng anh nóng ruột lắm.

Thẩm nũng nịu chắc lưỡi:

– Thì em đây cũng vậy! Nhưng mình

phải giữ ý giữ tứ chớ để cho công việc đổ bể ra thì có phải là cả hai đứa mình đều cùng chết dính chùm hết không? Khổ lắm, thân phận mình đi ở nơi đây mình phải rán giữ.. (cô ta xô nhẹ Ba Lành). Thôi anh đi địa trại ghe trước đi để em thả rề theo sau. Hai đứa cặp kè nhau đi hông nên.

Ba Lành đành chịu phép nhưng vẫn có vẻ ấm ức:

– Ủ... Thiệt mới có chút xiu...

Thấm cười khẽ, đập nhẹ vào tay anh ta:

– Ai biểu anh dở ẹt chi! Thôi, để em..

Chợt có tiếng quát lên:

– Đứa nào nói chuyện rù rì gì ở trống đó hả?

Cả hai cùng nhận ra tiếng nói của Nhâm và sững sốt quay ra. Nhâm đứng lù lù trên đường đất từ hồi nào.

Anh ta lại làm bộ quát hỏi:

– Đứa nào ở đó ra đây cho tao thấy mặt coi! Bộ tui bây vô đây tính ăn cắp ăn trộm gì hả? Không ra tao la lên đa!

Ba Lành quỳnh lên, đưa tay kêu nhẹ Thắm và run run nói nhỏ:

– Em lên tiếng đi chớ hổng thôi cầu la lên bắt tử.

Thắm xô anh ta ra sau và vừa đi ra vừa lên tiếng:

– Tui đây mà.

Như hết dần lòng nổi, Nhâm nói toạc ra:

– Còn thằng Ba nữa đâu? Mấy chun lỗ nào hả? Đừng núp trốn mất công.

Nghe nói thế, Thẩm vội chạy nhanh ra và lên tiếng trách Nhâm:

– Anh đã biết vậy mà làm khó dễ nữa làm gì hồng biết. Để anh lần luôn đi rồi em sẽ nói chuyện sau.

Nhâm cười lạt, hướng về phía trong hàng măng cụt gọi to:

– Thằng Ba, mấy ra đây. Tao bắt được quả tang tụi bây trai gái với nhau rồi thì dẫu cho có Thiên lôi Ngọc hoàng xuống đây tao cũng không tha!

– Anh Ba, anh cứ ra đại đây đi! Chẳng lẽ cậu ăn thịt mình được sao!

Nhâm khựng lại, đoạn cười gằn:

– Giỏi!

Trong lúc ấy, Ba Lành riu ríu bước tới.

– Ai cho mày ra đây mèo chuột với nó chó!

Thắm cũng bước lại, đứng đối diện với Nhâm và chanh chua hỏi lại:

– Cậu đừng có nói cái điệu đó, Cậu hiểu chuyện nhiều thì cậu tốt hơn nên bỏ qua vụ này, rồi tui sẽ nói cho cậu nghe. Chớ nếu cậu ỷ mình cậu làm tới, thì chưa chắc ai thua ai nghe cậu!

Thấy Thắm xấn xả quá, Nhâm đâm ra e dè bớt. Anh ta xuống nước nhỏ:

– Làm gì..., cô la lối om sòm vậy. Chuyện đâu còn có đó.

Thắm cười lạt:

– Nếu cậu biết vậy thì tui cũng lạy!
Và tui cũng mừng cho cậu nữa...

– Cái gì mà mừng cho tôi?

Thắm không muốn gây gổ thêm nữa:

– Rắc rối thêm thì không ai khỏe hết.
Ai cũng bị kẹt lây hết, nhứt là cận ngày
làm đám cưới của cậu. Tui muốn tránh
nhứt chuyện đó...

Nhâm nín thinh. Thấy thế, Thắm
quay qua dịu giọng bảo Ba Lành;

– Thôi anh đi dìa ngủ trước đi.

Ba Lành đưa mắt nhìn Nhâm rồi hỏi:

– Còn cô?

– Tui cũng vô liên bây giờ...

Ba Lành còn rán căn dặn thêm một
câu trước khi bỏ đi:

– Cô cũng liệu vô liên chớ cà rà ngoài này hoài không nên.

Nhâm xen vô liên:

– Ê Ba, tao nhịn mày dẫu lắm rồi ghen. Bộ mày nói tao ăn thịt cổ được sao?

Thắm vội can thiệp:

– Mấy người kỳ quá! Tui nói không ai chịu nghe hết. Mấy người muốn ạch đụi gì nữa thì cứ ở đó, tui vô trước đây! (quay sang Ba Lành, Thắm hỏi luôn)... Nè anh Ba, anh nhằm tui theo phe cậu chủ nhà đây được sao mà anh so đo từng chút vậy? Anh quên rằng cậu sắp cưới vợ sao?

Ba Lành lựng khựng trong một giây rồi mới lủi thủi cất bước...

Đợi cho anh ta đi khuất, Thẩm mới day qua phía Nhâm, khoanh tay lên ngực xẵng giọng hỏi:

– Đó, bây giờ cậu muốn nói gì cho đã thì chẳng ai cản?

Nhâm cắn nhần:

– Em còn dùng tiếng “cậu” chưa lẽ, chưa lết đó thì làm sao nói chuyện được! Bây giờ chỉ có hai đứa mình thôi mà!

Thẩm buông thõng hai tay xuống trong một dáng điệu chán nản:

– Không hiểu sao anh lại ham kiếm chuyện quá hổng biết! Em đã nói chuyện đâu còn có đó mà! Anh nhút định ăn thua tới với anh?

– Ai biểu mới hờ ra một chút là em chạy theo nó chi?

Thăm vắn lại:

– Phân bì với anh ta hả? Sao anh nhỏ nhen vậy? Thử hỏi anh: em nói chuyện với anh ta có một chút xiu đó thì thăm gì nếu đem so với anh? Anh phải nghĩ tới chỗ đó giùm em chứ!

– Nhưng anh tức.

– Rồi mai mốt đây anh lấy vợ, em tức với ai đây?

Nhâm cãi càn:

– Chuyện đó khác... Chuyện bị bắt buộc mà em.

Thăm cười khẽ:

– Biết nghĩ đến một mình thôi hà! Còn em đây, em không bị ép buộc hay sao?

– Hứ, thằng chết dầm đó mà dám ép buộc em?

Giọng của Thẩm trở nên chua chát:

– Phải. Không ai ép buộc em được hết, nhưng em bị kẹt vì anh nên em phải cắn răng chịu. Anh sao mau quên quá! Anh không biết rằng anh Ba Lành ảnh đã rõ cái chuyện hai đứa mình... nói chuyện nhau ở kẹt lằm lúa nên ảnh mới bắt bí em được. Đó anh coi, hồi này, ảnh bị anh “xạc”, ảnh cự lại liền...

Ảnh biết hai đứa mình có chỗ yếu nên ảnh mới cứng cỏi như vậy.

– Cái thằng mọi khi coi lù khù thấy bà mà hôm nay cũng làm tàng!

Thẩm thủ thỉ:

– Bởi vậy mình phải nhin ảnh một chút. Mất gì!

Nhâm hậm hực:

– Nhưng em với nó kéo nhau vô kệt vô hóc rủ rủ như vậy, đổ khỏi nó... nó được mọi làm tới! Sao anh thấy nó, anh xốn con mắt quá!

Thăm nín vai anh ta, nũng nịu:

– Lo bá vợ hoài! Ảnh thiệt thà thấy mô chớ bộ... lung tung lên như anh đâu? Thì em cũng phải rán có lời ngọt, tiếng dịu với ảnh một chút để ảnh khỏi ức lòng khui cái chuyện của hai đứa mình ra cho ông bà hội đồng biết. Đó là em lo cho anh mà anh còn cần nhằn em xấu mình xấu mấy nữa!

Nhâm thở ra:

– Chắc em tính... lo lót cho nó chút chút để nó cầm miệng lại phải hông?

Thẩm xấu hổ đáp càn:

– Ủ đó! Vậy mà còn không biết công cho người ta nữa!

Nhâm bật cười rồi làm bộ rên rĩ:

– Nhưng em hối lộ nó sơ sơ... bên ngoài thôi chứ em đem dùng cho nó hết, chết anh.

Thẩm thích câu nói ấy và cô ta cũng chẳng hiểu tại sao mình lại thế. Cô muốn ôm lấy cô Nhâm để thủ thủ bên tai anh ta rằng: “Không đời nào em dùng cho anh một cách lãng xẹt như vậy...” nhưng rồi cô lại cười theo Nhâm và nhỏng nhảnh trách yêu:

– Anh làm như anh mua đứt em vậy!

Giọng của Nhâm hơi trầm xuống:

– Nếu anh mua đứt được em thì làm sao thắng ba Lành động tới em được!

Thăm cảm động hứa hẹn liền:

– Kẹt một nỗi là hai đứa mình không lấy nhau được. Em chịu anh ở chỗ anh dám thú thiệt điều đó chứ không như người ta giả đồ hứa hẹn đủ thứ để rồi sau đó... quất ngựa chuối đông mất. Nhưng dầu thế nào đi nữa, em cam đoan là em không quên anh đâu.

Nhâm nói đùa:

– Nhưng em nhớ theo kiểu... để bụng thì cũng như không!

Thăm không do dự đáp:

– Coi, em có tiếc gì với anh đâu! Anh không thấy là anh ngon lành hơn ai hết sao!

Nhâm kỳ kèo:

– Anh có tiếng mà không có miếng. Thế cho nên anh ức quá khi phải nhin thằng Ba Lành. Chẳng thà...

Thấm ngắt ngang:

– Đừng có lo. Em nói có là có!

Nhâm lặng người trong một giây rồi run run nói:

– Vậy thì... hay là bây giờ hãy còn sớm hai đứa mình lại đàng này... kiếm chỗ ngồi nói chuyện chơi một chút nữa nghe em?

Thấm phải xuống giọng dõ dành trước:

– Đêm nay mình đã gặp chuyện xui xẻo rồi anh à. Để khi khác. Rủi ro anh Ba Lành ảnh lại mò lên nữa thì mệt. Thằng

tướng đó cộc lăm. Kỳ này nếu chả gặp hai đứa mình nữa, chả không để yên đâu. Mà khi chả nổi sùng thì không ai bịt miệng chả. Em không muốn xảy ra một tai tiếng gì trước ngày cưới của anh.

Nhâm chua chát:

– Em lo cho anh quá hả?

– Đó, có chút vậy mà giận lấy rồi! Lo cho cả hai thì đúng hơn vì nếu anh bị rắc rối một thì em đây bị rắc rối mười. Tội mình ăn ngay nói thật với nhau hết mà.

Nhâm nắm chặt lấy bàn tay của Thẩm:

– Anh phục em lắm. Đáng lẽ em phải làm bà chủ mới xứng.

Thẩm cười khan, khẽ rút tay ra:

– Nếu được vậy thì anh chết cứng rồi còn gì! Thôi em đi vô đây. Tự nãy giờ, hai người lằng nhằng lâu quá rồi. Anh chịu khó đứng nán lại chờ anh cứ cặp kè với em như vậy...

Nhâm khấn thiết hỏi vô:

– Nhưng rồi làm sao mình gặp nhau?

– Coi, cùng ở một nhà mà!

– Khổ quá! Anh muốn nói là gặp riêng kia kìa.

– Khi nào anh thấy tiện, nghĩa là khi nào không có ông bà hội đồng ở nhà và anh Ba Lành cũng... mắc công chuyện gì... lâu lắm nữa đó l

– Ủ... Nhưng phải em chịu nghe lời anh, mình đi tới một chỗ nào vắng trong đồng.

– Không được anh à. Lóng này hể thấy em vắng mặt một chút là anh Lành ảnh chạy đôn, chạy đáo để kiếm... Kỵ ở chỗ đó.

Nhâm than thở:

– Cái điệu này lật bật đến ngày đám cưới của anh!

Thấm vừa bước đi vừa cười khê:

– Anh làm như anh lo cho em hơn là lo cho cô dâu,

– Thiệt vậy. Chắc em không tin là...

– Tin anh lắm chứ! Anh sợ sau này bị buộc chùn buộc cẳng hết cửa quây gì được nữa chớ gì?

– Không hẳn vậy. Anh muốn rằng em là người đầu tiên...

– Muốn khôn há!

– Anh biết rằng làm như vậy cũng hẹp bụng em...

– Em lãnh đủ chở hẹp khổ gì nữa.

– Nghĩa là em không muốn... Như vậy thì còn gặp riêng gặp chung làm gì nữa!

Thắm chặt lưỡi:

– Anh này sao ăn nói ẩu tả quá! Phải gặp ai khác họ nhất, họ đông luôn.

– Còn em?

Thắm đứng lại:

– Việc đó ăn thua ở anh, sao bữa nay anh có vẻ lơ khờ y như anh ba Lành vậy?

Nhâm nín thinh vì nhận rằng Thắm đã nói đúng. Anh ta thở dài và ngùi ngùi lên tiếng:

– Có lẽ vì anh quý em thiệt tình.

– Cũng như Ba Lành vậy hén?

Nhâm đành “ừ” một tiếng.

Thắm tiến tới, bá cổ anh ta, cắn nhẹ vào vành tai rồi nói nhanh:

– Em không để anh thua anh Ba đâu mà anh sợ!

Dứt lời Thắm xoay người chạy thẳng vô nhà!

✱

Thắm vừa xua đuôi mấy con heo bu quanh máng ăn, vừa cúi xuống đưa tay quậy trộn cám chuối cho đều. Nhâm đã đứng sau lưng cô từ lúc nào. Mấy lần anh ta định lên tiếng nhưng rồi lại thôi vì

phải... sững sờ trước dáng dấp lom khom của cô gái, nhút là Thắm phải xắn quần lên cho gọn lại và Nhâm có cảm tưởng là cô ta no tròn thêm.

Vừa lúc ấy một con heo nọc từ ngăn chuồng bên tông qua hùnh hục rượt đuổi theo một con nai tơ. Thắm vội đứng lên chụp lấy một khúc củi dài hờm sẵn vì sợ chúng chạy lẫn vào bầy heo đang ăn và đập đổ máng cám chuối.

Con nai tơ chạy quẩn quít một hồi rồi bị tấn vào một góc chuồng. Thắm thở ra, buông khúc củi xuống để rồi vội ngoảnh mặt đi.

Cô giật mình khi thấy Nhâm đã đứng lù lù sau lưng mình và nhìn cô ta cười tủm tỉm. Thắm đỏ mặt, chớp mắt lia và lúng túng hỏi:

– Anh vào đây từ bao giờ vậy?

Nhâm liếc nhanh về phía cặp heo và làm ra vẻ lơ đãng:

– Ủ, mới ra đây.

Thắm vội xách thùng cám chuối lên, bỏ đi trước và nói thông một câu:

– Em vô trước nghen!

Nhâm lật đật bước theo, níu tay cô ta lại:

– Vô làm chi nữa! Tự nãy giờ anh đi kiếm em hết hơi hết sức.

Thắm đứng lại nhưng mặt vẫn nhìn ra phía trước:

– Kiếm chi vậy? Anh nên coi chừng, y y quá đâu được.

Nhâm rào bước lên để đứng đối diện

với Thắm, hớn hở nói:

– Khỏi lo. Cả nhà đi chợ rồi.

– Còn anh Ba Lành nữa chi?

Nhâm rùn vai, cười lớn:

– Thằng đó cũng đi luôn. Nó phải chèo tam bản cho ba má anh đi, như vậy thì kể như hai đứa mình rộng chân, rộng cẳng lắm. Máy khi có dịp hiếm có như vậy.

Thắm có vẻ do dự:

– Nhưng em đi xa không được, em phải lẩn quẩn ở đây để coi có ai kêu réo mình gì không. Với lại ban ngày ban mặt.

Nhâm cười nói:

– Thì mình vô lẩn lúa...

Thắm ngoe nguẩy:

– Nghỉ đi. Nói chuyện chơi mà vô trong kẹt đứng hoài mỗi chun thấy mờ! Hơn nữa, ở trông bụi bặm lắm.

Nhâm chột vỗ trán, reo lên:

– Thôi có chỗ này ngon tận mạng! Mình cứ ra trại ghe và vô chiếc ghe chài lớn của thằng Ba. Chỗ đó thì không chê!

Thắm trợn mắt:

– Ý trời, vô đó ảnh biết ảnh điên lên hả?

– Làm sao mà biết?

Thắm ngáp ngừng:

– Nhưng mà cũng kỳ...

Nhâm liếc chừng về phía chuồng heo rồi nhìn sững về phía ấy, Thắm ngạc nhiên, ngoái đầu lại để coi anh ta chú ý

đến cái gì, để rồi ngoe nguẩy quay mặt đi, cự nự:

– Ở lãng òm. Vậy mà cũng nhìn!

Nhâm cười tủm tỉm, làm bộ ngớ ngẩn:

– Cái gì lãng? Biết người ta nhìn cái gì mà nói?

Thăm vùng vằng:

– Đừng giả ngộ nữa! Ai mà không biết? Bộ ngộ lắm chắc! Thôi em đi vô đây.

Nhâm vội nắm tay cô giữ lại:

– Đi vô luôn à? Không đi xuống dưới trại ghe sao?

Thăm có vẻ do dự:

– Để coi...

– Coi cái gì nữa? Anh xuống dưới trước anh đợi em nhen? Em nên nhớ rằng chỉ còn mấy ngày nữa là anh hết dám ngó em... Anh như một thứ tù chung thân vậy!

Thăm trề môi:

– Cưới vợ mà làm như đi ở tù! Anh nói vậy chớ nữa rồi anh hết còn biết trời đất gì nữa. Tới chừng đó thì đâu còn thèm ngó ngang gì đến em! Em làm sao bằng mấy cô tiểu thư con nhà giàu được!

Nhâm có vẻ khó chịu:

– Bỏ chuyện đó đi em! Nếu hai đứa mình còn nghĩ đến nhau đôi chút thì đây là cơ hội cuối cùng để hai đứa mình gần gũi nhau, chớ sau này, có nhớ quá thì cũng chỉ còn cách lấy mắt ngó!

Thăm bật cười:

– Anh nói sao nghe mùi tận mạng! Anh làm như sau này anh nhớ em chịu không nổi vậy! Xệt một cái là anh quên liền chớ lâu lắc gì! Có điều mình đã quen nhau thì phải... điệu với nhau vậy thôi.

Nhâm cười theo:

Vậy anh chờ em ở dưới nhen.

Thấm gật đầu, trả lời bằng một giọng như là lấy có:

– Ủ, đông trước đi cha nội!

Dứt lời cô gái kín đáo liếc nhanh chùng về phía chuồng heo đoạn cúi mặt chạy đi như để trốn tránh một cái gì...

*

Thấy chiếc ghe tròn trành, Nhâm

vội kéo hé cửa mui ra, Thắm ung dung bước lại như không chú ý đến một điều gì đặc biệt hết.

Khi Thắm vừa chui vào mui ghe xong, Nhâm kéo cửa đóng rột lại. Thắm lại trách:

– Làm gì gấp vậy. Kéo cánh cửa nhẹ nhẹ không được sao? Anh không ý tứ gì hết à!

Nhâm cười trừ:

– Không sao mà em!

Thắm cầm hai vạt áo quạt lia, ngo quanh đoạn lên tiếng:

– Thằng cha Ba ở một nơi giống ổ chuột quá! Nói hoài cũng chẳng chịu sửa sang cho vén khéo một chút!

Nhâm cau mày hỏi:

– Bộ em có xuống đây rồi à?

Thắm nhìn lại anh ta, ung dung đáp:

– Có. Bộ bà chủ ông chủ, nghĩa là tía má của anh đó sai em đi kêu ảnh mà em cãi lại rằng anh không cho em xuống đây sao? Vậy mà cũng kiếm chuyện bắt bẻ người ta!

Nhâm nói lảng ra:

– Chỗ này coi vậy mà vững lắm..

Thắm vừa “ờ” vừa táy máy lục lợi đồ đạc của Ba Lành.

Cử chỉ ấy làm cho Nhâm bực mình. Anh ta lết xồ lại, nắm chặt hai tay Thắm kéo ra, Thắm nửa chừng hững, nửa đổ quạu, trừng mắt nhìn anh ta:

– Anh mắc chứng gì kỳ vậy?

Nhâm định cự nự nhưng rồi không biết nghĩ sao, anh ta ghệt mạnh tay Thắm khiến cho cô ta té ập vào ngực mình rồi tiện đà cùng lôi cô ta ngã luôn xuống sạp ghe.

Thắm xô nhẹ anh ta ra:

– Làm cái gì dữ vậy?

Mắt Nhâm long lên:

– Anh muốn thương em!

Thắm nhăn mặt:

– Thương thì để thùng thảng cho có đầu có đuôi chớ làm gì hùm hồ quá vậy!

Nhâm thở mạnh, đưa tay quệt mép ấp úng nói chữa:

– Tại anh... nhớ em ghê quá!

– Xí ngày nào cũng gặp mà nhớ!

Nhâm ghệt lấy vai Thắm để bắt cô ta ngó mặt ngửa lên, rồi gầm gừ đáp:

– Tại anh... thèm em!

Thắm cười khúc khích:

– Bộ em là bánh trái, hay thịt cá gì sao mà anh thèm?

Nhâm chẳng nói chẳng rằng, hôn lên môi cô gái. Đây là lần đầu tiên anh ta mới làm như thế vì trước đây, dầu anh ta có những cử chỉ âu yếm sống sượng hơn nữa, vẫn không thể phạm tới đôi môi đầy ướm kia.

Lần này Thắm chỉ lắc đầu qua một chút rồi để yên. Cô ta mở mắt thao láo và cũng chẳng hiểu sao, Nhâm lại thích như vậy. Cô chợt bật cười, ẩy nhẹ Nhâm ra:

– Bộ ở trên tỉnh họ làm vậy đó hả?

– Ủ. Bộ hông ưa hả?

Thắm với tay bút một cọng chiều gãy:

– Hông... nhưng kỳ thấy mô.

– Tại em chưa quen. Đây nè...

Và Nhâm lại cúi xuống. Thắm ú ở được vài tiếng rồi từ từ nhắm mắt lại. Một lát sau, Nhâm mới ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn khuôn mặt còn thoáng vẻ đờ đẫn của Thắm và hỏi nhỏ:

– Sao được hông?

Thắm chớp mắt lia, ngượng nghịu mím môi lại rồi làm bộ cự nự:

– Kỳ quá! Ê môi người ta hết trơn hà!

Nhâm cười xòa đoạn nâng niu đặt cô

gái nằm xuống sập ghe. Tự nhiên Thắm đâm hoảng, cố chống tay ngồi dậy một nửa người:

– Bộ anh tính...

Nhâm choàng người qua như để cản lối và âu yếm nhìn thẳng vào mắt cô gái:

– Còn tính gì nữa? Mấy thuở em mới ra đây...

Thắm thở dài cam phận:

– Cái gì anh cũng muốn có lời hết á!

Và cô buông tay nằm xuống... trong lúc Nhâm không bỏ lỡ một giây phút nào nữa.

... Lúc này đôi bàn tay của Thắm chỉ còn sức để bấu vào một đoạn cây cong của khoang ghe ló ra khỏi mặt sập nhưng rồi chỉ trong một thoáng sau, đôi bàn tay

ấy tuột lần, tuột lần để rút mạnh lên mặt sạp.

Cuối cùng, trong sự căng thẳng đến tột độ mà đôi mắt cô dầu có mở to ra nhưng như bị mờ đi và đứng trong h lẫn lại. Cô chột tỉnh ngang, quơ tay nắm chặt lấy bên vai Nhâm, kêu khẽ bằng một giọng nửa như đam mê, nửa như tuyệt vọng:

– Ý anh...

Thắm không sao thốt hết câu. Cô vội cắn chặt môi dưới lại, lưng cong rời khỏi mặt sạp... Thêm một tiếng “anh” nghe thắm thía đến não nùng rồi đôi tay của Thắm rơi vật xuống...

✱

... Thăm nhóm người lên, kể lễ:

– Giờ phút này, em vẫn dư rõ là không đời nào hai đứa mình ở chung nhau được. Anh sắp cưới vợ.

Nhâm rụt rè:

– Không biết em có phiền gì anh không?

– Còn phiền gì nữa,

Nhâm nhăn mặt:

– Nhưng còn em?

– Thây kệ em,

– Rủi sau này em lấy chồng.

Thăm nhoẻn miệng cười:

– Thì thây kệ em luôn!

Nhâm lăm lét nhìn xuống mặt sạp

như muốn tìm kiếm một dấu vết gì:

– Nhưng em như vậy... thì chồng của em đâu chịu?

– Hồng chịu thì cũng phải... rán chịu. Người ta có cách mà! Đâu phải việc của anh mà anh lo?

Nhâm chân thành đáp:

– Dù sao anh cũng có trách nhiệm. Anh đã lợi dụng em. Đáng lẽ anh không nên làm như vậy...

Thắm đưa tay vuốt má anh ta:

– Thôi đi cha nội! Bây giờ anh mới nói như vậy chớ hồi nãy... đâu có thiên binh thần tướng xuống lôi anh ra anh cũng miết vào.

Nhâm cười gượng đoạn nghiêm mặt lại:

– Thật anh cũng kỳ, nhưng rủi sau này em... có bầu bắt tử?

Thấm chột nhú mày, nhưng rồi lại cười giòn:

– Ồi hơi sức đâu mà anh lo chuyện bá vợ đó! Rủi gì rủi ngang xương vậy? Anh làm như hể đụng ngang một cái là có con liền vậy! Người ta ăn ở nhau hà rầm thì nó mới...

– Em không biết đâu! Theo chỗ anh đọc sách biết thì tới chừng có là nó có liền.

– Mốc xì họ! Anh làm như em... nhảy lằm vậy! Mà dầu cho có sao em cũng lo được mà!

Nhâm thở ra:

– Dầu sao, anh cũng lo quá.

– Xí lo! Từ nay cấm anh không được rủ rê em nữa nghe! Em sợ anh sẽ làm tới hoài chớ!

Nhâm vui vẻ trở lại. Anh ta chỉ vào người Thắm:

– Thôi em ngồi dậy... Và còn ba mớ quần áo kia... Sao bây giờ em không sợ ai vô gì hết vậy?

Thắm ngồi rột dậy, ké né ép đùi vào nhau và nhí nhảnh đáp:

– Bây giờ em không sợ gì nữa hết! Thôi anh đi ra trước đi để em... sửa soạn sơ một chút.

Nhâm do dự một giây rồi lết lại mở cửa mui ghe. Trước khi chui hẳn ra ngoài anh ta còn rán hỏi thêm:

– Nè em, chắc bây giờ em có thể lên

trên anh được chớ?

Thắm có vẻ không hiểu:

– Lên trên anh là lên... trên nào?

Nhâm chắt lưỡi:

– Trên buồng anh đó! Lúc trước em không chịu...

Thắm lắc đầu:

– Không được!... Sao em không ưa lên trên chỗ anh!

– Sao kỳ vậy?

Thắm nhún vai, khó khăn lựa lời diễn đạt ý của mình:

– Hồng biết sao vậy... Chẳng thà em chui rúc trong kệ trong hóc nào, em còn chịu hơn. Nếu em lên nhà trên... Sao em thấy anh... như một người xa lạ nào

vậy... Nghĩa là không phải anh nữa... Ờ... có lẽ anh sẽ... giống một ông chủ nhỏ hơn.

Nhâm bật cười trước cái lối phân tách kỳ lạ của Thắm và anh ta nhận rằng sự phân tách ấy cũng có phần... thú vị.

Tiếng cười của Nhâm làm cho Thắm phát ý. Cô ta soi mói nhìn Nhâm và hỏi gằn:

– Bộ ngộ lắm sao mà cười. Ờ, hay là anh đã lấy em được rồi anh coi em không ra gì hết? Đàn ông con trai mấy người giỏi cái mừng đó thôi hà!

Nhâm vội nghiêm mặt lại. Anh ta vừa lúng túng mà cũng vừa khô tâm khi phải nghĩ cách nói sao cho Thắm hiểu rằng mình cười vì lối phân tách ngộ nghĩnh và rất đáng yêu ấy của cô gái. Anh ta chắt lưỡi “minh oan”:

– Em hiểu lầm anh rồi! Anh cười vì em nói rằng em chỉ thích gặp anh nơi xó xỉnh nào đó chứ không ưa lên buồng... Em thích một thằng Nhâm, trợn chớ không phải cậu ba Nhâm, con của ông Hội đồng. Anh chịu vậy lắm và riêng anh, đôi lúc nghe ern bộc lộ thẳng thắn ý nghĩ của em, anh đâm ra mắc cỡ...

Thẩm nhoén miệng cười:

– Thôi đừng nịnh. Anh có ăn học nên anh nói lật ngược lật xuôi gì mà chẳng được.

Nhâm rướn giọng lên:

– Anh nịnh em để làm gì nữa? Anh chỉ muốn nói rằng giữa hai đứa mình, em là người bị thiệt thòi hơn nhiều nhưng... sau những giây phút vừa qua... đáng lý ra em phải... ỉ ôi eo xèo này nọ với anh đủ

thứ... nhưng em vẫn... tỉnh khô và còn nói thêm rằng em chỉ thích một thằng Nhâm thường, một thằng Nhâm như trăm ngàn chàng trai khác, chứ không phải một thằng Nhâm ông chủ con. Nói ra đây em không tin: anh quý em cũng vì chỗ đó. Và sự phân tách mới rồi của em càng làm cho anh nể trọng em hơn...

Thấm nhận mặt một cách đáng yêu:

– Anh nói cái gì lằng nhằng quá tổ mẹ. Vậy chứ anh muốn... Sau khi mình đã... quen biết như hồi nãy đó rồi em phải nằm vạ luôn dưới ghe sao?

Nhâm rụt rè nhìn lại người con gái lạ lòng ấy. Và từ chỗ cảm động trước những lời lẽ chân thành một cách táo bạo ấy, Nhâm đâm ra kính phục cô ta. Kính phục và cảm thấy xót xa trong lòng, anh ta tự biết rằng mình thua kém một

cô gái mà trước mắt thường tình thiên hạ, người ta sẽ không cần nghĩ suy gì hết để đồng tình cho rằng đó là một thứ “đồ hư”. Bất gặp nét mặt đờ đẫn của Nhâm mà Thắm hiểu lắm là anh ta đang bối rối hoặc sợ, cô ta cười khẩy và hất hàm hỏi:

– Bộ anh nghe em nhắc đến hai tiếng nằm vạ rồi anh quỳnh hả?

Nhâm nghiêm trang lắc đầu:

– Không. Anh đang... phục em sát đất thì có.

Thắm thản nhiên đáp:

– Phục cái khỉ khô gì. Tánh em vậy đó và em xin nói luôn để anh khỏi phải chộn rộn gì hết: em chịu anh nên em thương anh và em để cho anh muốn cái gì cũng được hết. Như vậy đối với em là... đủ xài rồi, ngoài ra em không khi

nào nghĩ đến chuyện làm khó dễ anh hay đi xa hơn một chút, kiếm chuyện..., cạy tiền ông bà chủ... (cô ta chột reo lên)... Ừ việc này khỏe ru và dễ ợt nhứt là khi ông bả sắp làm sui... (cô ta điểm mặt Nhâm, giọng bông đùa)... Và em mà nói vô một tiếng là anh mệt với ông bà đó ngen. Và chắc mềm là em có tiền xài.

Nhâm cười trừ:

– Chuyện động trời như vậy mà em nói nghe như không!

Thăm hớn hở hỏi lại:

– Chớ hông phải vậy hả? Bắt đầu run rồi sao?

Nhâm cười lắc đầu:

- Anh giựt mình thì có, kể ra anh cũng ầu thiết Phải như một cô gái nào

khác thì ngay từ khi chui ra khỏi mui ghe, anh bắt đầu một cảm canh vì rủi em dốc chúng làm khó dễ một cái thì... bỏ mạng.

Thẩm xụ mặt:

– Nói vậy lần sau anh không dám ầu nữa phải không?

Nhâm ấp úng:

– Với em thì... không ầu cũng không được.

Giọng Thẩm trở nên xỉa xói:

– Xạo hoài. Nói thiệt với anh nếu không có đám cưới của anh thì đến đời cháu chắt của anh đi nữa, anh cũng chưa rớ tới em được. Em sợ sau này, một khi anh cưới vợ rồi thì anh không có dịp nào để nhớ tới em một chút. (cô ta thở dài)...

Em cũng dư biết là trong lúc lộn xộn anh kẹt lại đây vì trường học đóng cửa nghỉ hết, và sống ở miệt vườn quanh đi quẩn lại anh không gặp cô nào... đỡ đỡ hơn em một chút nên anh mới tấp vô... Sau này, một khi anh lấy vợ và vợ của anh thế nào cũng bóng sắc hơn em... tới chừng đó, đối với anh, em sẽ không ăn nhằm gì hết...

Nói đến đây, Thắm cười tủm tỉm, long lanh đưa mắt liếc xéo Nhâm, tiếp lời bằng một giọng nửa như đùa cợt, nửa như mơn trớn:

– Bởi vậy em mới đi nước rút hút tay trên anh đó! Ủa, hút tay trên cô vợ sắp cưới của anh thì đúng hơn! Cổ mà biết em như vậy chắc cổ.... tức lắm hén anh?

Nhâm lắc đầu thương hại:

– Em làm như em là... đàn ông còn anh đây là... con gái. Em hót tay trên cái điều đó thì em... mau chết chớ hơn hiếc gì ai?

Thắm nhúu mày như có vẻ không hiểu nhưng rồi cô lại phì cười, vói tay véo mạnh vai Nhâm:

– Anh mắc dịch này giả tử kỳ quá hà! Bộ đàn bà con gái rồi chịu lép mấy người sao? Thôi hổng thềm nói chuyện với anh nữa. Em vô đây.

Dứt lời Thắm xoay mình chạy thẳng.

Nhâm thờ người nhìn theo và không hiểu tại sao cô ta lại có vẻ hí hửng một cách khác thường vậy, và bộ điệu nhanh nhẹn của Thắm cũng làm cho Nhâm sững sờ: sau những giây phút cuồng nhiệt đầu tiên trong đời người con gái

ấy, Nhâm tưởng rằng cô ta phải ử ê, tơi tả chớ có đâu lại liến thoắng như một con sóc chui vào cây kia!

Nhâm khẽ lắc đầu như đành “chịu thua” trước sự khác thường ấy. Anh ta uể oải cúi nhìn xuống đôi chân mình và có cảm tưởng là đôi chân ấy như dài thêm ra, dài thêm ra nên khiến cho các khớp xương đều trở thành lỏng lẻo.

Nhâm đưa tay lên bóp má và tưởng chừng trong phút chốc nó có thể tóp vô đến mấy phân vậy. Anh ta chợt bật cười khi nghĩ ngay đến mặt tươi rói của Thắm lúc ban nãy....

✱

Nhâm đang đứng trông nom mấy bác tá điền lấy lá và bông đùng đỉnh trạng hoàng nhà tiệc thì Thắm đi xớt ngang

qua, làm bộ đụng nhẹ vào lưng anh ta và nói nhanh:

– Anh ra ngoài này em nói cái này một chút.

Nhâm lăm lét nhìn quanh và kín đáo gật đầu và Thắm liền bỏ đi một nước ra phía sau hè.

Nhâm đứng xơ rớ một hồi rồi cũng vọt theo ra.

Đến nơi, anh ta hất hàm hỏi Thắm:

– Chuyện chi mà em vô kêu anh sanh tử vậy?

Thắm lừ mắt:

– Mấy ngày này em canh anh hoài nhưng cứ rút lên nhà trên, hôm nay ông chủ bà chủ đi chợ nên em mới dám kêu anh...

– Mà việc gì gấp dữ thần vậy?

Thăm ngó nhanh xuống bụng mình,
đoạn đáp nho nhỏ:

– Em coi bộ..... có rồi anh à!

Nhâm ngơ ngác:

– Có cái gì?

Thăm chắt lưỡi:

– Còn cái gì nữa? Sao anh dễ quên vậy? Anh gặp em hà rầm về chuyện ấy thì được, ngoài ra anh không cần biết thêm cái gì hết. Em lo thấy mồ đây không biết sao tháng này em... trễ quá... hay là nó tắt... rồi.

Nhâm nhìn sững Thăm, lập cập hỏi:

– Em nói sao? Chẳng lẽ mau vậy?
Hay là em trễ thiệt hoặc đau ồm gì đó!

– Em chờ một ít lâu nữa để coi kỹ lại...

– Xí chờ gì nữa! Em mập mạnh chớ có đau ốm gì! Ốm nghén thì có! Sao em thấy chảy nước dãi hoài như muốn nhợn mửa và mình mẩy đã dươi...

Nhâm buột miệng kêu lên:

– Chết cha, hổng chừng... dám đúng như em nói lắm đa! (rồi anh ta chớp mắt nhìn lại Thắm, rụt rè hỏi luôn)... Bây giờ... em tính sao đây?

Thắm gượng cười:

– Thì cho anh hay vậy thôi.

Nhâm không giấu vẻ bức bối:

– Cho hay! Em nè trong lúc anh đang bù đầu bù cổ về việc đám cưới mà em báo tin động trời ấy!

Thăm quắc mắt lên:

– Anh này ngộ không! Anh làm như anh không ăn thua gì về vụ đó vậy! Ủ hay là anh sợ em nhân lúc anh lo đám cưới rồi đặt điều ra chuyện ấy để làm khó dễ anh? Anh nên nhớ kỹ là em không thuộc vào thứ ấy đâu. Em cho anh hay vậy thôi chứ em có cần anh lo gì đi đâu!

Nhâm xuống nước nhỏ:

– Anh có nói gì đâu... Nhưng trong lúc này chắc em dư biết là anh đang rối ruột rồi gan, em cho anh hay vậy thì anh cũng biết vậy chứ không tính ra cách nào giúp đỡ em được.

– Ê, anh đừng tưởng em xin tiền nghen! Nói thiệt một đồng xu nhỏ của anh, em cũng chẳng thèm rớ! Nhưng rồi đây... một ngày em một lộ, rồi sanh đẻ nữa chứ!

Thẩm cười khan:

– Anh khỏi phải lo gì hết.

Tuy Thẩm nói quả quyết rằng khỏi lo. Nhưng Nhâm vẫn còn thắc mắc và liên miện than thở:

– Cơ khổ... đáng lẽ anh phải có một vài... điều kiện đối với em nhưng ngặt nỗi ngày đám cưới quá cận, anh đang bù đầu bù óc nên không làm sao lo cho em được. Chẳng lẽ nghe em báo tin như vậy mà anh chỉ đứng lấy mắt ngó.

Thẩm vùng vằng:

– Anh làm như em cho anh hay cốt để níu kéo anh vậy! Anh mà còn nói cái giọng đó nữa, em không thèm trò chuyện gì với anh nữa đâu!

Nhâm vẫn giữ giọng thê thảm:

– Đành rằng vậy nhưng anh phải có bốn phen... sẵn sóc em chút đỉnh trong lúc em sanh nở... Đó là nhẹ nhứt đối với một người con trai ăn nằm với một người con gái đến chỗ có con.

Thấm chột phì cười khiến Nhâm ngơ ngác và nhăn mặt hỏi luôn:

– Đến nước này mà em còn cười được thì anh hiểu không nổi.

Thấm vui vẻ đáp:

– Chớ anh muốn em khóc vùi hay làm trận làm thương với anh sao? Số anh để bực điều sướng thấy mồ mà còn làm bộ làm tịch!

Nhâm khẽ lắc đầu:

– Nhưng ít ra em cũng đâu có thể... cười như vậy được. Cái bụng kia một

ngày một lớn, rồi đến ngày nằm chỗ nữa chớ! Trời ơi, tình thế mỗi ngày một căng thêm mà em nói sao nghe dễ ợt... Ngay anh đây anh nghe em nói tới, anh còn rụng rời tay chân hết trơn.

Thăm lại cười:

– Ủa, em thấy điệu bộ của anh em cũng đủ cười nôn ruột. Theo thói thường thì được tin mừng có con anh phải mừng nhảy cẫng mới phải, đằng này em hầy mặt mày anh bí xị không bằng hai ngón tay tréo!

Nhâm cười trừ:

– Thú thiệt anh đây không phải là một thằng Sở Khanh chỉ muốn chơi qua đường nhưng khi nghe em loan báo cái tin động trời ấy, anh cũng phải.. tá hỏa tam tinh! Vậy mà em như không. Cái

đó mới lạ! Và anh... không yên lòng một chút nào hết...

– Sao kỳ vậy?

Nhâm ngập ngừng:

– Anh nói ra điều này thì cũng bậy một chút, nhưng anh sợ em toan tính ngấm một điều gì đó rồi em đợi cho đến ngay bữa đám cưới em mới.. xô ra thì chết một cửa tử!

Thăm quắc mắt:

– Ê ta, thằng cha này kỳ quá! Anh dám nghi em đến cái mức ấy hả? Anh khi dễ em vừa vừa nó chớ!

Nhâm vội phần trần:

– Không phải anh dám nói gì em, nhưng anh sợ em sẽ về thú thật với tía má em ở nhà rồi... hai bác đốc xúi vô này

nọ... Em phận con cái trong nhà thì em phải nghe chứ?

Thấm lạnh lòng lắc đầu:

– Anh nên ăn no ngủ kỹ về vấn đề đó. Không đòi nào em cho tía má hay đâu! Đâu có đại vậy anh! Làm thân con gái, đã không làm vẻ vang gì cho song thân thì chớ, bây giờ lại còn mang cái tin động trời ấy dĩa nhà nữa thì... hết quá!

Nhâm ấp ứng lên tiếng:

– Nếu vậy... chắc em đã có một kế gì khỏe nên em mới tỉnh táo như thường vậy...

Thấm rướn giọng lên:

– Coi, có cái gì đâu mà phải chọn rộn? Bộ anh nói hể hổng có tháng một cái là năm ba bữa sau, hay là vài tuần lễ

sau cái bụng nó phình lên có ngọn hay sao mà mình quỳnh? Với lại em cũng đã đoán trước việc này, mình xà nẹo với nhau hà rầm thì trật đi đâu được.

Nhâm khổ sở lên tiếng:

– Em nói sao nghe rành quá. Đã đành rằng lứa tuổi của mình thì... nhiều khi tự kềm chế không nổi nhưng lắm lúc anh cũng phải giật mình thon thót.

Thăm ưỡn người lên, giọng tự phụ:

– Không phải tốt lành gì mà khoe nhưng em không giống mấy con nhỏ khác. Mấy đứa này hễ thấy trai ham thấy ông bà ông vải và một khi tụi nó xáp nhau lại thì bất kể quân thần, u mê ám chướng rồi tới khi thấy bật một cái là làm như trời sắp sập không bằng! Mấy con đó... có bị như vậy là đáng đời lắm.

Nhâm le lưỡi lắc đầu:

– Thiệt anh phục em sát đất. Em ầu tả vừa vừa chớ bạt mạng cô hồn theo cái kiểu đó có ngày em xộc chết!

Thắm cười giòn:

– Em ầu, nhưng em biết mình ầu là còn đường.

– ầu là chết chớ còn đường gì nữa? Chẳng hay như cái vụ... em mới vừa cho anh hay đó... thú thiệt với em, anh nghĩ nát óc mà chẳng biết em sẽ... đỡ đòn bằng cách nào...

Thắm liếc xéo anh ta:

– Bộ anh quên rằng “mình” còn có anh Ba Lành nữa sao?

Nhâm nhú mảy:

– Thằng đó thì ăn nhậu gì vô vụ này?
Sao em cứ nhắc đến tên của nó hoài vậy?

Thăm bữu môi:

– Hồng có ảnh thì em cho anh lãnh
đủ chú đừng nói lằng nhằng gì hết. Ảnh
là bùa hộ mạng cho hai đứa mình đó.

– Ý trời ơi, cái thằng cóc cần đó mà
là bùa với phép gì? Phải không có nó ở
đây, anh còn đỡ lo.

Thăm phát nhẹ vào vai anh ta

– Anh này có ăn học chữ tây chữ u
trên tỉnh mà nhiều lúc bờ bờ như gà mở
cửa mả, hồng có biết cái đám đế gì hết
ráo. Em thử hỏi anh nếu em lỡ bị kẹt đạn
như vậy mà không có ảnh để em kê táng
thì mục nội em có đội mồ sống dậy bây
giờ cũng không cứu em rồi!

Nhâm chột nghĩ ra và hấp tấp hỏi:

– Ý trời, bộ em tính chơi cái mừng...
“thầy pháp ăn bắt thầy chùa chịu” đó hả?
Bộ em tính để cho thằng Ba Lành lãnh
đủ đó hả?

Thấm nhoẻn miệng cười, gật đầu:

– Ủa. Như vậy anh nhẹ mình nhẹ
mày hén!

Nhâm cau có ngay:

– Nhẹ cái con khỉ họ! Nói vậy tự hôm
nay em đã... xả lảng cho nó phủ phê rồi
hả?

Thấm quặm mặt xuống:

– Xả lảng cái gì?

Nhâm nửa kín nửa hở:

– Thì chắc tự hôm nay em cũng có

làng chàng với nó nên chuyến này em mới nói cứng như vậy...

Thăm cong môi lên:

– Ê, anh đừng có ăn nói hàm hồ như vậy.., Ý cha đến mức này mà còn làm bộ ghen tương, thử thời không có anh Ba ở đây coi chuyến này anh có chết nhăn răng không? Không phải em muốn giấu, em sợ gì ai mà cần phải giấu, em muốn ăn ở đàng hoàng với anh, bây giờ em muốn cho anh biết việc đó xảy ra như vậy đó và nếu anh không có cách gì hay ho đem bàn với em thì em sẽ tát vô anh Ba Lành.

– Nghĩa là... trước sau gì em cũng để cho nó...

Thăm ngắt giọng:

– Lạ hông! Vậy anh tính giữ em lại để mần măm à?

Nhâm nhẩn nhó:

– Đành rằng anh không có quyền gì giữ em lại hết, em đã bỏ qua cho anh như vậy là quá sức rồi, nhưng anh nghĩ đến cái cảnh của em phải về ở với cái thằng ô dề kịch cộm ấy, anh xót ruột lắm.

Thắm có vẻ cảm động:

– Em cũng biết là anh thương em nhưng hoàn cảnh hai đứa mình treo ngoe hết như vậy thì đành chịu. Bộ anh nói em xấp lại anh Ba Lành em vui sướng gì lắm sao? Nhứt là một khi em đã quen mùi bén tiếng với anh? Nhưng nếu mình không làm vậy thì chỉ có nước là em đâm đầu xuống sông em tự tử chớ cái việc làm khó làm dễ anh thì em nhứt định không rồi! (Thắm mỉm cười chua chát). Dầu cho có làm khó dễ anh thì bất quá em được ông bà hội đồng xĩa cho một số

tiền nào đó chớ có ăn đời ở kiếp được với anh đâu!

Nhâm ngưng nghịu hỏi lảng ra:

– Anh biết là em tốt lắm nhưng em làm như vậy, anh cũng lo cho em.

Thắm tươi cười trở lại:

– Lo cái khỉ gì?

Nhâm e dè nhìn lại từ đầu đến chân người yêu rồi rụt rè lên tiếng:

– Em đã... Tội mình đã... lung tung như vậy mà bây giờ mà em lại .. xấp lại thằng Ba thì... đồ khỉ bị nó nghi... là mình... là em đã hư hết trơn rồi!

Thắm cười ngất:

– Ôi tưởng việc gì động trời chớ!

Nhâm trợn mắt:

– Việc đó... ông trời có xuống cũng co tay vì làm sao ổng.... bị mất được thằng Ba? Hề nó gần với em một chuyến một là nó biết hết trơn hết trọi... Nè em, coi lơ mơ vậy mà khó ớn đa!

– Xí, anh làm như anh Ba cũng khôn lanh như anh! Chắc hồi anh chưa làm quen với đàn bà, anh cũng được nghe người ta nói sơ sơ về... thú chuyện trai gái... còn anh Ba, em chắc ảnh “bù trất” về cái khoản đó... Em vững bụng là vì vậy.

Nhâm vẫn còn băn khoăn:

– Đành rằng em phải... liều mạng như vậy nhưng anh vẫn ngại là chuyện này không dễ đâu. Em nghĩ coi thời buổi này có thằng đàn ông nào lại không biết xét coi con gái có còn tân hay không. Khó là ở chỗ đó.

Thấm xén lên đáp:

– Người ta đã nói không sao mà anh cứ lo hoài. Anh có làm gì để giúp em về việc ấy được không? Em đã nói là nếu với người khác, một người đã rành mùi đời như anh, thì em chịu chết nhưng với anh Ba Lành... em vững tâm lắm mà. Bất quá anh cũng chỉ nghe người ta tả sơ sơ chớ chưa từng... đụng độ lần nào thì biết khổ gì được.

Nhâm gượng cười:

– Ban đầu nó không biết nhưng sau khi mê man tàng tịch xong xả nó cũng phải biết... Nó cũng có mắt để nhìn ngó trên giường trên chiếu chớ em!

Thấm chúm chím đáp:

– Ồi dễ ợt. Việc “mà” con mắt đó em qua mặt anh Ba Lành một cái rột.

Nhâm tò mò:

– Bằng cách nào?

Thăm nheo mắt:

– À, cái này thuộc về bí mật. Em, không thể cho anh biết được.

– Mà có chắc ăn không? Hay là ba trật bốn vuột thì thằng Ba nó làm tùm lum lên, đến chừng đó, đồ khỏi nó sẽ đề án tử là anh... vô đó chớ hổng ai khác nữa! Và nó sẽ làm rùm beng lên... Nguy lắm chứ chẳng lơ mơ đâu! Em nên cẩn thận. Nếu em liệu năm ăn năm thua thì tốt hơn, em nên để cho anh kiếm cách khác. Ờ... hay là em để anh chạy cho em một số tiền để em lánh mặt một nơi nào đó rồi chờ sau khi sanh nở...

Thăm cau mày:

– Rồi đứa con? Mình đem cho nó à?

Nhâm ứng:

– Không phải là đem cho... mình gửi nó ở một chỗ nào đó để nhờ người ta nuôi, chứ rước nó về sao được.

Thẩm cau có:

– Con của hai đứa mình mà anh kêu bằng nó? Chưa chi, coi bộ anh lợt lạt với đứa nhỏ quá!

Nhâm bật cười:

– Có vậy mà em cũng bắt lỗi! Anh chưa có lần nào nên không quen miệng kêu là... con. Mình gửi... con cho người ta nuôi rồi mình cấp dưỡng đảng hoàng và một khi nó lớn lên mình cũng cho nó đi ăn học tới nơi tới chốn chứ bộ bỏ bê gì sao! Và rất có thể sau đó, anh sẽ tìm cách xin nó về nuôi nữa.

– Anh toàn tính chuyện bông lông không hà! Nghĩa là chuyện không ăn chắc gì hết. Vậy mà dám nói em... năm ăn năm thua! Tính theo cái điệu của anh thì đúng là thua đủ chục chẵn chòi! Anh cứ để em dìu ở với anh Ba Lành và sau đó, đứa con của mình cũng không... mất mát đâu được, vì em sẽ nuôi nó luôn.

Nhâm nhâm mặt:

– Ý cha, con của anh mà phải kêu thằng cóc cắn đó. là ba, là tía thì..... ức quá!

Thăm vánh mặt lên:

– Thôi đi cha nội! Anh chỉ giỏi có nước nói bảnh chớ không giúp em được cái móc xì gì hết, (cô ta thở ra)... Như vậy kể cũng như xong. Hôm nay muốn cho anh hay tin chơi vậy thôi chớ em cũng dư biết anh không thể làm gì hơn

được. Bây giờ anh vô trông đi. Cha, mới nói chuyện với người ta có một chút mà anh nhấp nha nhấp nhồm như gà mắc đẻ! Hồng biết sau này, một khi lấy anh vợ rồi, anh thấy em anh sẽ còn sợ đến mực nào nữa.

Nhâm cười trừ, gượng gạo chống chế:

– Thì mình phải ăn theo thuở ở theo thì chớ em! Anh cũng khổ tâm lắm nhưng tụi mình gặp hoàn cảnh trái ngang và anh thì phải..... nghe lời cha mẹ... phải chi gặp lúc bình thường anh cũng dám bỏ hết để theo em nhưng lúc này...

Thăm mím cười gạt ngang:

– Đừng kể lể dông dài nữa! Em có oán trách gì anh đâu! Thôi em cũng phải chạy vô đây.

Dứt lời cô quay lưng thoăn thoắt bước đi.

Nhâm trầm ngâm đứng nhìn theo và trong thâm tâm anh ta cũng thầm nề phục người con gái tuy lẳng lơ nhưng can cường ấy...

✱

Ba Lành đang ngồi trước nhà tiệc phỉ phèo hút thuốc để nghe mấy đĩa vọng cổ thì Thắm chậm rãi đi lại.

Ba Lành liệng điệu thuốc, ngược mặt lên:

– Đi đâu đó cô?

Thắm nhoẻn miệng cười:

– Đi kiếm anh thấy mồ hà!

Ba Lành chớp mắt như có vẻ không tin:

– Kiểm tui?

– Ủa, Bộ hông được sao?

Ba Lành gật đầu lia:

– Được chứ. Nhưng chắc ông bà hội đồng sai cô kiểm tui có việc gì chứ?

Thăm cười lỏn lỏn:

– Hông có. Hai ông bà mắc lo tiếp khách với lại trong ngày hôm nay tá điền đến phụ giúp đám cưới rần rần thì đâu cần đến thứ mình... Em kiểm anh có việc riêng đó!

Ba Lành hồi hộp:

– Vậy hả? Tui đâu có dè!

Thăm nhích lại gần:

– Mà anh có rảnh không?

– Rảnh chớ. Rước dâu xong xả hết rồi và đãi đằng hai họ cũng xong nên tui buồn buồn ngồi đây nghe hát máy chơi... (Anh ta liếc chừng Thắm hỏi nhóng một câu)... Còn cô, cô chắc hổng mấy vui nên mới ra đây để kiếm tui để nói chuyện chơi?

Thắm làm mặt giận:

– Cái gì mà tui hổng được vui?

Ba Lành gượng cười hất hàm chỉ vô phía nhà tiệc, lập bập lên tiếng:

– Thì cậu ba lấy vợ đó... Đêm nay là đêm “cầu » với « mợ” nhập phòng...

Thắm rướn giọng lên:

– Thì thầy kệ cầu chớ ăn thua gì tới em mà anh nói chớ?

Ba Lành lúng túng lựa lời giải thích:

– Ày, tui muốn nói là... lúc trước cầu tò về cô dẫu lắm... Tui tưởng cô thấy câu cưới vợ, cô...

Thắm gạt ngang:

– Anh nói ầu hoài! Bộ anh tính nói xiên nói xéo em chắc? Anh không biết rằng em thấy cầu cưới vợ được như vậy thiếu điều em muốn mần heo ăn mừng!

Ba Lành run run hỏi dò:

– Bộ cô hồng ư cầu thiệt hay sao?

Thắm phụng phịu:

– Còn hỏi nữa! Anh nghĩ coi thân phận em là thân phận đi ở đợ... khó xử quá. Cậu ba cầu thấy em để ý tới anh cầu càng bắt già bắt non... May mà em khéo né tránh lúc thì cự lúc thì vuốt miễn sao

cho qua lúc bí, nay cầu đã lấy vợ rồi thì em rộng chưa rộng càng rồi. Bây giờ anh muốn cái gì em cũng nghe theo hết. Em hết sợ cầu phá rồi?

Ba Lành có vẻ hí hửng:

– Vậy hả cô! Trời ơi, vậy mà tui đang rầu thúì ruột. Tui tưởng đâu cô thất chí cô làm lơ tui luôn...

Thăm liếc xéo anh ta:

– Tưởng bậy không hà! Em chiếp bụng cái ngày này lâu lắm nên em mới ra đây kiếm anh.

Ba Lành chợt lo:

– Ý coi chừng ông chủ bà chủ và mấy người khác...

– Khỏi đi. Ông chủ bà chủ đâu có thời giờ rảnh còn mấy người khác... Ôi

thôi, qua mấy bữa đám cưới này ai nấy đều mệt hả hơi và tối đêm nay hể đặt lưng xuống là mạnh ai nấy ngủ sai tay. Em tính kỹ đâu đó rồi em mới ra đây chớ.

Ba Lành gật gù:

– Cô nói có lý. Ngay tui đây suốt mấy đêm nay tui thức trắng dờ con mắt nên buồn ngủ hung lắm...

Thấm cự nự liền:

– Nói vậy em ra đây rồi một chút nữa anh cũng ngáp lên xuống nữa sao?

Ba Lành vội đáp:

– Có cô thì tui tỉnh khô chớ buồn ngủ sao được!

Thấm đưa mắt nhìn quanh:

– Thôi mình kiếm chỗ nào ngồi nói

chuyện cho yên yên một chút chứ ở đây đèn măng-sông sáng trưng... thì cũng hơi kỳ một chút.

– Ủa. Tui cũng thấy vậy. Hay là mình ra sau vườn măng cụt hả cô?

Thăm nhìn mặt một cách rất trẻ con:

– Ý thôi đi! Ra ngoài tối hù lại lùm bụi không rủi rấn hồ, rấn lục nó mỗ một cái thì chết oan mạng. Với lại em tính nói chuyện lâu chơi với anh...

Ba Lành hồi hộp nghe cô ta nói. Anh sẽ lén liếc trộm Thăm; dưới ánh đèn măng sông, anh ta thấy Thăm đẹp hơn lúc nào hết; đêm nay Thăm lại mặc một bộ bà ba mới, cắt bỏ eo, tóc tai chải gỡ mượt rượt... Anh ta có cảm tưởng là cô gái ấy như... lớn hơn lên, như lồ lộ thêm dưới ánh đèn. Đôi mắt đong đưa của

Thắm làm cho anh ta thấy khó chịu một cách.. thú vị để rồi không dám nhìn lâu, dầu là nhìn trộm vóc vạc tuy quen mắt nhưng vẫn còn quá xa lạ của người con gái ấy.

Thắm không ngạc nhiên chút nào về nín sự thỉnh bất thường của Ba Lành. Bằng khéo mắt, cô ta vẫn canh chừng mọi cử chỉ của chàng trai ngờ nghệch nhưng “cảm nặng” mình đó. Cô ta biết rằng lúc này Ba Lành bắt đầu bị mình “hớp hồn” và anh ta thế nào cũng phải nhìn xiên nhìn xẹo, nhìn lung tung.

Thắm bất giác khẽ thở dài khi nhận ra mình hết còn cái cảm giác kỳ lạ như có cả trăm con kiến hôi bò rứt rứt trên da thịt khi phải chịu đựng cái cặp mắt soi mói của tụi đàn ông con trai. Cô đã vượt qua khá xa thời kỳ... “con nít” ấy rồi.

Nhưng rồi Thắm lại gượng vui khi nghĩ đến “công việc” cấp bách của mình. Cô cười thầm khi nhận thấy Ba Lành vẫn đứng đực ra đấy và vẫn lăm lét nhìn trộm mình.

“Tương kế tựu kế”, cô bèn kêu lên là nóng nực rồi đưa tay mở bớt chiếc nút áo trên, đoạn kênh kiệu xổ tóc ra giữ giữ như để cho bớt nóng rồi chậm chạp bó lại, đôi cánh tay vẫn rướn lên cao...

Ba Lành hơi há miệng ra như người bị nghẹn thở ngang và vội ngó lơ sang nơi khác...

Một lần nữa, Ba Lành ngó lơ sang phía khác. Thắm thản nhiên giục anh ta:

– Mình đi chứ anh?

Ba Lành giựt mình, gật đầu lia:

– Ủa đi chớ!

Thăm nheo mắt một cách thật tình tứ:

– Xuống ghe của anh ngen?

Ba Lành đâm cuống:

– Ý không được đâu... Chỗ của tui như cái ổ heo thì xuống đó làm gì.

– Nhưng em khoái cái ổ heo đó thì sao?

Ba Lành ngó quanh:

– Tui sợ thiên hạ để ý...

– Ai mà thèm dòm ngó đến tui mình mà anh sợ... Em đã nói là đêm nay... xả cảng hết, mình không lợi dụng dịp may này, thì còn đợi đến bao giờ nữa? Sao đêm nay em muốn ăn mừng quá anh

à. (Giọng cô trở nên hăm dọa) Anh mà bơ thờ chuyện này là em không đợi nữa đâu ghen. Em cho anh biết luôn để anh lo lẫn: tía em đã nhấn em dìa dưới nhà đó?

Ba Lành ngăn người ra:

– Thăm dìa nhà hả?

Thăm chặt lưỡi:

– Anh không biết gì hết trơn! Có người muốn “coi” em đó!

– Coi em? Bộ bác tính gả cô à?

– Còn hỏi nữa! Có con gái lớn lên thì phải lo kiếm chồng cho nó chớ giữ để làm mắm à?

Ba Lành hốt hải nói:

– Sao cô hồng nói với bác tốp vụ đó lại.

Thẩm bữu môi:

– Xí, khi không vậy rồi biểu ông tốp được sao? Vậy chớ anh đây chi!

– Anh cứ ù lì ra đó thì còn nói năng gì nữa! Chẳng lẽ em phải xeo anh, anh mới biết lo hay sao? Nếu chuyện này anh không chịu cựa quậy gì hết thì em... phải tính.

Ba Lành vội đáp:

– Cô khoan trả lời cho bác. Cô đợi tui nói với tía má tui, cây mai mỗi qua bên bác để đặt cọc trước cái vụ này kéo hứt đôi thì tui sống hồng nổi đầu.

– Ủa anh nên lo gấp đi. Dữ hông, nghe anh nói như vậy em mới vững bụng.

Ba Lành bật cười:

– Cô làm như không lấy được tui thì cô bỏ cơm bỏ cháo vậy!

Thăm nghiêm mặt:

– Hứ, anh làm như anh nhút hạng vậy! Có điều là+ đằng nào em cũng phải lấy chồng... Thôi thì nhập cục với anh cho gọn, dầu sao cũng quen tánh quen nết của anh rồi, bây giờ đi lấy một người khác... có thể là người nầy có tiền có của hơn, nhưng đâu chắc họ hiền từ và chịu khó lo mần ăn như anh? Dìa ở với người khác rủi gặp một thằng cha “ó đâm” ham cờ bạc rượu chè, trai gái thì chết một cửa tú!

Ba Lành hỉnh mũi:

– Cô mà còn sợ ai. Thằng cha nào lột vô tay cô... dầu cho nó có ba đầu, sáu tay, mười hai con mắt bây giờ nó cũng chẳng ăn hiếp cô được.

– Xời ời, ai ăn hiếp được em! Nhưng chẳng lẽ mình lỡ kẹt vô một thằng cha trời đánh rồi bỏ nó được sao? Em ngại là ngại chỗ đó! Vậy anh phải lo xăng xăng lên mới được. Chuyện này tuy gấp nhưng mình để mõi mốt lo cũng được, bây giờ mình nên lo cho tui mình. Thiệt nhiều lúc em tức anh đến ỏi hò hen! Cái gì quen biết nhau cả mấy tháng trường mà anh cứ... bết bết ra hoài...

– Cái đó cô mới đổ thừa oan cho tui đa. Nhiều lúc tui muốn cô gằn chết, nhưng cô lại làm eo làm sách...

Thấm gặt ngang:

– Thì tại có cậu Ba đó. Bây giờ cầu cưới vợ rồi nên mình mới không sợ nữa! (rồi như để đánh trống lảng cô nín lấy tay Ba Lành kéo mạnh) Thôi đi xuống dưới ghe chuyện tiếp...

Sợ bị cô ta lôi kéo lôi thôi, và cũng để tự dối mình nữa, Ba Lành làm ra vẻ miễn cưỡng bước theo.

*

Quả đúng như sự nhận xét của Thẩm vào giờ giấc ấy không ai để ý đến cặp trai gái này nữa.

Thẩm nhanh nhẹn nhảy lên ghe và đi thẳng lại mui kéo cửa. Điều bộ quá quen thuộc ấy làm cho Ba Lành hơi ngạc nhiên và anh ta lật đật leo lên theo.

Đến nơi, anh ta ló đầu vô mui, hỏi:

– Sao cô đi đại vô vậy?

Thẩm giật mình và tự trách mình sao không giả ý: cô đã lên xuống đây ít lắm là ba lần với Nhâm nên quá quen thuộc

với... đường đi nước bước. Tuy bị Ba Lành vặn hỏi bất ngờ, cô vẫn không để lộ tẩy và trả lời một cách rất thản nhiên:

– Coi, mình lợi đây thì phải chun vô mũi gấp được chừng nào hay chừng nấy chớ đúng lối ngớ ở ngoài để cho lộ thêm hả?

Ba Lành gật đầu liền:

– Ủ há!

Thấm níu tay anh ta lôi vào:

– Vô đi tía. Chuyện hẹn hò này mình phải giữ kín như mèo giấu cứt vậy mà anh dình dàng hoài!

Ba Lành chui vô mũi vẫn cúi lom khom chớ chưa chịu ngồi xuống và ngượng nghịu kêu khẽ:

– Cha sao tối hù vậy!

Thấm lại kéo anh ta ngồi sát xuống bên cạnh mình chặt lưởi cự nự:

– Chớ anh muốn đem đèn măng-sông trên nhà tiệc xuống đây treo hay sao? Cha nội này sao thiệt thà quá! Anh là chủ của chiếc ghe này mà!

Ba Lành cười khì:

– Ghe này của ông hội đồng chớ!

– Nhưng bây giờ là của tui mình...
Thôi bây giờ nói chuyện gì nghe đi anh!

Ba Lành ấp úng:

– Tui thì biết chuyện gì mà nói...

– Cơ khổ thì thôi! Bây giờ chẳng có chuyện gì hết á! Anh làm ơn làm phước dẹp cách xưng hô tui với cô đó trước đã. Đến nước này mà anh còn ạch đại như vậy thì... tức chết được!

Ba Lành hớn hở đáp:

– Ủ... tui muốn kêu cô bằng em lắm.
VẬY... em nói chuyện gì nghe chơi đi!

Thắm ngoe nguẩy kêu lên:

– Chèn ơi, chẳng lẽ mình dẫn xuống đây để kể chuyện đời xưa cho nhau nghe? Em hỏi thiệt anh, anh không nhớ em, không ham, không thèm, không muốn gì hết trơn hay sao?

Ba Lành ú ớ đáp:

– Có chớ.

– Có mà ngồi như cục đất ở đó... Đây nè, hun người ta một “miếng” coi!

Ba Lành đâm nôn và quỳnh quít làm theo lời của Thắm. Thắm cười ngất:

– Hun cái gì mà như hỉ mũi vậy! Anh

chẳng biết mùi mẫn gì hết à!

Ba Lành chữa thẹn:

– Bị hồi nào tới bây giờ anh đâu có rảnh mấy cái vụ này... (anh ta rụt rè hỏi luôn) vậy chớ anh... như vậy hồng được sao?

– Cái gì mà hồng được?

– Thì... anh hun em...

Thăm bật cười:

– Ờ... Anh làm như hun con nít, người ta phải.. (cô nhớ trực đến lần Nhâm âu yếm mình theo cách ông tây bà đầm và suýt vô tình “khai” ra hết, cô vội nói trở đi)..... anh phải dạn dĩ một chút chớ nhát hít hoài cho đến khi mình dìa ở chung với nhau sao?

Ba Lành đánh bạo nắm lấy tay Thăm.

Thắm buồn cười khi nhận thấy rõ bàn tay của anh ta run run.. Nhưng rồi cô lại thở dài khi nghĩ đến cuộc gặp gỡ trong đêm nay. Cô thấy mình vẫn bình tĩnh như thường, bình tĩnh đến cái mực độ để có thể ví rằng cuộc gặp gỡ này cũng chẳng khác chỉ một trò chơi không có gì là thú vị.

Vì mãi mê nghĩ ngợi Thắm ngồi thừ ra đó để... sực tỉnh một cách bực mình. Cô lắc mạnh người và hỏi ngang:

– Bộ anh để móng tay nhọn hoắc hay sao?

Ba Lành chưng hửng:

– Hồng... anh cắt móng tay mới rành rành trước ngày đám cưới đây mà!

Thắm vẫn còn quạu quọ:

– Sao như ngắt vẻo người ta vậy!

Ba Lành đâm ra bẽ mặt:

– Tại anh không để ý... Anh... thôi mình ngồi nói chuyện cho đỡ buồn vậy.

– Giận lấy hả?

– Hồng có giận đâu nhưng anh đừng lụp chụp...

Ba Lành thở dài náo nuột:

– Thôi em à... Gần em anh như bị u mê gì đâu...

Thăm ngồi sát lại Ba Lành, nhắc tay anh quàng lên vai mình và ỏn ẻn nói:

– Vậy thì tốt chớ có sao đâu... Em đâu có tiếc gì với anh, em chỉ muốn anh nên... huấn đãi một chút. Mình cứ lần mò rồi cũng tới hết chớ việc gì phải lung

tung beng lên như đi giựt giàn rằm tháng bảy vậy!

Ba Lành phì cười:

– Thiệt cũng khó...

Thấm làm bộ như nói lảng ra, nhưng cốt để gom Ba Lành vào bẫy:

– Cha chắc giờ này cậu mợ ba ngủ hết rồi hén anh?

– Ủ khuya lác rồi.

– Nhưng em đó anh họ có ngủ thiệt hông?

Ba Lành đáp lấy có:

– Thì cậu với mợ ba ngủ rồi chớ còn làm gì nữa!

Thấm cười khẽ:

– Xí, bộ anh nói họ ham ngủ lắm chắc? Thiếu gì lúc khác mà nhè lựa đêm... gắt củ kiệu này mà ngủ! Anh sao bơ bơ hà?

Ba Lành chắt lưỡi:

– Vậy chớ em muốn họ làm gì bây giờ?

Thăm vùng vắng:

– Nghỉ anh đi! Người ta hỏi mi mí như vậy thì anh đủ hiểu rồi. Bây giờ tính ngồi chình ình ở đó cho nguội tanh nguội ơ hết trơn sao? Khi không dắt người ta xuống đây...

Ba Lành cười chận lời cô ta:

– Độ nói xịa rồi đa! Có em kêu anh xuống dưới này thì có! Vậy mà dám đổ thừa cho người ta!

Thấm co chân đạp vào đùi anh ta:

– Chèn ời vậy mà cũng nói! Ừ thì em bắt cóc anh xuống đây! (cô hát mạnh hai vạt áo...) Ai thò tay mặt đặt tay trái vô đây hả? Thiệt mới rành rành đây mà còn dám chối leo lẻo!

Ba Lành cười gượng:

– Ờ cái đó thì... có anh đây thiệt nhưng hồi nãy em cự nự quá trời...

Thấm nắm lấy tay anh ta đặt lên vai mình, nhỏng nhảnh nói:

– Ai biểu anh lộp chộp quá chi! Em còn ở đây với anh cho đến sáng chớ bộ biến đi mất hay sao mà anh quỳnh quéo như vậy. Đó, muốn làm gì thì làm cho vừa đi! Hồng phải em làm khó đâu nghen. Với anh, em không hà tiện một chút béo nào hết... Coi, sao ngồi trơ ông

địa vậy? Em bỏ lên trên nhà bây giờ ng-
hen?

Ba Lành hoảng hốt chụp giữ tay cô
ta:

– Khoan đã em! Mới có chút xiu mà
lên khỉ gì. Để thùng thảng rồi anh sẽ tính
tới... Tại em la quở anh hồi nãy, nên anh
đâm ra khớp. Đừng đi nghen em?

Thấm ngời thảng dậy nhưng rồi lại
đưa tay vuốt má anh ta, đả đót nói nựng:

– Thằng nhỏ nầy... nhát hít hà! Để
chị hát đưa em ngủ nghen? Dứt lời cô
ta ôm lấy đầu Ba Lành đóng đưa trong
vòng tay và khẽ cất tiếng hát ru:

– Ủ ơ ví dầu cầu ván đóng đinh.. cầu
tre lắc lẻo gập ghình khó đi.

Ba Lành muốn nhoi đầu lên nhưng

tứ chi như bị rũ rột và nhút là mùi nồng nồng từ chiếc áo rịn mồ hôi kia, càng làm cho anh ta ngây ngất đến độ gần như là choáng váng. Do đó anh ta cũng không hay biết là mình đã đặt lưng nằm xuống từ lúc nào...

Thắm cũng hồi hộp lạ. Hồi hộp không vì gần gũi với người trai vụng về ấy mà chính vì lo sợ anh ta đâm “sọc dưa” ngang. Cô rất sốt ruột vì ngại có người bất chợt đến đây và làm cho Ba Lành phải sợ teo. Tuy nhiên, Thắm vẫn giữ thái độ ôn tồn, nhưng cũng có đủ vẻ ngượng nghịu, xô tới, xịch lui mà mọi cô gái bình thường phải có trong một trường hợp như thế này.

... Thắm được yên tâm đôi chút khi nhận ra sự tĩnh mịch ở bên ngoài và lắng nghe được bên tai mình một hơi thở mỗi lúc mỗi dồn dập thêm...

Cô mỉm cười trong bóng tối, nhưng rồi phải nín hơi như để nghe ngóng một cái gì.

Từ trên nhà tiệc, tiếng máy hát vẫn đều đều vẳng xuống và có lẽ người giữ máy chạy đầu vẳng, nên đúng vào lúc ấy, một câu vọng cổ mùi mẫn trên đĩa hát lại sa vào chỗ cà lăm và cứ lặp đi lặp lại như muốn hụt hơi hai tiếng “anh đã anh đã...”. Sau đó Thắm cũng chẳng rõ đoạn đĩa cà lăm ấy được dứt đi từ lúc nào. Tuy nhiên cô vẫn có nhướng mắt lên, cố chống lại một sự u mê mà cô không xa lạ gì đang chọt thắm ngập vào lý trí... Cô cắn mạnh vào môi mình để cho tỉnh táo trở lại và để còn kịp có một vài cử chỉ không thể thiếu được.

Ba Lành phải có cái ảo tưởng mình là người đầu tiên. Thắm đưa tay quờ quanh trên kệ sạp ghe để tìm chai dầu

nhị thiên đường mà mình đã mang theo và nhanh tay giấu vào đó ngay vào lúc cô mới chui vào mui.

Thật ra đó chỉ là một cái vỏ chai dầu cũ mà Thắm đã cẩn thận súc sạch lúc ban chiều trước khi đi cắt cổ gà để phụ nấu cháo cho mấy người tá điền ở lại dọn dẹp ăn lót dạ vào buổi tối.

Cô tái mặt khi quờ quanh mãi mà vẫn chưa tìm ra chai dầu đặc biệt ấy. Cô lo quỳnh khi nghĩ rằng có lẽ nó rớt lọt xuống khoang ghe rồi cũng nên... Thời may, chai ấy vẫn còn trên sạp, nhưng lăn đi ra phía ngoài có lẽ vì dầu chiếu bị xô lệch nhiều nên chạm phải nó. Thắm thở ra một hơi nhẹ nhõm nắm chặt lấy chai “dầu”, chờ đợi dịp thuận tiện...

... Ba Lành ngượng nghịu ngồi dậy và khi thấy Thắm vẫn còn nằm bệt một

chỗ anh ta đâm ra lo.

Anh ta kêu nhẹ cô ta và ấp úng lên tiếng.

Thấm đang lúi húi trong bóng tối với chiếc ve đầu nghe anh ta “tạ lỗi” như thế, vội ngừng tay lại và làm bộ rụt rịt khóc.

Ba Lành càng đâm ra hoảng thêm.

Thấm vui vẻ lên tiếng:

– Thôi em kiếm ra rồi, em nhét ở kẹt mui ban nãy mà lộn nên quên phút. Thiệt mới xà nẹo với nhau một chút mà quên đầu, quên đít hết trơn. Hồng biết sau này, hai đứa mình dìa ở chung với nhau rồi còn làm ăn gì được!...

Ba Lành cười gượng:

– Nói vậy chứ sau này... mình mới quen chịu đựng chớ em! Thôi lên trên

nhà rút đi em, coi bộ mình ở dưới này lâu ớn rồi! (anh ta vươn vai ngáp dài, nói bâng quơ...) Cha, đã khuya lắc khuya lơ há!

Thắm bới lại tóc cho gọn, vọt miệng “chê bai”:

– Xí, thế mà cũng kêu!

Ba Lành gật đầu cãi lại:

– Tại mình ham vui nên mới coi như là một chút xiu. Ở trên nhà tiệc họ tắt máy hát đi ngủ từ đời cổ hỷ nào rồi...

Thắm trề môi:

– Mới tắt đó cha nội!

– Sao em biết hay vậy?

Giọng Thắm trở nên chua chát:

– Sao không biết! Vậy chớ lỗi tai anh để đâu?

Ba Lành cười khì:

– Anh có hay trời trăng gì đâu...

– Vậy mà nói là lâu!

Ba Lành ngơ ngác trước sự câu mâu bất thường ấy của Thắm. Anh ta không hiểu sao tánh nết của cô gái lại quá bất thường như vậy: vui đó rồi lại giận đó. Anh ta lo lắng hỏi:

– Anh nói bông lông cho vui miệng vậy thôi chớ lâu hay mau thì ăn thua gì?.. Ở hay là em trách anh xô đuổi hối thúc em lên cho mau phải không?

Thắm lắc đầu thở dài:

– Thôi anh không biết đâu!

Ba Lành không yên tâm:

– Coi, bộ chuyện bên tây bên tàu gì hay sao mà anh lại không biết? Anh có “bư” (ngu) thì cũng bư vừa vừa...

Thấm phì cười vì không thể bộc lộ ý nghĩ của mình cho anh ta hiểu được. Sở dĩ cô cầu nhàu với Ba Lành là vì cô còn liên tưởng đến Nhâm, đến những giờ phút nồng cháy đến mực gần cuồng dại mà mỗi lần hai người lén lút gần gũi nhau. Nay nghĩ đến đường xa, đến lúc về ở chung Ba Lành, cô không khỏi cảm thấy nhớ tiếc bao nhiêu kỷ niệm cũ và càng nhớ tiếc bao nhiêu cô càng bức bối, đến mực gần như là... phần nộ trước viễn tượng về sống chung với Ba Lành.

Cô biết viễn tượng ấy không có gì hứng khởi hết khi mới trải qua những giây phút gần gũi bên cạnh Ba Lành.

Nghĩ đến đó Thắm lại thở dài sườn sượt.

Ba Lành bực mình:

– Sao em không ừ hử gì hết trơn vậy?

Thắm sực tỉnh vội nói trở đi:

– Ờ... thiệt ra em đang lo nên đâm ra quạu quọ. Anh hơi sức đâu để ý.

– Em lo cái gì?

Thắm rướn giọng lên:

– Ờ... hỏi lằng nhách! Anh đã... người ta như mới rồi, anh biểu người ta không lo hả? Bộ anh nói em đây thuộc vào thứ mấy con điểm ở trên chợ, ai ngủ cũng được hả? Và người ta có ngủ người ta cũng trả tiền chớ anh đây, anh chỉ có cái mình không rồi sau này em lãnh đủ hết hả?

Bị Thắm nồ cho một hơi, Ba Lành có vẻ “xò” và gượng gạo chống chế:

– Anh thấy em buồn nên anh hỏi Thắm vậy thôi chứ có cái gì đâu em! Mà việc gì phải lo...

– Xí, hổng lo để nữa anh bỏ rơi em cho chết à?

Ba Lành cả quyết đáp:

– Coi, sao em thắc mắc điều đó hoài vậy? Anh đã thề bán mạng là nếu anh ăn ở hai lòng thì cho súng đạn ăn anh bỏ mạng đi!

Thắm cười chiếu lệ:

– Em cũng rần tin anh chứ biết sao bây giờ. Thôi, em lên trên nhà nghen!

Ba Lành gật đầu:

– Ủa... anh cũng buồn ngủ quá...

Thắm lặng lẽ leo lên bờ, cúi thủi bước đi. Cô nhớ trực đến chai dầu không còn nằm trong túi. Cô vội moi nó ra và thẳng tay ném tuốt vô một đám cỏ rậm.

Thắm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

✱

Cũng trong lúc ấy, trên buồng "tân hôn", Nhâm vẫn chưa ngủ và đứng ngó lơ ra ngoài cửa. Anh ta đang bực mình vì thái độ cao kỳ của Kim Ngọc, "cô dâu" mới.

Chẳng những bực mình không thôi, Nhâm còn không vừa ý một phần nào khi nhìn kỹ lại vóc vạc của Kim Ngọc, mà bộ quần áo ngủ bằng hàng mỏng như

làm lộ thêm vẻ gầy guộc. Anh ta nhớ đến thân mình chắc nịch nhưng không thô kệch của Thắm.

Anh ta thở dài quay lại nhìn lên chiếc giường với mùng gối mới tinh khôi. Kim Ngọc vẫn thản nhiên nằm đọc sách như cố tình... không biết đêm nay là đêm tân hôn vậy.

Cố lấy giọng thản nhiên, Nhâm nhắc chừng với vợ mới cưới:

– Khuya rồi em. Mình đi ngủ chứ!

Kim Ngọc, hạ quyển sách trên tay xuống trong một giây rồi cũng thản nhiên đáp lại:

– Anh có ngủ thì đi ngủ trước đi. Tôi còn xem hết đoạn này đã.

Nhâm nhắm mắt:

– Bộ sách gì hay ghê gồm lắm sao em?

– Thường thôi.

Nhâm hơi xằng giọng:

– Bộ em quên rằng đêm nay là đêm gì sao?

Kim Ngọc buông quyển sách xuống ngực.

Nhâm bực bội khi nhận thấy rằng mình đã “gặp” một đêm tân hôn kỳ lạ nhứt và dầu muốn cho nó... xong phút cũng chẳng.. xong được nào.

Anh ta nhớ tới Thắm một cách se sắt, nhớ đến mọi sự dễ dãi, cũng như mọi sự lôi cuốn mà Thắm riêng dành cho mình. Anh ta lại xót xa tự hỏi chẳng biết mới rồi Thắm có lại “riêng dành” cho Ba Lành mọi thứ đó chẳng?

Rồi như để tìm sự lãng quên, Nhâm hăm hở bước lại giường ngủ

Kim Ngọc vẫn nằm tỉnh khô như không biết là đêm tân hôn vậy.

Nhâm bực mình lắm lắm: “hèn chị người cô ta khô rơn, cứng còng!” nhưng rồi anh ta lại mỉm cười tự nhủ “an ủi đôi chút là cô ta có được đôi chân dài sông đuột!”

Thấy Kim Ngọc không có vẻ làm khó làm dễ gì nữa, Nhâm vén mùng để leo lên giường.

Anh ta không mấy được hài lòng khi Kim Ngọc nhích người qua và co chân lên để nhường lối cho anh ta bò vào trong với một điệu bộ rõ rệt của một người muốn giữ đúng phép lịch sự, đúng đến quá lỗ.

Tuy vậy Nhâm cũng ráng giữ giọng ôn tồn bảo vợ:

– Xếp sách, tắt đèn đi ngủ đi em. Khuya lơ khuya lắc rồi.

Kim Ngọc cự mạnh người:

– Thì anh ngủ trước đi ngủ đi. Anh để thầy kệ tôi.

Nhâm hết nhịn nổi:

– Anh không biết em về nhà này làm gì và em làm ơn cho anh xin dứt tiếng tôi kỳ cục ấy đi!

Kim Ngọc có vẻ nao núng đôi chút:

– Tại... tôi chưa xứng em với ai lần nào hết.

Nhâm phì cười.

– Anh đây có xứng anh với ai lần nào đâu. Mình là vợ chồng mà em làm như em là... khách vậy!

Kim Ngọc chột gấp mạnh quyển sách lại thở dài:

– Có lẽ mình không được hợp với nhau chăng?

Nhâm nhẹ nắm tay vợ:

– Em mới về đây chưa hết một ngày thì... biết sao là hợp với không. Có lẽ tại em hay nghĩ ngợi những chuyện gì đâu đâu.

Kim Ngọc chớp mắt ngó lơ trên nóc mùng:

– Có lẽ tại sức khỏe của em kém nên em...

Mắt Nhâm vụt sáng lên:

– Đó em thấy chưa!

Kim Ngọc ngơ ngác:

– Thấy gì hả?

– Em đã xúng một cách ngon lành đó!

Dưới ánh đèn dầu, Nhâm cũng thấy rõ đôi má phớt ửng hồng của vợ. Đó là điều làm cho anh hứng chí và lên giọng “dạy đời” luôn:

– Cái gì cũng ăn thua mình hết em à. Hễ mình quá khắc khe với chính mình thì mọi việc sẽ đi bậy bạ hết. Em hơi gầy ốm thiệt nhưng đâu phải là đau? Mấy người mập bủng đâu phải vì khỏe. Em cũng đừng nhút nhát gì hết. Mình là vợ chồng với nhau chớ bộ mèo chuột lảng nhăng hay sao?

Kim Ngọc có vẻ băng khuâng:

– Có lẽ tại em ít giao thiệp. Vì từ hồi mới lớn lên tới bây giờ em chỉ ru rú ở nhà....

– À tại em có cái... mặc cảm đó, nên em cố làm ra vẻ... cao kỳ chớ gì? Cái đó bậy ghê lắm nghen.

Như được trốn, Nhâm quàng tay ôm lấy vai Kim Ngọc khiến cho cô ta co ro người lại như... một con cuốn chiếu khi bị vật gì đụng vào.

Nhâm vuốt ve bờ vai gầy để “nghe ngóng” nhiều hơn là để tỏ một cử chỉ âu yếm. Và Kim Ngọc nằm yên để chịu đựng hơn là để hưởng ứng.

Coi mòì êm êm Nhâm ngồi nhồm dậy, nhoai người ra mé giường để với tay vặn tắt phụt ngọn đèn dầu.

Kim Ngọc khẽ kêu lên:

– Kìa anh!

Giọng Nhâm trở nên vuốt ve;

– Không sao đâu mà em.

Kim Ngọc ấp úng

– Em... em...

Như không biết phải giải thích làm sao tâm trạng riêng của mình cho Nhâm hiểu, Kim Ngọc đành úp mặt xuống gối.

Tưởng đâu cô gái e thẹn như “thông lệ”, Nhâm thở ra một hơi khoan khoái chậm rãi nằm xuống. Dầu sao, anh ta cũng là một người từng trải hay nói cho đúng hơn là người từng biết qua đàn bà trong một trường hợp khó khăn hơn nhiều.

Thái độ ngoan ngoãn bất ngờ của Kim Ngọc làm cho Nhâm ngạc nhiên.

Trong trường hợp này, anh ta muốn chứng tỏ rằng mình cũng là một con người lịch sự, nhưng còn đầy đủ vẻ đam mê.

Đôi lúc, Kim Ngọc như tách rời khỏi cái vỏ khắc nghiệt của mình, vút theo những cảm giác mới. Đó chỉ là những giây phút ngắn ngủi và Nhâm cũng nhận thấy ra ngay. Anh ta tự nhủ: mình cần phải trì chí hơn nhiều...

.... Kim Ngọc chột giữ chặt tay Nhâm lại, lạc giọng kêu lên:

– Thôi anh!

Vẻ hốt hoảng một cách rõ rệt trong giọng nói của vợ khiến Nhâm biết rằng,

đây không phải là một lối e lệ suông hoặc chống chế cầm chừng.

Anh ta ần cần hỏi lại:

– Sao vậy em?

Kim Ngọc nghen ngào:

– Em... khó chịu trong mình.

Nhâm nhớ trực đến trường hợp Thẩm và chột có ý nghĩ là, biết đâu Kim Ngọc cũng đã thất thân và nay đang ở trong tâm trạng hối hận, sợ sệt nên mới có những phản ứng bất thường ấy.

Đó là điều làm cho anh ta giận run lên và tự nhiên cười lạt.

Kim Ngọc lo ngại hỏi:

– Chắc anh giận em ghê lắm phải không?

Tiếng cười của Nhâm lại trở nên hung dữ:

– Giận cái khỉ gì! Nếu “cô” có cái gì trước khi bước chân về đây thì “cô” cứ nói đại. Tôi là một người rộng rãi lắm mà.

Kim Ngọc giữ lấy mép áo để ngồi lên:

– Anh muốn ám chỉ cái gì đó hả?

– Còn cái gì vô đây nữa? Người con gái về nhà chồng và hoảng sợ trong đêm đầu... Như vậy có nghĩa... sờ sờ ra trước mắt, tôi không phải là người đầu tiên. Tôi nói phớt ra như vậy cho rồi... Vậy có đúng hay là sai đó cô?

Giọng của Kim Ngọc có vẻ vừa kinh ngạc, vừa bức tức:

– Trời ơi, anh nghi cho em vậy sao?

Đó không phải là cách anh nói để trả thù chớ?

Nhâm đâm ra phân vân:

– Vậy chớ... sao?

Kim Ngọc tức tưởi:

– Em... gặp một... tai nạn.

Nhâm bình tĩnh đến lạnh lùng:

– Ừ... thì tai nạn. Đối với một người con gái thì đó là tai nạn khi mọi việc đã xong xuôi hết rồi. Nhưng đối với một thằng mới cưới vợ như tôi thì.., là đứa ăn mót.

Kim Ngọc đập mạnh vào vai Nhâm:

– Anh hiểu lầm rồi. Tai nạn này không phải như anh.... nghi đó đâu.

– Cô muốn nói là một... tai nạn thật?

Nghĩa là không phải cô bị một thằng sở Khanh nào lừa dối mà bị... sa vào tay một tên bất lương và nó dùng sức mạnh để cưỡng ép.

Kim Ngọc mếu máo:

– Không phải vậy đâu?

– À... tôi biết rồi. Chắc hồi còn con gái cô bị té... nghĩa là.. đúng là một tai nạn thật?

Kim Ngọc rên rỉ:

– Cũng không phải vậy đâu!

Nhâm có vẻ chán nản:

– Vậy thì sao? Cô cứ nói đại. Dầu sao thì mình cũng phải ở chung với nhau chớ bỏ sao được. Mình mới làm đám cưới đây mà! Hơn nữa, hai gia đình của mình đều thuộc vào hạng có tầm có

tiếng và như vậy, chẳng lẽ mình không khéo nhường nhịn để cho thiên hạ họ cười chê hay sao!

Kim Ngọc bực tức kêu lên:

– Anh làm như em đây hư thúi gì vậy. Anh hiểu lầm to rồi. Em đây dầu hèn cũng thể chớ! Em nói là tai nạn chớ thiệt ra cũng không đúng hẳn như thế (cô ta thở dài ảo não)... Phải nói là một sự rủi ro mà tạo hóa bắt em gánh chịu.

Nhâm ngơ ngác:

– Rủi ro? Rủi ro cái gì cà?

Kim Ngọc lại thở dài:

– Thiệt ra không chắc là đúng như vậy nhưng trước đây, hồi em còn đi học trên Saigon trong một lần khám bệnh riêng, một ông đốc-tư Tây có nói rõ cho

em biết là rất có thể em thuộc vào một trường hợp bất thường.

Tưởng đâu Kim Ngọc tìm cách né tránh gì nữa, Nhâm vội nói:

– Bất thường gì em? Em đừng ngại ngần gì hết, bề gì hai đứa mình cũng đã thành chồng vợ và dầu sao đi nữa thì anh càng có... bốn phận phải thương em thêm chớ chẳng dám nghĩ gì khác đâu!

Kim Ngọc ngẩng đầu lên:

– Bộ anh nghi em... hư thân mất nết hoài sao?

Nhâm mất bình tĩnh:

– Vậy có sao thì em nói thẳng tuột ra cho anh biết chớ em cứ.... giấu loanh quanh hoài thì anh biết đường nào mà rờ!

Ngập ngừng một giây, Kim Ngọc nói nhanh:

– Em... gần như là một người bệnh...

Nhâm hoảng kinh hỏi lớn:

– Em mắc một chứng bệnh... truyền nhiễm gì? Lao tổn hay cùi phong?

Kim Ngọc lắc đầu lia lịa:

– Đầu phải!

Nhâm nổi dóa:

– Vậy bệnh gì? Chẳng lẽ bệnh... tình?

Kim. Ngọc quát lại:

– Anh đừng nói bậy! Anh chẳng chịu nghe người ta nói rõ đầu đuôi gì hết.

– Thì em cứ nói... Em phải biết rằng anh đang nóng ruột thấy ông bà ông

vãi đây... Trên trần đời có đêm tân hôn nào mà... gay go như đêm tân hôn này... Chẳng thà anh biết anh là kẻ đến sau, anh còn đỡ ứ hơn...

Kim Ngọc thút thít:

– Em đâu đến nổi tệ như vậy! Em là... do một sự trở trêu của tạo hóa... Nguyên hồi ở trên Saigon trong một kỳ khám bệnh... bác sĩ tình cờ khám phá ra là em thuộc vào một trường hợp đặc biệt khiến cho sau này em có chồng, có con khó lắm...

Nhâm buột miệng hỏi ngang:

– Ủa, bộ đốc-tựa khám phá ra... Ủa bộ em vào hạng... “lại cái”... bán nam bán nữ như.... mấy “bà bóng” sao?

Kim Ngọc xấu hổ cự nự:

– Thì để cho em nói cho hết... Đâu có phải vậy, em cũng như mọi cô gái khác nhưng ngại nổi... ngại nổi... bác sĩ nói rằng nếu em có chồng con thì phải chịu một cuộc giải phẫu..

Nhâm ngồi hẩn dậy:

– Giải phẫu? Nghĩa là sao? Chỗ vợ chồng với nhau thì em còn giấu diếm gì nữa!

Kim Ngọc ấp úng:

– Khi nói quá anh à... Nguyên em có chỗ khác thường... và phải mổ thì mới có chuyện vợ chồng được... nghĩa là... Bộ anh không khi nào nghe nói đến trường hợp bất thường này sao?

Nhâm suy nghĩ một giây đoạn chậm rãi hỏi lại:

– Có phải là em bị nó... khác đi một chút... nghĩa là..., có sự cản trở của một thứ quá thừa... quá bít đi khiến của em khác mọi cô gái thường là ở chỗ đó... Và phải giải phẫu thì nó mới... thông thường... Có phải như vậy không em?

Kim Ngọc suýt reo lên:

– Ờ như vậy đó! Nghĩa là em không.... có sao hết và chỉ tắc trở ở chỗ đó... (cô ta chợt thở dài). Em khổ tâm lắm nhứt là khi em bước chân về đây và trong đêm nay em phải để cho anh... nghi ngờ và bức tức... Em khổ lắm anh à!

Nhâm gượng cười:

– Có vậy sao em không nói trước...

– Coi, chuyện khó nói chớ bộ dễ dàng gì sao?

– Không biết ba má ở bên có hay rõ về... vụ này không?

Kim Ngọc ấp úng:

– Em chỉ mới cho má em hay...

– Sao lại không cho hay từ trước. Ờ mà sao em không nhờ bác sĩ họ giải phẫu luôn...

Kim Ngọc khép nép đáp:

– Thì còn con gái em tưởng đâu để thùng thảng được, với lại anh nghĩ coi... đó là một chuyện khó nói...

Nhâm không khỏi cự nự:

– Thiệt rắc rối quá! Nhưng sao khi sắp về đây em không lo?

Kim Ngọc thở dài sườn sượt:

– Anh nói như vậy thiệt oan cho em

quá, Đời người con gái có cái gì quan trọng hơn nữa để có thể quên lửng được. Nhứt là khi đôi bên đã thỏa thuận nhau về việc cưới hỏi của hai đứa mình thì em càng lo quỳnh. Em nhắc chừng ngày một ngày hai với má em...

Nhâm cầu nhàu:

– Nhưng rồi sao lại bỏ lửng đi?

– Đâu có. Má em cũng lo... Giả tỷ như tốn kém bao nhiêu tiền bạc đi nữa má em cũng chẳng nề hà gì hết, nhưng rủi ro là trên Saigon lại có lộn xộn, trước đây ai cũng tưởng là yên chớ có dè đâu Tây trở lại chiếm đóng ở trên và giặc già bắt đầu? Vì lẽ đó nên má em không làm sao đưa em lên trên để nhờ bác sĩ chuyên môn giải phẫu được...

Nhâm mạnh tay gãi đầu:

– Vậy sao không lên tỉnh?

Kim Ngọc rướm giọng lên:

– Phải lên tỉnh được thì còn may cho em. Thứ này phải có bác sĩ chuyên môn và trên Saigon nghe nói chỉ có bác sĩ Tây... Anh nghĩ coi nay Tây, ta bắt đầu đánh nhau thì bác sĩ Tây đâu còn nữa!

Nhâm đồ quạu:

– Sao em biết là có chuyện trắc trở như vậy mà bên em lại... nhắm mắt nhắm mũi làm đám cưới tới?

Giọng Kim Ngọc trở nên... thương:

– Thì tưởng đâu thời cuộc rồi sẽ yên và may ra tìm được bác sĩ trên Sài Gòn tản cư về tỉnh...

Nhâm kêu lên:

– Yên khỉ gì! Em không thấy tình hình mỗi ngày mỗi lộn xộn thêm hay sao? Tây nó chiếm Sài Gòn xong xuôi rồi thế nào tụi nó cũng đi lần về miệt tỉnh... Và ít lắm thì đôi ba năm thời cuộc mới yên.. Ý trời ơi, ai đời cưới vợ mà phải nằm chèo queo để chờ đến hai ba năm...

Kim Ngọc vụng về an ủi anh ta:

– Chắc giấc giã... không lâu đâu anh à?

– Hừ không lâu! Chuyện quan hệ cả đời người mà sao không ai chịu tính trước hết à!

Kim Ngọc thở dài, cam phận:

– Ai có dè đâu giấc giã lại bùng nổ đúng vào lúc mình sắp sửa làm đám cưới!

Nhâm nằm vật xuống rồi không biết

nghĩ sao, anh ta lại ngồi rệt dậy ngay. Anh ta nắm lấy tay vợ, vốn vã hỏi:

– Nhưng em có chắc là như vậy không? Hay là cha nội đốc từa đó nói mò rồi em cũng tin luôn như vậy?

Kim Ngọc ấp úng:

– Bíc sĩ họ cả quyết như vậy thì chẳng lẽ không có? Họ nói gạt mình làm gì?

Nhâm chắc lưỡi:

– Không ai nói là họ gạt gẫm mình nhưng biết đâu họ... coi lầm rồi la hoảng lên như vậy...

Kim Ngọc ngơ ngác như người vừa sức tỉnh cơn mê:

– Em cũng chẳng rõ... Họ nói vậy thì mình hay vậy... Ờ biết đâu họ nói sai họ đoán lầm hén anh?

Nhâm tỏ vẻ sốt sắng:

– Ủ biết đâu! Sau đó em có nhờ bác sĩ nào khác khám lại không?

Kim Ngọc rầu rĩ thú nhận:

– Chuyện mắc cỡ thấy mờ thì còn dám mở miệng nói với ai nữa! Với lại mấy em đình ninh rằng em... như vậy nên em cũng chẳng dám hở môi... Em tính khi nào sắp sửa lập gia đình thì sẽ lo vụ này... Nói nào ngay cũng lỗi tại em... Em cứ lần khăn hoài rồi đến khi ngày đám cưới đã định thì lại có lộn xộn trên Sài Gòn.

Nhâm tỏ vẻ tin tưởng:

– Chưa có gì là chắc hết em à. Biết đâu bác sĩ coi lầm...

Kim Ngọc then thẹn hỏi lại:

– Nếu họ lắm thì... sao hả anh?

Nhâm hớn hở đáp:

– Nếu họ lắm thì chẳng có gì thay đổi hết... Đó là cái may cho mình. Chắc không sao đâu em à. Em để anh... Em đừng buồn gì hết, biết đâu mọi việc sẽ êm đẹp... và không có gì cản trở vợ chồng mình... yêu thương nhau hết... Em có nghe anh nói không em?... Em chịu khó.

Kim Ngọc rên rĩ:

– Bây giờ anh nói vậy để an ủi em chớ trong một vài tháng nữa, hay là trong một vài tuần nữa, em sợ anh sẽ không còn cách gì để... tự an ủi lấy anh nữa! Trên đời này, có ai cưới vợ về để chờ đợi lâu lắc vậy đâu? Thế nào cũng có lúc anh sẽ mất hết mọi kiên nhẫn và tới chừng đó... thiệt em chẳng biết nói sao!

Nhâm dành nói đẩy đưa theo:

– Vợ chồng ăn ở với nhau là ở chỗ tình nghĩa lâu dài chứ đâu phải chỉ... nội có việc đó không thôi.

Kim Ngọc cười chua chát:

– Tình nghĩa là việc xa vời và phải lâu ngày chầy tháng thì mới biết được, còn... việc đó, đâu cần gì phải đợi lâu lắc, vì là việc có thể có liền mà em bắt anh phải đợi. Anh bực mình là phải lắm. Và anh sẽ chán ghét em là phải lắm!

Nhâm làm ra vẻ buồn ngủ:

– Thôi đi em. Em cứ nghĩ lần quân hoải! Mình cố ngủ đi là hơn.

Kim Ngọc thở dài sườn sượt:

– Hồi nãy đây, anh đã bực mình rồi còn gì nữa!

Nhâm rần giọng tuy trong lòng cũng không mấy tin tưởng ở câu mình sắp nói;

– Tại ban đầu anh không rõ... việc trở ngại ấy... Bây giờ thì anh bình tĩnh lắm và còn coi đây là một cuộc... gặp gỡ kỳ thú vì nó rất khác thường. Nếu em như mọi cô dâu mới về nhà chồng khác thì có lẽ anh sẽ chóng chán. Ủ, ở đời này làm gì có mấy kẻ kéo dài được cái thời kỳ... nắm tay nắm chân và không làm gì hết, thời kỳ thú vị nhất của những kẻ yêu nhau, như hai đứa mình?

Kim Ngọc vẫn cố bắt bẻ lại:

– Nếu là hai kẻ yêu nhau thì có lẽ thú vị thật. Em nói có lẽ vì em nghe anh nói vậy thôi chứ em chưa có yêu ai lần nào mà em biết rành...

Nhâm chống chế:

– Anh cũng vậy, nhưng mình có thể đoán chừng là thế...

– Ừ cho đúng là vậy đi nữa thì trường hợp của mình cũng khác. Cha mẹ đôi bên đã đặt để cho mình ăn ở với nhau chớ mình có quen biết hay yêu thương gì trước đâu?

Bây giờ mình là vợ chồng hẳn hoi thì cần gì phải trải qua và cần gì phải kéo dài cái thời kỳ “nắm tay nắm chân” thú vị ấy? Chẳng lẽ bây giờ anh mới bắt đầu rị mọ... o mèò với em, rồi mình hò hẹn, núp lén vì sợ người nhà bắt được? Và em phải mắc cỡ, phải lo sợ cho nên mới giữ mới gìn này nọ? Và anh cũng sợ có những hậu quả bất ngờ nên không dám làm liều, để tự giới hạn mình vào những cử chỉ mơn trớn, vuốt ve không được đi quá mức?

Đuối lý, Nhâm chỉ có nước chắc lưỡi gạt ngang.

– Chuyện yêu đương mà em lý luận ra đầu ra đuôi như một ông thầy cãi đặng đàn như vậy sao được! Chẳng lẽ bây giờ... nó vậy rồi em cứ ngồi đó suốt ngày suốt đêm để phân tách, mổ xẻ manh mún ra từng chút một để thắc mắc để bức rức và để... hành tội luôn anh nữa! Bộ anh đây chưa đủ.

Anh ta bỏ lửng ở giữa câu.

Kim Ngọc cười khô khan và đỡ lời:

– Thì đó! Bộ anh chưa đủ khổ, đủ bức hay sao? Em có đặt điều một cái gì đâu!

Nhâm xẵng giọng:

– Thôi em làm ơn đi ngủ giùm

coi! Trong khi chờ đợi gặp thầy gặp... thuốc mà ngày này qua ngày nọ em cứ... vắn máy hát nghe đều đều như vậy thì chắc anh phát điên lắm! Cái bậy bạ hết chỗ nói của các cô có ăn học đôi chút là ham lý luận. Lại ham lý luận đến những chuyện của mình chưa trải qua lần nào, chưa hiểu nó tròn méo ra sao, mới chết cha người ta chứ. Có lẽ vì vậy mà em không được... có da có thịt...

Kim Ngọc lúng búng:

– Người ta nói đúng thì cho là lý luận! Em có ốm là vì cái tạng người em như vậy...

Nhâm điệu giọng lại:

– Bởi vậy em cần tĩnh dưỡng nhiều hơn mới phải... Thôi, chuyến này ngủ thiệt đa! Và biết đâu đến sáng mới, Tây trên Saigon quyết định... rút về nước!

Kim Ngọc vớ lấy chiếc gối ôm:

– Anh nói giỡn không? Em sợ mai chiều gì đây đến lượt mình phải tản cư.

Nhâm ngáp dài và nghĩ đến Thắm trong lúc trả lời Kim Ngọc:

– Thì mình cũng quen đi chớ chẳng lẽ suốt ba chục đêm trong một tháng anh với em cứ bươi móc chuyện này ra nói hoài mà không nhàm hay sao?

Kim Ngọc thở dài:

– Bởi vậy em tự nhủ hoài: nếu sau này anh có mèο chuột chút đỉnh với ai khác em cũng không thể nói gì được!

Nhâm đâm ra khó chịu trước cái lối “dự liệu” mọi mặt ấy của vợ:

– Em sao ham nghĩ quẩn quá!

Kim Ngọc làm như nói đùa:

– Miễn không nghĩ bậy là được.

Nhâm hừ một tiếng, mạnh tay sửa lại gối nằm như có ý định ngủ thiệt, và thầm nghĩ: “cái con nhỏ sắc mắc quá như vậy hèn chi trời hành nó cũng phải...”

Và anh ta cố ép giấc ngủ trong lúc mơ màng nghĩ đến tấm thân chắc nịch của Thắm...

✱

Nhâm đang vợ vắn ngồi hút thuốc trong phòng tân hôn thì Thắm rón rén đẩy cửa ló mặt vào, lăm lét ngó quanh và khi nhận thấy chỉ có mình Nhâm ngồi đưa lưng ra, cô nhanh nhẹn tiến tới, hù khê một tiếng.

Nhâm giật mình quay lại:

– Em giỡn điệu này có ngày thất hợng cả đám! Bộ bây giờ giống như hồi trước sao mà em ầu tả như vậy!

Thấm cười khẩy:

– Cha bây giờ làm bộ lên chưa hả! Người ta hổng sợ đâu!

Nhâm liếc chùng ra cửa buồng:

– Tôi sợ đây nè!

Thấm cười thật tình:

– Sợ “bả” hả? Bộ em ngu lắm sao? Em thấy không có bà chủ nhỏ trong này em mới dám vô...

Nhâm nhăn nhó:

– Mà vô đây làm gì?

Thẩm trịch thượng nhìn lại Nhâm và làm như ngạc nhiên trước câu hỏi ấy:

– Sao anh hỏi lạ vậy? Anh quên rằng em đây là con ở của nhà này hay sao?

Nhâm làm ra vẻ khó chịu:

– Em sao hay nhắc tới chuyện đó hoài.

Thẩm hất mặt lên:

– Hồng nhắc để anh hỏi cái giọng móc họng đó hả? Em là con ở đợ thì rán canh chừng chờ cậu cô dậy để lên dọn mừng dọn chiếu chớ sướng ích gì mà vô đây? Người ta còn không dám lên đây sớm vì dư biết rằng cô cậu mới... dìu ăn ở với nhau nên hồi hôm này thế nào cũng có chuyện thức khuya lục đục... Người ta còn biết điều như vậy nên đến giờ này

mới dám lộ mặt lên mà còn bị rầy là “đi đâu” nữa!

Nhâm rất bực mình trước lối nói châm chọc ấy:

– Thôi mà em, tội mình quen biết nhau nhiều quá và đã có bàn bạc ứng thuận với nhau hết rồi thì có gì đâu mà em phải nói móc nói ngoéo? Có điều là bây giờ, hoàn cảnh... khó khăn hơn nhiều nên mình phải giữ gìn gặt gao mới được.

Thấm hồn nhiên trở lại:

– Em cũng biết vậy chứ sao không. Nhưng thấy anh ngồi có một mình nên muốn phá anh chơi. A, chắc “bả” đi rửa mặt hả?

Nhâm chỉ khẽ gật đầu.

Thấm sầm soi nhìn về phía giường ngủ và tinh nghịch hỏi:

– Chắc đêm rồi dữ lắm hén?

Nhâm gượng đáp:

– Em hỏi sao kỳ quá... chuyện vợ chồng là... thường

Thăm bước lại đứng ngay trước giường vén mí mừng lên, ngó kỹ từng chút với cặp mắt của một người sành sỏi:

– Hai ông bà cũng được nết quả hà!

Nhâm suýt bảo:

– Em la lối om sòm rủi... bà vô bắt tử...

– Bắt đầu sợ bà rồi hả?

– Em dư biết tánh của anh mà!

– Hay là bắt đầu mê? Chắc bà ăn đứt em hén?

Nhâm cự mạnh trên ghế:

– Em sao nói chuyện gì đâu! Vậy chớ hồi tối em xuống trại ghe với thằng Ba Lành thì ai hỏi?

Thắm quay lại:

– Bộ rình thấy hả? Hay quá vậy?

Tự nhiên Nhâm muốn kể công:

– Anh không... ngủ được nên đứng trước cửa sổ và tình cờ thấy em xón xả đi lên...

Thắm gật đầu liến:

– Ủa đúng đó. À, mà sao anh không hỏi han em gì hết vậy?

– Hỏi gì bây giờ? Việc gì cũng định trước... Thì hỏi coi em có... tai qua nạn khỏi không vậy mà!

Nhâm hóm hỉnh nhìn lại Thẩm:

– Khỏi cần phải hỏi thì dư biết là em qua truông một cách dễ ợt.

Thẩm lừ mắt:

– Chỉ có anh là sướng và khỏe ru trong lúc em lo xằng vằng xéo véo dưới trại ghe với anh Ba Lành, thì ở trên này anh hú hí với cô vợ mới cưới.

Nhâm bật cười khan:

– Em tưởng vậy chớ có sung sướng gì đâu!

Thẩm nhíu mày, ngạc nhiên hỏi:

– Ủa, chưa nằm ấm chiếu mà đã có chuyện lục đục rồi à?

Nhâm khẽ lắc đầu, giấu quanh:

– Không... Thiệt ra thì cũng chẳng có gì hết. Có điều là anh nhớ tới em nên... mất vui đi!

Thẩm bữu môi:

– Thôi đi, đừng nói mại hơi! Anh làm như sợ mịch lòng em lắm vậy! (cô ta nhìn lại chiếc giường, chột thờ dài sườn sượt)... Dầu sao đi nữa thì bây giờ ai có phận nấy. Thế là hai đứa mình kể như đứt dạt nhau rồi. Việc của em cũng kể như xong, bởi vậy hồng chường trong năm ba bữa nữa em xin ông chủ bà chủ cho em dìu nhà để lo phút cái vụ đám cưới...

Nhâm hốt hoảng:

– Ý khoan đã em!

Thẩm tưởng đâu Nhâm nói “đãi buôi” cho có lệ nên lên giọng chua chát:

– Anh bày đặt hoài. Trong bụng anh còn muốn tống em đi cho sớm!

Nhâm chậm rãi lắc đầu:

– Không có đâu em...

– Vậy chớ anh giữ em lại đây cho em trót vó luôn với anh Ba Lành à?

Nhâm lại lắc đầu:

– Không... em cứ tiến hành việc làm đám cưới... nhưng rón ở đây thêm được ngày nào hay ngày này, hay là kiếm cách ở gần đâu đây...

– Chi vậy?

– Để anh còn có thể... Thẩm nom. em được...

Thẩm sung sướng nhưng lại ngoe ngoáy:

– Ý trời bộ tính để cho bà vợ của anh lột da, cạo đầu em hả? Em coi bộ bả không hiền và làm cao làm kỳ lắm. Anh nên giữ mình cho anh nữa... bây giờ không phải là lúc mà mình còn làng chàng như trước được.

Giọng Nhâm trở nên xuôi xì:

– Anh cũng biết vậy...

Thấm nhúu mày nhìn kỹ lại anh ta:

– Mà coi bộ anh hồng vui thiệt chớ chẳng chơi. Chẳng lẽ mới cưới vợ... (rồi nhớ trực đến trường hợp của mình cô ta ngập ngừng hỏi luôn)... Ờ, hay là bà vợ của anh cũng... như em... và anh rành quá trời quá đất nên bả hồng qua mặt anh được? Chắc vậy nên mặt mày anh mới bí xì?

Nhâm bật cười:

– Em suy bụng ta ra bụng người hoài! Thật ra không có gì... lạ hết, nhưng có lẽ... anh không hợp tánh với vợ anh...

– Dóc! Mới có một đêm mà hợp hay không hợp khỉ gì? Theo chỗ em biết, vợ chồng mới cưới nhau thì hết còn biết trời đất gì, ít lắm trong vòng đôi ba tuần lễ... lúc đó lu bù trộn với nhau thì kể như hợp gắt rồi còn gì nữa!

Nhâm phải kiếm cách nói trở đi:

– Anh nói không hợp đây là vì anh so sánh khi gần gũi với em trước đây...

Mắt Thắm long lanh:

– Nói vậy bả... không bằng em à?

Nhâm đáp càn:

– Ủ.

Thẩm thắc mắc:

– Em tưởng đàn ông con trai thì hay ham thú mới cắt chỉ.

Nhâm phải nói đẩy đưa cho xong:

– Cũng tùy... Chắc em đã thấy vợ anh ốm yếu và khó khăn như vậy thì sao bì... được với em...

Thẩm cười thành tiếng và có vẻ hả hê:

– Ất vậy rồi. Nhưng người ta mới mà anh! Với lại chắc các cô có tạng người yếu và lại có ăn học, cùng được cha mẹ kèm sát đeo nũa... nên thế nào họ cũng phải... ké né chớ đâu... ầu tả và quá cỡ như em được (cô thoáng đỏ mặt). Ban đầu em cũng như vậy.

Vừa lúc đó có tiếng guốc đi lách cách

ở hành lang. Thắm nhảy Nhâm đoạn chạy nhanh lại giường để sửa sang lại mền nệm.

Kim Ngọc thoáng cau mày khi nhận ra Thắm, tuy vậy cô cũng lấy giọng dịu để lên tiếng hỏi:

– Cô tên chi tôi quên rồi?

Thắm làm ra vẻ sốt sắng:

– Dạ em tên Thắm.

Kim Ngọc bước lại gần Nhâm và hỏi với Thắm thêm:

– Cô thử mấy đề tôi kêu cho tiện?

– Dạ em thứ hai.

– Ủ. Để tôi kêu bằng Hai cho gọn... (đoạn Kim Ngọc lên giọng sai biểu luôn). Nè Hai em làm ơn giặt giùm mấy món

quần áo tôi giặt trong nhà tắm đó... Ý mà quên nữa, từ hồi đó tới giờ, em có quen giặt quần áo không? Giặt đồ trắng hồ dương và ủi đó?

Thắm làm ra vẻ thật thà:

– Dạ thưa mợ không. Tui thường giặt mấy quần áo lạm xạm... đồ đen vậy thôi...

Kim Ngọc hạch lại liền:

– Vậy đồ của cậu hai đây ai giặt?

Thắm đều giọng đáp:

– Dạ có anh Ba Lành... Tui lo phụ dưới bếp, cho heo cho gà vịt ăn cùng quét tước vậy thôi.

– Rồi quần áo của tui ai lo đây?

– Dạ..., cái đó tùy ý mợ hai... Để tui giặt thử coi được hông...

Giọng Kim Ngọc trở nên gắt gỏng:

– Ủ, làm thử đi rồi có cái gì sai tôi sẽ chỉ vẽ sau.

Nhâm cựa mạnh người trên ghế. Anh ta vừa khó chịu mà cũng vừa lo. Thăm bướng bỉnh ngang với vợ mình. Mà cũng vừa ngượng luôn với Thăm!

Anh ta chỉ còn cách tìm cớ để lánh mặt và quay qua bảo vợ:

– Thôi... để đi rửa mặt.

Trước mặt Thăm, Nhâm không đành tâm xưng hô thân mật với vợ và cố ý nói trống không để khỏi dùng đến hai tiếng “anh, em”.

Kim Ngọc cười tươi như rất hài lòng về duyên mới của mình:

– Dạ,.. anh rửa mặt đi rồi vô đây em nói cái này cho mà nghe!

Thấm phải trề môi trước giọng nói ngọt xớt ấy, Cô đưa mắt nhìn Nhâm, vẻ mặt hơi cau có của Nhâm làm cho cô... vừa lòng đôi chút và tin được rằng Kim Ngọc làm bộ làm tịch như vậy chớ chưa chắc đã sung sướng gì.

Nhâm lật đật bước ra khỏi cửa buồng. Thấm quơ quào giường nệm sơ qua rồi cũng bước ra theo.

Kim Ngọc gọi giật ngược lại:

– Khoan đã Hai!

Thấm khựng lại:

– Dạ chi đó mợ?

– Trong buồng mọi thứ còn lung tung, lại chưa quét dọn gì hết mà em cho

là..... xong công việc à? (Thắm chưa kịp trả lời thì Kim Ngọc đã nói luôn)... Tánh của tôi dễ lắm nhưng lại rất kỹ thủ làm đối trá, làm cho lấy có...

Thắm nghiêm giọng:

– Dạ mợ mới dìu nên em cũng chưa rõ tánh ý của mợ ra sao... Có gì mợ cứ sai biểu qua một lần em mới biết.

Kim Ngọc nhìn lại cô ta, để ý đến vóc vạc nở nang cùng sắc mặt khỏe mạnh của cô tớ gái và đậm bực mình ngang. Tự nhiên Kim Ngọc gằn giọng xuống:

– Cũng tùy từng việc chứ! Thứ quét dọn mà cũng đờ sai biểu nữa sao? Thấy trước mắt thì phải làm chứ!

Thắm thông dong đáp:

– Dạ « tui » (cô ta không buồn xưng

« em » nữa) biết chớ, nhưng đợi cậu mợ ra ngoài rồi tui mới quét dọn vì sợ cậu mợ... hửi bụi.

Kim Ngọc lừ mắt:

– Bộ tính đuổi vợ chồng tôi ra sao?

Thăm cười lạt:

– Dạ đâu dám. Tui tưởng... trưa trở trưa trệt rồi thì cậu mợ cũng... không ở trong này..

Kim Ngọc “cứng họng, nên đành đuổi khéo cô ta ra:

– Thôi được... Hai có công việc gì khác thì cứ lo làm trước đi... Còn trong này, để thầy kệ tôi. Thật ra tôi cũng chẳng muốn ai vô quấy rầy trong chỗ này lắm.

– Dạ nói vậy... từ nay trở đi... tui khỏi phải dọn dẹp gì trong này?

Kim Ngọc chắc lưỡi:

– Sao lại không? Vậy em ở đây làm gì? Chừng nào tôi có sai biểu hoặc kêu tới thì hãy vô. Buồng riêng của vợ chồng tôi nên không ai được phép đi luồn tuôn.

Thấm làm ra vẻ nghiêm trang:

– Dạ có luật lệ mới gì xin mợ cho tui biết chứ từ hồi nào tới giờ không có mợ ở đây...

Và cô vội bước ra khỏi phòng như để tránh trước cơn thịnh nộ của Kim Ngọc. Cô mỉm cười một mình và thầm nghĩ: “con mẹ khó khăn thấy mụ nội nên anh Nhâm ảnh hồng vui là phải! Thiệt dở, có chồng như vậy mà hồng biết cách... xài!

✱

Nhâm vừa ló mặt vô thì Kim Ngọc đã lên tiếng, nửa đùa, nửa thật:

– Nhà anh muốn một con nhỏ hết chỗ nói!

Nhâm làm tỉnh:

– Sao đó em?

Do dự trong một giây, Kim Ngọc đáp mau:

– Coi bộ nó lờn mặt với chủ quá!

Nhâm nhún vai:

– Má anh muốn cổ hồi đời nào... Có lẽ tại cô ta quê mùa nên không biết lựa chọn lời nói và do đó, em hiểu lắm...

Kim Ngọc bĩu môi:

– Hứ, em coi bộ con đó điệu hạnh lắm. Con gái ở vườn gì mà vậy hồng biết!

Nhâm làm tỉnh hỏi:

– Vậy là sao hả em?

Kim Ngọc nhú mày nhìn lại chồng:

– Coi bộ anh binh con nhỏ đó lắm thì phải!

Nhâm giật mình nhưng làm bộ cười khan:

– Binh ở chỗ nào mà em nói vậy? Nó là kẻ ăn người làm ở đây, em mới qua nên chắc nó chưa quen tánh. Anh thấy vậy anh phải hỏi để rồi còn liệu chỉ bảo nó những điều em vừa lòng và không vừa lòng để nó biết mà sửa đổi.

Kim Ngọc quơ lược chải đầu, nhìn bóng mình trong gương, đoạn cau có đáp:

– Thứ nó mà sửa đổi gì được! Bởi

vậy em mới nói là hiếm có đứa ở vườn mà như nó!

Nhâm cố lấy giọng ôn tồn:

– Thì nó.... bậy ở đâu em cứ nói...

Kim Ngọc nhìn lại bóng hình khô khan và gầy gò của mình trong gương, rồi như giận dữ điều gì, cô tuôn ra một hơi:

– Thứ con gái ở vườn đã ô dề kịch côm mà còn bày đặt để vú móm nơ nơ, đít mông gì vêu vêu... Bộ anh không thấy chướng hay sao?

Nhâm cười rộ:

– Tại trời sanh ra nên vóc vạc của cô ta như vậy... (đến đây, Nhâm chợt im bặt vì nhớ trực đến thân thể gầy gò cũng... trời cho của vợ, anh ta ngáp ngừng tiếp

lời)... Em cũng không nên để ý mấy thứ đó làm gì vì rồi đây cô ta cũng không ở đây lâu...

Kim Ngọc vẫn còn hậm hực:

– Em không dè anh là người có ăn học mà hay đồ thừa cho... trời sanh ra... Chắc con đó nó cũng... đủ thứ chuyện nói nên mới xổ xể ra vậy. Con gái người ta gọn bần chớ đâu...

Nhâm khoan thai đáp:

– Anh quên nói với em là cô ta có chồng sắp cưới, Chồng của cô ta cũng là kẻ ăn người ở trong nhà mình nữa.

Kim Ngọc tươi tỉnh trở lại:

– Vậy hả? Hèn chi em thấy con nhỏ đó là em biết ngay... À, chắc họ cưới nhau thì phải thôi làm ở đây phải không anh?

– Ừ.

Tiếng ừ cộc lốc của Nhâm làm cho Kim Ngọc chú ý. Cô ta nhớ trực thân phận hẩm hiu của mình và đâm ra e dè ngang.

Nhâm liếc chừng vợ và thấu hiểu phần nào tâm trạng ấy. Anh ta thấy thương hại vợ vô cùng và cũng nhận rằng vợ mình bực tức ngang với Thắm là phải lắm. Không bực tức sao được khi phải thấy bèo hình bèo dạng tấm thân nảy nở và tràn ứ sức sống của Thắm! Bực tức và tủi thân là đằng khác!

Anh ta bước lại gần Kim Ngọc, dịu dàng lên tiếng:

– Em thấy khỏe trong mình không?

Kim Ngọc thở dài:

– Hơi mệt vì hồi tối rồi em ngủ không được.

Nhâm xoa nhẹ một bên vai gầy:

– Em không nên thắc mắc chuyện đó làm gì. Ba má tính cho hai đứa mình đi lên tỉnh chơi vài tuần lễ.. Phải chi tình hình yên thì ba má đã cho hai đứa mình đi Đà Lạt rồi.

Kim Ngọc mỉm cười chua chát:

– Tuần trăng mật chớ gì!

Nhâm đều giọng nói tiếp:

– Anh tính mình lên tỉnh cũng được nhưng mới đây, trên tỉnh cũng bắt đầu rục rịch tản cư... Nghe nói kỳ này đánh thiệt chớ không phải lơ mơ như trước... số của tụi mình... vất vả quá!

Kim Ngọc nhích người ra như không muốn “ăn xin” một cử chỉ ve vuốt của chồng và lên giọng cay chua:

– Ồi thôi, đi đâu cho rộn! Anh dư biết là em... như vậy thì dầu cho có tuần trăng mật ở bên Tây, bên Tàu gì cũng vậy thôi. Có lẽ rồi đây em sẽ tính cách khác...

Nhâm nhú mày:

– Cách gì đó em?

Kim Ngọc cười khan:

– Tính cưới vợ bé cho anh.

Nhâm dấy nẩy:

– Bậy! Mới cưới vợ rảnh rảnh đây mà đi lo vợ bé để thiên hạ họ cười cho thú ố c hả? Em sao kỳ quá. Anh đã biểu em nên tạm quên chuyện đó đi.

Kim Ngọc nhìn lại chồng khẽ lắc đầu:

– Em phải nghĩ đến anh chứ! Anh đang tuổi trai tráng sung sức như vậy mà em ích kỷ sao được. Có điều là mình kẹt ở vườn mà anh không có chỗ giải trí.

Nhâm chắc lưỡi:

– Thôi mà em! Em làm như vợ chồng với nhau thì chỉ có chuyện đó thôi. Mình ra ngoài một chút đi em!

Và như muốn lẩn trốn, Nhâm bỏ đi ra khỏi buồng trước...

*

Nhâm và Kim Ngọc đâm ra ngượng ngịu ngang, khi cùng nhận ra đêm khá khuya và đã đến lúc hai người phải nghĩ

đến chuyện đi ngủ...

Đây là đêm thứ nhì của cặp vợ chồng mới phải đương đầu.

Nhâm cựa mình, ngáp dài và lấy giọng thản nhiên bảo vợ:

– Coi bộ khuya rồi em.

Kim Ngọc chậm rãi gấp quyển sách đang xem lại, cẩn thận cất vào một nơi rồi nói bằng quơ sau khi liếc nhìn mặt đồng hồ treo:

– Mới đó đã gần mười một giờ.

Nhâm nói đẩy đưa theo:

– Thôi mình đi ngủ cho... sớm,

Và anh ta không dám liếc ngó Kim Ngọc gì nữa vì sợ vợ đâm ra khó chịu. Kim Ngọc lẳng lặng nằm xuống trong lúc

Nhâm với tay vịn bớt ngọn đèn xuống,

Như hai người khách bắt buộc phải ngủ chung một giường. Nhâm và Kim Ngọc ké né rúc nằm ép về phía mình và làm như sẵn sàng để ngủ thẳng một giấc cho tới sáng!

Nhưng thật ra, mỗi người đều đang theo đuổi ý nghĩ riêng của mình. Nhâm vợ vẫn nghĩ đến Thẩm, nghĩ đến cách gặp gỡ riêng với cô ta sau này. Thật ra, anh hết còn oán trách gì Kim Ngọc vì dư hiểu tâm trạng khổ sở của vợ. Anh ta còn tự hứa hẹn là sẽ cư xử thế nào cho Kim Ngọc khỏi phải tủi thân. Anh ta mỉm cười thầm khi nghĩ rằng cách duy nhất là mình làm như không đá động gì đến sự “bất hạnh” của vợ hết, nghĩa là xem Kim Ngọc như... không phải là một người đàn bà và càng như không phải là một người vợ mới cưới.

... Ủ, có lẽ hai người sẽ đối xử nhau như một cặp vợ chồng... già, một cặp vợ chồng rất quý nhau vì tình nghĩa ràng buộc chớ không vì những sự âu yếm nào khác.

... Trong lúc đó, Kim Ngọc cũng đang suy nghĩ liên miên. Sự im lặng mà cô dư biết là có phần gượng ép của chồng, càng làm cho cô ta thêm tủi cực. Và cô càng cảm thấy tất cả sự vô lý của cuộc sống chung này. Vốn là một người có nhiều tự ái, Kim Ngọc tuy mang ơn thái độ hiểu biết của Nhâm, nhưng không khỏi bức dọc khi nhận thấy mình có vẻ sống bám trên thái độ hiểu biết ấy, một thái độ mà cô cho rằng Nhâm không thể làm gì khác hơn là tự khoác cho mình một lối cư xử rộng lượng..

Nghĩ đến đó, tự nhiên Kim Ngọc uất lên và không biết làm gì hơn là cựa

mạnh để hất tung chiếc mềm ra rồi tức tưởi khóc...

Nhâm giật mình, nhồm người lên, giọng hơi gắt gỏng:

– Gì nữa đó em?

Kim Ngọc bù lu bù loa:

– Em không chịu được! Anh đừng làm bộ nằm ngủ! Em biết hết trơn!

Nhâm đâm lo, nhưng nói cứng:

– Coi, khi không em làm gì kỳ vậy? Cái gì mà em biết hết trơn? Anh làm cái gì đâu!

Kim Ngọc kể lể như được người khơi nguồn ăm ức:

– Em biết là anh cũng ngủ không được. Anh cũng đang nghĩ tới em. Nghĩ

để mà tức nhưng lại làm bộ không nói năng, không đá động gì tới hết!

Nhâm thở ra:

– Khổ quá, em cứ nghĩ quần hoài. Việc... cũ đó, mình đã hiểu hết trơn thì hơi sức đâu nhắc lại để làm rộn cho nhau thêm! Anh coi như là... không có gì mới mẻ hết.

– Anh nói dóc! Mới có đêm thứ nhì mà anh quen liền được à?

Nhâm bật cười:

– Em nói lạ quá! Chẳng lẽ không quen rồi... chạy ra ngoài đường la làng hay là nhảy lên nóc nhà vừa quào, vừa gào như mấy con mèo bị... dồn lên óc?

Kim Ngọc chồm lên:

– Thì đó! Anh nói theo cái điệu hy

sinh, điệu... khổ hạnh, điệu cam phận...
hay điệu thương hại em?

Nhâm lại cười:

– Nho nhỏ một chút em, kéo ai nghe
được họ tưởng mình cãi lộn nhau... Vậy
em muốn anh nói theo điệu nào bây giờ?

Kim Ngọc rên rĩ:

– Điệu nào em cũng không chịu hết?

Nhâm khẽ thở dài:

– Vậy em biểu anh... làm sao đây?

Kim Ngọc ngượng mặt, nói càn:

Em không biểu gì hết! Nhưng em
không ngu đâu!

– Coi, ai nói em dại hồi nào đâu?

– Nhưng em không ưa cái lối... làm

thinh của anh... Làm thinh theo kiểu của anh đó!

Nhâm gượng cười:

– Chớ em biểu anh nói gì đây?

Kim Ngọc càng bức thêm:

– Cái đó... anh đợi hỏi em nữa sao! Ít ra mình phải chuyện trò chớ có đâu khi lên giường thì mỗi người lại thủ một góc..

Nhâm cười thật sự:

– Chính em cũng vậy mà lại đi trách người ta! Riêng phần anh, anh thấy em có vẻ muốn nằm yên nên anh cũng... nín luôn.

– Sao vậy?

Giọng Nhâm trở nên triu mến:

– Vì anh sợ hể mở miệng ra “săn sóc” đến em thì em lại thêm... tủi. Rồi em lại gâ! Thôi thì anh đành chọn giải pháp nhẹ tội nhứt là nín thinh.

Kim Ngọc thở dài:

– Khổ quá! Không biết đến chừng nào mình mới quen được cái không khí... khó thở này. Chỉ có anh là bị.... thiệt hại nhiều nhứt!

Nhâm nói đùa:

– Thì cũng như... để dành đó. Em thấy tụi trẻ nhỏ lúc ăn cơm thường chờ miếng cá hoặc miếng thịt lại sau cùng để ăn đó sao? Anh đây cũng vậy. Anh muốn dành món ăn ngon lại... để sau này “lủm” một miếng cho đã!

Câu ví von khôi hài ấy làm cho Kim Ngọc đỏ mặt ấp úng:

– Anh nói nghe kỳ thấy mỗi Thật ra không phải em ham gì chuyện đó, có lẽ vì hồi chưa đi lấy chồng, em nghĩ tới “chuyện đó” em lo sợ phập phồng hoài! Nhứt là khi có lộn xộn xảy đến trên Saigon... Em lo ghê lắm anh à! Lo đến nỗi mất ăn mất ngủ. Mà không lo sao được một khi em, một cô gái sửa soạn đi lấy chồng, lại bất hạnh một cách tức tưởi như vậy! Bởi vậy, em tội nghiệp cho anh lắm. Thế nào trước khi bước vô buồng tân hôn, anh chẳng tính toán đến... đủ thứ chuyện!

Nhâm chắc lưỡi:

– Thôi mà em! Chuyện nó đã như vậy mà em cứ đem... sợi tóc chẻ ra làm tư hoài thì càng khổ tâm thêm!

– Em không muốn trốn sự thật vì nghĩ đến đường xa em ngán trần. Đêm

nay là đêm thứ hai mà mình đã thấy... kỳ cho nhau. Chẳng lẽ từ đây, đêm đêm hai đứa mình cứ... y phận nằm chèo queo?

– Thét rồi nó cũng phải quen chớ

– Em không thấy cách nào mà anh quen được. Ừ anh chán em thì còn có lý hơn.

Nhâm biết rằng mình khó có thể yên thân, nếu không làm thỏa mãn lòng tự ái ngược ngạo của vợ. Anh ta thấu hiểu rằng Kim Ngọc sẽ tìm đủ cách để cự nự, để than thở... dai nhách, một khi cô ta cho rằng mình tỏ ý thương hại cô ta, hoặc tránh đá động đến chuyện “kỳ”.

Vừa có tánh tình kiêu căng lại vừa có mặc cảm thua thiệt, Kim Ngọc quả thật là người đàn bà khó tánh và khó chiều nếu không hiểu ý cô ta.

Nghĩ thế, Nhâm bèn cố lấy giọng rất tự nhiên:

– Em nói bậy hoài. Em không biết chớ anh vừa khám phá ra một thú vui riêng. Em không nghe người ta nói! Thời kỳ thích thú nhứt của một cặp trai gái là thời kỳ họ còn là một cặp tình nhân nhứt nhát. Hai đứa mình đây cũng vậy.

Kim Ngọc bĩu môi, nhưng mắt đã ánh lên vẻ tò mò:

– Nói xạo không! Anh với em thì còn là tình nhân khỉ khô gì nữa!

Nhâm đáp bằng một giọng tin tưởng:

– Đành rằng vậy nhưng không phải mình mới quen nhau hay sao? Mình cưới nhau do cha mẹ đặt để nên kể cho đúng ra thì mình chỉ mới làm quen nhau khi em về đây. Có đúng vậy không nè?

Kim Ngọc ngập ngừng:

– Thì kể ra... cũng có phần đúng.

Nhâm nhoài người ôm lấy vợ:

– Như vậy thì việc mình bắt đầu làm quen nhau như đôi trai gái mới biết nhau đâu phải là một điều vô lý! Một điều tưởng tượng?

Kim Ngọc thấy hả dạ đôi chút, nhưng còn chống chế cầm chừng:

– Thôi đi anh, kỳ quá...

Nhâm reo lên:

– Em thấy chưa! Nếu mình là.. vợ chồng như thường tình thiên hạ thì làm gì em còn nói là “kỳ”!

Kim Ngọc giấu mặt lên gối và buông thông một câu để “giữ thể diện”:

– Thiệt anh hết sức hà!

Nhâm đâm ra hứng khởi trước trò chơi “nhân tình” nhút nhát này vì dầu sao cô gái đang nằm sát cạnh anh ta đây cũng vẫn còn quá mới mẻ đối với mình.

Dư biết mình bắt buộc phải dừng đến đâu vì... vô kế khả thi, Nhâm trở nên bình tĩnh đúng mực, trong lúc Kim Ngọc, yên tâm vì khỏi phải phập phồng lo sợ như lần mới làm quen nhau, bắt đầu buông lỏng giác quan mình theo những rung động mới.

... Nhâm ngạc nhiên thích thú khi nhận thấy dưới một bề ngoài “khô khốc”, Kim Ngọc khác hơn anh ta tưởng tượng nhiều.

Và Nhâm cũng đâm ra tinh nghịch ngang, tinh nghịch đến mức độ có ác ý

khi tự nhủ mình sẽ làm cho Kim Ngọc phải bực bội, phải khô sở với chính cô ta.

Cố nhiên là Nhâm dư làm được điều ấy một khi anh ta đã từng biết qua Thắm, một cô Thắm đâu có vừa gì....

Kim Ngọc chột nứu chặt lấy vai chồng. Nhâm phải nhăn mặt vì mấy ngón tay nhọn của vợ bấm sâu vào da thịt mình. Rồi tự nhiên Kim Ngọc xô mạnh anh ta ra như đang giận dữ một điều gì rồi nằm lăn ra khóc nức nở....

Nhâm đâm ra hối hận. Anh ta có cảm tưởng xấu hổ y như ngày còn bé anh ta “rắn mắc” xúi dục một thằng nhỏ. què chân... chạy đua với mình. Cố nhiên là thằng nhỏ té ập mặt liền sau đó! Anh ta còn nhớ kỹ vẻ mặt đáng thương hại của nó. Té một cú như trời giáng mà nó có vẻ không đau, nhưng lại đập mạnh chiếc

chân què lên mặt đất và gào lên khóc...

Như một người có tội nặng. Nhâm khép nép lay nhẹ vợ:

– Anh xin lỗi em... Anh...

Giọng nói run run của anh ta làm cho Kim Ngọc nín ngang. Và như để tỏ ra mình cũng là người... biết điều, Kim Ngọc quay phắt lại ôm chầm lấy chồng, thủ thỉ bên ngực:

– Em cũng xin lỗi anh...

Và như được cởi mở đối với nhau hơn, họ ngoan ngoãn rời nhau ra và... bằng lòng ngủ yên cho tới sáng...

✱

Thấm làm tỉnh bảo Nhâm:

– Xong rồi anh à!

Nhâm ngó quanh:

– Cái gì mà xong? Mà.... em coi chừng, bây giờ khác...

Thấm cười khẩy:

– Yên tâm. “Mợ hai” đi theo bà lại đằng nhà quen rồi. Mà anh sắp khỏe thân rồi.

– Cái gì mà khỏe thân?

– Thì em sắp “giũ sỡ” cho anh đời đời. Em nói xong là vậy đó. Bên nhà anh Ba Lành đã qua nói chuyện xong xuôi với bên nhà em...

Nhâm không khỏi xúc động:

– Mau quá vậy à! Chừng nào làm đám cưới đó?

– Đầu tháng này, nhưng em với anh Ba Lành phải xin thôi trước để còn dìu sửa soạn này nọ. Thế là anh được rảnh nợ rồi nần đó ghen!

Nhâm chớp mắt

– Nói vậy em... đi luôn?

– Chớ sao nữa! Anh khỏe thấy mồ còn làm bộ!

Nhâm băng khuâng lắc đầu:

– Em tưởng như vậy...

Thấm không khỏi... tươi tỉnh vì câu nói đầy vẻ luyến tiếc ấy và không bỏ qua dịp ấy để “tự hào” thêm. Cô ta làm bộ “săn sóc” đến hạnh phúc vợ chồng của Nhâm để hỏi dò:

– Coi, sao lạ vậy, Vợ chồng son mà... hổng vui hay sao?

Dầu thế nào đi nữa. Nhâm cũng phải che giấu “chuyện riêng” của vợ chồng mình:

– Đành rằng vợ chồng mới thì... dầu hèn cũng thế nhưng em với anh, mình đã quen biết nhau lâu ớn như vậy mà nay mỗi đứa một nẻo và kẻ như vậy mà mỗi đứa một nẻo và kẻ như... dứt dặt luôn thì tránh sao khỏi buồn nhớ...

Thấm có vẻ cụt hứng nhưng chưa chịu thua:

– Sao em thấy anh với... vợ hai mới cưới mà không quấn đeo với nhau như mấy cặp vợ chồng son khác. Ngay với em đây mà anh còn... mùi mẫn hơn!

Nhâm gượng cười:

– Tại mình mèu chuột với nhau thì khác. Riêng phần... vợ chồng anh... ông

già bà già khó tánh thì đâu có thể làm như ông tây bà đầm được. Với lại Kim Ngọc cũng là người nết na đảm thắm.

Thấm cười mỉa:

– Nếu gặp người vợ đàn ông quá thì cũng hồng vui há! Có lẽ mợ hai làm bà chủ nhỏ thì hay lắm nhưng làm cô vợ mới thì dở ẹt. Chắc không hơn em đâu hén anh?

Nhâm cười theo:

– Mỗi người mỗi khác... Theo ý anh thì có lẽ rồi anh Ba Lành sẽ không ưa tánh nôn nả của em.

Thấm nhăn mặt:

– Ồi thằng cha gà chết đó mà kể số gì.

– Đó em coi, mỗi người mỗi khác,

bởi vậy mình không nên so bì người nọ với người kia...

Thắm bĩu môi:

– Em ghét cái giọng thầy đời đó lắm. Bộ có vợ rồi lên mặt với người ta à! Đúng vậy! Anh nghe em báo tin em sắp xa anh vĩnh viễn mà anh chẳng chắc lưỡi hít hà, chẳng thương tiếc cho lấy có nữa!

Nghe Thắm trách mình về chỗ hờ hững, Nhâm vội nói:

– Em cũng nên nghĩ lại một chút. Bây giờ đâu còn giống như hồi đó nữa. Thiệt ra, hai đứa mình đồng hoàn cảnh như nhau, em cũng phải giữ ý với chồng sắp cưới của em.

– Anh Ba Lành hả?

– Ừ.

Thẩm phì cười:

– Anh Ba Lành thì anh cứ nói đại tên anh ra không được sao mà còn bày đặt là “chồng sắp cưới” này nọ chi cho rắc rối vậy!

Nhâm cười theo:

– Thì đó, bây giờ anh cũng phải trọng nó chút đỉnh, chớ đâu có hơn thua từng ly như trước được.

Thẩm chột xụ mặt xuống:

– Như vậy kể như mình... dứt dặt với nhau rồi còn gì nữa! Bây giờ mạnh ai nấy lấy vợ, lấy chồng rồi sanh con đẻ cái...

Nhâm thở dài:

– Thì đành vậy chớ biết sao! Nhưng anh chưa quên em được đâu!

Thăm bữu môi:

– Thôi đi tía! Bây giờ còn ăn thua gì nữa mà phải nói cho đỡ vớt!

Nhâm nhìn lên buồng riêng của mình, trầm giọng xuống, nửa như muốn than thở, nửa như muốn thú nhận:

– Mình đã hiểu nhau quá thì cần gì phải nói lấy lòng nhau trong lúc này? Giả tỷ em như người khác thì dễ gì em để cho anh lấy vợ một cách êm thấm như vậy? Nội bấy nhiêu đó cũng đủ để cho anh mang ơn em rồi.

Thăm trả lời một cách tự nhiên:

– Làm như vậy bất quá ông chủ bà chủ xì ra một vài ngàn để trám miệng em lại và rốt cuộc em cũng mất anh luôn. Sở dĩ em ưng lấy anh Ba Lành một phần vì ảnh lù khù nên ảnh dễ gánh cái thai

trong bụng em đây nè, một phần khác, em cũng muốn lợi dụng ở chỗ ảnh ở trong đất điền của anh để mình còn có dịp gần gũi nhau sau này. Nhưng bây giờ em hơi lo điều này một chút.

– Em lo chi hả?

Thăm khẽ nhún vai:

– Với anh Ba thì em khó quên anh được vì em biết dù sao ảnh cũng thua anh nhiều thứ lắm. Về sống với ảnh thì sao không có lúc em nhớ anh, em... thèm anh! Ảnh đâu có biết gì về đàn bà nên... em có nói ra đây anh cũng đừng cười, nên ảnh có ăn nằm thì cũng... mưa mưa cho êm phần ảnh vậy thôi chứ đâu như anh...

Nhâm nở mũi, nói đùa:

– Thì ăn thua em. Ở đời cái gì cũng

phải chỉ vẽ hết. Em lại khéo tay khéo chun...

Thăm ngó xéo anh ta:

– Anh làm như công việc đó là... làm bánh làm mứt hay đương rổ, đương rá gì vậy! Em mà “khéo” cái điệu đó, anh còn dám chửi em là đồ đĩ chó, đĩ ngựa nữa! (cô ta chột thờ dài)... Bởi vậy, phần em kể như chịu chết! Còn anh, với mợ hai mới tinh hảo kia, anh mặc sức hụp lặn lu bù bất tận!

Nhâm cúi mặt, ấp úng thổ lộ:

– Anh thì có hơn gì em. Và anh cũng phải nhớ tới em. Em không thấy vợ anh... ốm yếu khô khan như vậy sao! Đâu phải người đàn bà nào cũng như em.

Thăm đỏ mặt nhưng không phật ý:

– Anh nói bậy hoài! Em tưởng dầu cho một con khô cá hổ gặp anh thì cũng phải vắn vẹo mình mấy để nhảy vọt xuống nước lội ngoe nguẩy được nữa, huống hồ chi mợ hai đây... Em coi mợ cũng có da có thịt đó chứ!

Nhâm cười khẩy:

– Nhưng.... nhiều nhỏi lắm thì vợ anh cũng như anh Ba Lành của em vậy. Hay tệ hơn là đẳng khác!

Mắt Thắm long lên:

– Như vậy thì tội tình gì mà mình... bóp hấu, bóp họng nhện?

Nhâm cười tủm tỉm:

– Nhưng phải để cho yên dâu đó rồi mới tính lần tới được. Anh Ba Lành ảnh lù khù chứ vợ của anh đây...

Thắm nói xốt ngang:

– Thôi khỏi quảng cáo! Mợ hai coi lơ mơ vậy mà hồng vừa đầu ghen! Chưa chỉ mà mở ngó em, em bắt nổi óc!

Nhâm gật đầu:

– Thì bởi vậy lần này mình không được phép ầu tả như trước mà phải tính kỹ lắm mới được. Em cũng nên giữ ý cho từ đây đến khi em ra ở riêng, không có sự gì... khả nghi xảy ra hết.

Thắm nghiêm giọng:

– Em cũng dặn hờ anh. Thành cha Ba nó là khù nên cũng dễ giữ nhưng mình cũng không nên ỷ y. Ảnh hiền nhiều thì cộc dữ. Ảnh mà bắt được thì ảnh dám lại xỏ xâu cả hai đứa lắm.

Nhâm gượng cười:

– Lúc trước anh ta cũng có lần bắt gặp...

– À, đừng nói vậy! Lúc trước em như chim trời cá nước, bây giờ, anh... có quyền đa!

– Cố nhiên.

Thấm quay nhìn bóng nắng ngoài sân, chép miệng than thở:

– Cái điệu này, ít ra cũng cả tháng nữa mình mới có thể bắt đầu. nhóng lần cái vạ kia!

Nhâm chột phì cười:

– Kể ra cũng kỳ! Tụi mình đứa nào đứa nấy đều có đôi bạn mới... ra lò còn nóng hôi vừa thổi vừa ăn mà đã tính trước chuyện. ăn vụng!

Thấm gật gù:

– Ủ kể mình cũng hơi bậy!

Nhâm thẳng thắn nhìn nhận:

– Bậy hẳn hoi chớ còn “hơi” khỉ gì nữa.

Thăm liếc xéo anh ta:

– Vậy thôi ghen?

Nhâm phì cười, ăm ớ trả lời:

– Thì để nữa coi...

*

Kim Ngọc vừa quạt vừa thở:

– Cha, mệt quá!

Nhâm ân cần hỏi vợ:

– Em đi đâu mà lâu quá vậy? Trời nắng chang chang...

– Má lôi đi Thắm bà con một tua thì phải đi chứ sao!

– Có gì vui không em?

Kim Ngọc như nhớ ra điều gì, hốt hải nói:

– Coi bộ không êm rồi anh ơi! Hồi nãy lại nhà bác Tám, má với em có gặp ba lên trên chơi. Ba cho biết là đang tính với bác Tám về chuyện tản cư...

Nhâm vẫn giữ vẻ thản nhiên:

– Ồi, tây còn ở xa lắc xa lơ...

Kim Ngọc ngắt ngang:

– Người ta nói tới kìa anh! Ai ai cũng rục rịch lo giấu tiền giấu của. Má cũng đang lo soạn lại vòng vàng. Cha, hổng biết dưới nhà em sao đây!

– Ở dưới thì càng khỏi lo hơn nữa vì có gì thì ở đây lãnh trước. Máy ống chọn rộn hoài chờ ăn thua gì.

Kim Ngọc có vẻ lo lắng:

– Chuyến này coi bộ thiệt đó anh. Ba nói mình sẽ tản cư đỡ vô đồng, rồi nếu có gì thì rút đi nữa. Máy hôm nay anh không nghe nói là có đánh nhau trên tỉnh đó sao?

Nhâm cười nói:

– Nếu có đánh thiệt thì cũng vui! Máy thằng bạn của anh trên tỉnh chắc lãnh đủ. Tụi nó vô bộ đội hết. Nếu tụi nó tấp về miệt này, anh cũng nhào vô luôn.

Kim Ngọc trợn mắt:

– Trời ơi, chuyện giặc giã mà anh nói sao nghe ham quá! Anh theo họ để chi vậy?

Nhâm nhìn lại vợ:

– Coi, anh em họ kháng chiến thì mình cũng phải tham dự chớ ngồi lấy mắt ngó coi sao được? Thời buổi này có mấy vụ đó còn đỡ khổ chớ anh ăn không ngồi rồi hoài cũng đâm ra ngán trần!

Kim Ngọc nhú mày:

– Chớ không phải anh kiếm cơ để bỏ em ở nhà chớ?

Nhâm giật mình. Quả tình anh ta không nghĩ đến vấn đề này. Anh ta vội “thanh minh” với vợ:

– Em đừng nghĩ vậy. Em hỏi kỹ lại ba má coi. Trước đây anh vẫn đòi đi theo mấy anh em đó hoài nhưng ba má cản đản... Bây giờ, sớm muộn gì anh cũng phải tham gia vô một cái gì... Ba cũng nghĩ như vậy.

– Sao ba nghĩ kỳ vậy? Có một mụn con trai...

Nhâm cười đáp:

– Ý, ba cũng tính toán kỹ lắm chứ chẳng chơi. Em phải biết rằng nếu thời cuộc càng lộn xộn tới thì ba ông nội “ủy ban” dưới này lộn không chịu nổi, nhứt là ba thằng du kích xã lòng tong lục chốt... Ăn theo thuở ở theo thì, nay nếu mình không giữ một “chức” gì hết thì tụi nó càng được mọi ăn hiếp lún tới. Thời của tụi nó mà! Bởi vậy, anh nghĩ tốt hơn hết là anh nên theo mấy bạn học cũ còn hơn. Mình còn trai trẻ nên thấy các bạn đánh tây ầm ầm mình cũng nôn trong bụng chứ em!

Kim Ngọc thở dài:

– Thôi cũng được. Hoàn cảnh của

em.... dầu có giữ anh ở nhà thì cũng... như không. Anh càng thêm bức với em là khác!

Nhâm chắc lưỡi:

– Sao em cứ nhắc đến chuyện đó hoài không biết! Dầu cho anh có “tham gia » nầy nọ thì cũng ở lẫn quần trong làng chớ có đi đâu xa mà em ngại. Mình vẫn gần nhau mà!

Kim Ngọc trả lời bằng quơ:

– Thôi cũng được... cái điệu này còn lâu mới tìm ra bác sĩ... Đằng nào thì em cũng phải đợi...

Nhâm ái ngại nhìn lại vợ:

– Em đừng buồn. Có đánh nhau tới thì mới chóng xong được chớ hai bên cứ găm ghè nhau hoài thì còn lâu!

Kim Ngọc thần thờ nhìn ra phía xa:

– Nhưng rủi giặc giã kéo dây dưa hoài thì sao!

Nhâm cũng đâm ra buồn lây:

– Thiệt tui mình mới lớn lên kể gặp cái thời buổi gì đâu á!

Chợt thấy Thắm đi thoáng qua dưới nhà, Kim Ngọc muốn đổi sang câu chuyện khác để khuấy lãng, cô ta niềm nở bảo chồng:

– Nè anh, má nói con nhỏ ở sắp thôi để về lấy chồng đó!

Nhâm chớp mắt, chưa hiểu kịp ý định của vợ:

– Vậy hả?

– Mà con nhỏ lấy chồng cũng là

người làm cho nhà mình, nghe nói anh Ba gì đó...

– Ủ... Ba Lành.

– Bộ anh biết hả?

Nhâm yên tâm đáp:

– Biết chứ. Nghe nói hai người đã có tình ý với nhau từ lâu.

Kim Ngọc nhoẻn miệng cười:

– Cái điệu này họ dám lẹo tạo với nhau đã đời rồi đó!

Tự nhiên Nhâm cau mày, xẵng giọng:

– Sao em biết?

Kim Ngọc ngó lại chồng:

– Cui, thì mình đoán chừng như vậy. Anh không thấy con nhỏ đó sắc xảo quá trời hay sao?

Nhâm bắt buộc phải dịu giọng lại:

– Thì anh cũng thấy vậy thôi...

Kim Ngọc cười cười mở:

– Thú thật em thấy con nhỏ đó đi lấy chồng em cũng mừng.

Nhâm nói đẩy đưa theo:

– Cố nhiên là phải mừng cho người ta.

Kim Ngọc liếc xéo chồng:

– Không phải mừng chiếu lệ đâu! Nói ra anh đừng giận chớ em thấy con nhỏ đó hồng vừa gì... Và không hiểu tại sao nó ở đây từ trước đến nay mà lại không chàng ràng gì với anh hết. Chắc có lúc anh cũng để ý tới nó chứ?

Rồi như biết mình đã hỏi một câu

mà Nhâm khô trả lời cho sông, cho thật được, Kim Ngọc vội nói luôn:

– ... Chắc anh biết nó với anh Ba Lành cặp bồ với nhau nên anh... không chú ý đến, riêng phần nó chắc vì... có nơi sẵn trước rồi nên nó mới không tò vè với anh..

Nhâm đành cười ruồi:

– Em sao dư thì giờ để nhận xét mấy chuyện bá vợ đó hổng biết!

Kim Ngọc như còn “say sưa” với đề tài mình đang bàn đến, hăng hái nói luôn:

– Hèn chi em mới về đây em thấy nó em đã không ưa rồi: Chắc nó ỷ y ở chỗ nó sắp thôi nên lên mày lên mặt quá! Và em nói cái gì một chút xiu thì nó xỉ xỏm trả lời lại hoặc giả bộ như không hiểu để

hỏi cạnh hỏi khoẻ... Nó thôi nhà này ra, em cũng thấy nhẹ mình!

– Ủ, để nói với má kiểm gặp người làm khác. Thời buổi lộn xộn này cũng hơi khó đó em à!

Kim Ngọc sốt sắng nói:

– Để em nhằn bên em kiểm người giùm. Người nào cho có tuổi một chút chớ ba cô lóc chóc loi choi mình chịu họ sao nổi! Đối với con nhỏ Thẩm đây, nhiều lúc em muốn lộn gan lên đầu nhưng chẳng lẽ em mới về đây..

Nhâm ngắt lời vợ:

– Hơi sức đâu em đi hơn thua với họ hổng biết!

Kim Ngọc cau mày nhìn kỹ chồng, tiếng nói hơi rít lên:

– Em mà đi hơn thua với ba thứ đó à? Kẻ ăn người làm thì phải có khuôn phép...

Nhâm cười nửa miệng:

– Vậy hả?

Nhâm cố giữ hai tiếng “vậy hả” ấy cho có vẻ “bình thường” nhưng rồi nó cũng... lạc âm thành ra hơi “hỏi khích” đôi chút. Cố nhiên là Kim Ngọc nhận phần “âm thanh” khích ấy nhiều hơn và thiếu điều cô ta muốn găm lên:

– Bộ anh nói em ghen với nó sao?

Nhâm chưa biết phải nói sao vì vừa bực mình vừa muốn tránh đá động đến một vấn đề “tối kỵ” đối với vợ, thì Kim Ngọc đã khóc òa lên rồi chạy thẳng vô buồng nằm vật xuống giường.

Nhâm đứng thở dài, lưng như muốn gập xuống. Đoạn anh “chăm chỉ” đi thẳng vô buồng như một người biết rõ bốn phận của mình phải làm gì rồi. Tuy nhiên anh ta cũng thấy... buồn chán đôi chút khi nghĩ quanh đi quẩn lại mình vẫn phải xài tới xài lui... một thứ luận điệu an ủi vô về không có gì mới mẻ hết...

✱

Độ một tuần lễ sau, gia đình Nhân phải tản cư cũng như mọi nhà khác. Vì có nhiều đất diên nên ông hội đồng quyết định không đi đâu khác hơn là những nơi có tá diên cư trú mà lại tiện đường nước vì cả gia đình tản cư trên một chiếc ghe cà dom lớn trước đây thường dùng để đi góp lúa ruộng.

Và cũng như mọi gia đình khác, lúc đầu không ai chịu đi đâu xa mà chỉ lui vô miệt ruộng ở đỡ để nhóng chừng coi Tây đã xuống tới quận chưa. Do đó, ông hội đồng đã cho chiếc ghe cà dom đậu lại xóm nhà có gia đình của Ba Lành cư ngụ.

Trong lúc đó, Nhâm không đi theo ghe cùng gia đình mà ở nán lại ngoài xóm cũ để vừa trông chừng nhà cửa vừa hoạt động lảng nhảng trong ủy ban kháng chiến cho có lệ. Ông hội đồng cũng hằng hái tham gia cái tuần lễ lạc quyền. Do đó mấy tay tổ trong ủy ban cũng nể vì đôi chút và kết quả là họ không ra lệnh tiêu thổ liên ngôi nhà ngói nền đúc đồ sộ của ông ta. Nhưng họ vẫn cho biết trước là nếu tây sắp đến thì họ buộc phải “phá hoại” lập tức ngôi nhà ấy.

Phần Ba Lành thì anh ta cũng không có mấy lúc ở nhà với vợ mới cưới vì ngoài công việc ruộng rẫy ra, anh ta còn bận tập luyện cùng đi canh gác trong đội du kích xã.

Ngày đầu tiên, khi chiếc ghe cà dom của ông hội đồng vô tới xóm, Thắm tất tả tìm đến để chào hỏi gia đình chủ cũ. Và cổ nhiên là cô ta gặp lại Kim Ngọc.

Sau một vài câu chuyện Thắm hỏi đãi buôi với bà hội đồng, Thắm nhìn quanh và day sang phía Kim Ngọc:

– Ủa cậu hai đâu rồi mợ hai?

Kim Ngọc thấy khó chịu ngay:

– Còn ở ngoài nhà với ba tôi.

Thắm cười nói như không:

– À, em có nghe anh Ba cho biết là cậu hai mắc lo làm việc trong Ủy ban.

Bà hội đồng nghe vậy hỏi xen vô:

– Còn thằng chồng của mấy lóng này làm ăn ra sao hả Thẩm?

Thẩm hơi vênh mặt lên:

– Dạ ảnh lu bu suốt ngày suốt đêm với mấy anh em du kích. Dạ cũng “kháng chiến” như cậu hai vậy.

Bà hội đồng chắc lưỡi:

– Ôi, nó bày đặt chuyện bá láp hoài! Mần ăn hồng lo lại đi vác tầm vông làm chuyện lếu láo! Rồi bỏ bê vợ con nữa!

Thẩm có vẻ phật ý:

– Dạ kháng chiến mà bà chủ!

Bà hội đồng nhăn mặt:

– Chuyện đó để thiên hạ người ta lo, việc gì tới mình!

Thắm cười lạt:

– Dạ cậu hai cũng vậy?

Kim Ngọc đáp thế cho mẹ chồng:

– Anh Nhâm người ta khác!

Thắm làm bộ không hiểu:

– Dạ khác sao đó mợ?

Kim Ngọc đâm ra lúng túng:

– Thì anh không bận bịu chuyện làm ăn...

Thắm mỉm cười vắn lạt:

– Dạ... nhưng như vậy cậu cũng không bận bịu vợ con nữa sao?

Kim Ngọc đáp liền:

– Ảnh vô ra chớ bộ ở biệt ngoài sao!

Thắm gật gù dịu giọng lại:

– Anh ba của em cũng vậy, nhưng lóng này ảnh cũng thừa dìa nhà lắm. Nay có bà và mợ hai vô đây, em chạy đi chạy lại cho vui.

Bà hội đồng cười hỏi:

– Rồi mấy không ở nhà làm dâu à?

Thắm có vẻ khoe khoang:

– Dạ tía má con bên này dễ lắm.

Kim Ngọc nói đẩy đưa cho có chuyện:

– Ủ khi nào rảnh chị qua lại đây chơi.

Thắm vốn vĩa hưởng ứng:

– Dạ nếu bà và mợ hai cần người đỡ đần đôi chút thì để em qua ở luôn cũng được.

Bà hội đồng chưa kịp nói gì thì Kim Ngọc đã từ chối khéo:

– Thôi cảm ơn chị. Bên này cũng có một con nhỏ để sai vặt. Bộ chị không thích ở nhà sao?

Thắm hồn nhiên đáp:

– Dạ, lúc trước có anh Ba ở nhà thì hai vợ chồng hú hí cũng qua ngày, bây giờ anh ham tập một hai, rồi đua đòi đi canh gác với anh em, nên em ở nhà lúc thúc hoài cũng buồn. Công việc bên nhà chồng cũng chẳng có gì và nói nào ngay, má em bên này hay giành hết mọi việc...

Bà hội đồng cười và nói xen vô:

– Như vậy là mấy có phước lớn rồi còn gì nữa!

Thắm sốt sắng nói tiếp:

– Dạ cũng đỡ nhưng buồn lắm. Hồi ở nhà bà chủ còn người này người kia để nói chuyện tầm khào cũng đỡ... Với lại, em cũng mến nhà bà chủ nữa.. Bị em ở nhà bà chủ từ nhỏ cho tới khi “đụng » với anh Ba nên bây giờ, em ở đâu em cũng thấy lạ hết. Kỳ vậy bà chủ à!

Bà hội đồng vừa xĩa thuốc vừa gặt đầu, trong lúc Kim Ngọc chỉ nghe Thẩm nói một cách lơ đãnh.

Thẩm vui vẻ hẳn lên, hí hửng kể lể:

– Bởi vậy em thấy bà chủ... và mợ hai vô đây, em mừng lắm. Thiệt ra nếu em có lợi giúp cho bà chủ và mợ hai thì cũng chỉ trong đôi ba tháng thôi...

Bà hội đồng nhướng mắt:

– Bộ sau đó, mấy mắc công việc gì khác hả?

Thắm lắc đầu, đáp một cách ráo hoảnh:

– Dạ đầu có. Em có ghen rồi bà chủ à?

Bà hội đồng lấy cục thuốc xỉa ra:

– Có ghen rồi? Con này mau quá há!

Kim Ngọc giật mình quay lại, liếc nhanh về phía mẹ chồng. Cô đâm ra khó chịu ngay. Tuy vậy, cô cũng rón mím cười và góp lời vô:

– Nếu chị... như vậy thì ở nhà mà nghỉ chờ đi làm khi nào nữa!

– Dạ má chồng em nói có ghen mà ở không quá không nên, nhứt là mới sanh con so. Sợ cái thai nó lớn mợ hai à!

Kim Ngọc vắn lại liền:

– Sao hồi nãy chị nói là bà mẹ chồng của chị giành hết mọi công chuyện?

Tự nhiên, Thẩm cười thành tiếng:

– Dạ bà già kỳ lắm. Ở nhà em đâu có bao nhiêu công việc, mà hễ có việc nào hơi nặng một chút là má em lại giành lấy vì sợ em trật chún, sút tay sảy thai thì khổ. Tội nghiệp má em sắp có cháu nội lần đầu nên chưa chi mà bả lo quỳnh lo quíu. Bởi vậy em mới tính chạy tới chạy lui bên này cho đỡ...

Bà hội đồng cười hỏi:

– Nhưng sao chỉ có đôi ba tháng thôi.

Thẩm ngó ra phía xa, cười mủm mím:

– Dạ, đôi ba tháng là đã có bụng rồi.

Bà hội đồng chặc lưỡi, thân mật gất lên:

– Đôi ba tháng mà ăn nhằm gì! Lúc đó cái bụng của mày mới húp húp. Thiếu gì người ta làm tới khi nào chuyển bụng họ mới chịu lên giường... tao nhớ hồi tao đẻ thằng Nhâm cũng vậy...

Mắt Thắm long lên:

– Dạ hồi đó bà đẻ... cậu hai sao đó?

Kim Ngọc cười khan, nói chen vô:

– Thì đẻ chớ sao nữa!

Thắm muốn nói gì, nhưng lại thôi và vội đứng lên:

– Dạ em xin phép bà chủ, mợ hai em dì, hông thôi má em trông lắm.

Kim Ngọc không khỏi hỏi nữa:

– Bộ sợ chị đi lạc à?

Thắm cười như không:

– Dạ bà nói lóng rày lộn xộn hổng nên đi đâu lâu. Bà nghe đồn có thổ dân nên bà ngán vậy mà. Thôi để mời em qua chơi.

Bà hội đồng lên tiếng:

– Ủ, lúc nào rảnh mây ghé qua bên này chơi chớ tao hổng dám cho mây ở luôn đâu. Để mày làm dâu làm con người ta chớ!

Thắm xách nón lá lên:

– Dạ hổng sao mà bà chủ. (day qua Kim Ngọc) Thôi em dìu nhen mợ hai.

Kim Ngọc kiểu cách gật đầu và chỉ ừ một tiếng gọn lỏn. Bà hội đồng nhìn theo Thắm, nói băng quơ:

– Con nhỏ đó coi lằm rằm vậy mà tốt phước. Cái điệu nó đó thì thế nào thằng Ba Lành cũng bị nó xỏ mũi...

Kim Ngọc hơi bĩu môi rồi hạ một câu:

– Chị này mà được ở ngoài chợ thì không vừa!

*

Thắm đang ngồi trước đèn nhíp lại mấy chỗ rụn rách trên chiếc áo túi cũ thì Ba Lành về tới. Cô lật đật chạy ra mở cửa.

Ba Lành ló vô hỏi nhỏ:

– Tía má ngủ hết rồi hả?

Thắm cũng khẽ đáp lại:

– Má ngủ lâu rồi, còn tía bắt đầu vô chòi ngủ giữ lúa. Tía nói lúc này anh lết xệt cho lấy có rồi đông đi mất biệt hà!

Ba Lành nở một nụ cười tự phụ:

– Tây tới bên đít rồi mà ở đó làm!

Thăm trề môi:

– Hồng làm rồi lấy gì ăn? Rồi lấy gì “đong” lúa ruộng?

Ba Lành quơ tay:

– Mùa này mần lỗ bao nhiêu thì lấy trộm chở khỏi có “đong” cho chủ điền một hột nào hết. Qua mùa tới, mần đủ ăn thôi.

Thăm cự nự:

– Nói nhỏ nhỏ nghe tía con! Bộ anh bất kể đến chủ điền hay sao mà tính cái mừng đó?

Ồi, thời buổi “độc lập” nầy mà kể số gì ba thằng cha chủ điền. Mơi mốt đây còn “phá hoại” sạch bách ba cái nhà nền đúc của mấy tay chủ điền nữa.

Thăm nhú mày:

– Phá hoại là sao?

– Là.... cào ngói, đập tường mấy cái nhà của mấy tay điền chủ. Em sao hông biết gì ráo!

– Khi không phá nhà người ta chi vậy!

– Để Tây nó khỏi vô lấy ở chớ chỉ nữa!

– Bộ Tây nó cùi tay hông biết cất nhà khác ở à?

Ba Lành chắc lưởi:

– Hỏi dân lân hoài hà! Mấy anh lớn họ cắt nghĩa như vậy thì mình biết vậy... Bộ Tây nó cắt nhà ngói liền lại được sao? Như vậy mình quánh tụi nó mới dễ hơn.

– Xí, quánh cái khỉ gì mà em nghe thiên hạ đồn, tụi nó vô đặc lên trên « xì gòn» rồi đổ xuống các tỉnh, rồi mới mốt tụi nó xuống tới đây nữa!

– Ồi em hông biết đánh gì hết mà cũng bày đặt nói... Bởi vậy nên mình mới kháng chiến. Ủ, thì cũng như mình dụ tụi nó vô cho nhiều để quất sùm tụi nó.

– Mốc xì họ! Em sợ tụi nó xuống đây rồi mấy cha chạy té khói.

– Em nói điệu đó mấy chị phụ nữ trên trụ sở họ nghe được họ cười em thúí óc!

Thăm vênh mặt lên:

– Xí, mấy con nập nợn đó hay ho gì mà anh khoe hồng biết!

– Nhưng người ta có đi hội hè, có... công tác, có tuyên truyền nên người ta cũng rành chánh trị lắm. Mấy chỉ nói chuyện nghe xuôi rót đa em!

– Vậy bữa nào anh cho em theo... phụ nữ với?

Ba Lành khựng lại rồi nói mau:

– Em theo họ hồng được đâu. Mấy chỉ chưa chồng chưa con...

– À như vậy để mấy cha nội dễ “o” hả?

– Bậy! Mấy chỉ... hy sinh dễ chớ còn em, em... ừ, em có ghen thì theo họ sao được... thôi em ở nhà như vậy cũng được rồi.

Thẩm cười mũi:

– Hèn chi mười đêm như một anh mắc đi gác hoài hén!

– Nữa! Gác thấy mô vì sợ tàu binh của Tây xuống bắt tử, rồi lại còn họp, còn học quân sự chớ bộ em nói anh đi chơi hay sao? Rồi thì lo làm ba nha (dao găm). phi tiêu... A, quên nữa, để anh cho em coi cái này...

Anh ta vừa nói vừa lật áo bà ba đen lên để khoe với vợ:

– Máy ảnh mới phát cho anh trái lựu đạn đó em!

Thẩm vội bước lui ra sau và kêu khê:

– Anh đeo đồ mắc dịch đó chi vậy? Rủi nó nổ bắt tử...

Ba Lành, một tay cầm cây đèn dầu cá

lên soi trước bụng, một tay vẫn giữ cao vạt áo:

– Nổ sao được em. Thứ này trên tỉnh họ làm ra đó và máy ảnh mới đi hội địa và lãnh được chục trái và không phải ai cũng có được đâu nghen? Anh giữ chức tiểu đội phó nên mới có quyền đeo một trái...

Thăm thề môi:

– Anh giết chóc ai được mà bày đặt đeo lưng lẳng thứ đó trong mình. Bộ anh tính để gắp Tây rồi liệng cho tụi nó bể đầu hay sao?

– Ý, em đừng khi dễ anh. Anh có học cách xài đàn hoàng nghen! Đây nè, (anh ta lấy ngón tay khều vòng chốt lựu đạn) hể rút cái này ra một cái rồi nằm xuống là nó nổ chết cha tụi nó hết...

Thăm lúi lại thêm:

– Ý thôi đi, anh kêu móc như vậy rủi nó đụng chạm sao đó thì thấy ông bà ông vải.

Năm thuở mười thì mới được lên mặt “song tàn” với vợ, Ba Lành càng làm tới:

– Rủi sao được! Máy ảnh nói thứ này tuy là lô-can chớ do kỹ sư của mình ở bên Tây dìu chứ. Thứ đồ có máy móc đàn ông chớ bộ như... cần bẫy, cần sập của mình đặt để bắt cò, bắt chồn hay sao mà hể đụng tới là nó bật? Hơn nữa, anh được huấn luyện đầy đủ...

– Mà anh có liệng thử lần nào không?

Ba Lành buông vạt áo xuống, ngượng nghịu đáp:

– Thì mấy ảnh dạy mình.. ra bộ vậy thôi, chớ có một trái mà liệng thiệt thì nó nổ... mất tiêu sao!

Thấm bắt phì cười khi nghe Ba Lành thú thật rằng anh ta chỉ có vốn vện một quả lựu đạn và do đó không dám liệng thử lần nào hết. Cô ta hỏi chọc chổng chơi:

– Như vậy rủi Tây vô anh liệng nó không nổ thì sao?

Ba Lành không tin nổi là có trường hợp ấy được:

– Không nổ sao được em! Một trái này “liễm” ít nhót cũng ba bốn mạng chớ bộ chơi sao! Và trong ba bốn mạng đó, mình với vớt cũng được ba mở súng và lựu đạn khác. Có một trái lựu đạn quèn này chớ nữa nó “đề” ra nhiều thứ ngon lành lắm đó em!

Thẩm bữu môi:

– Thôi đi tía, anh làm như có trái lựu đạn đó rồi làm vốn để kiếm súng của Tây về cả đồng như người ta đi chở củi vậy. Hồng biết sao chứ em không ưa mấy chuyện đó và em thấy mấy cha ôm ba cây súng... cây tập lính em mắc cỡ quá?

Bà Lành quắc mắt:

– Em không biết khi gì hết mà cũng nói! Em ỷ y la bô bô lên cho người khác họ nghe được là họ nhốt em có ngày. Bây giờ mấy anh lớn trong “ủy ban” mần việc thẳng róc chứ không vị nể ai hết đó nghe!

Thẩm cười mũi:

– Xí, ba thằng cha dân phen mới đập đuôi nhảy lên đó thì biết đánh gì mà cũng xáp vô mần việc? Sao họ không

đưa những người có ăn học như cậu Ba Nhâm lên hả?

Ba Lành cũng cười lại:

– Ồi mấy thứ công tử đó sắp hết thời rồi. Bây giờ mấy ảnh để mấy chả “chạy hiệu” được cũng là may lắm rồi. (Anh ta chợt ngừng lại, ngó vợ lom lom đoạn găng giọng nói tiếp)... Mà nè, anh dặn em trước là em đừng nhờn lúc này mà chàng ràng lại với cậu Ba thì hổng được đâu ghen! Lúc trước anh nhịn cầu được chớ lúc này... mệt cho cầu đa!

Thắm, chắc lười, háy xéo chồng:

– Ờ lãng òm! Tưởng có trái lựu đạn thúí đó rồi làm trời à? Không phải anh phùng mang cóc hăm he như vậy mà em ngán đâu! Có điều là bây giờ em không muốn lộn xộn nữa. Có vậy thôi.

Ba Lành hơi xuống nước:

– Anh thấy gia đình ông hội đồng tản cư trong này và sớm muộn gì cậu Ba, cậu cũng lần quần vô trong này, nên anh mới dặn chừng em trước... chớ.

Thắm cướp lời anh ta:

– Chớ cái khỉ khô gì nữa! Vậy chớ vợ cậu cũng tản cư vô trong này rồi anh cấm không cho cậu dìu ngủ với vợ con người ta sao?

Ba Lành ngăn người ra và gật:

– Ờ phải há.

Thắm được thế, nói sấn tới:

– Còn riêng phần em, anh khỏi lo không phải em ngán ai hăm he, nhưng bây giờ em hết ham muốn gì nữa.

Giọng Ba Lành trở nên... khúm núm:

– Sao... vậy em?

Thấm cự nự:

– Thì bây giờ em có chồng đây nè!
Và đang có ghen nữa đây nè!

Mắt Ba Lành sáng lên. Anh ta hể hả bất ngờ trước những lời gắt gỏng của Thấm mà anh ta coi như là một thứ giải đáp có đầy đủ lý lẽ vững chắc nhứt trần gian!

Anh ta gạt đầu lia và lẩm bẩm:

– Ờ đúng... Ờ đúng...

Thấm nhìn lại anh ta, nhoẻn cười độ lượng:

– Anh sao hay ghen bá láp bá xàm hoài! Anh không thấy vợ cậu Ba như tiên sa phụng lộn và mới cưới địa còn

nóng hổi mà cầu còn bỏ không vô trong này, thì cái thứ của em bề xề như vậy ăn nhằm gì!

Ba Lành âu yếm nhìn lại vợ:

– Hồng, em còn gọn bản chớ có bề xề chút xíu nào đâu! Theo con mắt của anh thì em còn đảm thắm mặn mòi, hơn đứt cái lúc hai đứa mình còn ở đẳng nhà ông hội đồng nữa!

Thấm ngó xuống người mình, ngắm nghĩa kỹ những nơi mà mình vừa nghĩ đến khi thốt ra hai chữ “bề sề”. Thật ra Thấm dư biết rằng mình chỉ có nở nang thêm sau khi có thai, và Thấm hài lòng khi thấy hai vạt áo túi của mình vẫn chưa bị đội lên một chút xíu nào hết.

Cô rạng rỡ ngó lại Ba Lành và làm bộ rầy rà:

– Thôi lo đi ngủ đi cha nội! Mấy đêm anh mới dìu nhà một lần mà mười lần như một, hễ đặt lưng xuống là anh ngáy pho pho mà anh đều kêu lên là ngủ không đã thềm. Bây giờ lại xà quần ở đây để nói láp giáp cho tới khuya nữa sao! Thiệt có anh dìu đây thì cũng như không!

Cô ta thở dài sườn sượt, chép miệng than thở tiếp:

– Đi canh đi gác như vậy thì sướng cái nổi gì mà anh đeo miết ở ngoài hồng biết. Nếu khoái như vậy thì nôn nả cưới vợ làm gì? (cô ta cười mũi, lên giọng chanh chua luôn)... Ý cha, sao hồi đó... hồi còn ở nhà ông hội đồng, chưa có cưới hỏi gì hết mà anh làm quá vậy? Sao hồng lơ ra như vậy cho người ta nhờ?

Ba Lành chắc lưỡi:

– Khổ quá, lâu lâu mới có kháng chiến một lần như vậy mà em! Nghe nói ở trên “Xi-gòn” thanh niên người ta còn dám vác tầm vông ra thọc vô xe tăng của Tây nữa kìa em! Mình ở dưới này êm ru.

– Sao anh hồng lên trên đi? Cái điệu này một khi Tây xuống tới đây em dám ở góa sớm lắm!

– Bậy nà! Mình biết ăn chắc mình mới đánh chứ em! Còn nếu số của mình tới thì dầu cho ru rú ở nhà, đạn lạc bậy một cái thì cũng ngủm...

Thăm xí xỏn xài xể lại:

– Gặp mặt anh nói chuyện được ba câu là đủ tức anh ách rồi! Xong vụ này, lát nữa vô mừng thức nghe anh ngáy ngon lành một mạch cho tới sáng, thì càng thêm lộn mề lộn ruột. Thiệt mấy lúc đó,

em muốn... đập cho anh vắng xuống sàn quá,

Ba Lành liếc chùng vợ, cười bẽn lễn:

– Hông..., đêm nay nhớ em nên đi sớm đó mà!

Thăm trề môi:

– Thôi hổng ai bắt buộc anh! Làm bộ nói như vậy chớ vô xây qua xây lại là thấy anh ngủ mất tiêu rồi hè! Dầu sao, anh đi ngủ sớm được lúc nào thì khỏe thân cho anh thêm lúc nấy. Còn hơn là ở đây nói bá láp.

Ba Lành xuống giọng năn nỉ:

– Thiệt mà em. Cách khoảng lâu quá rồi cũng nhớ chớ em!

Hai tiếng “lâu quá” làm cho Thăm nhăn mặt. Cô dư biết rằng rồi đây Ba

Lành sẽ bộp chộp cũng y ngày nào, anh ta mới biết đến đàn bà. Thế mà Thắm... các cùm mong đợi anh ta từ nhiều đêm nay...

Trước “viễn tượng” ấy, cô ta đâm ra cáu kỉnh ngang:

– Xí, bao lăm hơi mà nói hoài! Thì vô trông ngủ đi.

Ba Lành không làm giận mà còn hí hửng giao hẹn:

– Em vô liền nghen! Bắt anh đợi lâu anh ngủ quên đa!

Thắm gắt lên:

– Ủ mà!

Tuy vậy cô ta cũng lật đật đem đẹp chiếc rổ may rồi vắn ngọn đèn để ở nhà ngoài cho thấp hủn xuống..

Ba Lành thận trọng đặt tay lên làn da bụng mát lạnh rồi ngáp ngừng hỏi Thắm:

– Hồng biết có... cần cái thai không hả em?

Thắm chắc lưỡi:

– Anh sao hay lo bá vớ quá! Mới có nghén đây chớ bộ năm sáu tháng gì sao mà anh sợ cần! Cái gì cũng hỏi từ chút, vậy thì nằm ngủ phút đi có phải khỏe hơn không?

Ba Lành cười khì nhưng rồi vội vã ngồi dậy như sợ để dây dưa anh ta sẽ bị Thắm kiểm chuyện cự nự tới nữa, và nói nào ngay, anh ta cũng bắt đầu nôn nả như hết cần gì phải làm màu mè thêm nữa.

Thắm nức lòng trở lại khi thấy Ba Lành quả có nhớ mình vốn vập chớ

không phải bò về nhà để nghỉ ngơi thật sự như những lần trước,

...Cô chợt mím ngay môi lại để nghe ngóng về phía bên buồng của mẹ chồng. Thấm yên tâm trở lại vì không có gì khác thường hết, và đang lúc này cô tha thiết muốn ra ở riêng hơn lúc nào hết.

Thấm mím cười thầm và chưa kịp buông lời mọi sự dè dặt, để đuôi theo cho kịp sự hôn mê bỏ dờ thì lại phải tỉnh trí ngang. Thấm tuyệt vọng đến uất người.

Như biết phận, Ba Lành ké né nằm xuống bên vách mừng. Đợi thêm một chút, không thấy Thấm nói năng gì hết, Ba Lành mệt mỏi ngủ mê đi...

Tiếng ngáy của Ba Lành bắt đầu vang lên và không còn làm cho Thấm tức giận thêm. Trái lại, cô còn có vẻ hể hả, vì liên

sau khi Ba Lành rón rén nằm xuống như một kẻ biết mình.. phạm trọng tội, cô ta đã đoán nhầm ngay là anh ta sẽ... ngáy liền!

Thấm càng hể hả thêm vì tiếng ngáy của Ba Lành còn như cho phép mình có thể nghĩ đến Nhâm một cách thông dong hơn và cô chưa muốn mặc vội quần áo vào mặc dầu đã thấy chớm lạnh...

✱

Ba Lành đang lui cui tát nước xuống bằng một khúc bẹ chuối thì Nhâm lơn tơn đi tới và vui vẻ lên tiếng hỏi:

– Sửa soạn đi đâu đó... Ba?

Ba Lành ngừng tay, ngẩng đầu lên:

– À, cậu Nhâm! Dạ tui đi qua bên cồn...

Nhâm chận lời anh ta, thân mật cự nự:

– Ê, « đời sống mới » rồi mà cậu kết, dạ thưa gì nữa ta! Bây giờ, anh em mình đều tham gia kháng chiến thì đều là... anh em hết. Tôi kêu anh bằng anh anh kêu tôi bằng anh cho nó tiện.

Ba Lành đỏ mặt, gật đầu lia:

– Dạ... cũng được. Tui cũng chịu vậy lắm.

Nhâm niêm nở hỏi lại:

– Mà anh đi đâu đó?

Ba Lành cố gắng tránh tiếng dạ ở mỗi đầu câu:

– Tui đi qua bên cồn canh chừng tàu binh Tây.

Anh ta vừa trả lời vừa đứng lên xốc lại lưng quần cốt ý để “nháng” cho Nhâm thấy quả lựu đạn của mình.

Nhâm trầm trồ liên:

– Ý cha, lóng này anh bảnh quá! Tôi cũng muốn kiếm một trái đeo chơi nhưng khó quá!

Ba Lành nở mũi và kiếm cách sửa lưng Nhâm:

– Một trái này mấy mạng chó đeo chơi gì... anh! Anh không có “xung phong, cảm tử” thì làm sao có thứ mấy được?

Nhâm ôn tồn đáp:

– Kiếm được chứ anh! Tôi đã gửi

người quen trên tỉnh kiếm mua lựu đạn của tụi Nhật. Mấy thằng bạn của tôi còn mua được súng nữa.

Ba Lành chột xụ mặt xuống vì cảm thấy dầu sao bọn dân cày vẫn còn lên chân

Thấu rõ tâm trạng của anh ta, Nhâm nói thêm:

– Để nữa nếu mua được kha khá tôi sẽ đưa cho anh xài một trái, nghe họ nói gặp lúc tụi Nhật cần tiền ăn nhậu thì tụi nó bán rẻ rẻ...

Nét mặt của Ba Lành tươi tỉnh trở lại:

– Vậy hả? Ủ, nếu có... dư, anh cho bậy tôi một trái thì tốt lắm. Nói nào ngay, thứ của Nhật cũng tốt hơn chớ thứ lô-can này cũng năm ăn năm thua lắm...

Rồi chợt nhớ là mình đã quá thố lộ,
Ba Lành vội nói vớt lại:

– Cũng may là cái thứ của tôi mang
đây thuộc là cái thứ lớn nhất, vì nó có
chốt đằng hoàng chớ cái thứ có nắp đậy
và như cái ống lỏi thì còn tệ nữa!

Nhâm khen dỗi theo:

– Ủ, thứ của anh là nhứt hạng rồi.
Thế nào tôi cũng kiếm cho anh một trái
của Nhứt... (rồi làm ra vẻ hỏi đay đũa
chiếu lệ).. À, anh đi qua bên còn gác rồi
đến chừng nào mới về lặn? Bây giờ cũng
là chiều mát rồi?

Ba Lành có vẻ khoe khoang:

– Tui lãnh cái phần gác nặng nhứt.
Bây giờ tui qua bên để ngủ tới mười hai
giờ khuya rồi đổi phiên gác từ đó cho tới
trưa.

– Ủ phải. Tàu Tây có xuống thì hay nhắm vừa cái giát sáng sớm lắm. Như vậy đến trưa mai anh mới về trong này há!

– Ủa.

– Sao anh không ngủ trong này một giấc rồi hãy ra ngoài?

– Ở trong này có anh em đông quá, đêm nào họ cũng tổ chức chè cháo và trững giỡn hoài thì ngủ nghê gì được, với lại tui ra nằm ở ngoài trước cho chắc ăn hơn, vì có ngủ quên thì thằng gác phiên trước kêu mình cũng dễ. Thôi tui đi đây!

Nhâm vẩy tay chào:

– Ủ, anh đi... Tôi cũng thả về lên trụ sở để hỏi Thẩm tin tức đây.

Đợi cho Ba Lành酣 xuống thẳng

ra mặt sông cái được một đôi, Nhâm mới rảo bước vô trong đồng

.... Tới nhà của Ba Lành, Nhâm thấy Thắm đang rửa chén bát sau sàn nước. Dòm trước ngó sau không thấy có ai hết. Nhâm đi thẳng lại đó.

Nghe động, Thắm quay lại và kêu khẽ:

– Anh đi đâu?

Nhâm mỉm cười:

– Vô thăm em.

Thắm đảo dác nhìn quanh, đoạn yên tâm hỏi lại Nhâm:

– Anh đã vô thăm bà hội đồng và mợ hai chưa mà lại ghé đây?

– Thì đi vô trông đây.

Thắm nhìn mặt:

– Như vậy thì thăm em khỉ gì!

Nhâm thấp giọng:

– Anh xẹt lại đây để cho em hay là tối nay thế nào cũng đợi anh đó nghe. Anh về trong thăm nhà rồi bận trở ra anh ghé kiểm em,

Thắm hốt hải:

– Ý, hồng được. Tối... rùi anh Ba Lành ảnh xót dìu bắt tử...

Nhâm đáp gọn:

– Khỏi lo. Ba Lành đi qua ngủ bên cồn rồi.

Vừa lúc ấy bà mẹ chồng của Thắm nghe có tiếng người nói chuyện với con dâu nên ló mặt ra cửa sau ngóng bản nhìn về phía sàn nước,

Thăm vội thấp giọng báo động với Nhâm:

– Có má anh Ba Lành ra kìa cha nội!

Nhâm quay lại, lớn tiếng chào hỏi:

– Thưa bác, mạnh giỏi bác!

Bà già Ba Lành niềm nở bước ra:

– Cậu Ba! Chèn ơi, lâu quá mới gặp cậu! Cậu đi đâu đây cậu?

Nhâm rời khỏi sán nước:

– Dạ cháu đi vô trong ruộng thăm má cháu...

Bà già gật đầu, đoạn hóm hỉnh hỏi lại:

– Và luôn thể thăm mợ ba nữa chứ gì?

– Dạ. Thôi cháu xin kiếu bác (và vừa liếc chừng Thắm, Nhâm vừa nói lớn lên)... Cháu vô trông ở chơi một chút rồi lối tám chín giờ tối cháu phải trở ra đó bác à!

Dứt lời, Nhâm khẽ gật đầu chào Thắm đoạn rảo bước đi thẳng làm như không nghe thấy những lời mời giữ của bà già Ba Lành.

Bà già day qua bảo con dâu:

– Cậu Ba đó coi vậy mà được lắm. Con nhà giàu mà không hay phách lối như ba cậu công tử vườn khác. Chắc hồi con với thằng ba con ở trên nhà ông hội đồng tụi bây đã biết rõ chớ gì?

Thắm vừa rửa chén vừa đáp với một giọng làm ra vẻ thờ ơ:

– Dạ thì cũng thấy vậy thôi chớ làm

sao biết được trong ruột trong gan cầu ra sao!

Bà già có vẻ không mấy vừa lòng với lối trả lời hơi xác xược của con dâu:

– Dâu sao tụi bây cũng biết sơ sơ chớ! Mình ở trong đất trong điền của người ta mà người ta nói chuyện với mình thưa dạ xưng con xưng cháu như vậy là hiếm có rồi!

Thấm phì cười nhưng còn làm bộ nói:

– Thì cầu thấy đời bây giờ khác nên cầu mới chịu hạ mình chớ hồng thôi dễ dung gì!

Thấy bà mẹ chồng nín thinh, Thấm vừa ra bưng rổ chén đĩa lên vừa hỏi nhóng:

– Tối nay má có đi đâu chơi không má?

Bà già lắc đầu:

– Không. Tối nay má ngủ sớm cho khỏe.

Thăm lại ướm hỏi:

– Má hồng đi lại đằng bác Năm chơi sao má? Bác nhắc má hoài đó!

Bà già do dự đoạn thở ra:

– Thôi để khi khác. Lóng rày mắt mũi của má kém lắm, ban hôm tắm tối lò mò đi bất tiện mà tánh bác Năm gái của con lại giữ riết...

Thăm thoáng cau mày nhưng rồi lại làm tỉnh hỏi thêm:

– Nghe nói tối nay tía đi trong này hả má?

– Bộ ông nhẩn vô như vậy hả?

– Dạ không, con tưởng hồi chiều má lợi vô chòi ruộng rồi tía cho biết như vậy... Hồi chiều má nói xớt qua con nghe.. tựa tựa như vậy...

Bà già lắc đầu:

– Không. Lúc này lúa đông-ken, ông đâu dám bỏ ở trong. Phải có thằng Ba đỡ đần đôi chút thì ông còn khỏe, đằng này nó lại đòi đi canh đi gác... ừ, hồng chừng tối nay nó dìa đạ.

Thấm giấu mặt mỉm cười khi nhớ lại lời căn dặn của Nhâm nhưng rồi cô cũng chép miệng thở than cho nó phải lẽ:

– Con cũng rầu ảnh thúì ruột, hồng biết ảnh ham cái gì mà ở biệt ở ngoài! Hồng chừng ảnh làm bộ nói là bị canh gác để theo con nào đó má à!

Bà già phì cười:

– Cái gì chớ cái đó thằng ba nó hồng ư đầu.

Dư biết như thế, Thắm được thể lên giọng hăm he bá vớ:

– Để hôm nào con phải lén ra ngoài con rình mới được! Hồng chừng có con nhỏ “phụ nữ” nào nó rù quên ảnh rồi nó còn cười con là ngu nữa đó mà à!

Bà già chắc lưỡi:

– Hồng đến nỗi tệ vậy đầu con. Thằng Ba nó hồng ham mấy thứ đó.

– Biết đầu ảnh thấy con có ghen ảnh đâm chán đâm chê, rồi ảnh đốc chúng?

Bà già xì một tiếng:

– Hồng có đâu mà! Con còn lạ gì bộ điệu của nó và nếu nó mèo chuột bậy bạ thì thiên hạ đã đồn rùm đến tai mình rồi!

Câu nói đó làm cho Thắm giật mình. Cô tự nhủ từ đây về sau mình phải cẩn thận lắm mới được, và cô tự khen rằng mình đã kịp thời sáng ý bày ra cái lối ghen tương phủ đầu này...

Thấy con dâu nín thinh, bà già tưởng đâu cô ta hãy còn hậm hực về chuyện mèo chuột tưởng tượng của Ba Lành. Bà bèn lên tiếng khuyên nhủ:

– Để má canh chừng việc này cho con. Con không nên ghen bóng ghen gió như vậy hồng tốt. Hồng phải má bình gì thằng Ba nhưng con đang có thai có ghen mà rủi để cho nó uất lên bất tử thì dám động đến cái thai lắm. Nhứt là sau lúc còn sanh nở còn non ngày non tháng

rồi con... ghen bậy một cái... dám bị sản hậu lắm đó con!

Thắm xóc rổ chén lại, nhỏ nhẹ đáp:

– Dạ... để con rán giũ...

*

Kim Ngọc có vẻ tươi vui hẳn khi Nhâm vào Thắm. Trường hợp tản cư và việc Nhâm phải ở lại trông chừng nhà lớn làm cho cô khỏi phải thắc mắc, khỏi phải lo buồn quanh quẩn về sự chung đụng của hai vợ chồng.

Đôi lúc cô cũng nhớ tưởng đến những giây phút nằm trong tay Nhâm với bao lo âu hồi hộp, để rồi phải khổ sở vì tủi thân vì bực tức...

Cũng có khi liên tưởng đến những

lần được vuốt ve mơn trớn trong đôi tay trì chí của Nhâm, giác quan của Kim Ngọc chột bùng thức, chột rộn ràng như một cô gái vừa qua một buổi hẹn với người yêu mà mình đã nhắm mắt làm ngơ cho anh ta khá nhiều.

Lần đầu tiên, Kim Ngọc tình tứ đưa mắt nhìn chồng, Nhâm nhú mày nhìn lại. Trong khung cảnh giản dị của giàn trại lá tản cư, Nhâm nhận thấy Kim Ngọc như trút bỏ được cái vỏ “mặc cảm” khô cứng bên ngoài. Lối ăn mặc giản dị của Kim Ngọc càng làm cho cô ta như được thoải mái và cởi mở hơn.

Trước đây Nhâm vẫn “thâm thù” mấy chiếc áo cánh cắt may cầu kỳ và thêu thùa lung tung của Kim Ngọc. Thứ y phục ấy như làm cho cô ta thêm bó rọ trong một lớp vỏ khô khan và kiêu kỳ một cách dễ ghét.

Thấy Nhâm sầm soi nhìn lại mình, Kim Ngọc xén lén vuốt lại vạt áo và lên tiếng giải thích:

– Đi chạy giặc thì ăn mặc như vậy cho tiện hơn anh à. Vô trong đồng mà cứ mang ba thứ đồ thêu, đồ kết ren thì coi vừa chướng vừa lỏn chỏn...

Nhâm vội nói:

– Không, em ăn bận như vậy coi... tươi hơn. Lúc này coi bộ em cũng có da có thịt hơn hồi ở trong nhà...

Kim Ngọc hể hả gật đầu:

– Ủ, có lẽ anh nói đúng. Chắc tại em hấp với nắng gió của đồng nội. Nói nào ngay, vô trong này em hết còn “cắm cung” như hồi còn ở ngoài nhà lớn. Phải anh vô nhằm lúc ban ngày anh sẽ thấy

nước da của em hết còn mét chẳng như trước nữa!

Thấy hai vợ chồng Nhâm mới gặp nhau lại và chuyện trò với nhau có vẻ “tương thân tương đắc”, bà hội đồng vừa bùng đèn lại vừa lên tiếng hỏi Nhâm:

– Chắc tối nay con ngủ luôn trong này chứ.

Nhâm mỉm cười nhìn lại Kim Ngọc rồi đáp:

– Dạ con ở trễ trễ rồi lỗi tám chín giờ gì đó con thả về ngoài.

Liếc thấy môi của Kim Ngọc bắt đầu vầu ra, Nhâm vội nói luôn như để gián tiếp trả lời cho vợ:

– Bị mới bắt đầu sống tập thể với anh em mà tối mình lên đi về nhà ngủ thì coi

cũng kỳ. Lóng này, mấy cha nội mới nổi lên lại hay để ý bắt bẻ dân có đất có điền nên mình cũng phải... ù ơ ví dầu với họ cho nó qua thời qua buổi... Ngay đến ba còn chưa dám rút đi tản cư luôn và phải chạy vô chạy ra để còn có thể “hụ hợ” bên cái ủy ban cho nó có vẻ “tích cực” một chút...

Bà hội đồng có vẻ thông cảm cho khoảng thời gian ngắn ngủi mà đôi vợ chồng son gần gũi nhau nên quay qua bảo con:

– Thôi con xuống dọn dẹp dưới ghe để cho thằng Nhâm nó nằm nghỉ một chút.

Tuy biết mình có một chỗ riêng biệt để được tự do với vợ, Nhâm vẫn nói đẩy đưa cho Kim Ngọc đỡ ngượng:

– Dạ, má có mệt thì má đi nghỉ trước đi. Con cũng tính xuống dưới ghe soạn lấy một ít quần áo...

Dứt lời, Nhâm quay qua bảo vợ luôn:

– Thôi mình xuống dưới đi!

Kim Ngọc liếc chùng về phía mẹ chồng và khi thấy bà hội đồng đã lên chõng tre nằm sau khi buông mừng xuống, cô mới đứng lên vịn bớt ngọn đèn để trên bàn.

Nhâm đưa tay ra như muốn dắt Kim Ngọc đi. Cô ta hơi do dự nhưng rồi cũng nắm chặt lấy tay chồng.

Ra đến sân, Nhâm hỏi nhỏ vợ:

– Mấy người bạn chèo có ngủ dưới ghe không em?

Kim Ngọc vui vẻ đáp:

– Có. Mọi khi họ ngủ ở dưới để coi ghe luôn nhưng đêm nay họ xin về Thăm nhà và sáng mai họ lên sớm. Còn mấy người khác thì ngủ lần quần bên trại nhưng giờ này họ chạy sang lối xóm để nói dóc hết rồi!

Nhâm phì cười:

– May quá há! Cái điệu này nếu phải tản cư đi xa nữa và chỉ ở trên ghe thôi thì có lẽ hai đứa mình phải vác đệm ôm mùng lên bờ kiếm chỗ ngủ quá?

Kim Ngọc khẽ thở dài:

– Ủ, bất tiện quá. Được cái là lâu lâu anh mới vô trong này,

... Nhâm ngừng lại chỗ ghe đậu:

– Trời tối quá, em xuống trước đi.

Kim Ngọc nhanh nhẹn đặt chân lên

cây đòn bắc lên ghe và nắm lấy tay Nhâm dắt đi:

– Coi chừng hụt chân rớt xuống rạch đó nghen!

Nhâm cười giòn:

– Rớt thì lòi em đi luôn chớ gì!

Kim Ngọc nhỏng nhảnh kêu lên:

– Ý thôi, giờ này em không muốn uống nước đâu!

Nhâm ngạc nhiên không ít trước vẻ nhí nhảnh bất thường của vợ và đâm ra cảm động khi nghĩ rằng những giây phút vui sống ấy rồi không bền được khi mà hai người không thể làm gì hơn nữa được.

Nhâm nhớ trực đến Thẩm và không khỏi hối hận. Như để “chuộc lỗi” một

phần nào, Nhâm tự hện là mình sẽ hết mực chiều chuộng Kim Ngọc để cho cô ta có thể sống được những giây phút gạt ra ngoài hết mọi mặc cảm, để cô ta buông xuôi theo giác cảm và được có những lúc đắm người trong ảo tưởng là mình cũng biết rung động đến trọn vẹn.

... Nhâm nhận ngay ra một người đàn bà mới lạ ở Kim Ngọc trong tay của mình. Anh ta biết rằng mọi cử chỉ ngượng ngịu của mình sẽ làm cho Kim Ngọc tủi thân ngay. Cô ta đang muốn quên với chính mình...

Trong bóng tối, đôi khi Nhâm mỉm cười khi chợt nghĩ đến lúc phải đứng lên. Chắc lần này Kim Ngọc đã bắt đầu quen... tình thế, phần anh ta, anh ta còn có cái hện với Thẩm. Anh ta khẽ thở dài khi biết rằng Thẩm sẽ oán trách mình quá vội vàng.

Kim Ngọc chột cổ găng ngoi đầu lên sau khi lảm nhảm ú ớ những tiếng vô nghĩa, đứt đoạn... Hơi thở của cô ta phà lên vai Nhâm, nóng hôi hổi.... mấy dấu răng vừa chớm in lên khoảng nóng ấy lại trượt tuột đi và Kim Ngọc vật mạnh đầu lên sạp ghe.

Nhâm giựt mình:

– Có sao không em?

Kim Ngọc cười khẽ, muốn níu lấy tay Nhâm nhưng rồi chỉ đáp:

– Hồng...

Nhâm không dám rục rịch gì nữa sau khi liếc thấy đôi kim dạ quang trên chiếc đồng hồ đeo tay đã chỉ gần chín giờ.

Anh ta hồi hộp nằm nghe ngóng và nơm nớp lo sợ Kim Ngọc sẽ chồm dậy.

Hơi thở của cô ta trở nên đều đều dần. Nhâm mới yên tâm ngồi dậy và kêu lên:

– Chết cha, anh em ở ngoài đợi anh mục con mắt!

Kim Ngọc như sực tỉnh:

– Vậy hả? Máy giờ rồi anh?

Nhâm coi lại đồng hồ đeo tay:

– Gần chín giờ rồi em.

– Lâu dữ thần vậy hả? Mới có chút xíu... Tại anh đó!

Nhâm nắm lấy cô tay cô bóp mạnh:

– Ý trời ơi, đổ thừa nữa chứ!

Kim Ngọc như không còn gì để đòi hỏi thêm, nhủi đầu vào vế chống, phụng phịu:

– Ai biểu anh...

Nhưng rồi cô chợt ngừng đầu lên, than thở:

– Chỉ tội nghiệp cho anh!

Nhâm chợt nghĩ đến Thẩm và suýt bật cười. Nhưng hình ảnh của Thẩm làm cho anh ta có thể lên tiếng trả lời được một cách sốt sắng:

– Ăn thua gì em. Bộ anh... lỗ vốn hay sao mà em sợ!

Kim Ngọc thở dài sườn sượt:

– Anh nói... lấy lòng em vậy chờ ai mà không biết anh khổ! Em suy em đây ra thì em biết...

Nhâm cười hỏi:

– Ủa, như vậy mà... còn khổ hoài, khổ dữ lắm sao?

Kim Ngọc véo nhẹ vào chân anh ta:

– Thì bây giờ mới... quen quen, đỡ đỡ. Anh thì khác...

Nhâm nhẹ nhắc đầu cô ta ra và đặt nằm yên lên gối:

– Thôi, anh phải ra ngoài đây! Ra cuốc bộ lội đồng vài cây số dưới sương đầu như vậy, dầu cho có bụng nguyên cái nổi súp de trong mình thì nó cũng nguội ngắt mấy hồi!

Anh ta lom khom đứng lên đi lần ra cửa mui ghe:

– Em nằm nghỉ đi ghen. Hổng chừng tối mai hay tối mốt anh lội vô. Bỏ em một mình trong này, anh cũng xót lắm!

Kim Ngọc lồm cồm ngồi dậy:

– Tối mai vô hén?

Nhâm ngập ngừng:

– Để rán coi... Em cũng đừng đợi... sợ mấy chả hội họp bất tử.... Thôi em nghỉ đi, để anh đi rút về ngoài...

Kim Ngọc lại dặn với theo:

– Anh không lấy khăn quần có coi chừng bị nhiễm sương đa!

Nhân khựng lại và nhớ đến cây rơm nơi mình sắp gặp mặt Thắm. Anh ta ngượng ngịu đáp:

– Không xa đâu em. Đây với đó.... Cũng chẳng đi xa...

Dứt lời anh ta vội rảo bước vì sợ phải nghe thêm những lời dặn dò sẵn sóc của vợ...

Từ trong bóng tối, Thắm hỏi vọng ra:

– Anh Nhâm đó hả?

Nhâm nhìn kỹ vào chỗ khuất cạnh đồng rơm:

– Em ra đây lâu chưa?

Thắm cự nự:

– Tinh dìa phút cho rồi đây nè! Hẹn người ta tám giờ mà bây giờ mấy giờ rồi?

Nhâm bước lại, cười trừ:

– Bị kẹt nói chuyện...

– Xí, chắc no nê với bà mợ rồi mới lếch thếch ra đây. Thôi, kêu em ra đây để nói chuyện gì thì nói phút đi để em dìa. Lén bà già ra. sợ gần chết mà anh cà rịch cà tang nữa chứ!

Nhâm ngồi xuống:

– Lâu lâu nhớ em nên muốn gặp mặt em chớ còn chuyện gì nữa!

– Thôi gặp mặt rồi, mạnh ai nấy dì!

Nhâm nắm lấy tay cô ta:

– Coi, tụi mình gặp mặt để... ngó nhau một cái thì gặp làm khỉ gì cho mất công!

Thăm vùng vằng:

– Tưởng anh nóng nảy gặp em chớ anh vô trong chà lết đã đời với vợ con trể cả tiếng đồng hồ rồi mới ló ra đây thì còn ăn nhằm gì nữa mà làm bộ nói nhớ, nói thương.

Nhâm chắc lưỡi:

– Người ta nói chuyện khơi khơi thôi mà em. Trong lúc tản cư, ở chung ở đụng

trại lá che sơ sài thì làm gì khác được. Bà già lại ở đó...

– Ồi thôi anh đừng kể lể. Em còn lạ gì tánh nết của anh. Anh ầu thấy mồ... đối với em, lúc trước đây mắt trước mắt sau mà anh còn vậy huống hồ gì nay với mợ ba thì anh còn nể cái chi nữa!

Nhâm rướn giọng:

– Em nói như vậy mới lắm to đa! Hề với vợ con thì phải đàn ông chớ có phải với mèò đầu mà chui rúc vô chỗ kẹt chỗ hốc nào cũng được!

Thăm sẵn trớn bắt lỗi:

– Nói vậy em đây để dành cho anh.. chui rúc vô lùm, vô bụi há!

Nhâm phì cười:

– Chớ sao nữa em? Hồi nào tới giờ vậy, huống chi anh lại có vợ và em lại có chồng.

Thấm chột thở dài, đoạn dịu giọng hỏi Nhâm:

– Sao, có chuyện gì lạ không anh?

– Thì... Thấm em chớ có gì lạ đâu!

– Nếu vậy mình liệu chia tay sớm sớm, lóng này anh Ba Lành cũng đi đi dìa dìa hồng có giờ giấc gì hết...

Nhâm hăng hái:

– Đêm nay em khỏi lo. Anh mắc gác bên cồn và không thể bỏ về ngang xương được. Thằng cha đó được cái tánh là không biếng nhác...

Thấm xia ngón tay vào má anh ta:

– Thôi đừng bày đặt khen ảnh nữa.
Bây giờ làm gì nữa đây?

Nhâm chắc lưỡi:

– Thì để thùng thảng rồi mình tính
tới chớ làm gì mà em hỏi đặt một đặt hai
hoài vậy! (anh ta ngó quanh và rồi nói
bâng quơ) Lần sau phải đem theo miếng
vải để trải ngồi mới được!

– Hồi nãy em cũng có nghĩ đến việc
này nhưng chẳng lẽ đi lén, đi núp mà còn
xách kè kè một chiếc chiếu hay sao?

Nhậm đưa tay lên nhìn đồng hồ đoạn
nín Thăm ngồi xuống. Thăm hỏi rì lại:

– Coi chừng rơm rạ dính cùng mình
thì... hổng nên.

– Ồi, tối thì... có dính chút dính ai
thấy được!

– Bây giờ, mình ỷ y quá không được đâu anh. Mỗi thời một khác...

Nhâm đáp cho xong:

– Cố nhiên. Bởi vậy anh canh kỹ lắm rồi anh mới dám vô đây...

Vừa nói anh ta vừa quàng tay qua vai Thắm, hấp tấp có những cử chỉ âu yếm. Thắm hơi vùng vằng đoạn cười bảo:

– Bây giờ là của nó đó ghen?

Nhâm ngơ ngác nhưng không rời tay:

– Nó nào?

Thắm nhủi đầu lên vai anh ta thủ thỉ:

– Thì của đứa nhỏ trong bụng em đây nè!

Nhâm bật cười:

– Ồi, mới có vun vun như vậy thì còn lâu mới tới phiên nó!

Thắm miết cầm lên vai anh ta:

– Thằng cha này hồng bỏ tạt ham ăn hốc uống! (rồi cô ta nhỏng nhảnh cự nự)... Coi, làm gì dữ vậy? Người ta có bụng chớ hồng phải xếp lép như trước đâu mà ầu tả...

Nhâm rít lên:

– Ăn thua gì mà lo quá hồng biết.

Thắm lại chắc lưỡi:

– Thì để hồng thắng.... coi... Mới cưới vợ, mới vô với vợ đó mà làm gì như chết thềm chết khát...

Nhâm không cho cô ta có đủ thì giờ để cự nự thêm câu nào nữa. Lúc đầu Thắm còn để ý đến lớp rơm rạ chọc nhột

lưng mình nhưng rồi cô cũng chẳng cần gì nữa...

... Nghe tiếng Nhâm thở mạnh và thấy tay anh ta đã buông rời vai mình ra, Thẩm thoáng cau mày nhưng rồi lại phì cười. Bằng một giọng... độ lượng, cô nói nhỏ bên tai Nhâm:

– Bây giờ mới biết là anh nói thiệt...

Nhâm ngóc đầu lên:

– Anh nói gì đâu?

Thẩm đều giọng đáp:

– Thì anh nói là anh vô thăm mợ ba ở trống mà... không có gì hết trơn.

Nhâm vô tình cãi lại:

– Bộ em cho anh nói dối nữa sao? Việc đó anh cần gì phải nói dối, có vợ

thì ở với vợ nhưng... không có là anh nói không có...

Thấm cướp lời anh ta:

– Thì em nói là anh nói thiệt chứ bộ....

– Sao đợi đến bây giờ em...

Thấm cười lớn lên:

– Bây giờ em... mới biết. Mọi khi anh dữ thần lắm mà!

Nhâm bẻ mặt ngồi dậy:

– Ờ... tại lâu quá nhớ em đó mà!

Thấm níu tay anh ta để lấy đà ngồi lên theo:

– Thì em cũng biết vậy nên em mới... chậm chế chớ lần gặp lần khó mà anh lụp chụp như vậy... thấy ghét lắm. Với lại

em còn có vài ba tháng nữa.

– Vài ba tháng gì?

Thấm nắm tay Nhâm đặt lên bụng mình:

– Vài ba tháng nữa có đứa nhỏ nó cản đây nè!

Nhâm bật cười:

– Đứa nhỏ nó cũng... quen với anh chớ bộ ai vô đó sao!

Thấm thở dài:

– Thì là con của anh! Đáng lẽ nó cũng là dân cô, dân cậu.

Nhâm cười nói:

– Thời buổi này mà còn cô cậu gì nữa! Nếu giặc giã này mà kéo dài thì ai cũng như ai.

Thắm chột thở dài:

– Rồi đây mọi ba ở bên cũng sanh cho anh một đứa và chắc thế nào anh cũng cưng đứa đó nhiều hơn...

Nhâm gỡ mấy cọng rơm vương mắc trên người Thắm và trả lời cho xong:

– Hơi sức đâu em nghĩ đến chuyện xa vời. Ai có phần nấy chớ mình biết sao bây giờ.

Thắm chống vào vai anh ta để đứng lên:

– Thôi em vô trông đây.

Nhâm gật đầu:

– Ủ em đi trước cho tiện.

Thắm đưa tay phủi áo và bảo Nhâm:

– Anh coi kỹ giùm em một lượt...

Nhâm cười nói:

– Em không có đem cả đồng rơm về nhà đâu mà em sợ. Trời tối ai có thấy đâu là đâu... Ở nhà có bà già mắt đâu có tinh mà em lo... Còn anh Ba, sớm lắm là đến sáng mai ảnh mới vô trong bờ và chắc tấp vô đâu đó ngủ chớ còn hơi sức đâu nhớ tới vợ con nữa.

Thắm căn dặn anh ta:

– Còn anh liệu né tránh trong lúc vô ra miệt này chớ để nhiều người thấy quá không nên.

Nhâm ung dung đáp:

– Khỏi lo. Anh đi vô đi ra thăm gia đình tản cư thì ai nói chỗ nào được. Người ta tính kỹ đâu đó hết rồi... Mà tự này giờ... mọi việc xong xả hết em còn cần dặn chì cho mất công vậy?

Thắm hơi to tiếng:

– Thôi đi ông nội. Bộ ông nín kéo người ta có một lần này rồi nghỉ luôn sao? Đố khỏi vài ba lần nữa anh bắt bém vô kiểm em cho coi.

Nhâm cười khi:

– Thì tiện đường Thắm nhà

Thắm đưa tay sờ má anh ta:

– Cũng mệt cho anh: bận vô gặp mợ hai, bận ra gặp em... Chắc có bữa anh chạy tép luôn quá.

Nhâm bực mình ngang:

– Hồng có đâu mà.

Thắm cười nhẹ:

– Thì dầu cho có cũng không sao. Em có quyền gì vô đó và em cũng không

muốn anh bỏ bê mở. Mới lấy chồng ai chẳng muốn giữ riết chồng một bên!

Nhâm trăn tráo hỏi liên:

– Bộ em cũng vậy hả?

Thắm thở dài sườn sượt:

– Ồi hơi sức nào mà hỏi em. Anh Ba ảnh... Có như anh đâu...

Nhâm hỏi dạ và làm bộ hỏi:

– Em nói sao chớ coi bộ ảnh có sức vóc?...

– Xí, anh đừng bày đặt nói khích em. Anh còn lạ gì tánh nết của ảnh, ảnh có biết chú ý từng ly từng chút như anh đâu. Năm thuở mười thì tưng ngật lắm thì ảnh... lo cho xong phần ảnh vậy thôi... Mợ hai vậy mà có phước!

Nhâm đâm ra xấu hổ và muốn lên tiếng bênh Ba Lành:

– Vợ chồng thì ai cũng vậy. Anh Ba ảnh mắc nhiều công việc khác...

Thăm cướp lời anh ta:

– Ủ phải đa, đàn ông mấy người còn có công kia việc nọ còn đi đây đi đó, chớ như em đây, suốt ngày ru rú ở nhà thì có chuyện gì khác để lo nghĩ đâu? Nhút là tối tối nằm một mình... Lóng nầy còn tệ hơn nữa là đôi ba bữa anh Ba ảnh mới dĩa nhà một lần...

– Như vậy ảnh cũng cố gắng lắm rồi. Bên du kích họ tập tành, canh gác dữ lắm em?

Thăm cười lạt:

– Thì đó! Tập tành, canh gác... hổng

biết có động tới cái lông chùn của Tây không chỗ dĩa đây là nằm ình xuống ngủ trời xeo không dậy...

Nhâm cố nhin cười:

– A... ai cũng vậy, mệt quá chịu gì nổi. Tội cái được lỏng lỏng... ủng hộ kháng chiến vậy thôi...

Thấm như bực mình thêm:

– Ảnh lại sợ cái thai, đừng một chút ảnh cũng tưởng như làm nhẹp lép nó gì vậy!

Nhâm phải cười:

– Thì... kiêng cũ như vậy cũng có chỗ tốt...

– Hứ, vậy chớ anh đây sao anh?

Nhâm vội đỡ lời cô ta:

– Anh khác... Anh có ý có tứ...

Thăm thử dài ngang:

– Bây giờ được cái anh tiện đường vô ra và dầu sao em cũng còn rảnh rang tới đôi ba tháng nữa nhưng ngặt nỗi còn mợ hai. Nội việc anh lợi trở về ngoài nhà lớn cũng đủ hực hơi rồi.

Nhâm ôm chân cô ta, vuốt nhẹ:

– Anh đã nói không có sao.

Thăm cựa mạnh chân:

– Thôi đừng khoe miệng tài. Nội việc mợ ba mới dìa đó, em cũng lỗ.... vốn bộn rồi!

Nhâm không khỏi buồn vu vơ:

– Vợ anh không được khỏe mạnh... nên anh cũng phải để ý chỗ đó...

Thăm ngồi thụp xuống:

– Ủ anh nói có lý. Em thấy mở ồm nhom!

Nhâm về oải đáp:

– Thiệt vậy chớ còn có lý khỉ gì.

Thăm ngây thơ than thở:

– Lấy vợ mà gặp kiểu đó cũng kệt quá há! Nhứt là anh lại quá trời!

Nhâm xô nhẹ cô ta ra:

– Bởi vậy em không sợ mất mát đâu được. Thôi vô đi! Hồi nãy đòi về dặt một, dặt hai mà bây giờ cà rà đây hoài!

Thăm liền thoáng đứng lên:

– Ủ há! Nói chuyện với anh thì hết còn biết gì nữa. Giả tử như có ai thì em cũng dám hồng hay! Nguy đa anh! Thôi

em dìu nghen!

– Ủ.

– Còn anh?

Nhâm buông tay nằm dài lên lớp rơm:

– Nghỉ một chút đã! Lâu quá mới gặp em lại nên... chưa quen!

*

Kim Ngọc cười ranh mãnh hỏi Nhâm:

– Sao lóng rày anh chịu khó lội về thăm em hoài vậy?

Nhâm làm ra vẻ chán ngán:

– Em nghĩ coi, Tây u đâu không thấy

mà mình phải sống biệt lập như bị đày trên một hòn đảo nên buồn quá. Thêm vào đó, mấy ông nội nhỏ mới tấn lên làm trời làm đất nhiều lúc phát ghét mà phải rán nhịn... Thôi bây giờ chỉ còn cách thả vô thăm vợ con...

Kim Ngọc sửa lại:

– Thăm vợ chứ “con”... còn lâu!

Nhâm liếc chừng vợ và thấy Kim Ngọc muốn nói đùa thật sự. Anh ta yên tâm nhưng hơi nản lòng khi nghĩ rằng mình sẽ phải nuốt một số thì giờ với Kim Ngọc. Cô ta đã bắt đầu quen và tạm hài lòng với sự giao thiệp chồng vợ mà đôi bên có thể đi đến được, tuy rằng không thể đi xa hơn thế được...

Nhâm nhớ đến những lời, những cử chỉ của Thắm trong lúc hai người gặp

nhau. Đôi lúc Nhâm cũng đâm ra xấu hổ thật sự khi Thẩm sống sượng chê bai anh ta... Do đó, đêm nay anh ta quyết định sẽ kiếm cách từ chối khéo việc phải ở lại chơi lâu.

... Kim Ngọc nhìn về phía mừng của bà mẹ chồng rồi vội nắm lấy tay Nhâm:

– Mình lại đây này ngồi nói chuyện chơi. Hay là vô trong mừng em đi, ở ngoài này muỗi cắn lắm...

Nhâm quýnh quýu nói:

– Thôi em, anh phải trở về ngoài gấp

Kim Ngọc hơi rần giọng:

– Coi việc gì đâu mà gấp dữ vậy?

Nhâm cười cười gượng rồi thì thầm bên tai vợ:

– Thiệt ra hôm nay anh đau bụng...
chắc hồi chiều ních ba cái mắm sống....

Kim Ngọc hốt hoảng:

– Ý coi chừng. Lúc này mà bị thiên
thời dịch tả một cái thì nguy đó ghen!
Mà anh có uống thuốc xúc dầu gì chưa?

Nhâm sẵn trợn đáp:

– Hồi mới sửa soạn đi anh thấy như
thường, nhưng vô gân tới trong này mới
thấy đau lắm nhảm... bây giờ thì nó hơi
quặn trong bụng khá rồi. Để anh trở về
ngoài xin thuốc uống.

– Anh nhắm đi nôi tới ngoài không
hay là sụm đầu dọc đường

Nhâm cười đáp:

– Gì tề vậy em. Còn mạnh lắm mà!

– Anh đừng ý y. Rủi anh trúng sương trúng gió thêm nữa thì dám nguy lắm. Vậy anh lại chỗ em ngủ nằm xuống để em lấy dầu cù là vừa thoa bụng vừa cạo gió cho...

– Ồi ăn thua gì có chút đó!

Kim Ngọc khẳng khẳng lời Nhâm đi lại chỗ nằm để lấy hộp cù là ra thoa xức cho anh ta. Nhâm muốn cho xong chuyện, đành miễn cưỡng nghe theo...

– Thấy đỡ chút nào không anh? – Kim Ngọc vừa kéo áo Nhâm phủ lại vừa hỏi.

Nhâm vội nói:

– Đỡ lắm. Bây giờ thì gần như thường rồi (anh ta lồm cồm ngồi dậy). Thôi để anh về ngoài kéo sương xuống nhiều thêm...

Kim Ngọc nâng niu nắm lấy vai anh ta như là nhẹ đỡ một người ốm:

– Ủ, anh đi về cho sớm. Nhớ lấy khăn quần lên đầu nhen! Ờ, anh cầm hộp dầu cù là theo phòng hồ...

– Khỏi em à. Ở ngoài anh còn một hộp đây... Thôi em vào nghỉ đi...

Nhâm đâm ra hồi hận trước sự sẵn sóc của vợ, nhưng khi ra đến đồng trống anh ta lại rảo bước đi gấp tới chỗ hẹn Thắm như thường lệ.

Trời tối đen. Nhâm quờ quạng ngồi xuống và khẽ reo lên:

– Ý hôm nay em có trái đẽm nữa hả?

Thắm cười đáp:

– Ủ, chớ để rơm rạ dính tùm lum sao? À hôm nay anh không trễ lâu đa!

Nhâm ngượng nghịu lên tiếng:

– Ờ... Anh sợ em đợi...

Thắm vừa ôm lấy anh ta là vừa đẩy anh ta ra và kêu lên:

– Ôm đau gì mà mùi dầu cù là nực nông vậy?

Nhâm cười khẽ

– Ờ... hơi đau bụng.

Thắm vùng vằng:

– Hơi đau bụng mà lại tắm dầu dũ thần như vậy? Cái điệu này nên đi dìa cho sớm...

Nhâm chắc lưỡi:

– Hồng sao đau mà!

– Giữa đồng, giữa ruộng gió máy,

sương muối và khí đất như vậy... rủi ro một cái nguy lắm đa! Ông già bà cả hay kỳ mấy thứ vụ này lắm. Thôi anh dìu đi. Để bữa khác. Chết thèm, chết khát gì mà ẩu tả...

Nhâm choàng tay ôm chặt lấy Thẩm tìm cách trấn an cô ta:

– Anh lỡ tay bôi dầu hơi nhiều chớ không sao đâu. Anh phải biết lượng sức mình chớ! Để rồi hôm nay anh có khác mấy lần trước và có y như cũ không.

Thẩm không làm sao tin được những lời đó nhưng rồi chỉ thoảng một chút cô biết rằng Nhâm không nói đùa, cô nhoai người lên và cố nói:

– Anh liệu chớ đừng ham ăn... Cái này chết không kịp ngáp chớ không phải chỉ đau bụng thôi ghen!

Nhâm chỉ cười khẽ và chỉ vài phút sau Thắm thở hắt ra và buông người nằm đại xuống đệm bất kể đến giữ gìn “cái thai” như mọi khi. Cô hết còn sức để chịu đựng nổi và từ lâu lắm rồi, đôi cánh tay cô mới bị đỡ đỡ gần như là tê cứng hẳn.

Thắm có cảm tưởng đôi bàn chân chịu lên mặt đệm của mình bị lún dần qua lớp rơm và lún sâu tận nền đất ướt.

Nhâm đưa tay quệt mồ hôi trán để chớm biết ớn lạnh vì gió đông và sương khuya.

Anh ta mới nằm lăn ra mặt đệm. Thắm như sức tỉnh quay qua, véo nhẹ vai anh ta:

– Cui lơ mơ vậy mà hôm nay dữ ư!

Nhâm nhớ trực đến việc bơi dẫu cù

là và cảm thấy xấu hổ với người vắng mặt. Anh ta chắc lưỡi và bảo Thắm với giọng hơi xằng:

– Thôi em lo về cho sớm đi!

Thắm không để ý đến sự nổi cáu bất thần ấy:

– Hồng trễ đâu mà! Hôm nay anh gặp em sớm thì bù qua xót lại cũng xê xích như mọi khi.

Nhâm bực mình trước lối tính toán quá kỹ ấy:

– Thì về chớ để rủi ro kỳ lắm.

Cực chẳng đã, Thắm phải đứng lên và căn dặn Nhâm:

– Lát nữa anh có đi anh cuốn chiếc đệm nhét giấu vô đồng rơm để dành sẵn đó ghen!

Lần này sự kỹ lưỡng ấy làm cho
Nhâm phì cười:

– Được rồi bà nội. Bà lo về đi!

*

Vừa đặt lưng nằm xuống độ mười
phút và còn đang lơ mơ tư tưởng đến
cuộc gặp gỡ vừa qua, Thắm bỗng giật
mình vì có tiếng Ba Lành kêu cửa.

Cô vội chạy ra và vừa nhắc cây gài
cửa lên, vừa hỏi vừa trách:

– Sao bữa nay anh đi trong giờ giấc
này hả? Người ta đang ngủ mà kêu giật
ngược làm hết hồn hà!

Ba Lành cười đáp:

– Ờ tối nay có thằng bạn đổi phiên

gác cho anh nghỉ để mời thế lại cho nó.

– Sao hồng dìu liên?

Ba Lành triu mển nhìn vợ:

– Bộ em mong lắm hả?

Thắm vùng vằng:

– Chớ sao!

Ba Lành níu lấy vai vợ:

– Thì người ta đi dĩa đây nè!

Thắm nhích người ra, hếch mũi đánh hơi:

– Thôi đi ngủ chớ đứng đây nói chuyện trên trời dưới đất sao? Ý cha, hôm nay lại bày đặt uống rượu nữa chớ! Hèn chi giờ này mới lết xác dìu!

Ba Lành cười khì:

– Gặp ba đứa du kích mần thịt chó nên tụi nó ép anh nhậu. Anh làm có một ly nhỏ xíu... Bây giờ độc lập, họ nấu rượu lên khên... Rượu mình nấu mạnh hơn rượu “công xi” của Tây hồi đó nhiều quá em à!

Thắm gắt gỏng:

– Thôi đừng đứng đó quảng cáo. Xệt xừ rồi thì vô ngủ đi.

Ba Lành ngoan ngoãn theo vợ vào buồng. Đến nơi, anh ta vồ hai bàn chân bẹp bẹp vào nhau trước khi leo hẳn lên chõng. Anh ta quờ quạng níu lấy tay Thắm kéo sát vợ vào mình để hôn hít... Một mùi dầu cù là từ trên người Thắm phốt qua mũi anh ta và làm cho anh ta khựng lại.

Nhân cơ hội này, Thắm xô anh ta ra để nằm ép về phía trong vách:

– Thôi say rượu thì nằm yên ngủ đi chứ đừng lộn xộn. Em hồng chịu đâu!

Ba Lành đang ngà ngà say vục tỉnh hẳn. Anh ta còn hếch mũi lên để đánh hơi đoạn chậm rãi leo lên giường. Anh ta nằm xuống đoạn với tay níu lấy vai Thẩm lôi mạnh về phía mình.

Thẩm véo anh ta một cái đau điếng và gất lên:

– Anh này ngộ quá! Say rượu thì ngủ đi chứ còn...

Ba Lành cười gằn nhưng rồi giả bộ say luôn:

– Không cho người ta thương sao! Mọi khi anh dìu mệt mỏi, buồn ngủ thấy bà mà em còn níu kéo.

– Nhưng bữa nay em mệt, bộ anh

không thương. em sao? Em đang mang bầu mà anh lại... say ba ngủ như vậy, rủi ro anh lụp chụp một cái hồng nên, (cô ta với tay vỗ nhẹ vai Ba Lành, xuống giọng an ủi). Thôi chịu khó nằm ngủ cho đỡ mệt đi cưng. Rồi đến gần sáng cưng tỉnh rượu, khoẻ khoắn trong mình cũng được mà! Em ngủ trước nghen cưng!

Dứt lời Thắm khoan khoái nhích về chỗ cũ để vợ vẫn nghĩ lại cuộc gặp gỡ mới rồi với Nhâm. Cô lần thần tự hỏi không biết giờ này Nhâm đã về đến nhà lớn chưa? Tội nghiệp, ban nãy anh nằm lăn ra đem vậy mà phải lợi bộ rã giở để về nhà nữa!

Ba Lành nằm yên, không dám lên tiếng liền, vì e rằng mình sẽ mất bình tĩnh bất tử và mọi việc sẽ hư hết. Anh ta nghĩ cách để truy ra cái mùi dầu cù là kia. Từng làm công trong nhà ông hội

đồng nên Ba Lành dư biết rằng nhà ông chủ cũ của mình luôn luôn tích trữ cả tá thứ dầu ấy. Mùi dầu cù là hiệu “ông cộp nổi” dễ phân biệt lắm.

Và không phải, khi không anh ta mới chú ý đến mùi dầu ấy trên mình vợ.

Và mới rồi đây, trong khi hồi hả về nhà, dọc đường anh ta đã gặp Nhâm từ trong đồng đi ra. Nhâm cho biết là về Thắm gia đình tản cư trong ngọn.

Ba Lành nhớ rõ lúc ấy anh ta cũng để ý đến mùi dầu cù là xông ra từ người Nhâm nên có hỏi:

– Bộ cậu đau ốm sau đó hả cậu Ba?

Nhâm lụng khựng đáp:

– Ờ, đau bụng.

Ba Lành nhớ rõ là mình có hối Nhâm nên về rút kéo trời nặng sương không tốt và Nhâm chỉ ừ ào rồi anh ta có ý thách mắc, sao tối nay mình lại không qua bên cồn canh gác. Ủ, sao anh ta lại rành mấy phiên canh gác của mình quá vậy?

Nổi nóng, Ba Lành muốn lôi vợ dậy để tra hỏi về xuất xứ của mùi dầu cù là kia. Anh ta dư rõ là trong nhà không có xài thứ này. Nhưng rồi anh ta sợ sẽ bị Thắm leo lên cái phăng đi hết... và đổ thừa là mình say rượu nên nói bậy.

Ủ, hay là mình còn chệnh choáng nên tưởng tượng ra mùi dầu ấy sau khi đã gặp qua Nhâm? Chẳng lẽ họ dám làm lộng vậy? Ba Nhâm mới có vợ và đêm nay, anh ta cũng lần mò vô Thắm vợ nữa mà?

Ba Lành muốn “kiểm soát” lại sự

đánh hơi của mình. Anh ta nằm nhích lại gần Thắm.

Nghe động, Thắm quay mặt qua:

– Bộ chưa chịu ngủ hay sao?

Ba Lành đưa tay ra và chỉ muốn chụp lấy đầu tới vợ lôi lên để “tra khảo” nhưng rồi anh ta nén lòng... đặt nhẹ bàn tay của mình lên vai Thắm:

– Còn em cũng chưa ngủ à?

Thắm gắt gỏng:

– Bị anh cứ rọ rạy hoài thì nhắm mắt khỉ gì được! Bây giờ anh tính phá em suốt đêm sao?

– Anh tỉnh queo em à.

– Rồi không cho người ta ngủ hay sao? Anh kỳ quá! Người ta nói người ta

mệt và phải giữ cái thai nữa, vậy mà cử
nhèo nhèo hoài hà!

Ba Lành cười nhẹ:

– Thì anh có dám chọn rợn gì đâu.
Công trình anh lặn lội dìa nhà...

Thấm khẽ thở dài, đoạn nhích ra và
dịu dàng lên tiếng:

– Em cũng biết vậy lắm. Em thấy
anh say rượu nên em cũng phải giữ cho
anh luôn chớ xô bồ xô bộn rủi ro một cái
không biết đỡ đâu được. Thôi, em đây
nè, anh có hun hít chút đỉnh gì đó thì
làm đi, để rồi còn ngủ? Gặp bữa không
có canh gác thì anh cũng nên nghỉ ngơi
cho khỏe...

Ba Lành ừ ào đoạn ôm nhẹ lấy vợ
hôn rất kỹ và rất lâu... Thấy vẻ “tử tử”
của anh ta, Thấm cũng yên tâm, nên

không nói năng gì hết.

Ba Lành mở to mắt trong bóng tối. Anh ta như muốn đánh hơi luôn bằng mắt nữa! Anh ta hít từng hơi nho nhỏ... Không còn ngờ ngợ gì nữa. Đúng là thứ mùi dầu cù là “ông cộp nổi”.

Anh ta vỗ nhẹ vào vai Thắm:

– Thôi xong xả hết rồi. Em ngủ đi.

Thắm phải phì cười:

– Anh làm như anh... làm một công việc gì vậy?

Ba Lành thầm nhận vợ mình nói đúng nhưng anh ta gượng cười theo:

– Thì... phải để cho em ngủ chớ.

Thắm vuốt má anh ra:

– Anh cũng ngủ đi nghen.

Ba Lành ừ một tiếng đoạn nằm quay ra. Anh ta không hiểu tại sao Nhâm lại xúc dầu chi cho dữ vậy để có thể ướp luôn sang da thịt của Thắm. Chẳng lẽ anh ta bị... thổ tả gì chớ đau bụng sơ thì làm gì mà phải tắm dầu như thế?

Mà nếu anh từ đau... kha khá đến mực ấy thì sao anh ta còn đủ sức quơ quào bậy bạ nữa?

Ba Lành lại muốn dựng vợ lên đặng hỏi phút cho rồi, nhưng anh ta sợ mình chẳng những sẽ không thật lượm được kết quả gì hết mà lại còn “báo động” cho Thắm gìn giữ kỹ hơn, nếu quả thật ả ta đã “qua mặt” anh ta.

Ba Lành tự nhủ: mình phải sản dần lòng để bắt cho được “tại trận” thì mới nghe... Rồi anh ta nằm suy nghĩ lung tung. Anh ta muốn tìm cho ra trăm

phương ngàn kể để đối phó, nhưng rốt cuộc rồi anh ta ngủ quên đi lúc nào...

✱

Đến sáng bết, Ba Lành mới giật mình thức dậy. Anh ta vội ngó sang chỗ Thắm nằm và thấy trống trơn. Anh ta lật đật ngồi dậy để đi tìm Thắm.

Ba Lành đâm ra bực ngang khi thấy Thắm đang ngồi trước tủ gương vừa chậm rãi chải tóc vừa ngả đầu ngẫm ngẫm bóng mình trong ấy.

Ba Lành nhìn kỹ nét mặt vừa tươi rói, vừa no đủ của Thắm phản chiếu bên mặt kiếng tủ và chỉ muốn xông lại chụp ghệt lấy mớ tóc sông dài của Thắm.

Không quay lại, Thắm lên tiếng hỏi Ba Lành:

– Bây giờ mới thức hả? Vậy mà hồi tối còn đòi lộn xộn.

Ba Lành bước lại đứng sát lưng vợ, cúi xuống hôn liền mấy cái lên vai, lên lưng vợ. Thấm ngạc nhiên quay lại, mỉm cười hỏi:

– Sao bữa nay anh chịu khó thương yêu em quá vậy? Từ hồi cưới em cho tới nay, có khi nào em thấy anh... hun hít lung tung ngay ở nhà trên đâu?

Ba Lành đang “phật ý” vì không còn nhận ra mùi dầu cù là trên người Thấm nữa. Anh ta chỉ ừ ào cho xong.

Thấm lại lên giọng trách móc:

– Hết say rượu chưa? Anh có biết nhậu nhẹt khỉ gù mà cũng bày đặt say sưa? Hồi tối anh thấy ghét quá! Bữa nào

đây nổi khùng làm ầu làm tả thì em dám la lên lắm.

Ba Lành lườm vợ nhưng rồi lại vỗ đầu than thở:

– Ý cha nhức đầu quá!

Thắm cười mỉm, đứng lên:

– Đó, uống cho dữ! Em nói đâu có đó! (Rồi cô ta dịu giọng lại). Anh còn mệt lắm phải không?

Ba Lành làm bộ nhăn nhó:

– Ủ... hơi mệt mệt, nhưng nhức đầu ghê lắm. Ở nhà có dầu gì xức không em?

Thắm ân cần đáp:

– Có dầu nhị thiên đường hà! Để em lấy ra bắt gió cho anh nhen: Mà anh vô trong buồng nằm nghỉ đi!

Ba Lành ngáp ngừng:

– Bộ không có thứ dầu gì khác sao em?

Thăm chắc lưỡi:

– Dầu nhị thiên đường cũng được mà! Ở dưới này thì có thứ dầu gì khác mà anh còn đòi nữa hổng biết! Vô buồng nằm đi!

Ba Lành cười khan:

– Thôi được. Để anh đi ra ngoài...

Thăm quắc mắt:

– Nằm nghỉ ngơi một chút không được sao? Kêu nhức đầu, hỏi dầu rồi bây giờ lại đòi đi! Em đi lấy dầu đây!

Ba Lành ngồi phịch xuống bộ ván gần đó:

– Thôi cũng được...

Thắm mang chai dầu ra. Cô mở nút, chấm đầu ngón tay lên miệng để lấy dầu thì Ba Lành chìa tay ra:

– Thôi em đưa anh xúc cũng được.

Thắm trao chai dầu cho anh ta. Ba Lành chấm dầu bôi lên mũi, đoạn trao trả chai cho Thắm. Thắm gắt lên:

– Coi nhức đầu mà sao lại xúc dầu nơi lỗ mũi? Bộ anh ghét mũi sao?

Ba Lành rón đáp cho xuôi:

– Ừ... vừa ghét mũi, vừa nhức đầu

Thắm chẳng nói chẳng rằng lấy dầu bôi kỹ lên trán, lên hai bên màng tang của anh ta đoạn bắt gió một hồi lâu.

Ba Lành đành ngồi chịu trận.

Sau đó một chút, Ba Lành kiểm có ra đi. Anh ta nôn nả muốn tìm gặp Nhâm để dò hỏi về vụ hơi dầu Cù là kia. Và khi gặp Nhâm, anh ta liền miệng than thở là bị nhức đầu.

Nhâm ngượng mặt khi nghĩ đến cuộc gặp gỡ giữa mình và Thắm đêm qua và muốn có những cử chỉ ân cần đối với Ba Lành như để..... chuộc tội được phần nào...

Anh ta vốn vã bảo Ba Lành:

– Đè tôi đi lấy đầu cho anh xúc đỡ. Bây giờ chỉ có dầu chó không còn thuốc men gì hết...

Nghe Nhâm trả lời như thế, Ba Lành cười lại nhưng rồi cũng rán nói thêm:

– Vậy cậu cho tui xin một chút...

Nhâm lật đật chạy lấy hộp dầu trao cho Ba Lành Ba Lành mở nắp hộp ra, đưa đầu ngón tay trở quẹt sơ lên mặt dầu, đoạn chà xúc lên mũi, vừa thoa vừa hít những hơi dài, đôi chân mày nhú lại để “nghe ngóng” mùi dầu.

Xong, anh ta gật gù đoạn trao trả hộp dầu lại cho Nhâm. Vô tình Nhâm cười hỏi anh ta:

– Anh nhức đầu mà xúc dầu theo điệu nghệt mũi đó thì ăn thua gì? Người ta phải bôi lên hai bên màng tang chứ!

Ba Lành giật mình, gượng làm tỉnh:

– Tui cũng hơi nghệt mũi...

Nhâm hỏi liền theo:

– Vậy sao anh không nghỉ ở nhà mà lại ra đây?

Ba Lành thoáng nhúu mày rồi ung dung đáp lại:

– Kẹt đến phiên gác trong đêm nay cậu à.

Nhâm trố mắt nhìn lại anh ta trong một giây, đoạn làm như hỏi đầy đưa cho có chuyện:

– Sao tôi nghe nói anh có phiên gác bên cồn hồi tối rồi?

– Thì có, nhưng có thằng bạn nó mắc công chuyện đêm nay nên nó đổi lại cho tui...

Nhâm hỏi nhóng:

– Rồi tối đêm qua anh làm gì?

Ba Lành rán cười đáp:

– Tụi tui ở ngoài này nhậu nhẹt với anh em...

Nhâm hỏi tới:

– Rồi mấy giờ anh về trông? Hay là anh ở ngoài này luôn?

Ba Lành ung dung đáp:

– Có chớ.

Nhâm giật mình:

– Vậy anh về trông lúc nào?

Ba Lành trịch thượng nhìn lại Nhâm:

– Cậu hỏi chỉ vậy cậu?

Nhâm ấp úng, rồi gượng cười:

– À tôi cũng về Thăm bà già và vợ con trong đêm qua. Lúc tôi quay trở ra ngoài này thì cũng muộn lắm, nhưng sao lại không gặp anh đi vô.

Ba Lành rán giữ vẻ thản nhiên:

– Tôi say quắc, nên về hơi khuya đó cậu à! Vậy mà tới đêm nay lại phải đi gác! Lại bị nhức đầu sổ mũi nữa!

– Sao anh không xin nghỉ cho khỏe?

– Nghỉ gì được cậu! Mấy ảnh gắt lắm. Anh em ở dưới lại không chịu gác thế cho ai hết nên đến phiên cha nào cha nấy rần chịu trận. Chỉ có tui đây dễ dãi nên tui nó thường nhờ nhờ...

Nhâm gật gù:

– Nói vậy đêm nay anh phải qua bên cồn gác?

– Phải đó cậu!

– À, có khi nào anh đổi gác bất tử không?

– Cái đó không có rồi. Tui có chuyện gì đâu mà phải đổi tới đổi lui cho mất

công. Thôi tui đi nghen cậu.

Nhâm gật đầu liền:

– Ủ, tôi cũng phải chạy đằng này một chút.

Và anh ta thấy dễ chịu khi Ba Lành khuất dạng. Anh ta chột thở dài rồi mỉm cười một mình khi nghĩ rằng lúc trước đây, anh ta đã coi Ba Lành không ăn nhằm gì hết, nhưng nay anh phải kiêng nể cái chức làm chồng Thẩm của Ba Lành.

Nhâm vui vẻ trở lại thêm, khi nhớ lại cuộc gặp gỡ Thẩm đêm rồi. Phải chi Ba Lành không cặp bè cặp bạn ăn nhậu thì thể nào mình cũng bị nguy rồi. Nhâm càng vui hơn khi biết chắc rằng tối đêm này nhứt định là Ba Lành bị cầm chân luôn ở bên cồn chớ hết còn xê dịch đi đâu nữa.

Đôi lúc anh ta cũng muốn giảm bớt sự tối lui lên lút với Thắm, nhưng đêm đêm nằm ngủ chèo queo để coi chừng ngôi nhà rộng mênh mông và vắng người thì cũng buồn, nhứt là anh ta chỉ còn có thể gần gũi Thắm trong vài tháng nữa là nhiều, một khi cô ta đã bắt đầu nặng mình vì thai nghén.

Nhâm lại cười một mình. Đêm nay chắc ăn quá mà mình không vào Thắm Thắm thì uống... hết một kỳ.

... Sau bữa cơm trưa, Nhâm đánh một giấc thật ngon lành cho đến sập tối mới bò dậy.

Đôi lúc nghĩ đến việc “chết hụt” của đêm rồi anh hơi ngán nhưng cuối cùng, khi tối đến, nằm trơ trên giường, anh ta đâm lên cơn “ghiền” gặp gỡ Thắm.

Nhâm bò dậy vợ lấy bộ bà ba đen mặc vào để ra đi. Ông hội đồng cùng ở lại nhà lớn như con, nghe có tiếng mở cửa lạch cạch vội lên tiếng hỏi:

– Thằng Nhâm đó hả?

Nhâm vội lên tiếng:

– Con đây ba.

– Mà đi đâu đó?

– Vô thăm má và vợ con một chút ba à.

Ông hội đồng khẽ thở dài, rồi nói:

– Ủ, mấy đi cho sớm... hay là mấy vô trông ở luôn chớ vô ra hoài cũng mất công mất linh. Mấy mới cưới vợ...

Nhâm đáp cho xong:

– Dạ được mà ba. Con phải có mặt ở ngoài này, để hội họp và làm việc với anh em cho nó có... vị chớ mình bỏ trôi hết, mấy cha nội bên ủy ban đâm ra lánh xa mình lần và từ chỗ đó, họ làm khó dễ hoặc hiếp đáp mình mấy hồi.

Ông hội đồng râu rĩ lên tiếng:

– Tao đây cũng kẹt nữa. Mình có nhà cửa đất điền nên phải rán... ù ơ ví dầu cho qua thời. Tụi hôm nay tụi nó đòi “tiêu” ngôi nhà của mình hoài và còn hăm he sung công ruộng đất nữa. Tụi nó đã bắt đầu lấy hết mấy chiếc ghe của mình rồi...

Nhâm sốt ruột kiếm cách nói cho êm:

– Mấy ông điền chủ phải chịu tình cảnh này hết chớ đâu có riêng gì nhà mình. Bởi vậy con mới rán phụ họa với

bọn tụi nó, chớ nếu mình buông lời ra là tụi nó hết còn nể nang gì nữa. Thôi để con đi vô trông nghe ba!

Ông hội đồng đứng lên để đóng cửa:

– Rồi mày ở trông luôn không?

– Con về đây ngủ ba à.

– Tội tình gì mà phải tội vô, tội ra như vậy. Mày ngủ luôn ở trông cho đến sáng mai không được sao?

– Dạ thôi ba à! Con còn phải gặp một vài anh em nữa. Con đi nghen ba. Ba khép cửa sơ lại như mọi khi là được rồi.

Dứt lời anh ta vội bước đi.

Trước khi tội vô đồng, Nhâm cần thận thả lại trụ sở để hỏi nhóng về tua gác của Ba Lành. Được may mắn thoát

nạn trong đêm rồi nên đêm nay, Nhâm muốn giữ thật “chắc ăn”.

Mấy thanh niên trực tại trụ sở đều cho biết rằng Ba Lành đã bơi xuống qua cống từ chập tối. Yên trí, Nhâm hối hả đi thẳng vô ruộng.

Như đã có giao hẹn trước, khi đến nhà bên chồng của Thắm, Nhâm đi vòng qua bên vách bồ kho chỗ buồng của Thắm ngủ. Anh ta nhẹ gõ mấy tiếng liền vào vách ván để gọi Thắm.

Thắm còn đang thao thức nhớ lại cuộc gặp gỡ vụng trộm khá đầy đủ trong đêm rồi và do đó, cô thêm khó chịu một khi phải nằm chờ trong đêm nay, khó chịu vì cô tin chắc rằng mình không còn hy vọng gì được Nhâm đến Thắm. Mọi khi nếu Nhâm muốn hẹn hò với Thắm, anh ta thường đi vào trong nầy rất sớm

để xem lại đằng chỗ tản cư của mẹ và Kim Ngọc trước khi gặp Thắm.

Bởi vậy Thắm mừng rỡ khi chợt nghe tiếng cách cách trên vách ván. Cô lật đật tốc mùng ra chạy a lại kê mặt sát vô vách để lên tiếng hỏi nhỏ:

– Phải anh Nhâm không?

Nhâm đáp nhanh:

– Phải. Ra mau.

– Đợi chút nghen!

Dứt lời, Thắm vớ lấy một chiếc khăn bàn quấn lên cổ đoạn rón rén đi thẳng xuống bếp, mở cửa sau ra tìm Nhâm.

Giáp mặt Nhâm, cô ta bày đặt cự nự:

– Sao đêm nay lại vô nữa? Hồi tối rồi chút xíu là bỏ mạng đó nghen!

Nhâm cười khẽ:

– Biết rồi. Anh có gặp Ba Lành mà.

– Vậy sao còn dám mò vô nữa?

Nhâm nín lấy vai cô ta:

– Đêm nay chắc ăn lắm nếu không vô thì bỏ uổng quá!

... Một lát sau Thắm len lét chạy ra lòi Nhâm lại núp cạnh một gốc cây xa-bô và liến miêng căn nhắc:

– Cha nội nầy ầu tả quá.

Nhâm cười nhẹ bên tai Thắm:

– Chắc ăn lắm mà. Người ta đã canh chừng đầu đó kỹ lưỡng. Hồi tối qua, mình chết hụt nên đêm nay phải kiểm soát chắc chắn chó em. Càng vững hơn nữa là đêm qua Ba Lành vô, thì đêm nay

anh ta vô nữa sao được. Ai gác thế cho anh ta? Trước khi anh vào đây anh làm bộ thả rề lại trụ sở và anh em ở đó cho biết là Ba Lành đã bơi xuống qua cồn rồi.

Thẩm cười nói:

– Nếu vậy thì chắc ăn rồi. Thôi có đi thì đi cho mau, chỗ đứng xớ rớ ở đây làm gì?

Nhâm nhìn vào trong nhà:

– Hay là mình vô trong...

Thẩm ngắt ngang.

– Trong nào?

Nhâm hất hàm:

– Trong nhà đó! Vô trong buồng cho nó... tiện hơn.

Thẩm giã nảy:

– Ý trời, bộ anh hết chuyện chơi sao chớ! Cái gì cũng vừa phải thôi chớ anh muốn làm lộn quá sao được!

Nhâm cười trừ:

– Thì ở đâu cũng vậy. Trong nhà chỉ có bác gái thôi chớ gì? Mấy thuở mới có một lần chắc ăn như vậy... thì tội tình gì mình phải hẹn bờ hẹn bụi cho nó vừa mất công mà vừa lòi thôi lượm thượm. Nhà lại có cửa hậu... nếu có rục rịch thì vọt ra khỏe ru...

Thăm phát nhẹ vào vai anh ta:

– Thôi đi anh, chịu khó mất công một chút cho nó vững bụng. Thiệt ra vô trong buồng em thì cũng được chớ chẳng phải không. Em đâu có ngán chuyện bất tử. Hồi em còn ở nhà ông hội đồng, tụi mình quen chuyện núp lén rồi mà! Đã

đành rằng mình thương nhau, nhưng bề gì em cũng còn có anh Ba Lành...

Nhâm đáp xuôi xị:

– Ủ hiểu rồi.

Thăm sắn lại vỗ về:

– Với lại mình ra chỗ cũ cho nó thông dong hơn. Ở trong buồng... phải nghe ngóng động tĩnh hoài phiền quá anh!

Nhâm vui vẻ trở lại:

– Ủ kể ra vô trỏng thì cũng phập phồng thiệt. Thôi mình đi, chớ đứng đây xù xì hoài hổng nên...

*

Ba Lành hấp tấp căn dặn bạn:

– Thôi mấy chịu khó gác thế cho tao một đêm nay rồi tao sẽ gác bù lại cho ba bốn đêm gì cũng được.

– Bộ có việc cần lắm sao?

Bà Lành ấp úng:

– Cần lắm, con vợ tao ể mình...

Người bạn cười xòa:

– Ý cha cưng vợ quá hén! Vậy thì Tây tới mấy còn đánh giặc đánh giã gì nữa được! À, chắc tại con vợ mấy có bầu chớ gì!

Bà Lành đáp cho xong:

– Ủ. Thôi tao vô bờ nghen.

Người bạn vui vẻ đáp:

– Mấy đông cho được việc. Vậy mà cũng bày đặt bơi xuống ra ngoài này.

– Tao... sợ mấy không ra..

Người bạn lắc đầu:

– Thiệt thằng này kỳ hết chỗ nói...

Ba Lành bơi thẳng xuống vô trong xẻo để tranh thủ thời giờ, sau khi anh ta kiểm có tạt qua nhà ông hội đồng để biết rằng Nhâm đã ra đi rồi.

Đến ngọn xẻo, anh ta lật đật kéo xuống cho nằm lên ruộng lúa, đoạn bươn bả đi rút về nhà. Tới nơi, anh ta cẩn thận mò lại cửa sau bếp.

Anh ta đoán chừng là thế nào Thắm cũng ra cửa này chờ đời nào dám mở cửa cái. Anh ta hồi hộp đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa... Một tiếng kẹt nhỏ... Cánh cửa hé mở... Và dấu sẵn chờ đợi trường hợp này xảy ra, Ba Lành không khỏi cảm thấy ứt nghẹn nơi cổ.

Anh ta đứng chết trân tại đó một hồi, rồi mới nổi nóng trở lại. Anh ta dáo dác nhìn quanh và tưởng chừng mắt mình có thể xuyên qua được bóng tối dày đặc bên ngoài.

Bốn bề lặng trang, ngoài tiếng con nhạn sành kêu om trên hàng rào me keo...

Ba Lành nóng nảy đi rảo một vòng nhà và chẳng thấy có dấu hiệu gì khả nghi hết. Anh ta đâm quỳnh lên vì sợ mình tìm đến nơi thì đã quá trễ. Anh ta lại không dám mạnh dạn xông xáo vì sợ bị lộ.

Sau khi đã Thăm dò các nơi có thể hò hẹn được ở quanh nhà mà không có kết quả, Ba Lành đi thẳng ra ruộng. Anh ta nhớ trực lại trong đồng trống này chỉ có một chỗ “khả nghi” nhứt là nơi có chất

đống rơm bên cạnh cây trôm lâu năm.

Ừ, nếu họ có hẹn hò với nhau và tránh xa căn nhà thì chỉ còn có cách dặt nhau lại nơi cao ráo ấy.

Ba Lành hăm hăm đi thẳng về hướng ấy.

Gần đến nơi, anh ta cẩn thận chậm bước lại, mọp người xuống men theo bờ mấu lần tới.

Có tiếng cười rúc rích vẳng lại, rồi tiếng nói chuyện ào ào, đứt quãng...

Ba Lành nghiêng răng bước nhanh tới.

Anh ta hết còn lo bắt hụt.

Gần đến đống rơm, Ba Lành ngồi thụp xuống để nghe ngóng cho cẩn thận. Anh ta biết chắc rằng cặp trai gái đó đang

ở phía bên kia đồng rơm...

Ba Lành hết còn nghe có tiếng cười giỡn cùng to nhỏ trò chuyện nữa... Anh ta bò lê lại phía sau đồng rơm, há miệng thở. Tự nhiên tay chân anh ta run lẩy bẩy...

Ở phía bên kia có tiếng rơm “khua” lác xạc, tiếng thở mạnh... Ba Lành chết điếng. Lúc mới ra đi, anh ta sợ bắt hụt cặp “gian phu dâm phụ” nhưng bây giờ anh ta lại hết biết phải xử trí ra sao. Có lúc anh ta muốn lặng lẽ rút đi êm rồi sẽ không bao giờ muốn thấy lại mặt vợ nữa...

Bên kia chợt có tiếng của Thắm nhỏng nhảnh vang lên nho nhỏ:

– Thằng cha này làm quá hà!

Tiếng rơm khua mạnh...

Rồi lại tiếng chắc lưỡi của Thắm:

– Thôi đi anh.... Còn để bữa khác...

Tiếng của Nhâm cười đáp nhanh:

– Bữa nay xả cảng mà. Bể gì thằng Ba Lành cũng ở bên cồn suốt đêm nay mà!

Tiếng của Thắm nửa như gắt gỏng nửa như phụng phịu:

– Rồi anh giữ em riết cho tới sáng sao! Ảnh còn đi gác đêm khác nữa mà!... Ý coi chừng... Thằng cha này ầu thấy mồ! Anh Ba ảnh đâu quá trời vậy!

Ba Lành quắc mắt, nghiêng răng, ngó quanh, để tìm một khúc cây, một hòn gạch. Anh ta chợt nhớ đến quả lựu đạn đeo trước bụng. Anh ta chụp lên, lấy bẫy rút chốt đoạn chồm lên chạy thẳng qua phía bên kia đồng rơm, quát to:

– Tao cho tui bây ăn lựu đạn chết có cặp!

Quên phút những nguyên tắc võ lòng trong lúc học ném lựu đạn, anh ta sẵn trớn chọi đại quả lựu đạn ngay vô giữa hai bóng đen vừa từ dưới mặt đất nhồm lên. Vừa ném, Ba Lành vừa nhảy chồm tới như để ví bắt hai người kia.

Một tiếng bịch khô gọn vang lên.

Thấm kêu thét lên:

– Trời ơi, Ba Lành! Lựu đạn!

Nhâm hoảng kinh nhủi người tới nín lấy tay Thấm lôi đi.

Ba Lành nhớ trực đến quả lựu đạn mình vừa ném ra và khựng lại vì thấy... êm rơ.

Thời giờ ấy đủ cho Nhâm và Thấm

lủi tuốt vô ruộng, chạy bữa tối.

Ba Lành vội quát theo:

– Tao đổ tội bây chạy đâu cho khỏi...!
Tội bây hết chối cãi nữa nghe!

Anh ta dợm rượt theo nhưng nhớ tới quả lựu đạn mà anh ta coi là một vật quý nhứt trong lúc này, anh ta lật đật cúi xuống, quờ quạng đưa tay lục lợi trong mở rơm.

Chỉ một thoáng sau anh ta vớ nó lên, bóp mạnh trong tay, giận dữ với một vật mà anh ta từng coi là quý báu ngang với sanh mạng của mình, một vật mà anh mơ tưởng là ít ra với nó, mình cũng nổ được ba bốn thằng Tây! Thế mà nay cần đến để nổ cho banh xác hai đứa kia... nó lại rơi đánh bịch một cái và không làm u đầu, xẻ trán một tên nào hết!

Ba Lành lẩm bẩm “hay là mình lụp chụp quá nên quên mở chốt?” Anh ta vội đưa tay sờ lên đầu quả lựu đạn: nhíp đã bật banh lên. Anh ta ngao ngán buông lỏng tay xuống.

Tay anh ta chợt chạm vào chiếc quần lãnh của Thắm còn vút ra đấy. Anh ta nổi nóng ngay và tiện tay, nghiêng rằng nên mạnh quả lựu đạn trên ấy.

Một tiếng ầm vang lên, lửa loé ra. Ba Lành không kịp la lên là té hất ra phía sau...

... Nhâm nắm chặt tay Thắm, kêu lên:

– Chết cha! Lựu đạn nổ rồi!

Thắm đứng lại:

– Ủa sao bây giờ mới nổ? Hồi nãy em nghe nó rớt cái đui mà!

Nhâm đoán chừng:

- Chắc hồi nãy anh ta quên rút chốt.
- Sao bây giờ lại rút?
- Chắc... anh ta tự tử chẳng?

Thấm kêu lên:

- Trời ơi, nếu vậy thì nguy quá! Em phải quay trở lại coi mới được!

Nhâm níu tay cô ta lại:

- Em trơ trụi như vậy thì lo chạy về nhà rút đi kéo võ lờ hết. Rán làm sao núp lén.., chớ nghe có tiếng nổ thế nào lối xóm cũng chộn rộn. Để anh quay trở lại xem sao...

Thấm lập cập hỏi:

- Ủ, anh lại đó coi! (rồi cô ta rên rĩ) khổ quá. Ảnh mà tự tử thì tội của hai đứa

mình nặng lắm! Em đã nói tối nay hồng được mà một hai anh...

Nhâm ngắt ngang:

– Thôi mà em, đâu phải là lúc kể lể. Em lo chạy về kiểm quần áo mặc rồi liệu cách chui êm vô nhà...

Thấm đồ quạu:

– Chui khỉ gì nữa! Ảnh đã bắt tại trận...

Nhâm xô cô ta đi:

– Không nghe lựu đạn nổ sao bà nội! Nó như vậy thì mười mạng ở đó cũng sùm chớ đừng nói gì một mình thằng Ba. Như vậy....

Thấm quát lại:

– Bộ anh vái cho ảnh chết lắm sao? Ảnh chết anh mát ruột lắm há!

Nhâm to tiếng:

– Bộ đứng đây gây hả? Lựu đạn nổ, thằng Ba nó chết, anh cản được sao? Và bộ anh liệng lựu đạn sao? Chắc nó có hai trái... Phải trái đầu mà nổ thì giờ này em cũng banh xác chớ còn đâu để nói chót chết! Thôi đông cho mau đi, hông thôi chòm xóm người ta bu lại thì bà hú cả đám!

Thấm dịu giọng lại:

– Anh trở vô trông có gì nhớ cho em hay nghen!

– Ủ mà! Về làm tỉnh đi. Đối để lắm thì liệu cách mà đặt điều sao cho êm thì thôi. Cần nhứt là đừng để ai thấy em chòng nhỏng như vậy.

Thấm hồi hả chạy đi trong lúc Nhâm cũng lật đặt bươn rút về phía đồng rơm.

Vừa lúc đó, từ phía ngoài trụ sở, đã có tiếng mõ hồi một vang lên dồn dập...

✱

Nhâm khựng lại khi nghe có tiếng rên rĩ cạnh đồng rơm. Anh ta đâm ra lo quẩn. Tuy vậy, anh ta cũng hồi hả bước lên và cất tiếng gọi khẽ:

– Ba Lành! Có sao không anh?

Tiếng rên êm bắt.

Nhâm chợt dạ ngồi xuống. Anh ta sợ Ba Lành còn mang trong mình một quả lựu đạn nữa. Chợt có tiếng phều phào của Ba Lành:

– Thăng Nhâm... đó hả?

Nhâm không nghĩ ngợi, xông lên, quờ quạng tìm Ba Lành.

Anh ta vừa đụng vào người Ba Lành thì rùng mình ngang vì bàn tay của mình lớp nhộp ướt. Ba Lành rên rỉ:

– Mau đem tui... dìa..

Nhâm hỏi quỳnh:

– Có nặng không anh?

Ba Lành ú ớ đáp:

– Ra máu... tứ tung... chắc chết...

Nhâm ngập ngừng:

– Xin lỗi anh... Anh.. bỏ qua... Tôi xin hứa...

Ba Lành còn rán cười được. Và tiếng cười của anh ta lạnh lẽo vang lên khiến cho Nhâm đổ mồ hôi hột mặc dầu sương khuya xuống nặng hột. Rồi có tiếng của Ba Lành dứt đoạn:

– Khỏi lo... Tui hông nói...

Nhâm cúi sát mặt anh ta:

– Anh nói sao? Anh bỏ qua cho tôi lần này nhen anh Ba. Đừng làm tùm lum lên rồi hai ba gia đình tan nát... Tôi sẽ chịu tiền thuốc...

Có tiếng Ba Lành rên khẽ rồi nín bật. Nhâm tưởng đâu anh ta tắt thở nên vội đưa tay lên sờ ngực anh ta... Chỗ nào cũng ướt đẫm máu... Nhưng tim của Ba Lành vẫn còn đập nhẹ...

Nhâm vội đứng lên định bỏ chạy trốn, nhưng rồi không đành tâm. Anh ta chợt nhớ đến quần áo của mình và Thắm nên hối hả cúi xuống quơ tay tìm.

Anh ta lật đặt mặc quần áo của mình rồi cuộn tròn quần áo của Thắm lại, lợi

tuốt ra giữa ruộng nhận luôn xuống đất bùn.

Vừa lúc ấy có có ánh đuốc cháy bập bùng nổi lên sáng rực một góc vườn. Và chỉ một thoáng sau, bọn người ở trong xóm đã tuôn ra đầy đồng.

Nhâm thở dài lúi thủi leo lên gò nơi chỗ Ba Lành nằm, rồi đưa tay lên miệng làm loa để hú bọn người cầm đuốc.

Độ hai phút sau, đoàn người này đã đi tới. Qua ánh đuốc chớp chờn, Nhâm thấy rõ những mũi kiếm, chĩa sáng dới cùng đầu gậy gộc nhấp nhô.

Nhâm tự hỏi là mình đã dại dột ở lại. Nếu bọn người kia biết rõ chuyện trai gái này thì thế nào anh ta cũng lãnh đủ.

Nhâm vừa lo vừa buồn nhìn xuống chỗ Ba Lành nằm...

Nhâm bắt buộc phải lên tiếng:

– Ở đây nè mấy anh em ơi!

Bọn người kia đồ xô lại.

Nhâm lại lên tiếng, cốt để dò phóng tình hình:

– Anh Ba Lành... ảnh bị lựu đạn.

Một anh đoàn trưởng sấn tới, nâng cao đuốc lên, kêu trời:

– Thằng Ba hả? Ý trời ơi, sao nó để như vậy?

Nhâm làm tỉnh:

– Tôi cũng chẳng rõ... Tôi đi về thăm nhà...

Anh đoàn trưởng vội gọi anh phụ trách về y tế lại:

– Anh coi thương tích nó ra thế nào.
Sao tui thấy máu me tùm lum vậy?

Anh “y tế” xách cái túi đồ nghề bước lại ngồi thụp xuống bên cạnh Ba Lành, trong lúc mấy bó đuốc đồng loạt giơ cao lên để soi sáng chỗ nạn nhân nằm.

Anh “y tế” đâm quính ngang và nhả nhó ngược lên bảo anh đoàn trưởng:

– Sao tui thấy nát bét hết trơn.

– Đâu anh kêu nó coi?

Anh “y tế” đưa tay lật nhẹ mặt Ba Lành lên và suýt buông tuột ra:

– Ý trời, mặt mày anh cũng bấy nhậ nữa! Cái điệu này chắc anh sống không nổi đâu!

Dưới ánh đuốc sáng trưng; Ba Lành chỉ còn thở thoi thóp. Anh “y tế” quính

quíu moi mấy cuộn băng ra và lúng túng chẳng biết nên băng vào chỗ nào.

Anh đoàn trưởng găt om lên:

– Mau đi cha nội! Nó ra máu có vòi đó mà anh ở đó ngó!

Anh “y tế” cũng thêm cuống:

– Chỗ nào cũng bị thương hết thì tui biết băng ở đâu có đủ mà quẩn?

Anh đoàn trưởng chắc lưỡi:

– Thì coi chỗ nào nặng nhứt... Ở mặt đó! Ý cha, coi bộ nó... bị thương luôn hết hai con mắt sao mà! Và ở dưới bụng nữa! Anh coi nó bị đổ ruột gì không? Anh “y tế” lụp chụp nghe theo lời chỉ dẫn của anh đoàn trưởng và đến khi anh ta mở dây lưng quần Ba Lành ra, anh ta ú ở kêu lên:

– Bụng ảnh chỉ bị rách sơ sơ thôi nhưng... coi bộ bút bộ đồ lòng rồi.

Anh đoàn trưởng quát:

– Băng cho nó mau đi, ở đó giỡn!

Anh “y tế» cầu nhàu:

– Giỡn gì nổi mà giỡn!

... Sau khi băng bó qua loa, anh đoàn trưởng liền hối thúc anh em khiêng Ba Lành về trụ sở để lấy tam bản bốn chèo đưa anh ta lên bệnh viện quận luôn.

Nhâm nhận thấy không có ai đá động gì đến chuyện gái trai mèu chuột gì hết nên cũng hơi yên tâm. Anh ta bước lại gần anh đoàn trưởng gợi chuyện:

– Không biết ảnh sống nổi không hả anh?

Anh đoàn trưởng nhún vai:

– Thì anh thấy đó! Hồng biết sao mà nó vô trong này và để lựu đạn nổ như vậy! Cái điệu này tui chắc nó qua không khỏi và nếu gặp nước xuôi lên quận được mau chóng thì may ra còn cứu nó được. Ở trên có y sĩ thiệt cùng mọi thứ cần thiết chớ ở dưới mình, anh “y tế” anh chỉ xài thứ thuốc cầm máu... lô can. Nhưng dầu sao cũng đỡ đỡ... vì thuốc cầm máu gia truyền này cũng hay lắm. Tui thấy máu hết tuôn có vòi nữa và chỉ còn rịn chảy chút đỉnh...

Nhâm lại hỏi:

– Nhưng anh Ba liệu có chịu đựng được lâu không? Cũng may là mấy anh ra liền chớ hồi nãy tôi. quỳnh quá... Mới có nghe tiếng nổ tôi tưởng đâu Tây u gì vô...

Anh đoàn trưởng vừa đi vừa nói:

– Thì tội này ở ngoài cũng vậy. Nhưng sau thấy êm rơ và có một anh em cho biết là có thấy Ba Lành thả vô miệt này... Nó có mang lựu đạn nữa.

Nhâm đi song đôi với anh đoàn trưởng và hỏi:

– Liệu chạy chữa cho ảnh kịp không anh?

– Chắc không đến nỗi nào. Nhưng nó có sống thì... e mang tật..... lựu đạn nổ như vậy không chết là may lắm... Phải gặp thứ của Ăng-lê hay của Tây thì chắc mình ra lấy đệm hốt thây của nó từng miếng rồi (anh ta chắc lười than thở)... Hồng biết nó đi đâu giờ này lang bang giữa đồng để cho lựu đạn nổ bất tử như vậy! À cậu đi đâu mà gặp nó bị nạn như vậy?

Nhâm giật mình:

– Tôi... đi về thăm nhà... Tôi vừa đi ngang gần tới đây thì nghe có tiếng nổ lớn quá cỡ. Ban đầu tôi sợ quá vọt đại xuống ruộng nhưng sau đó nghe tiếng rên la nên tôi bò lên và gặp Ba Lành. Cũng may là mấy anh ra liền chớ hông thôi tôi cũng không biết cứu anh ra làm sao.

Anh đoàn trưởng gượng cười, thú nhận:

– Ủ, ở dưới mình mới nghe nổ lần đầu nên ai cũng quỳnh hết...

Nhâm hỏi nhóng:

– Không biết vợ con anh ta đã hay gì chưa?

Anh đoàn trưởng thở dài:

– Để lát nữa tôi ghé cho gia đình nó hay. Tội nghiệp, con vợ của nó lại có bầu... Thằng kỹ lưỡng lắm mà sao hôm nay nó lại để sơ sẩy như vậy!

Nhâm chết điếng trong lòng vì hồi hận mà cũng vì lo sợ. Anh ta ấp úng hỏi thêm

– Theo ý anh thì tại sao mà anh để sơ sẩy như vậy?

– Chắc nó chạy vấp té, hay nhảy nhót gì đó nên để sót văng quả lựu đạn ra...

Nói nào ngay thứ lựu đạn lô-can đó nó hay sanh chứng bất tử lắm. Tôi nghe nói ở mấy nơi khác, dân xài thứ lựu đạn mắc toi này hay bị tổ trác lắm, khi cần liệng nó, chẳng hạn như thấy hai ba thằng Tây đi ngờ ngờ đó, có cha nội móc ra liệng, nó lại nằm chình ình ra đó để

cho mấy thằng Tây quơ súng quạt trở lại chạy thấy mụ nội. Rồi nhiều khi thấy lựu đạn bị thúi như vậy, mấy chả lượm liêng chơi thì nó lại nổ mới thấy mẹ người ta chớ!

Nhâm hỏi tới:

– Tôi tưởng nó có chốt an toàn chớ?

Anh đoàn trưởng làm mặt rành:

– Ồi thôi, thứ chốt mắc toi đó nó muốn sút lúc nào thì nó sút nhứt là mấy cha nội hay giắt nơi dây nịt. Mà dầu hồng bị sút chốt nhưng nhiều khi rút tức nó cũng nổ ngon lành như thường... Chắc thằng Ba nó bị trường hợp này...

Nhâm thấy đỡ lo đôi chút. Ít ra cũng trong lúc này.

Anh đoàn trưởng chợt quay lại anh ta:

– Sao quần áo của cậu lại dính máu tùm lum vậy?

Nhâm đã nghĩ sẵn câu trả lời:

– À, tôi chạy lại ôm đỡ ảnh lên nên máu dính qua.

– Bây giờ cậu không về Thắm vợ con nữa sao?

Nhâm lắc đầu:

– Thôi tôi về nhà lớn tắm rửa thay quần áo và nghe ngóng coi Ba Lánh nặng nhẹ, đỡ hay nguy thêm gì.. Anh ta trước có giúp việc trong nhà.

– Ủ. Con vợ của nó cũng vậy... Cậu có đi theo tui để báo tin cho con vợ nó biết không?

Nhâm ngập ngừng:

– Ờ... tiện đường tôi ghé lại đó cũng được.

*

... Thắm cùng với bà mẹ chồng chạy ừa ra khi đoàn người khiêng Ba Lành đi trở tới.

Anh đoàn trưởng vội xông tới cản lại:

– Bác với cô hay gì chưa?

Thắm liếc chừng Nhâm và làm bộ ngơ ngác hỏi:

– Chuyện gì vậy? Bộ vụ nổ đó hả? Ai bị thương đó?

Anh đoàn trưởng hạ lệnh cho anh em tiếp tục khiêng Ba Lành đi rút, đoạn

quay qua phía Thắm, ngáp ngừng:

– Bộ thằng Ba nó không có dìa đây sao?

Thắm lắc đầu:

– Dạ không... bộ ảnh có sao?

Mẹ Ba Lành xông tới:

– Bộ nổ là... thằng Ba hả chú em?

Anh đoàn trưởng ấp ứng:

– Dạ... phải. Nhưng không sao...

Bà mẹ khóc rống lên và định chạy theo đám người khiêng Ba Lành vừa đi khuất. Anh đoàn trưởng vội cản lại:

– Xin bác bình tĩnh. Hổng đến nỗi nào đâu bác à.

Thắm đưa mắt nhìn Nhâm, vẻ trách

móc, khiến Nhâm vội quay mặt đi trong lúc bà mẹ Ba Lành sụt sùi khóc kể:

– Chắc banh ruột banh gan nó chờ còn gì nữa. Mấy người muốn giấu tui chớ lựu đạn nổ mà ít ỏi gì! Mấy người để cho tui lãnh xác nó...

Anh đoàn trưởng nhăn nhó kêu bảo Nhâm:

– Thôi cậu chịu khó ở đây... “ủy lạo” bả để tui rột dĩa ngoài đốc thúc anh em lo cho Ba Lành. Tui ở đây bà già bả dám chửi lây tới nữa,

Dứt lời anh ta hối hả chạy đi.

Nhâm bắt buộc phải tiến đến dìu mẹ Ba Lành vào nhà:

– Không sao đâu bác à. Cháu có xem qua thương tích của anh. Bây giờ anh em

chở ảnh lên y tế quận để nhờ y sĩ mức mảnh lựu đạn ra là khỏi... Cũng may là thứ lựu đạn lô-can nên không mạnh chớ thứ của Tây thì ảnh đâu còn sống nổi!

Bà già bù lu bù loa:

– Miễn nó sống là được. Dui què mề sứt gì tui cũng chịu hết

Thấm nghe câu ấy, mũi lòng khóc òa lên và bỏ chạy tuốt vô nhà.

Nhâm thừa dịp hỏi nhóng bà già:

– Chắc bác mới hay đây...

Bà già gật đầu:

– Phải đó cậu. Hồng biết sao đêm này qua ngủ mê quá... Tới chừng con vợ thằng Ba nó hốt hãi kêu qua là có tiếng nổ qua mới hay... kể thấy đèn đuốc sáng trưng trong đồng. Qua cũng không dè

là thằng Ba. Tới chừng chú đoàn trưởng chú hỏi qua mới hồ nghi... Khổ quá, tánh thằng Ba nó kỹ lưỡng lắm mà hồng hiệu sao hôm nay nó lại... để rủi ro như vậy... Cậu có nghe nói nó đi đâu miệt đó không?

Nhâm gượng đáp:

– Dạ không.... Thôi bác nằm nghỉ để cháu cũng tuốt về ngoài xem sao. Ý cha lóng rày hết còn xăng chó hồng thôi cháu lấy tam bản máy đưa ảnh đi lên quận thì đỡ lắm.

Bà già không giấu vẻ cảm động:

– Cậu rán lo giùm nó. Bề gì nó cũng là kẻ ăn người ở cũ trong nhà của ông bà hội đồng. Con vợ nó cũng vậy... Tội nghiệp, con vợ nó mang bầu mà gặp cảnh này...

– Bác yên tâm. Để cháu lo mọi thứ cho anh... Và nếu có tổn hao gì cháu cũng xin bao hết. Bác nói với vợ của anh Ba như vậy... Thôi cháu đi về ngoài nghen bác!

– Ở cậu nhớ coi chừng coi đồi nó giùm. Khổ quá, tí nó chắc chưa hay...

Nhâm vội nói:

– Bác để sáng cho bác trai hay cũng được. Chộn rộn bây giờ thêm rối chớ chẳng ích gì... Bác cũng liệu... khuyên bảo vợ của anh Ba... Cháu đi đây...

Nhâm hối hả bỏ đi như chạy trốn...

✱

Viên y sĩ quận là người quen biết của ông hội đồng. Bởi vậy khi Nhâm lên

tới nơi ông ta niềm nở đón tiếp và có vẻ khâm phục sự sốt sắng âu lo của Nhâm đối với nạn nhor.

Nhâm phải kiếm cách giải thích cho xuôi:

– Ảnh là người giúp việc cũ của ba má tôi đó ông à. Tội nghiệp, ảnh bị tai nạn như vậy tôi cũng lo quá.

Cố nhiên là Nhâm lo thật: lo vì hối hận mà cũng vì sợ Ba Lành tỉnh lại sẽ nói tung hết mọi việc...

Viên y sĩ vốn là một cựu viên chức hồi thời Pháp nên không mấy... ưa chuyện kháng chiến đầy những bất trắc như thế này. Ông chắc lưỡi bảo Nhâm:

– Mấy cha nội này ầu lắm. Tự hôm nay, Tây u gì chưa tới mà thứ tai nạn như vậy xảy ra hà rầm.

Nhâm hỏi dò:

– Dạ ông nhắm ảnh có sao không?

Viên y sĩ cười đáp:

– Chết thì không chết nhưng... hư ráo hết.

– Ông cho phép tôi thăm ảnh...

Viên y sĩ ngần ngừ:

– Anh ta còn mệt lắm. Tôi để cậu ngó sơ qua thì được.

– Dạ cảm ơn ông. Dạ bị.., nhà ảnh đơn chiếc nên tôi lãnh phần chăm lo cho ảnh. Dạ nếu có tổn hao chi chút đành xin ông cho biết...

Viên y sĩ nắm lấy vai Nhâm:

– Chỗ tôi với ông hội đồng thì sao cũng được mà. Đây, mời cậu theo tôi.

Đến trước buồng riêng dành cho các bệnh nhân nhứt hạng trước đây, viên y sĩ khẽ mở cửa và thấp giọng bảo Nhâm:

– Cậu nhìn sơ qua chớ không nên nói chuyện. Anh ta còn mê man...

Nhâm kêu khẽ:

– Sao băng bó tùm lum vậy ông?

Viên y sĩ mỉm cười:

– Thì còn có chỗ nào y nguyên đâu. May mà mảnh lựu đạn không phạm vào chỗ nghiêm trọng. Thứ lô-can chắc?

Nhâm khẽ gật đầu.

Viên y sĩ có vẻ hể hả:

– Đồ lô-can thì mười thứ như một. Đó cũng là cái may!

Nhâm lại hỏi:

– Sao mặt mày của anh cũng băng
bít hết vậy?

Viên y sĩ nhún vai:

– Mắt anh ta có lẽ đui hết.

– Ý trời! Hồng có cách gì...

– Cách gì nữa một khi mảnh nó ghim
vô đó hai ba miếng? Mặt mày của anh ta
cũng bầm vập hết. Mất trọn một lỗ tai,
bút luôn hàm răng trên...

– Ý trời! Vậy mà không chết sao!

– May ngực bụng chỉ bị mảnh lều
xiên xẹo lung tung chớ không ăn sâu. Tôi
phải mất rất nhiều thì giờ để gấp ra... Hai
bàn tay đi bút đi mấy ngón... À còn cái
này mới ngặt cho anh ta nữa!

– Chi đó ông?

Viên y sĩ hỏi lại:

– Anh ta đã có vợ rồi phải hông?

– Dạ phải, sao đó ông?

Viên y sĩ mỉm cười:

– Vậy thì khổ cho anh ta và khổ cho vợ anh ta rồi!

– Sao vậy ông?

Viên y sĩ nín tay Nhâm:

– Cậu không thấy hạ bộ của anh ta cũng bằng bó đó sao?

Nhâm nhú mày:

– Dạ..., sao đó ông?

Viên y sĩ lòi Nhâm đi:

– Thì... bộ đồ lòng của anh ta... cũng lặc lìa, lặc lòi. Tôi bắt buộc phải cắt bỏ đi

chớ không có cách gì thắp liền lại được.

Nhâm trợn mắt:

– Dạ.... xin ông nói cho rõ.... Bộ đồ lòng là phèo ruột...

Viên y sĩ chắc lưỡi:

– Trời, cậu chậm hiểu quá! Tức là cái cẳng giữa đó!

Nhâm đứng khựng lại:

– Ông muốn nói là bộ phận sanh dục của anh ta?

– Chớ còn gì nữa!

– Trời, rồi làm sao đây?

Viên y sĩ ngơ ngác:

– Làm sao gì cậu?

Nhâm ấp úng, phát một cử chỉ băng quơ:

– Thì... anh ta kể không như người thường nữa à?

– Vậy chớ sao? Sống là may rồi. Phải chùn mảnh đó mà đi trịch lên một chút là anh ta hết sống.

Nhâm đâm ra lập cập ngang:

– Nói vậy anh. chịu vậy suốt đời phải không ông?

Viên y sĩ chưng hửng vì câu hỏi ngớ ngẩn ấy của Nhâm:

– Coi, cậu dư biết là y học chịu thua trong trường hợp này nhứt là mình đang ở trong hoàn cảnh thiếu thốn mọi thứ nữa... Anh ta sống sót được cũng gần như là do một phép mầu rồi.

Nhâm vẫn chưa hết sửng sốt:

– Như vậy ảnh hết mong có con có cái gì nữa?

Viên y sĩ to tiếng:

– Cái đó thì hẳn nhiên rồi!

Nhâm thở dài:

– Như vậy thì có khác gì một sanh vật bị thiếu!

Viên y sĩ lắc đầu, rồi cười mỉm:

– Có chỗ khác chớ! Và điều này mới ngặt cho anh ta.. Anh ta chỉ thiếu... cái đó thôi, chớ ngoài ra, anh ta cũng như cậu, cũng như mọi người lành mạnh khác, nghĩa là vẫn biết ham muốn nhưng không rọ rạy gì được.

Nhâm than thở:

– Tội nghiệp! Anh ta hiền quá mà!

Viên y sĩ không sao hiểu được ẩn ý của câu than thở ấy nên nhún vai, tìm một cách giải thích... không khoa học chút nào hết:

– Có lẽ kiếp trước anh ta cũng là một tay ghê gớm, một tay phá hoại bao nhiêu đàn bà con gái nên bây giờ ông trời mới trả quả cho anh ta như vậy!

Nhâm rùng mình nghe câu ấy và vội nói lảng ra:

– Xin cảm ơn ông, để tôi chạy lại chợ mua cho anh một vài thứ cần dùng...

✱

... Nhâm phải chờ đến chiều để vào nhà thương gặp mặt Ba Lành. Viên y sĩ tươi cười vỗ vai Nhâm, ngợi khen:

– Thiệt không ai ăn ở hết lòng với kẻ ăn người làm như cậu, nhứt là thời buổi này tụi nó tính đập đuôi đập cẳng nhảy lên làm cha không!

Nhâm đẩy đưa cho xuôi:

– Dạ bây giờ ảnh bị tai nạn như vậy thì mình phải lo... nhà ảnh không có ai hết... Dạ, ảnh hồi tỉnh chưa ông?

Viên y sĩ dắt Nhâm đi:

– Khá rồi. Nhờ anh ta có sức và tiếp máu cũng đầy đủ. Cũng may là giặc giã chưa tới vùng này nên anh ta mới được săn sóc một cách châu đáo. Mai mốt có đánh nhau... tôi chắc bê bối dữ đạ!

Đến trước cửa phòng bệnh, ông ta căn dặn Nhâm thêm:

– Cậu nói chuyện ít với anh ta

thôi. Dầu sao anh ta cũng còn yếu lắm.
Năm phút là cùng.

Nhâm lí nhí vài lời cảm ơn đoạn rón rén bước vô phòng.

Vẫn như lần đầu, lòng Nhâm thắt lại trước thân thể băng kín mít của Ba Lành, Anh ta nằm bất động. như một thứ “mô-mi» tìm được trong một ngôi cổ mộ Ai Cập...

Nhâm bước đến bên cạnh giường mà Ba Lành vẫn nằm trơ ra đó... Nhâm rụt rè lên tiếng:

– Anh Ba... anh đỡ chưa anh?

Khối vải băng khẽ lay động rồi một giọng nói đờ đờ âm u vang ra .

– Ai... đó?

Nhâm lập cập đáp:

– Tôi, Nhâm đây.

Ba Lành à một tiếng rồi nằm im.

Nhâm chống tay lên giường:

– Anh thấy trong mình ra sao?

– Đỡ...

Nhâm ấp úng:

– Anh. có gặp ai khác chưa?

Đồng băng đầu Ba Lành khẽ lắc.

Nhâm than thở bâng quơ:

– Không biết mấy ảnh có hay gì không?

Ba Lành dứt dặt đáp:

– Hay sao được.

Nhâm cúi xuống mặt anh ta:

– Bộ anh chưa nói gì hết sao?

Ba Lành phều phào:

– Nói gì?

Nhâm lúng túng:

– Thì về cái vụ... đó.

Có tiếng cười khẽ:

– Không,

Nhâm ngớ ngẩn hỏi lại:

– Sao lạ vậy? Chắc anh chưa gặp ai?

– Gặp cũng vậy,

– Nghĩa là anh... bỏ qua cho tôi.

Ba Lành nửa như mỉm cười, nửa như rên:

– Để tui tính sau...

– Anh... nói sao?

– Tui không nói... cho ai biết đâu...
đừng sợ. Tui không muốn để ai chê cười...

Nhâm mừng rơn, lập cả lập cập lên
tiếng:

– Cám ơn anh. Thiệt tôi không dè...
Thiệt tôi ân hận chuyện vừa rồi lắm. Tôi
mới lỗ một lần...

Có tiếng ú ở cửa Ba Lành:

– Chắc hơn...

Nhâm khựng lại, chăm chú nhìn vào
đồng vải bang. Anh ta rất đổi thắc mắc
vì không có cách nào đoán được vẻ mặt
của Ba Lành.

Anh đành hỏi nhóng chừng:

– Tôi nói thiệt chứ còn giấu giếm anh

làm gì nữa một khi anh đã rõ hết... Đâu có hơn.

Tiếng nói từ đồng vải băng lại vang ra:

– Hơn... Dầu cù là...

Nhâm ân cần hỏi:

– Anh cần dầu cù là hả? Mà anh như vậy thì còn sức ở đâu...

Giọng của Ba Lành rướn lên:

– Hồng..... mùi dầu cù là của cậu...

– Bộ anh chịu mùi đó hả? Chắc để...

– Hồng... mùi dầu cù là trên mình con vợ tui...

Nhâm chột hiểu, chết đứng trong một giây rồi mới ngượng nghịu lên tiếng:

– Té ra vậy... Hèn chỉ anh mới vô bắt được...

– Ủ...

Nhâm nhăn mặt:

– Nhưng sao anh lại tự tử chỉ cho ra nông nổi? Tôi biết quấy lắm chứ phải không sao!

Ba Lành nín thính.

Nhâm sờ nhẹ vào cánh tay anh ta, giọng khẩn cầu:

– Thôi dẫu sao cũng lỡ hết rồi. Tôi xin anh nghĩ lại. Từ nay tôi sẽ châu toàn cho gia đình anh. Bây giờ anh có làm tùm lum lên thì cũng chẳng cứu vãn gì được mà khổ lây cho nhiều người.

– Ủ mà...

– Anh bỏ qua hết?

– Ừ...

– Thiệt vậy sao anh?

Nhâm ngồi hẳn lên giường bệnh:

– Thiệt tôi không biết nói sao...

... Viên y sĩ xô hé cửa, thò đầu vào:

– Lâu quá rồi cậu! Để cho anh ta nghỉ...

Nhâm đứng lên, bịn rịn nhìn lại Ba Lành:

– Thôi tôi về ghen anh. Anh cứ lo tỉnh dưỡng... Anh có cần gì không? Tôi có mua cho anh một vài thứ lặt vặt.

Giọng đơ đờ của Ba Lành như rần hẳn lại:

– Khởi...

– Anh có... nhả gì về dưới không?

– Không...

Nhâm cúi thủi bước ra khỏi phòng. Lần đầu tiên anh ta cảm thấy mình hoàn toàn nhỏ bé, hoàn toàn lép vế trước Ba Lành. Tưởng đâu anh ta âu lo cho tình trạng của nạn nhân, viên y sĩ ân cần an ủi:

– Không sao đâu mà cậu. Anh ta chỉ tàn tật vậy thôi chứ sống nhả cậu à. Anh ta coi vậy mà mạnh sức lắm. Tôi không nghe anh ta rên rĩ bao giờ.

Nhâm chỉ biết cười gượng và lí nhí vài lời cảm ơn viên y sĩ trước khi từ biệt ông ta ra về.

✱

... Nghe tin nhà thương quận chuẩn bị tản cư, Nhâm lật đặt lên Thảm Ba Lành.

Hôm nay, Ba Lành đã khá nhiều và có thể lần đi chút đỉnh được. Vải băng trên người anh ta cũng đã tháo bỏ bớt.

Nhâm bước vô buồng, lên tiếng:

– Đỡ nhiều chưa anh Ba?

Ba Lành đang lò mò lần theo thành giường để tập cử động cho đỡ cuồng chân, quay mặt lại liền:

– Cậu Ba đó hả?

Nhâm khựng lại khi thấy rõ hai trũng sâu trên đôi mắt của Ba Lành mặc dầu anh ta thừa rõ thế nào Ba Lành cũng bị mù.

Ba Lành nhắc hỏi:

– Cậu Ba hả?

Nhâm luống cuống đáp:

– Tôi đây... Hôm nay coi bộ anh khá nhiều.

Nụ cười héo hắt của Ba Lành càng thêm có vẻ quái dị với chiếc môi trên sứt, với hàm răng gãy và giọng nói của anh ta khác lạ hẳn đi.

– Ờ.... khá nhiều. Ngồi chơi cậu. Con vợ tui cũng mới dìa...

Nhâm giật mình:

– Vậy hả?

– Ủ. Ngồi chơi cậu...

Nhâm không để ý đến giọng nói khá xấc xược của Ba Lành và hỏi lảng ra:

– Sao, anh có tính tản cư theo nhà thương không?

Ba Lành khó nhọc nhích người để ngồi lên giường Nhâm vội chạy lại đỡ nhưng Ba Lành khẽ hất anh ta ra và cười nói:

– Tui ngồi được mà cậu.

Nhâm xán lén nhích ra nhưng không đành tâm bỏ đi và xớ rớ một bên Ba Lành sẵn sàng nâng anh ta lên nếu anh trật tay. Ba Lành ì ạch leo lên giường và không giấu vẻ hể hả một khi đã ngồi yên trên nệm.

Anh ta nhú mày ngóng, đoạn lên tiếng hỏi Nhâm:

– Cậu lên đây chi vậy?

Nhâm niêm nở đáp:

– Thì lâu lâu lên Thăm anh, với lại nghe tin nhà thương tản cư.

Ba Lành ngắt lời anh ta:

– Tui cũng tính dìa đây.

– Ủa, sao không rán theo họ cho thiệt mạnh.

Đôi trông mắt không còn càng làm cho nét mặt của Ba Lành thêm vẻ lạnh lùng:

– Tui mạnh rồi mà. Ở đây bức mình bức mẩy lắm. Ở lát nữa cậu cho tui quá giang về dưới ghen?

Cho rằng Ba Lành muốn hỏi mắc hỏi mớ gì mình, Nhâm nhóng thử một câu:

– Sao hồi nãy anh không theo... vợ anh...

Ba Lành trả lời một cách suông sẻ:

– Hồi nãy không có quan thầy ở nhà. Nay tiện cậu lên đây, tui nhờ cậu nói với ông luôn. (ngừng một giây, ánh ta hỏi ngay). Được chứ cậu?

Nhâm có vẻ khó chịu. Anh ta liếc chùng Ba Lành và mới nhớ trực ra sự đui mù của người đối diện mình. Anh ta yên tâm nhún vai:

– Cũng được.

– Sao có gì phiền cậu không?

Nhâm vội đáp:

– Đâu có. Ăn thua anh chứ tôi thì lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ anh.

– Phiền cậu quá há!

Nhâm cúi mặt ấp úng:

– Chút đỉnh mà anh. Với lại... tôi cũng có lỗi với anh...

Ba Lành cười lớn:

– Đẹp chuyện đó đi. Tui không muốn cậu nhắc tới nữa.

Nhâm ngập ngừng:

– Tôi biết anh rộng lượng... Nhưng một khi về dưới..

– Không có gì khác đâu mà. Tui đã nói như vậy năm lần bảy lượt.

Nhâm ngập ngừng:

– Cám ơn anh. Nhưng chắc về dưới, anh buồn làm. Bây giờ anh như vậy...

Ba Lành hất mặt như để ngó lơ lên trần nhà cố gắng nói cứng nhưng giọng không khỏi pha đôi chút ngậm ngùi:

– Rồi nó quen đi chớ.

Nhâm than thở đẩy đưa:

– Mai chiều giặc già tới nữa mà anh như vậy thì.. khổ quá!

Ba Lành cười nói như không:

– Ồi ăn thua gì! Tụi như vậy thì Tây tà gì vô cũng khỏi chạy đi đâu hết. Càng khỏe. Mà tụi nó dệnh cho một phát thì càng mừng.

Nhâm nói không suy nghĩ:

– Còn vợ con.

Tiếng cười khan của Ba Lành làm cho Nhâm nín bật. Anh ta biết mình đã lỡ lời.

Đôi mắt sâu trũng của Ba Lành hướng thẳng về hướng anh ta:

– Cậu nói móc lò tui sao chứ? Vợ con khỉ gì! Cái đó, cậu hiểu nhiều hơn tui.

Nhâm gượng gạo phân trần:

– Không phải tui muốn tự bào chữa nhưng thật tình thì chỉ mới có lần đầu. Mà cũng chưa có gì hết, kể anh vô...

Ba Lành cười lạt:

– Tui mới đui đây mà! Mấy người chạy bỏ quần áo lại... mà còn nói không có gì hết? Rồi lần sức dầu cù là nữa chi? Đâu cậu làm ơn cắt nghĩa cho tui nghe coi?

Tự nhiên Nhâm cúi gằm mặt xuống như không chịu đựng nổi đôi mắt của Ba Lành dù rằng đôi mắt ấy không còn nhìn soi mói một ai được nữa.

Ba Lành thở dài nghe rõ mồn một, giọng lảng dụi hẩn lại:

– Mà thôi, tui cũng chẳng muốn nhắc lại làm gì nữa. Bề gì cũng êm hết rồi...

Nhâm ngược lên:

– Anh như vậy...

Ba Lành ngoác miệng cười, nửa ngậy ngô, nửa độ lượng:

– Thì kể cũng như êm luôn chớ còn gì nữa!

Vừa lúc đồ viên y sĩ xô cửa bước vô buồng, bô bô chào hỏi Nhâm:

– Mới lên cậu!

Nhâm chưa kịp nói gì thì Ba Lành đã lên tiếng trước:

– Dạ xin quan thầy cho tui dì.

Viên y sĩ cười quay qua phân bua với Nhâm:

– Anh ta đòi về hoài đó cậu! Kể ra thì về cũng được. Tụi tôi lại sắp phải dọn nhà thương đi.

Nhâm buộc lòng phải hưởng ứng theo:

– Ảnh có nhờ tôi nói với ông cho ảnh về và sẵn có tam bản của tôi...

Viên y sĩ gật đầu liền:

– Được. Cậu đưa anh ta về thì tôi càng yên tâm. Hiện nay, kể như anh ta được mạnh và lành các vết thương đến chín phần mười. Về nhà chỉ cần gìn giữ sạch sẽ và tắm bổ thêm là như thường.

Hai tiếng “như thường” nói bằng một giọng rồn rảng rất “vô tư” của viên y sĩ làm cho Nhâm đâm ra ngượng nghịu ngang.

Anh ta lắp bắp nói mấy lời cảm ơn cùng hỏi Thẩm viên y sĩ thêm về cách thức săn sóc Ba Lành đoạn phụ giúp anh ta thu dọn đồ đạc mang về nhà.

Sau đó, Ba Lành bám vào một bên vai anh ta để anh ta dẫn xuống tam bản, và anh ta đâm ra khó chịu khi nghĩ rằng một khi về tới nơi, anh ta lại phải “hộ tống” Ba Lành lên đến tận nhà.

✱

Chiếc tam bản vừa cặp bến là Nhâm quay qua vỗ nhẹ vai Ba Lành, ân cần dặn dò:

– Anh chịu khó ngồi đây một chút để tôi chạy lên cho... hai bác trên nhà hay nghen!

Ba Lành quơ tay chụp áo anh ta giữ lại:

– Mất công lắm cậu. Cậu đưa tui lên luôn không được sao? Hay là cậu ngại ngùng điều gì! Tui đã nói rằng mình nên bỏ qua hết.

Nhâm rụt rè nhìn lại anh ta, chống chế một cách vụng về:

– Không... tôi muốn cho hai bác hay để hai bác mừng.

Ba Lành cười đáp:

– Thì mừng trễ một chút cũng chẳng sao. Cậu cứ bình tĩnh như thường. Đâu phải tui đợi lúc này mới lôi chuyện cũ ra kể vạch cậu? Mọi việc gì cũng nguội tanh nguội ơ hết rồi. Bể gì tui cũng đui mù và thân thể thì theo bấy... Nói ra đây luôn để cậu đừng cười.. Chuyện vợ con đối

với tui bây giờ, tui coi cũng như không.
Tui nói đó để cậu được yên lòng.

Nhâm trợn mắt ngó thẳng vào gương mặt méo mó sứt mẻ của Ba Lành để cố tìm ra một nét khả dĩ biểu lộ được tâm trạng thật của anh ta khi anh ta vừa thốt ra câu đó.

Gương mặt ấy không cho Nhâm biết gì hơn ngoại trừ chiếc môi sứt của Ba Lành hơi nhếch lên một chút. Nhâm tự hỏi chẳng biết anh ta đang cười mỉa hay là thương tật vốn làm cho nét môi của anh ta có một vẻ cố hữu như thế.

Sự im lặng kéo dài của Nhâm làm cho Ba Lành đoán chừng được phần nào tâm trạng của kẻ đối diện mình, và kiên nhẫn nhắc lại ý của mình:

– Tui nói thiệt mà cậu. Kể ra thì tréo

ngoe một chút chớ từ đây, tui với cậu là thân nhau nhứt đó!

Nhâm cười gượng:

– Bộ anh tính nói xóc óc tôi?

Ba Lành trả lời một cách ráo hoảnh:

– Không mà. Tụi mình không có chuyện gì giấu nhau hết, chuyện gì cũng rõ nhau hết và chuyện gì cũng rán giữ kín hết. Hồng phải vậy sao cậu?

Nhâm miễn cưỡng đáp:

– Thì như vậy rồi.

Ba Lành gật gù:

– Bởi vậy tui mới nói là cậu đừng thắc mắc chi hết. Vợ con đối với tui hết ăn thua gì rồi.

Giọng nói rất mực thản nhiên của

Ba Lành không khỏi làm cho Nhâm lấy làm lạ và vội hỏi:

– Bộ anh “đề” (bỏ) chỉ hả?

Ba Lành nhăn mặt:

– Coi, sao bây giờ cậu chậm hiểu và khờ quá vậy! Tui “đề” cổ thì hóa ra vụ mình muốn giấu nhem đây đồ bể lùm xùm lên sao! Cậu không nghe quan thầy nói tui bị thương gì khác sao? Tui bây giờ còn chắc ăn hơn mấy ông thầy sãi nữa đa cậu!

Nhâm phì cười vì những câu nói có vẻ khôi hài nhiều hơn là cự nự ấy của Ba Lành:

– À... vậy hả!

– Chứ sao cậu! Cậu tin tui chứ?

Nhâm liếc chừng anh ta và khi thấy

anh ta có vẻ hớn hở một cách ngây ngô, Nhâm mới vững tâm choàng tay lên vai Ba Lành:

– Anh nói thì tui phải tin. Nhưng vậy anh... phải chịu thiệt thòi nhiều quá. Anh còn trẻ, còn mạnh...

Ba Lành nhún vai, giọng chán chường hơn là chua xót:

– Cậu nghĩ coi tui bị một vố như vậy thì còn ham muốn gì nữa! (rồi như sợ bị hiểu lầm anh ta vội nói tiếp)... Hồng phải tui muốn trách gì cậu đâu. Có lẽ kiếp trước tui sao đó nên bây giờ ông trời mới trả quả như vậy.

Nhâm hỏi lảng ra:

– Để tôi đưa anh lên bờ nhen. Từ đây vô tới nhà anh cũng còn một đoạn đường nữa.

Ba Lành gật đầu:

– Ủ, cậu đưa gói đồ tui ôm cho.

Nhâm gạt ngang:

– Được mà anh. Anh lo nín chặt tôi và cẩn thận do bước lên cầu... Cầu này trơn tuột đa. Hay là... anh để tôi công anh lên bờ?

Ba Lành cương quyết từ chối:

– Cậu để tui tập cho quen lần.

Khi hai người đang dìu nhau lên gần tới bờ thì đã thấy tia má Ba Lành cùng Thẩm và một vài người lối xóm tất tả chạy đến. Có lẽ ai đã trông thấy Nhâm cho tam bản queo vào xẻo và có Ba Lành ngồi trơ vơ trên sạp không mui nên đã chạy về “phi báo”.

Ba Lành nghe tiếng chân người dồn

dập, nên khựng lại và hỏi nhỏ Nhâm:

– Ai đó vậy?

Có tiếng của má Ba Lành khóc òa lên:

– Trời ơi thằng Ba! Sao con đến nông nổi này hả trời!

Ba Lành cau có ngược mặt nhìn lên, to tiếng:

– Con sống nhằn đây chớ có sao đâu mà má khóc om sòm vậy! Má cũng có lên trên nhà thương thăm con rồi mà!

Bà mẹ vẫn bù lu bù loa:

– Nhưng bây giờ mấy dì mà như vậy...

Chợt thấy vẻ mặt cau có dễ sợ của Ba Lành, bà im bặt. Thăm vừa đỡ chồng đi

vừa liếc chừng Nhâm. Anh này bắt buộc phải đi lùi lại phía sau.

Vào đến nhà, Nhâm tiến lên cáo từ Ba Lành:

– Tôi xin kiêu nghen anh. Hôm khác sẽ vô Thăm anh.

Ba Lành cười nói bô bô như là một kẻ tri kỷ lâu ngày của Nhâm:

– Cám ơn cậu nghen cậu Ba. Hôm nào rảnh, cậu thả vô trong này chơi nghen cậu. Thiệt không có cậu phen này chắc tui hồng sống nổi quá!

Thăm cúi gằm mặt xuống trong lúc Nhâm ngượng ngịu gật đầu chào tía má Ba Lành.

Hai ông bà xúm xít quanh Nhâm, mỗi người một câu cảm tạ lòng tốt của

Nhâm trong lúc con trai mình lâm nạn.

Nhâm dà dặt cầm chũng và vội rút lui.

Vừa xuống tới bến, Nhâm chợt nghe có tiếng chân người chạy thình thịch ở phía sau. Anh ta quay lại và thấy Thắm vừa ngó chũng về hướng trên nhà vừa lúp xúp tiến về phía mình.

Nhâm cau có hỏi:

– Chạy đâu đó hả?

Thắm bước lại đứng khuất sau một đám tre tầm vông:

– Chạy kiếm anh chớ chạy đâu nữa!
Lại đây em hỏi Thắm chút coi.

Nhâm nhăn nhó:

– Chuyện mới rành rành đó em chưa
tởn sao? Thôi em lên trên đi.

Thấm vùng vắng ngoắc anh ta lại:

– Thì để em hỏi một chút coi.

Bắt buộc Nhâm phải bước lại:

– Hỏi cái gì nữa? Mau đi!

Thấm lừ mắt:

– Làm bộ hoài! Có chuyện cần người ta mới chạy xuống đây chớ bộ giỡn sao!

Nhâm ngó quanh, hồi thúc:

– Thì nói mau đi. Rủi ai trông thấy...

Thấm chặn lời anh ta:

– Hồng có ai đâu mà! Sao anh?

– Cái gì mà sao? Bộ muốn “sao” nữa hả?

Thấm chắc lưỡi:

– Anh này kỳ quá. Người ta lo thấy mồ đây nè! Vụ của tụi mình có êm không mà sao em thấy anh Ba với anh thân thiện nhau quá vậy?

Nhâm ngó xuống đất, thở ra:

– Thì bây giờ... thấy ảnh... bỏ qua hết đó, nhưng không biết trong bụng ảnh thì sao, anh cũng chẳng rõ.

– Vậy ảnh có ý phiên trách gì không?

Nhâm khẽ lắc đầu:

– Mấy kỳ đầu anh gặp ảnh thì ảnh cũng có gay gắt những lần sau này bộ ảnh sẵn lòng bỏ qua hết. Em không thấy ảnh như thường đó sao?

Thăm nhíu mày:

– Anh có biết vì sao ảnh thay đổi như vậy không? Chẳng lẽ mình làm như

vậy... mà ảnh bỏ qua một cách dễ dàng?

– Ban đầu anh cũng thắc mắc lắm. Nhưng dầu sao mình cũng thấy rõ là hồi nào tới giờ ảnh chưa xì ra một chút gì hết. Ai hỏi tới thì ảnh chỉ trả lời gọn là vì ảnh sơ sẩy để rớt lựu đạn vậy thôi.

– Vậy anh không có hỏi ảnh à?

– Còn em, có khi nào ảnh đá động xa gần vụ này không?

Thăm thở dài:

– Em cũng có hỏi mí mí và xin lỗi ảnh, nhưng mười lần như một, ảnh đều gạt phắt đi. Ảnh nói việc đã lỡ rồi làm tùm lum lên cũng chẳng ích gì.

Nhâm gật đầu:

– Với anh, ảnh cũng nói vậy.

– Hồng biết ảnh có thâm thù gì hai đứa mình không? Chẳng lẽ ảnh...

Nhâm cười lạt:

– Nói thẳng ra mà nghe, thâm thù thì cũng chẳng làm gì ai được. Nếu ảnh muốn “trị” tụi mình thì ảnh chỉ có việc phanh phui ra hết sự thật là mình cũng đủ mệt rồi. Theo chỗ anh nghĩ thì chắc ảnh chán ngán hết mọi việc, nhứt là một khi ảnh bị tật nguyên như vậy. Bây giờ ảnh bỏ qua hết cho khỏe thân. Tánh tình của ảnh thật thà chất phác chớ đâu có rắc rối mà để bụng thâm thù? Ảnh rán gượng vui để cho khuây khỏa chớ muốn ăn thua với anh, hay với em có lợi ích gì? Chỉ có việc khai thiệt và thưa gởi hai đứa mình mà ảnh không muốn làm nữa thì đủ biết là ảnh rất ngại cái chuyện làm rùm beng và chắc ảnh tính kỹ rằng dẫu cho em hay anh có bị “ủy ban” làm khó

dễ hay trừng phạt gì đi nữa thì ảnh cũng chẳng lợi lộc gì. Đã thế, ảnh còn rầu rĩ, tức bực thêm... Có vợ mà... “bị” như vậy thì.. vui vẻ sướng khoái gì mà cho thiên hạ hay rùm để họ xì xào bàn tán đó em!

Thẩm thở dài:

– Thiệt mình cũng bậy quá! Cũng may là không ai hay biết!

Nhâm cười gượng:

– Từ kể như may nhiều. Nếu đêm đó, lựu đạn nổ liền thì hai đứa mình banh xác rồi còn đâu! Và nếu sau đó, ảnh tố cáo sạch bách hết thì hai đứa mình chỉ có nước mang mặt mo mà ngó thiên hạ!

Thẩm nghiêm trang nói:

– Vậy thì bây giờ mình phải giữ kỷ mới được.

– Bộ tính gặp nhau nữa à?

Thăm cự nự:

– Bậy! Giữ kỷ nghĩa là mình nên tránh ra, nên dang nhau ra đi.

Nhâm khẽ gật đầu:

– Ủ. Ảnh đã bỏ qua cho một lần thì mình cũng phải ăn ở làm sao cho coi được. Hơn nữa ảnh còn mang tật, mang nguyên đủ thứ...

Liếc thấy Thăm ủ ê, Nhâm rụt rè hỏi:

–... Chắc em buồn lắm phải không? Ảnh như vậy suốt đời mà em còn trẻ như vậy...

Thăm chớp mắt nhanh như để cho khỏi khóc:

– Thì số kiếp của em như vậy em phải

rán chịu chớ sao! Cũng tại em làm quá...

Nhâm ngập ngừng:

– Nhưng em có biết là... em còn không nhiều nữa không?

Thắm ngó lại anh ta, cười chua chát:

– Còn cái gì mà khổ nhiều khổ ít nữa?

Nhâm hơi cúi mặt, tìm cách nói cho Thắm hiểu:

– Về phần tật nguyên của anh, không phải anh chỉ đui mù không thôi... Nếu có vậy thì cũng còn đỡ cho anh và... cho hai vợ chồng nữa... Anh... hay ông thầy thuốc không có cho em hay biết hay sao?

Thắm nhú mày:

– Cái gì nữa?

– Chẳng lẽ hai bác cũng không biết? Ảnh bây giờ khổ lắm... Hai vợ chồng còn trẻ, ảnh mù, không làm gì được mà trời vừa bắt tội hết... gần đàn bà được. Bộ em chưa hay thiệt sao?

Thắm thoáng đỏ mặt, đáp mau:

– Tưởng cái gì chứ! Em cũng biết rồi mà.

– Hai bác?

– Tía má ảnh cũng biết nữa. Nhưng mình cũng chẳng nên nói ra làm gì.

Nhâm gật gù:

– Ừ cũng phải. Mình nên giữ cho ảnh. Nói ra, thiên hạ vô tình nói giỡn chơi thấu tai ảnh tội nghiệp. (Nhâm thở dài, ngó xéo Thắm)... Ảnh bị mù thì cũng có chỗ... đỡ chứ cái kia...

Thắm gạt ngang:

– Ăn thua gì. Được cái ảnh cũng không mấy ham chuyện... đàn bà.

Nhâm ấp úng:

– Nhưng còn em...

Thắm cau có:

– Anh này hỏi kỳ. Ảnh đã bị vậ thì em còn lòng dạ nào... Thôi em chạy lên trên đây.

Dứt lời, Thắm bỏ đi liền.

Nhâm không dám giữ lại và chỉ đứng rầu rĩ nhìn theo người đàn bà xấu số ấy.

*

Ba Lành vẫn nằm luôn ngoài bộ ván

ở nhà trên. Thân thể anh ta bất động, ngoại trừ bàn tay vẫn phe phẩy đều đều chiếc quạt lá kè.

Thắm rón rén bước lại, ngồi xuống bên cạnh chồng, rụt rè lên tiếng:

– Thôi anh vô trong buồng ngủ đi anh. Khá khuya rồi. Ngoài này muỗi nhiều lắm.

Ba Lành ngừng quạt, làm như mới hay biết có vợ bên cạnh:

– Em đó hả? Từ nay anh ngủ ngoài này cho tiện. Ở nhà còn chiếc mùng nào dư không em?

Giọng nói đều của Ba Lành làm cho Thắm khô chịu vu vơ:

Thắm cố lấy giọng ngọt ngào:

– Mừng thì có nhưng anh vô trong buồng ngủ cho gọn. Bây giờ anh nằm nhà nghỉ, khỏi cần dậy sớm, nếu anh ngủ ngoài này, giác sáng em mở cửa rồi quét dọn khuá động...

Ba Lành cười nhẹ, ngắt lời vợ:

– Anh thức sớm mà. Ở không, ngồi rồi chớ có làm lụng hay canh gác gì mệt nhọc đâu mà cần phải ngủ nướng. Em lấy mừng ra giăng ngoài này cho anh ngủ đi!

Thắm vẫn đứng lì ra đó.

Không nghe bước chân của vợ đi động, Ba Lành to tiếng hỏi:

– Em đâu em?

Giọng Thắm hơi nặng:

– Em đây nè.

Ba Lành dùng đầu quạt kè quơ tìm vợ và khi chót quạt chạm nhẹ vào tay Thắm, anh ta rút lại liền:

– Sao em không đi lấy mừng? Khu-ya rồi. (anh ta phân trần thêm) Giăng mừng rồi nghỉ đi. Anh còn thức lâu. Bây giờ một đêm (anh ta cười khế)... nói là đêm cho nó có vẻ vậy thôi, chớ đối với anh thì... ngày hay đêm gì cũng tối hù.. Bây giờ một đêm, anh ngủ có mấy tiếng đồng hồ.

Thắm nằn nì:

– Dù sao anh cũng nên vô buồng ngủ. Ở đây là nhà trên, trống trải...

Ba Lành hiểu lắm câu nói ấy:

– Coi, em dư biết là trống trải hay kín mít gì thì có ăn thua chi nữa hả em? Bộ em nói vợ chồng mình cũng như trước

hay là em cho rằng, hể anh lành mấy vết thương thì... (anh ta lại cười khẽ)... Cũng như đôi mắt của anh đây, hể mù là mù luôn chớ bộ con người nó cũng... mọc lại như cũ sao em!

Thấm bực mình nhưng cố giữ giọng điềm tĩnh:

– Anh làm như em là con nít hay sao mà ngu đến mực đó! Em muốn anh vô trong buồng nghỉ cho nó... tiện hơn. Em nói sơ như vậy, anh không hiểu sao?

Ba Lành dùng đầu quạt khều tay vợ:

– Sao là tiện? Anh không hiểu khỉ gì hết...

Thấm cau có:

– Vợ chồng với nhau mà anh ra ngủ riêng ở ngoài này... Tía má hay người

ngoài họ thấy vậy, họ nói được lắm chứ!

Ba Lành đập nhẹ chiếc quạt lên mặt ván:

– À, em sợ người ta dị nghị! Em thiệt kỹ và lo xa quá. Ăn thua anh đây... Anh đã nín khe hết mọi việc mà em còn ngại việc nằm riêng nằm chung đó nữa sao? Khỏi lo mà em? Việc bằng trời mà cũng êm nữa là thứ... chỗ ngủ này. Ờ, hay là em còn ngán anh giận lấy, nên mới bày đặt ra chuyện ngủ chung ngủ riêng.

Thẩm cầu nhàu:

– Anh đã có ý... cho êm hết mọi việc thì xin anh nghĩ đến chỗ đó... Dễ quá mà anh.

Ba Lành cười thành tiếng:

– Đúng. Việc động trời anh còn coi

không ăn nhằm gì thì có chút xíu này anh chiều em không được sao?

Thẩm rần giọng:

– Anh đã rộng lượng thì em đội ơn lắm, nhưng em chắc anh cũng không muốn nói đánh đầu em làm gì. Có chút xíu này nữa mà chẳng lẽ anh còn so đo sao?

Ba Lành sốt sắng đáp:

– Hồng phải. Nói nào ngay, bây giờ anh ít ngủ lắm, chớ không đặt lưng là nằm thẳng cẳng cho tới sáng bết đầu! Ngủ trong buồng... anh sợ anh day trở, ngồi lên, nằm xuống, hút thuốc lịch kịch lạc cạc suốt đêm rồi em ngủ không được. Anh lo chỗ đó nữa đó em!

Thẩm nhìn kỹ lại mặt chồng. Cô khó chịu vì không sao đoán được lòng dạ

anh ta thế nào với những lời lẽ ngọt xớt ấy. Nét mặt bình thản đến mức như chết, không còn linh động nữa của Ba Lành không giúp ích thêm cho sự xét đoán của Thẩm chút nào hết.

Cuối cùng, cô phải ép lòng tin rằng Ba Lành vốn tánh thiệt thà, dễ giận mà cũng dễ nguôi và nay anh ta không thể làm gì khác hơn được là đành phận cho đỡ tức, đỡ khổ, như Nhâm đã suy đoán như vậy.

Tuy vậy cô cũng rần năn nỉ chồng một lần nữa:

– Anh khỏi lo cho em. Em cũng “sẽ” thức lắm. Anh có vô trong buồng ngủ thì em mới yên tâm. Hơn nữa, nhà mình chỉ có gian này là đang hoang, rủi có khách khứa tới mà anh... cứ đóng đô ở bộ ngựa giữa luôn thì coi cũng kỳ. Rồi tí má đi

ra đi vô thấy vậy, tía má cũng râu trong bụng....

Ba Lành chống tay ngồi dậy một cách khá nhanh nhẹn:

– Ủ, em nói như vậy cũng phải. Nhưng sau này em đừng phiền anh ghen? Anh sợ làm rộn giấc ngủ của em. Em đang có bầu nên cũng cần tĩnh dưỡng lắm mới được.

Thấm cười gượng:

– Con so thì phải cựa quậy nhiều chó nằm ì hoài không nên đó anh.

Ba Lành sờ soạng mép ván để bước xuống đất. Thấm vội đỡ anh, toan dắt đi nhưng Ba Lành nhẹ gỡ tay vợ ra và bằng một giọng bông đùa nhưng ngấm cả quyết, anh ta bảo vợ:

– Anh dư sức đi lại trong nhà này mà em! Ai mà bày đặt nâng đỡ, dắt dẫn anh như... dắt một thằng mù đi ăn xin, anh ghét lắm. Để rồi em coi, chỉ trong vòng một tuần lễ nữa là anh có thể đi đông đi dài một mình khắp vùng này...

Thấm không suy nghĩ nói đẩy đưa theo:

– Anh cũng không nên ý ỷ. Quanh nhà mình, ao xẻo, cầu khỉ nhiều... Rủi ro một cái...

Ba Lành chặn lời vợ một cách khá tàn nhẫn:

– Em sợ anh sẩy chún té chết chớ gì? Không có đâu! Số mạng của anh lớn lắm mà em. Lựu đạn nổ còn không chết thì còn cái gì mà giết anh được. Anh chỉ lần mò trong vài ngày là cầu kỳ gì anh cũng

coi như trên đất liền. Mấy thằng mù coi vậy mà ông trời cho nó giỏi về việc đó lắm. Chớ nếu không... nằm một đống chết khô sao em!

Thấm ngơ ngác nhìn Ba Lành. Anh ta thản nhiên đứng lên, quơ chân tìm guốc đoạn thông dong mò mẫm đi lần vô buồng.

Thấm lúc thúc đi theo sau và kể từ giờ phút này cô hết dám có một lời nói, hoặc một cử chỉ gì để tỏ ra mình muốn làm... mất cho anh ta.

*

Hai ngày đêm đều đặn trôi qua. Thái độ “cam phận” của Ba Lành thét rồi cũng hết làm cho Thấm thắc mắc. Hơn nữa thái độ ấy càng bảo đảm cho Thấm một

sự yên tâm, mà trước đây cô không hề nghĩ rằng nó sẽ có một cách mau chóng và dễ dàng như thế.

Một ngày đầu nó còn làm cho Thắm cảm động và biết ơn Ba Lành nhưng đến ngày thứ hai, rồi những ngày kế tiếp, Thắm quen dần và không chú ý đến nữa.

Để rồi, Thắm đi dần đến chỗ, đôi khi chợt ngấm nhìn chồng để... xót thương cho số phận của anh ta thì ít mà cảm khái cho cuộc đời dang dở của mình thì nhiều.

Và sau đó, Thắm không khỏi xấu hổ và hối hận, khi bắt chợt mình quá thiên vị trong việc so sánh cảnh ngộ của hai người: Thắm cho rằng dầu muốn dầu không Ba Lành cũng yên phận chớ mình đây... mình vẫn còn đầy đủ tay chân mắt mũi và nhứt là còn cả một cuộc đời phải

sống cho hết. Cuộc đời ấy, Thẩm chỉ mới bắt đầu một phần nhỏ lại là phần hứng khởi nhất, nay lại phải đọng lại trong hai hố mắt sâu Thăm thẳm của chồng. Và nếu nó có “đi tới” theo sự cưỡng ép của thời gian thì nó phải ì ạch kéo lê đằng sau cả một cuộc đời: kể như... chết mà còn “cúng sống” của Ba Lành.

Ừ, Ba Lành đúng là một người chết mà bắt buộc. phải... quán lại đó cho đến mãi đời để cúng quảy sống. Như vậy, làm sao Thẩm không xót xa cho được về tình cảnh “góa bụa” trắc trở của mình.

Xót xa một cách tuyệt vọng! Một góa phụ không có “triển vọng” tái giá mà cũng không có được niềm an ủi như mọi góa phụ bình thường khác là có “phần thưởng tinh thần” khi giữ dạ trung trinh với hương hồn người quá cố! Ba Lành vẫn sờ sờ ra đấy. Sờ sờ như một pho

tượng thờ làm bằng những tế bào sống, của người với phần máu huyết lưu thông đều đặn! Và chỉ có thế!

Pho tượng thờ sống ấy đôi lúc còn làm cho Thắm khổ sở thêm, khi chợt có những ý nghĩ riêng tư và hơi phiêu lưu một chút. Làm sao cấm cản được Thắm đôi lúc chợt nghĩ đến Nhâm?

Đôi lúc ấy, Thắm không khỏi nghĩ quân về trường hợp “khó” và “dễ” của mình. Khó ở chỗ cô “phải” hối hận vì đã gây nên tai ương tạt nguyên cho chồng. Và “dễ” cũng ở chỗ tạt nguyên đó...

Với một Ba Lành bất toại một cách đáng phàn nàn và vô phương cứu chữa kia, Thắm phải thoáng nghĩ đến Nhâm, và thoáng nghĩ luôn đến sự mù lòa của chồng.

Với một Ba Lành hết còn thấy đường thấy sá và rất mực cam phận kia thì một cuộc hẹn hò thâm lén không còn gì dễ và bảo đảm cho bằng!

Thắm chỉ dám... thoáng nghĩ như thế thôi chớ không lòng dạ nào tần mẩn sắp đặt sự việc hẹn hò ấy xa và kỹ hơn nữa...

Tuy nhiên, bề ngoài Thắm rất giữ ý vì hơn một lần cô đã có kinh nghiệm về sự thánh tai của Ba Lành. Người mù “thấy” rất rõ bằng thánh giác. Đã nhiều lần, tiếng thở dài rất khẽ của Thắm không qua khỏi tai của Ba Lành. Nhưng anh ta chỉ “lưu ý” vợ có mỗi một lần trong một đêm nọ có mưa khuya dai dẳng.

Thắm tưởng đâu anh ta đã ngủ mê rồi nên cô vừa uể oải cửa mình vừa với lấy chiếc mềm cuộn lại ôm chặt. Đó là một cử chỉ không suy nghĩ. Ba Lành vẫn

nằm yên tuy vẫn lắng tai “rình rập” tiếng cửa quây bên cạnh mình. Anh ta có sự khoái trá lén lút ấy vì dư biết vợ cửa mình không phải để ngủ.

Rồi một tiếng thở dài rất khẽ, rất... dài của Thẩm, Ba Lành cau mặt. Thật tình anh ta chỉ muốn đập mạnh vào Thẩm...

Nhưng rồi cũng thính tai, ba Lành chợt chú ý ngay đến mưa rả rích ở bên ngoài,

Phải rồi, tiếng mưa ác kia đã làm cho anh ta thao thức tự nãy giờ. Chắc Thẩm cũng thế.

Anh ta xoay mình nằm nghiêng qua phía Thẩm, và mới nhớ trực ra một cách tuyệt vọng, là mình không thể nào ngó thấy vợ được tuy dư đoán rằng tấm thân của người đàn bà mang thai đôi tháng ấy nảy nở ra một cách vẹn toàn nhứt.

Như hết kềm chế nổi, anh ta sờ soạng đặt một bàn tay lên vai Thắm. Xúc giác cũng như thính giác của người mù rất tinh tế, hướng hồ chi trong trường hợp này người ta cũng chẳng cần gì phải... ngó bằng mắt.

Ba Lành tìm thấy trong sự ham muốn của mình một thái độ rộng lượng đối với Thắm. Bấy lâu nay, ăn không ngồi rồi một sức khỏe được hồi phục mau chóng vì được người nhà “cung phụng” cho mình lắm thức ăn bổ dưỡng, Ba Lành cảm thấy sung sức hơn bao giờ hết. Sung sức một cách tuyệt vọng và sung sức một cách căm hờn. Ngày cũng như đêm, anh ta không còn thấy gì khác ngoài cảnh tượng mà tâm não anh đã “thu ảnh” được lần cuối cùng trước khi vĩnh viễn mất hết khả năng tiếp nhận sắc màu, hình vóc của bất kỳ vật gì trên cõi đời này. Đó là

cảnh tượng bên đông rờm trước khi quả lựu đạn “định mạng” được tung ra.

Trong giây phút này, Ba Lành muốn quên phút cảnh tượng ấy, muốn đổi mình với ước vọng là mình sẽ được tạm hài lòng ở cái mức và sự tàn tật còn cho phép mình vớt vát hưởng thụ được trong những giây phút ham muốn ở một người khác giống.

Nhưng anh ta đã lầm to và thất vọng đến cuồng nộ. Vóc vạc mây mảy của Thắm như phụt đốt quá độ xúc giác của Ba Lành. Anh “thấy” rõ điều ấy trên đà tay của mình.

Phần Thắm, Thắm cũng muốn chiều chồng vì hối hận, vì thương hại, mà cũng vì muốn tập cho hòa hợp với hoàn cảnh với cái tâm trạng của người quen ăn no,

quen ăn ngon nay phải ép lòng nuốt chút rau cháo thanh đạm.

Lúc đầu Thẩm cố tình tỏ ý sốt sắng với chồng. Nhưng rồi cô phải nhẫn mặt, hơi co ro người lại. Tệ hại hơn nữa, bàn tay của Ba Lành đặt lên người mình lại là một bàn tay băng đứt hai ngón.

Và chưa bao giờ Thẩm “thấy” rõ sự thiếu mất ấy bằng lúc này: Thẩm phải rùng mình, và rợn óc khi “nghe ngóng” ba ngón tay còn lại ấy như.... ba tên mù dắt díu nhau “ăn xin” từng làn da, từng thớ thịt của mình.

“Ba tên mù” ấy đã quờ quạng và hấp tấp một cách đáng ghét và “chúng” quơ quào của bố thí một cách tham lam y như là “chúng” đang muốn xúc cả một vựa lúa của thiên hạ vậy!

Ý nghĩ ngộ nghĩnh ấy làm cho Thắm mỉm cười một mình. Tự nhiên cố nhớ tới Nhâm và đâm ra bình tĩnh trở lại. Cô đã hết nổi da gà và có sự thích thú tinh nghịch và quái ác của một người sáng mắt và biết mình còn có thể “ăn” no đủ bất kỳ lúc nào, đang rình xem “ba thằng mù” chết đói sắp.... không làm sao vét cả một vựa lúa để cho vào đầu được!

“Ba thằng mù” cũng chợt nhận ra điều ấy và Thắm “thấy” chúng đang nổi cơn thịnh nộ trên đồng của bố thí. Thắm tưởng chừng chúng đang gào thét để cho hả.

Ba Lành nghiêng răng, bàn tay ba ngón của anh ta bấu chặt và như muốn cấu cho cho rách toang làn da vun căng và se cón mà trước đây mấy giây, ba ngón tay ấy còn nâng niu ve vuốt,

Thấm nhích mạnh người ra, giọng tàn nhẫn:

– Làm gì vậy? Đau người ta thấy mồ!

“Ba thằng mù” dạt trượt xuống mặt chiếu gây thành một tiếng động khô khan. Ba Lành lặng người trong một hồi lậ đoạn ì ạch nằm ngửa lại như không đủ sức kéo lê tấm thân trở lên.

Mấy tiếng “đau người ta thấy mồ” như xoáy sâu và xoáy mãi trong đầu óc của Ba Lành. Đó là mấy tiếng mà trước đây anh ta ưa thích nhứt. Những thứ tiếng đã từng làm cho anh ta thêm phần hứng thú, thêm phần háo hức mỗi lúc gần gũi bên Thấm và “được” Thấm xô đẩy, cự nự bằng thứ giọng nhổng nhảnh nhứt.

Nhưng bây giờ... Cũng mấy tiếng đó,

nhưng nó biến thành những nhát búa tạ nện buông tay trên tim trên óc, trên từng đường gân đang độ căng thẳng của anh ta.

Anh ta muốn cất tiếng cười khan nhưng không biết từ lúc nào, mấy giọt nước mắt nóng hổi đã chảy lăn trên má....

Bên ngoài tiếng mưa vẫn rả rích.

Thắm nằm yên, bắt đầu hoảng sợ vì sự nín thinh của Ba Lành. Cô sẵn sàng chờ đợi để nghe ít ra một một vài câu nói nữa của chồng.

Nhưng cuối cùng, Ba Lành chỉ lên tiếng bằng một giọng điềm nhiên nhút:

– Khuya lắm rồi, ngủ đi em.

Thắm ngơ ngác rồi nhích nhanh người lại gần Ba Lành. hấp tấp hỏi như để tạ lỗi trước:

– Bộ anh giận em hả?

Ba Lành đưa tay sang nửa như vỗ về, nửa như xô nhẹ cô ta ra:

– Em đang có ghen nên phải giữ gìn, còn anh đây... xà quần một chút vậy thôi, chớ chộn rộn nữa làm sao được!

Giọng nói nửa đùa nửa thật ấy làm cho Thắm phải nằm ngay ngắn lại. Cô dư biết rằng trong giây phút này, bất kỳ một lời lẽ nào của mình thốt ra cũng có thể làm cho Ba Lành tủi phận thêm.

Ba Lành kéo chiếc mền đắp lên người và nói băng quơ:

– Ông trời ông tính mưa cho thúi đất chắc!

Thắm muốn nói đẩy đưa vài câu để làm nhẹ bớt cái không khí khó chịu

ấy, nhưng không làm sao mở miệng ra được. Cô không có gan làm việc ấy. Thà là cô im lặng mà còn đỡ dối trá hơn là phải thốt thêm một lời nào nữa trong lúc này. Tuy nhiên, cô vẫn biết là sự nín câm của mình sẽ làm cho chồng đau khổ và bực tức thêm.

Ba Lành cũng lặng thinh. Lặng thinh để cố không bật ra những lời cay đắng mai mỉa, nhưng rồi anh ta cũng tìm cách lên tiếng để cho “hả”.

Đó là cách tỏ ý thương hại Thắm và làm như mình là người biết điều.

Anh ta nghiêng mặt qua, cố lấy một giọng ân cần nhứt:

– Chắc em phiền anh lắm phải không?

Thắm bắt buộc phải đóng kịch:

– Khi không mà phiền anh à?

Ba Lành cười nhẹ:

– Mới rồi đó!

Thấm như mới nhớ ra:

– À, em buồn cho anh chớ có gì đâu mà phiền!

Ba Lành xoay hân người ra:

– Anh thì dầu sao cũng dễ: Chắc em dư biết là từ hồi nào tới giờ... việc đó, có cũng được mà không cũng xong. Anh... qua quít vậy thôi. Còn em, khổ hơn nhiều đa.

Thấm gạt đi:

– Thôi, ngủ đi anh.

Ba Lành vẫn đều giọng:

– Anh bây giờ chịu phép chớ không làm sao cựa quậy được nữa. Mình đã bị một lần về việc đó rồi nên bây giờ mình phải tính trước chớ đừng để cho nó “tây quây” ra rồi mới chạy quính. Thiệt anh biết cách nào cho êm thấm, để sau này em có thể đi lấy chồng khác.

Thấm cự nự:

– Thôi mà anh! Anh lo tính dưỡng đi chớ đừng nghĩ quẩn gì hết. Phần em, anh để thầy kệ em.

Ba Lành chắc lưỡi, giọng chí tình:

– Ý đâu được! Để thầy kệ em rồi có chuyện gì nó đổ nùi ra đó... Anh bây giờ tàn tật như vậy và chỉ có nước nằm một đồng thì... hơi nguy đa!

Thấm nóng mũi:

– Cái gì mà nguy?

– Thì... anh có thấy biết cái gì, anh còn làm ngơ được – như kỳ rồi đó - bây giờ vấn đề đó, anh kể như “bù” trất. Như vậy kể như êm về phần anh. Còn người khác, làm sao mình bịt mắt, bịt miệng họ được? Tánh em thì hay buông thả...

Thấm không chịu nổi thứ giọng độ lượng “của cha” ấy. Cô cười mũi:

– Anh làm như em đây là thứ hư thái gì, tẻ lệu ghê gớm lắm vậy! Anh muốn mắng nhiếc chửi rửa em gì đó thì anh cứ nói thẳng, em còn nghe dễ chịu hơn.

Ba Lành chắc lưỡi:

– Anh nói thiệt mà em!

– Nghĩa là anh muốn xúi biếu em chuyện đó?

– Không.... anh nói phòng xa. Và thiệt ra, anh cũng lo cho anh nữa. Công trình, anh giữ được, ôm vện cho đến ngày hôm nay cũng... trần ai khô nhọc lắm chớ em! Chẳng lẽ anh để cho nó bung ra trở lại mà anh không làm sao ngăn cản được? Cái gì anh cũng chịu được hết trừ việc để cho thiên hạ nói xỏ nói xiên.

Ngừng một giây, Ba Lành bùi ngùi tiếp lời:

– Nhứt là bây giờ anh đã mù mà còn bị... như vậy nữa... Nếu rủi ro có xảy ra chuyện gì thì đổ khỏi có một họ đặt mười. Em có... quen quen ăn nhưng không nhịn chút đỉnh, anh cũng chẳng nói làm gì. Buồn buồn vậy thôi... Anh cũng phải lượng cho em chớ!

Thăm chắc lưỡi:

– Thôi mà anh! Khi không nói chuyện gì đâu á!

Ba Lành vẫn đều giọng:

– ... Nhưng anh không chịu nổi chuyện thiên hạ đàm tiếu. Em nghĩ coi: Tây u gì mình chưa động tới cái lông chún của nó mà lại để nổ lựu đạn một cách lảng nhách như vậy. Rồi bây giờ lại nằm một đống ở đây... Bởi vậy, nếu em giữ kỷ giùm anh. Thiệt đó em, em nên giữ dùm anh vì với một thằng đui, một thằng cụt, thiên hạ có đủ thứ chuyện để kiêu ngạo. Anh chịu mấy thứ chuyện đó không nổi đâu ghen em.

Thăm vùng vắng:

– Anh này ngộ quá! Mấy chuyện đó hay ho gì mà anh đồ đi tán lại hoài hủ vậy?

Ba Lành rướm giọng:

– Anh nói thiệt mà em! Chuyện phòng xa mà!

Thấm cửa mạnh người để xoay lưng về phía chồng:

– Anh có giỏi nói cái gì thì anh nói tới đi. Em ngủ đây.

Ba Lành trả lời một cách cam phận:

– Anh cũng chỉ nhắm chừng em bấy nhiêu thôi Em ngủ thì ngủ đi.

Thấm cười lạt:

– Làm như anh vái van có chuyện đó lắm vậy!

Ba Lành rụt rè chống chế:

– Ai mà vái kỳ vậy!... Anh muốn... tính trước vậy thôi...

– Anh khỏi phải tính gì hết!

Ba Lành cười nhẹ:

– Trong hai đứa mình, một đứa bị như vậy cũng đủ rồi mà em!

Thắm đập mạnh chân:

– Hồng ai nghe nữa đâu mà nói! Sao bây giờ anh lại sanh tật nói dai nhách hồng biết!

– Em muốn anh mang thêm cái tật câm nữa sao? Dui mù thì còn dễ, chớ câm thêm một cái nữa, rồi mấy thứ chuyện đã... khó nói ra cho hết hồi này... làm sao anh ra dấu cho em hiểu nổi?

Thắm lại cựa mạnh:

– Thà anh chửi rửa em, em còn mát bụng hơn, (cô chột thở dài, dịu giọng)... Anh nói bấy nhiêu đó em đủ nghe rồi.

Bây giờ, anh rán dỗ giấc ngủ đi, chớ anh cứ nghĩ quanh, nghĩ quẩn hoài thì... cũng vậy thôi.

Ba Lành cười khì:

– Anh nói như vậy cũng vừa đủ rồi. Anh không khai lại mấy chuyện đó nữa đâu, nhưng em cũng nên nhớ chừng mấy lời đó của anh ghen!

Thắm đáp cho xong:

– Em nhớ rồi. Anh ngủ đi!

Ba Lành ngoan ngoãn nằm quay mặt đi:

– Ủ, cũng khuya ớn rồi. Trời mưa lắc rắc như vậy ngủ êm tai lắm!

Thắm ôm chặt thêm chiếc mền cuộn tròn và dư biết rằng còn lâu mình mới

chộp mắt được với cơn mưa rả rích và dai dẳng ấy...

✱

Thắm đang lom khom bứt rau dứa ở ven đìa thì Nhâm trờ tới. Anh ta đứng khựng lại, ngó quanh và khi nhận thấy khoảng đồng vắng tanh, anh ta yên tâm mon men lộn lại, mắt không rời vóc dáng Thắm với chiếc quần vo cao lên để khỏi thấm nước ruộng và với chiếc áo túi ngắn ngủi không đủ che một phần lưng vì Thắm phải cúi người xuống để mãi miết ngắt rau dứa.

Nghe động, Thắm quay lại và lên tiếng cự nự Nhâm liền:

– Anh lộn ra đây chi vậy?

Nhâm cười trừ:

– Sẵn đi về Thắm nhà lại gặp em...

Thắm ngắt ngang:

– Anh sao ầu tả hoài! Bị một lần rồi chưa tổn hay sao?

Nhâm đáp trây:

– Coi, gặp để hỏi nom về anh Ba hồng được sao? Chuyện giữa thanh thiên bạch nhật chớ có cái gì núp lên đầu mà em làm rầm rầm vậy?

Thắm xách rễ rau lên, vùng vằng lội bết ra:

– Thôi em về đây.

Nhâm đứng nguyên một chỗ, quát gọi:

– Em làm cái gì kỳ vậy? Em quỳnh quéo như vậy thì thiên hạ dòm thấy họ càng nghi thêm. Cái gì mình đang hoàng được thì cứ đang hoàng chớ sợ khỉ gì! Anh muốn hỏi Thẩm tin tức về anh Ba thiệt chớ bộ...

Thẩm dừng lại:

– Thì bạn về anh ghé vô nhà hỏi thẳng anh có phải coi được hơn không?

Nhâm nghiêm giọng:

– Hỏi thẳng anh là một việc, còn hỏi em là một việc khác. Em mới biết rõ tình ý của anh ra sao chớ anh thì... bất quá anh trả lời đả bôi...

Thẩm đáp nhanh:

– Hồng sao hết mà! Em về đây.

Nhâm nhìn về phía bờ cỏ khô gần

đó, nơi có một đám môn nước mọc rậm rạp và quay qua bảo Thắm:

– Mình lại bờ cỏ kia ngồi nói chuyện một chút. Anh cần hỏi kỹ em vài điều... Chỗ đó khuất mà em!

Thắm ngó quanh đoạn ngắn ngừ nhìn về phía đám môn vừa cao vừa rậm nhưng cô vẫn ngoe nguẩy:

– Nghỉ đi! Càng khuất càng chết. Anh có hỏi gì thì hỏi đại đi để em về.

Nhâm bực tức quơ chân đá mạnh một đám bông súng khiến cho vừa lá vừa nước bắn tung lên:

– Ăn thua gì mà giữ kỹ như vậy hổng biết! Nếu em muốn tránh chuyện núp lén thì mình cứ đứng giữa ruộng nói chuyện cũng được!

Thấm lừ mắt nhìn anh ta rồi háy xéo:

– Anh thiệt nói hết nổi. Thì đi!

Và cô bỏ lại đám môn nước trước.

Nhâm vội đi theo và nói to như để thanh minh

– Anh cần hỏi một vài chuyện hơi lâu một chút. Kể ra mình nên đứng giữa đồng trống cho nó đàng hoàng hơn nhưng làm như vậy vừa dang nắng vô ích vừa dễ khiến cho ai đi trở ra đồng chú ý đến, rồi dị nghị này nọ. Người đời họ ngoắc ngoéo kỳ vậy đó em.

Thấm chẳng ừ hử gì hết mà lo lủi mau vô rìa đám môn và chọn một chỗ giống cỏ vừa khô ráo vừa khuất để ngồi thu hình ở đấy.

Nhâm lật đật bắt chước theo nhưng

khi anh ta vừa ngồi xuống thì Thắm lại dợm dang ra chỗ khác. Nhâm níu chiếc rổ trên tay cô ta lại, cầu nhàu:

– Đàn bà thiệt kỳ. Chuyện động trời thì dám làm mà thú một chút xiu thì làm bộ né tránh một cách lảng nhách. Thà em đứng ngoài kia nói chuyện thì chẳng nói làm gì chớ vô đây...

Thắm hết cau có và chỉ lườm nguyệt:

– Tin anh không vô đâu!

Nhâm xẵng giọng:

– Em này lạ quá! Bộ em nói anh bày đặt kêu em vô đây để làm cái gì khác sao chớ! Đứng ở ngoài kia thì em nói sợ người ta ngó thấy, còn vô trong này thì em lại cho rằng anh kiếm cớ để táy máy...

Mắc cỡ, Thắm gạt ngang:

– Thôi hỏi gì thì hỏi mau đi. Em còn về lo cơm nước...

Nhâm có vẻ không mấy bằng lòng về sự hối thúc ấy nhưng rán giữ thái độ hòa nhã và chỉ hỏi:

– Có gì lạ không em?

Thắm nhún vai:

– Cũng thường thường.

– Anh Ba thế nào?

– Thì cũng.... vậy thôi chứ còn sao nữa!

Nhâm chắc lưỡi:

– Ai không biết là anh... vậy vậy nhưng anh có nói năng, có để lộ tình ý gì khác không?

Thắm soi mói nhìn lại Nhâm:

– Mà anh hỏi chi kỹ vậy? Bộ tính mon men...

Nhâm gắt lên:

– Em sao có tật lớn quá! Người ta hỏi thiệt mà em cứ nghĩ xiên xẹo hoài. Anh vẫn chưa được mấy yên tâm nên mới hỏi em... Anh dư hiểu rằng anh Ba ảnh bị một cú như vậy, lẽ đương nhiên là ảnh phải ghim trong bụng đến mãi đời— và anh còn sợ sau này ảnh đầu thai trở lại, anh còn nhớ nữa — chớ đâu lẽ ảnh quên mau sao?

Thăm lắc đầu thở dài:

– Em cũng lấy làm lạ... Ảnh không đá động gì tới chuyện cũ hết. Hơn nữa ảnh còn có ý lo xa cho em nữa. Có lần ảnh còn bàn đến chuyện để cho em đi lấy chồng khác...

Nhâm gật gù:

– Thằng cha coi vậy mà rộng bụng quá há!

Thẩm lừ mắt:

– Anh khen toàn là chuyện... khôn không hà!

– Thì ảnh tốt điểm nào thì anh khen điểm đó... (anh ta chột nghiêm giọng lại)... Nhưng chẳng lẽ không có lúc nào ảnh... nói xa nói gần, ảnh tỏ ý oán hận chuyện cũ hay là... than thở cho hoàn cảnh hiện tại? Đành rằng ảnh là một người thiệt thà chơn chất từ hồi nào tới giờ nhưng chẳng lẽ bây giờ ảnh biến thành... tượng đá hay sao?

Thẩm lại thở dài, tần mẩn với tay lật bỏ mấy cọng rau dừa sâu trong rổ, ngập ngừng tiết lộ:

– Thiệt ra cũng có đôi khi ảnh nổi sùng ngang nhưng dần lòng lại liên theo đó.

Nhâm gật đầu:

– Ủ, ít ra cũng phải vậy chứ! (rồi anh ta có vẻ thắc mắc)... Mà ảnh có động tới chuyện của tụi mình không? Anh muốn nói là chuyện cũ.

Thắm mím môi suy nghĩ đoạn đáp gọn:

– Không.

Nhâm thở ra một hơi dài rồi vui vẻ bảo Thắm:

– Thiệt ra tụi mình hên lắm (anh ta chợt nhớ đến sự tạt nguyên của Ba Lành nên vội sửa đỡ vớt lại)... Anh muốn nói là hên về một mặt chứ nếu anh Ba ảnh bị

như vậy mà mọi việc đều không êm nữa thì khổ không biết đâu mà lường được. Coi vậy chớ tiền hung mà hậu kiết và bây giờ thì dầu sao mình cũng nhẹ thở rồi...

Thấm xô nhẹ chiếc rổ rau dứa:

– Không phải được vậy rồi anh mon men xáp lại gần nữa nghen! Anh Ba ảnh trầm trầm như vậy chớ biết đâu ảnh còn ghim trong bụng...

Nhâm cười khan:

– Không phải anh dám chê bai hay chế nhạo sự mù đui của ảnh nhưng.... nói cho cùng mà nghe thì bây giờ dầu cho ảnh có “ghim”, ảnh cũng chẳng ngo ngoe gì được. Người không thấy đường khổ ở chỗ đó... Ngày nay ảnh đâu còn có thể rình mò và..... bò ên lại chỗ đóng rơm như trước đây được?

Thẩm to tiếng:

– Bộ anh thấy ảnh mù rồi tính... lộn xộn nữa?

Nhâm chắc lưỡi:

– Bậy không! Tại em nhắc đến chuyện ảnh “ghim trong bụng” nên anh mới nói giả tử ra vậy thôi. Anh muốn... chúng tỏ chuyện “ghim” đó, mình khỏi phải lo vì một lẽ giản dị là với tình trạng hiện nay của anh Ba, nó không có thể xảy ra được... Trừ phi có một phép lạ nào đó làm cho anh Ba sáng mắt bất tử và mình không hay biết gì ráo...

Thẩm cự nự:

– Anh nói quanh rồi cũng trở về chuyện đó! Anh làm như là mình... sắp sửa như cũ vậy! Khỏi đi!

Nhâm cười tủm tỉm:

– Tại em nghĩ... xiên xẹo sao đó chứ từ đầu mùa chí cuối anh có rủ rê em cái gì đâu nè? Gặp em, anh chỉ muốn hỏi Thắm coi tình ý anh Ba ra sao để mình được yên tâm thêm. Ngoài ra, mình có làm gì đâu mà sợ ảnh ghim như em nói đó?

Thắm cúi mặt càu nhàu:

– Tin anh không nổi! Đổ khỏi anh thấy êm êm rồi anh lết lại gần.

Nhâm gạt ngang:

– Em chỉ đoán ầu không!

Thắm ngó lại anh ta

– Vậy chứ ai kêu người ta vô đây? Mới ràng ràng mà còn chối leo lẻo!

Nhâm làm mặt nghiêm:

– Coi, nói chuyện đằng hoàng mà! Đó, tự nãy giờ em có thấy anh dám... nhúc nhích gì không? Mặc dầu anh nhớ em gần chết...

Thăm chận lời anh ta:

– Thôi, thôi... Ai còn lạ gì cái tật của anh nữa! Đổ khỏi anh bắt bèn trở lại và làm tới...

Nhâm nheo mắt ranh mãnh hỏi:

– Sao cái gì em cũng đổ tiết cho anh hết vậy? Giả tử như anh có làm như vậy nữa thì cũng phải có em... Chẳng lẽ anh xấp lại gốc cam, gốc ổi gì ở đằng em được sao?

Thăm đỏ mặt to tiếng:

– Xì, khỏi có con này nữa đâu. Anh đừng mất công chờn vờn nữa Em nói

một tiếng một như vậy. Thôi em dìu đây, và từ rày sắp lên anh cũng đừng kiếm cách đón đường em như vậy nữa. .

Thấm hăng hái vớ chiếc rổ rau đứng lên và bước đi một cách... quyết liệt:

– Anh dìu sau nhen.

Nhâm vẫn ngồi yên và vừa chắc lưỡi vừa lắc đầu liên:

– Làm gì mà em phải dùng dùng như vậy? Nếu không có nghĩ chi khác thì dầu cho em ngồi ở đây tới chiều cũng chẳng... bậy bạ được mà!

Thấm đứng khựng lại, mắt ngó thẳng ra ruộng, chiếc rổ trên tay nghiêng tuột, khiến cho lớp rau dứa trên mặt rớt chuôi xuống đất.

Nhâm lê người lại nhặt mớ rau để bỏ

trả lên rồi mắt không rời đôi chân sông dài.

Thấm giật mình quay lại. Nét mặt của cô đã dịu xuống. Cô xén lên bảo Nhâm:

– Thôi anh núp vô đám môn để em đi dìa... cho tiện. Khoảng đồng này trống ghê lắm... Dầu mình thiệt tình không có gì hết nhưng phải giữ kỹ mới được. Anh Ba ảnh mù nên bây giờ tới phiên thiên hạ... sáng mắt để soi mới em đây. Khó lắm chứ không phải dễ đâu mà anh ở đó cãi lý hoặc nói cà rờn. (cô ta chột thờ dài)... Anh cũng phải giữ dùm em nếu anh thương em thiệt tình. Bây giờ một chuyện rủi ro gì xảy ra cũng đều ngặt nghèo hơn trước gấp đôi chớ không phải thấy anh Ba bị như vậy rồi mình y y hoặc cho là dễ...

Nhâm nhăn nhó:

– Anh cũng biết vậy nhưng...

Thắm vội nói:

– Em còn khổ gấp ngàn lần anh nữa!
Bộ không khi nào anh nghĩ ra cho em
sao? Dầu sao anh cũng còn đỡ...

Cô chớp mắt, gượng cười: .

– Em còn phải sống như vậy ít lắm là
hai ba chục năm nữa...

Nhâm ngồi ngay ngắn lại, vừa đau
xót vừa kinh nể người con gái đứng trước
mình, rồi nghiêm trang gật đầu:

– Ủ. Em khổ hơn anh nhiều.

Thắm nhoẻn miệng cười:

– Em dìu ghén!

Nhâm lạc giọng hỏi:

– Rồi không có cách gì khác sao em?
Em chịu vậy suốt đời sao?

Khỏe miệng Thắm nhích xệ xuống,
nửa như chua chát nửa như mếu máo
nhưng rồi cô cũng cười được:

– Ai vô đây để chịu cho em bây giờ?
Vậy mà cũng hỏi! À, lóng rày mợ Ba
mạnh giỏi chứ?

Nhâm bực bội ngang:

– Như thường...

Thắm khẽ gật đầu đoạn điểm nhiên
bưng rổ lội xuống ruộng..

Nhâm như quát lên:

– Khoan đã em!

Thắm chỉ khẽ quay đầu lại, mỉm cười
một cách độ lượng đoạn tiếp tục đi tới.

Nhâm càng réo giựt ngược:

– Nè em, bộ ai xí gặt gì sao mà em đi một nước vậy!

Thắm miễn cưỡng đứng quay lại:

– Có gì sao hồi nãy không nói luôn đi cha nội!

– Thì em lại đây.

Thắm cau mặt:

– Anh níu kéo cái điệu này thì từ rày sắp lên em trốn anh luôn đa!

Nhâm cười trừ:

– Thì anh tính hỏi em coi chừng nào mình gặp lại...

Thắm gặt ngang:

– Thôi đi! Anh cũng vậy hoài hà! Chưa tổn hả?

Nhâm nói lấy:

– Em không muốn ngó tới mặt anh nữa thì thôi chớ đừng giở giọng đánh đầu. Thôi, em có gấp về thì về phút đi.

Thẩm chắc lưỡi:

– Đến nước này mà anh còn làm khó làm dễ em nữa! Anh chỉ nghĩ đến anh thôi chớ không chịu ngó giùm hoàn cảnh của em. Mà em có giữ kỷ thì cũng là giữ cho anh chớ em đây ăn thua gì? Em... bắt quá em đông đi đâu cũng được hết chớ còn anh... anh nặng gánh hơn em nhiều mà! Nào ông bà hội đồng, nào mợ hai, nào danh giá... Vậy mà anh còn trách em nữa chớ!

Nhâm thở dài, thú nhận:

– Anh cũng biết vậy lắm nhưng anh làm ngơ không được, phần nhớ em,

phần... tội nghiệp cho hoàn cảnh của em. Dầu thế nào đi nữa, anh cũng chịu trách nhiệm một phần lớn về số phận cay nghiệt của em...

Thấm thản thờ đưa chân khuấy nghich mặt nước ruộng trong lúc cúi mặt nghe Nhâm nói. Tiếng một con cò trâu kêu ré lên làm cho cô ta giật mình và vội ngược lên nói nhanh:

– Việc đó để mình tính sau chớ bây giờ làm sao nói trước được. Em đi đây nghe anh!

Nhâm được hả lòng đôi chút:

– Ủ em về...

Anh ta thở ra, buông người ngồi phịch xuống giống cỏ để nhìn theo Thấm đang phẳng phẳng băng ngang một thửa ruộng ngập nước tới gần đầu gố.

Theo nhịp bước, người Thắm lắc mạnh vì đôi chân bị cản nước.

Nhâm vẫn nhìn theo và biết rằng trong hoàn cảnh “ăn không ngồi rồi” chung để chờ... Tây đến này, mình sẽ phải... bận tâm nhiều đến cái vốc vạc đang uốn éo một cách khỏe mạnh và nhịp nhàng trên mặt nước ruộng kia...

*

Kim Ngọc thân nhiên ngồi cạp một trái ổi xanh trong lúc Nhâm đứng tựa lưng vào gốc ổi.

Nhâm thấy khó chịu vì cái không khí vừa oi bức, vừa im lặng của khu vườn cây trái. Anh ta càng khó chịu thêm một khi không có việc gì khác để quan tâm hơn là đứng theo dõi Kim Ngọc ăn ổi

một cách... đều đều như vậy.

Nhâm phải để ý đến đôi môi hơi mỏng nhưng hồng hồng của Kim Ngọc áp lên làn vỏ xanh của trái ổi, đến hàm răng trắng nhỏ và đều của cô ta cạp như không bao giờ biết mỏi mệt lên da ổi.

Nhâm bắt nghĩ đến chiếc mồm của một con sóc đang ngấu nghiến ăn một trái cây.

Nhâm đâm bực mình ngang khi có cảm tưởng là đôi môi xinh đẹp và hàm răng sắc bén đều đặn kia như chỉ để cạp ổi năm này qua tháng kia một cách... thậm vô lý. Vì Kim Ngọc không có vẻ gì là đang thưởng thức một quả ổi ngon hết.

Nhâm nhìn kỹ lại gương mặt Kim Ngọc: nước da đã hết còn trắng mét như

lúc trước mà lại hồng hồng và rám nắng.
Nhâm lại liếc qua màu da ổi xanh tươi...
Tất cả đều trông dễ thèm...

Kim Ngọc buông tay cầm ổi xuống,
liếm một cách ngon lành, hất hàm hỏi
Nhâm:

– Bộ anh không ưa thứ này sao?

Nhâm nhăn mặt:

– Mới sáng ra mà ăn gì vô!

Kim Ngọc cười hồn nhiên:

– Vậy mà em “ghiền” đó!

– Rồi em ăn ổi suốt ngày sao?

Kim Ngọc trầm ngâm nhìn quả ổi
ăn dở trên tay đoạn quăng nhẹ xuống
mương, ngược lên cười gượng với chồng:

– Gần như là vậy. Em chẳng có công

việc gì khác để làm hết. Ba cuốn sách đem theo thì đã đọc tới đọc lui tới mấy bận rồi. Hồi còn ở trong nhà lớn thì em còn... làm dâu đòi chút chớ từ khi vô trong này.... gần như là em không làm gì đến đụng móng tay.

– Kiểm việc mà làm chớ!

Kim Ngọc phì cười:

– Tản cư ở trong một cái chòm lá nhỏ xíu... đến muốn quét nhà thì cũng chẳng có rác mà quét. Có gì hở ra thì người ở họ tranh làm hết để cho có việc. Ngay đến má cũng buồn... Anh hồng thấy suốt ngày má chỉ ngồi ăn trầu chẻ cau phơi cau tới lui hoài sao? Má đòi trở về nhà lớn ghê lắm nghen!

Nhâm chắc lưỡi:

– Trở về sao được! Tây sắp đánh tới...

Kim Ngọc hí hửng ngắt lời chồng:

– Ủ chẳng thà có Tây tới rồi có chạy trốn thì còn vui một chút!

Nhâm rầy rà:

– Em nói sao nghe như con nít! Tây tới chạy thắt hòng chó vui khỉ gì! Nhứt là đàn bà con gái...

Nhâm bỏ dở giữa câu, ngượng nghịu liếc chừng Kim Ngọc.

Kim Ngọc chột xụ mặt xuống ngang.

Hiếu ý vợ, Nhâm vội nói lửng ra:

– Trưa nay, anh ở trong này chơi đến chiều mát thả về ngoài em à.

Kim Ngọc vẫn còn ử ê và nhắc hỏi:

– Rồi chừng nào mới hết cái vụ tản cư nầy hả anh?

Nhâm nhún vai:

– Làm sao biết tới chừng nào được! Nhứt là chúng mình vẫn còn yên vì Tây chưa đến. Mà một khi tụi nó đến thì mình phải đi tới nữa...

Kim Ngọc gắt lên:

– Rồi đi hoài sao? Tới chừng nào mới trở về lặn?

Nhâm gượng cười nói đùa:

– Tới chừng nước nhà độc lập. Em không nghe mấy ảnh nói là trường kỳ kháng chiến đó sao?

Kim Ngọc kêu lên:

– Trường thì trường chớ dân giả có đánh giặc đâu mà mấy ảnh cũng bắt trường kỳ theo?

Nhâm chắc lưỡi:

– Em cũng có trí thức chút đỉnh mà cũng cãi càn theo cái lối đàn bà đó! Kháng chiến của mình theo lối du kích thì phải đem dân theo chứ! Vườn không nhà trống mà em!

Kim Ngọc cãi lại:

– Thì em là đàn bà chứ còn là gì nữa! Ngay đến anh, hay mấy ông trong ủy ban này nọ gì đó và mấy ông bộ đội du kích khỉ gì đó... em thấy ăn no ở không, còn đi không suốt ngày chứ có làm gì đâu mà Tây nó lui được!

– Coi, tụi nó chưa có đến mà... lui gì được!

Kim Ngọc bắt trớn nói tiếp:

– Dầu cho. Tây có tới thì mấy anh

cũng chỉ có nước... chạy tới nữa! Em thấy mấy cha cứ ăn nhậu rồi chẳng làm cái gì cho nên thân nên hồn hết. Thì mới đây có anh Ba Lành đó! Có một trái lựu đạn mà cũng để nổ tầm bảy tám bậ! Rồi để khổ cho vợ con!

Nhâm cau có gạt ngang:

– Em không biết gì hết mà cũng nói!

Kim Ngọc làm lành, dịu giọng hỏi chồng:

– Theo anh nghĩ chừng nào mới yên?

Nhâm ngó lơ ra đồng:

– Làm sao mà biết chắc được. Tây thì chiếm đóng mấy tỉnh lỵ hết rồi và bây giờ coi bộ tụi nó lắc nhắc mở lần ra quận, rồi xuống làng... Mấy ảnh thì nói kháng chiến hoài, năm mười năm gì cũng đánh...

Kim Ngọc lại kêu lên:

– Rồi em đây làm sao?

Nhâm thật thà đáp:

– Em tiếp tục tản cư như mọi người...

Kim Ngọc lạc giọng ngắt ngang:

– Cho tới già tới chết sao? Anh không nghĩ gì tới hoàn cảnh của em hết à!

Nhâm nhìn sững vợ, áp ứng:

– Có chớ em... nhưng... biết làm sao bây giờ... Anh cũng nóng ruột lắm chớ... Chẳng lẽ mình...

– Mình phải tính chớ! Nghe nói ba má của em ở bến đã trở về quận và được mời làm việc...

Nhâm chận lời vợ:

– Anh cũng có nghe rồi. Và kẹt ở chỗ đó. Bây giờ mà mình rục rịch cái gì là mấy cha nội trong ủy ban đổ lên đầu tội Việt gian liên. Ngay đến ba ở nhà, ba ghét đảng mấy cha đó mà cũng phải ở lại tham gia... “ù ơ ví dầu” với họ cho qua thời, qua buổi. Riêng phần anh anh muốn đi theo nhóm mấy anh sinh viên chớ ở đây hoài cũng chán quá!

– Còn em? Anh bỏ mặc kệ em hén?

Nhâm e dè nhìn lại vợ, ngập ngừng:

– Em... Anh cũng nghĩ đến em ghê lắm chớ! Vợ chồng mới cưới mà em! Nhưng,.. em như vậy... anh có ở bên cạnh thì cũng... vậy thôi. Đảng nào mình cũng phải chờ cho yên yên rồi mới tính chuyện đi về... Và còn phải lên tới Saigon thì mới có bác sĩ chuyên môn về thứ... giải phẫu đó...

Kim Ngọc đỏ mặt vùng vằng:

– Thì anh muốn trút hết mọi trách nhiệm, mọi tội lên đầu em chớ gì! Chắc anh cho rằng em canh đúng lúc Tây trở qua để... báo đời anh chắc

Nói đến đây, Kim Ngọc gục mặt lên đầu gối khóc mùi rồi kể lể tiếp:

– Anh làm như em muốn có... giặc giã để làm khó dễ anh vậy!

Nhâm vội ngồi xuống cạnh vợ, vỗ về:

– Khổ quá! Em làm như anh sung sướng lắm vậy! Đâu em nghĩ lại coi, anh có khác gì em?

Kim Ngọc ngược mặt lên, đưa tay áo gạt mạnh nước mắt.

Nhâm cả quyết lắc đầu:

- Em nghĩ làm rồi. Anh ở đây riết rồi đâm ra... lụn bại tinh thần thêm. Quanh đi quẩn lại chỉ tìm cách để được yên thân qua thời... Rồi buồn buồn lại làm chuyện bậy bạ. Anh cũng chỉ là một người trần mắt thịt.

Kim Ngọc hỏi lại một cách “ráo hoảnh”:

- Nói vậy tự hồi nào tới bây giờ anh đã có lộn xộn với cô nào chưa? Chắc là phải có? Em để anh... rộng rãi lắm mà?

Nhâm chắc lưỡi:

- Đâu có!

- Vậy chớ sao anh nói cái điệu đó?

Nhâm khựng lại rồi đáp một hơi:

- Thì nói phòng xa. Mình đâu có chắc mình vẹn toàn hoài. Riêng về trường hợp

của anh thì cũng có chỗ hơi ngất một chút. Do đó, anh phải sợ lần.

Kim Ngọc ngó lơ sang nơi khác, cười chua chát:

– Anh nói là tại em luôn cho gọn. Trong lúc này chẳng lẽ em bỏ về nhà ba má của em rồi xin ly dị... Nhằm thời buổi giặc giã nên tiến thoái lưỡng nan! Việc gì cũng không thể giải quyết dứt khoát được! Lúc này anh có muốn cưới vợ khác thì cũng khó! Ai nấy đều lo tản cư hết trơn! Thiệt là phiền hén anh?

Nhâm nhm lấy tay vợ, lựa lời an ủi:

– Đẳng nào hai đứa mình cũng là vợ chồng rồi mà em! Coi vậy cũng có chỗ đỡ vì nếu em... như thường thì với cái điệu tản cư lu bù và trường kỳ kháng chiến này, đôi ba tháng nữa em mang

bầu ì ạch chạy giặc thì mệt quá! Rồi sanh nở dọc đường dọc sá... (như cao hứng, Nhâm pha trò luôn)... Rồi nếu em sanh năm một mà mấy ảnh đòi đánh giặc năm mười năm, hai chục năm gì cũng đánh hoài... thì chắc phải sắm thêm một chiếc ghe chài “lớn” mới chở hết cái lũ con đàn ấy!

Kim Ngọc phì cười rồi làm bộ xụ mặt nhìn lại Nhâm:

– Nhưng như vậy thì tội nghiệp anh!

– Em cũng khổ chớ bộ...

Kim Ngọc với tay bút một đọt ổi non thấp sà trên đầu...

Nhâm càng thắm thía xót thương cho Kim Ngọc khi thoáng thấy khuôn ngực khá lộ theo đà tay rướn lên... Những đường nét dư độ mặn mòi, dư

độ “đàn bà” ấy vậy mà... thiếu hụt vô cùng. Nhâm có cảm tưởng như là nó trở thành,.. vô dụng một cách thảm hại!

Nhâm ngồi thẳng lưng nhìn sững Kim Ngọc. Lòng rạt rào thương cảm, Nhâm muốn có một cử chỉ đầu không được âu yếm cho lắm nhưng ít ra cũng an ủi vỗ về được đôi chút người con gái đại bất hạnh ấy nhưng anh ta vẫn ngồi yên.

Mặc dầu đang còn nắm lấy tay Kim Ngọc, Nhâm tưởng chừng như có một bức tường dày bịt nhưng trong suốt đang ngăn cách hai người.

Kim Ngọc vỗ đột ôi trong tay và như chăm chú làm công việc đó trước khi đưa mớ lá ổi non dập nát ấy lên mũi ngửi thoảng qua, rồi ném mạnh luôn xuống mương vườn.

Cô ngược mặt lên nhìn Nhâm và lên tiếng như đã nghĩ sẵn từ bấy giờ:

– Bởi vậy em nói hoài là anh... mèo chuột sao đó cũng được hết, miễn sao đừng để đổ bể tùm lum tà là lên.

Nhâm liếc chừng Kim Ngọc nhưng cô ta đã mỉm cười nói tiếp:

– Kể ra cũng khó đó. Phần dân làng có một nhúm, và lúc này họ lại có tổ chức này tổ chức nọ chớ không phải mạnh ai nhà nấy như lúc trước.

Nhâm nghĩ đến Thắm, và thật tình trong giây phút này anh ta không muốn còn dính líu gì đến người đàn bà ấy nữa.

Nhâm làm bộ lờ mắt:

– Thôi mà em! Em xúi anh chuyện.... không có không! Anh đã có vợ... ngờ ngờ

như vậy thì ai còn dám xáp vô nữa?

Kim Ngọc... sung sướng cãi lại:

– Nhưng chuyện trai gái không thôi mà!

Nhâm nhún vai:

– Đâu phải dễ em!

Kim Ngọc cau mày ngang:

– À... nên anh mới đòi đi đó phải không?

Nhâm chậm rãi đáp:

– Đi là chuyện khác. Ban nãy anh đã có nói cho em rõ rồi trong lúc anh em quen biết... lên đường rần rần mà mình lúc thúc ở đây với ba thằng cha trong xã với mấy cây súng sẵn và vài trái lựu đạn lô-can thì rầu quá! Đáng lẽ anh đi theo

mấy anh em đó ngay từ lúc đầu nhưng kẹt việc cưới vợ, rồi... việc này việc nọ dồn tới khiến cho mình lỡ cỡ hết trơn.

Giọng nói ôn tồn đến cam phận của Nhâm làm cho Kim Ngọc yên tâm và bắt phì cười:

– Lỡ cỡ nhứt là em đây hén?

Nhâm vụt ôm chặt vợ:

– Coi vậy cũng đỡ khổ lắm chứ!

Rồi như theo một thói quen một khi không biết làm gì khác hơn nữa được lúc hai người gần gũi nhau, Nhâm cắn mạnh và lâu lên một vai Kim Ngọc.

Nhân ngẩng đầu lên, nức lòng nhìn đôi mắt si ngáy và ràn rụa của Kim Ngọc. Rồi anh ta vừa ngó về phía chiếc ghe tản cư vẫn đậu khuất dưới tàn cây "tra" rậm rạp ở ven xẻo, vừa hỏi Kim Ngọc:

– Chắc không có ai ở dưới hén em?

Kim Ngọc vốn vã đáp:

– Hồng có đâu anh!

Nhâm đứng ngay dậy bỏ đi thẳng về phía ấy nhưng được vài bước, anh ta vội quay lại như sợ câu hỏi vừa rồi của mình không được mấy rõ nghĩa đối với Kim Ngọc.

Kim Ngọc đã theo êm ở phía sau. Thấy Nhâm ngô ngoái lại, cô cười lộn lộn rồi ngoe ngoắt hất hàm, nửa như để chữa thẹn, nửa như để hối giục Nhâm đi tới...

... Kim ngọc đứng lại cửa mui ghe, cẩn thận ngó quanh một lần chót trước khi chui tọt vào bên trong, tiện tay đẩy khít cửa lại.

Xong, cô ta lật đặt bảo chồng:

– Anh mở cửa sổ cho mát...

Nhâm vừa đặt tay lên chiếc cửa sổ ngó về phía bờ xẻo thì Kim Ngọc đã quát khế:

– Cửa day ra mặt nước kia kìa ông nội! Có chút xiu đó mà cũng không biết tính!

Nhâm cười trừ và vội vã nghe theo.

Một vùng ánh sáng từ khuôn cửa sổ nhỏ ủa vào. Kim Ngọc trật một bên vai áo, hơi cúi mặt xuống, triu mển nhìn hai hàng dấu răng đo đỏ cong chụm vào nhau còn in rõ lên làn da trắng xanh.

Liếc thấy Nhâm nhìn mình, Kim Ngọc ngoe nguẩy:

– Bầm tím đây nè! Anh sao không bỏ tật lớn đó! Hể rở tới là...

Nhâm nức lòng chồm tới và không để cho vợ nói hết câu...

Mớ tóc của Kim Ngọc xổ tung ra và cô nằm lăn lên sạp ghe...

... Từng loạt đại bác gầm lên, đạn bay réo trong không khí và rớt nổ ì ầm trong xóm...

Nhâm chống tay ngồi rột dậy, ngo ngác nghe ngóng.

Kim Ngọc cũng hồi hả sửa lại bộ vạt ngồi lên theo và hốt hải hải:

– Bộ Tây tới hả anh? Bây giờ chạy đi đâu đây?

Nhâm chắc lưỡi:

– Tàu binh của nó ở sông cái bắn vào thì đúng hơn...

Tùng hồi mõ “hồi một” nổi lên để báo động. Tiếng mõ đồn dập lan từ xóm này sang xóm khác như những chiếc mõ đó mới vừa giật mình và phát là hoảng.

Nhâm vuốt tóc, lắc đầu:

– Tây nó tới cả giờ rồi mới báo động!

Kim Ngọc giật nhẹ áo chông:

– Mình ở đây có sao không anh?

Nhâm lắc đầu:

– Chắc tụi nó bắn phá chơi chớ không có đổ bộ đâu. Nghe nói lóng nầy tụi Tây chỉ cốt xua cho mấy ông ủy ban chạy mất để tụi nó lập lại chức việc hội tề. Mình ở dưới này thì có súng ống khí gì đâu mà tụi nó phải mất công lặn lội

vô đánh chác? Thôi để anh chạy ra ngoài coi...

Kim Ngọc nín chổng lại:

– Anh ra ngoài làm chi hông biết!
Chỗ súng nổ mà!

Nhâm mỉm cười:

– Có súng nổ như vậy mới vui chứ em! Chớ kháng chiến êm ru thì hai ba chục năm nữa cũng chưa độc lập!

Kim Ngọc rên rĩ:

– Rồi anh bỏ em lại trong này sao?

– Còn má đó chi? Có gì đâu mà sợ!

Kim Ngọc xụ mặt uể oải gài lại mấy chiếc nút áo. Nhâm với tay vuốt má cô ta, nói đùa:

– Thiệt cái gì cũng lỗ cỡ hết trơn! Bộ tàu binh Tây nó không lựa giờ giấc để bắn phá sao chứ!

Kim Ngọc xô nhẹ anh ta:

– Giỡn hoài! Người ta sợ thấy mồ, mà coi bộ anh ham lắm!

Nhâm mở cửa mui chui ra, quay lại dặn vợ:

– Anh đông ra ngoài luôn đây. Má có hỏi em nói là anh mới vừa đi đây nghen. Chắc ba cũng chạy vô tới bây giờ.

Kim Ngọc cũng bước ra mũi ghe.

Trên xẻo, xuống ghe ở trong xóm cũng bắt đầu tủa vô tới mặc dầu lúc này tiếng súng đã im hẳn.

Nhâm vừa nhảy lên bờ thì Kim Ngọc giựt ngược:

– Anh ơi, có xuồng của con Thắm vô tới nữa kìa. Ủ, nó chở thằng chồng của nó đi tản cư chắc!

Nhâm giật mình quay lại. Thắm đang bơi xuồng kèm theo đám đông tản cư. Một cuộc tản cư hoảng của hầu hết đồng bào ở mấy xóm gần ven sông cái... Ba Lành cũng cầm dầm bơi ở mũi xuồng với một dáng điệu ung dung nhàn hạ như một người thả xuồng dạo mát.

Nhâm đứng yên một chỗ. Kim Ngọc quay lại:

– Để em kêu vợ chồng nó ghé vô đây nghen?

Nhâm nhăn mặt, gạt ngang .

– Thấy kệ họ mà!

Kim Ngọc có vẻ không bằng lòng:

– Kêu họ ghé lại đây nghỉ chớ còn bơi đi đâu nữa cho mất công! Tội nghiệp, trời nắng nôi mà thằng chồng của nó lại mù lòa và ngồi phoir ra đó! Nó cũng có bầu nữa chớ!

Nhâm chắc lưỡi:

– Thì em làm sao được đó thì làm.

Kim Ngọc háy xéo chồng nhưng cũng không chú ý đến thái độ vùng vằng kỳ lạ đó vì cô cho rằng chồng nóng lòng muốn ra ngoài xóm gấp:

– Anh có ra ngoài thì đi đi.

Nhâm gật đầu nhưng vẫn đứng yên một chỗ. Kim Ngọc vội hướng về phía xuống Thăm, vừa ngoắc vừa réo gọi:

– Thăm! Ghé vô đây nghỉ chớ đi đâu nữa!

Tự nãy giờ, Thẩm vẫn thấy rõ vợ chồng Nhâm trò chuyện với nhau vì một lẽ giản dị là khi xuống vô tới khúc xéo này, cô đã có ý nhìn về phía chiếc ghe tản cư của gia đình ông hội đồng.

Cô vội rà dầm lại, hỏi Ba Lành:

– Có mợ Ba... dâu của ông bà hội đồng kêu mình đó anh!

Ba Lành quay mặt lại:

– Ủa, đến chỗ bà hội đồng tản cư rồi sao?

– Ủa. Có ghé không anh?

Ba Lành gật đầu, mỉm cười vu vơ:

– Ghé thì ghé. Coi bộ yên rồi thì đi đang nằng làm gì nữa! Có Tây vô chọn rộ một chút cũng vui há!

Thấm rụt rè lên tiếng thêm:

– Mà có... cậu Nhâm, chồng của mợ.

Ba Lành cười thành tiếng:

– Có thì có... chẳng lẽ cầu cấm mình tấp vô sao? Mà cầu ở đâu sao không nghe cầu lên tiếng?

– Cầu... mới ló ra... Thôi để em cặp xuống vô...

Xuống của vợ chồng Ba Lành vừa ghé vào thì Kim Ngọc đã vồn vã lên tiếng:

– Hai vợ chồng tính đi đâu nữa hả?

Ba Lành mỉm cười nhìn về phía có tiếng hỏi:

– Mợ Ba đó hả mợ Ba? Mợ Ba được mạnh giỏi?

Kim Ngọc vui vẻ lên tiếng:

– Tôi thì vẫn như thường. Hay nói cho đúng hơn, từ hồi vô trong đồng tôi thấy khỏe khoắn... Còn anh? Tôi thấy anh như trước (cô ta vội nói sửa lại liền)... Coi bộ anh cũng mạnh khỏe và còn mập hơn trước nữa! Cơ khổ, tôi tính nói với cậu Ba dẫn tôi tới thăm anh mà rốt cuộc vẫn chưa đi được...

Ba Lành cười hỏi lại:

– Cậu Ba chắc không có ở trong này hả mợ?

Kim Ngọc day lại phía Nhâm:

– Cậu ở đây nè! Cậu đang nôn trở về ngoài để coi tình hình ra sao...

Nhâm bắt buộc phải lên tiếng:

– Ủ, tôi đây anh Ba. Từ nãy giờ nóng ruột quá. Tôi sắp sửa xông ra ngoài kể

thấy anh tới. À, hai bác đâu?

Ba Lành lắc đầu thở dài:

– Hai ông bà kêu con vợ tui bơi xuống đưa tui đi trước vì sợ tui... chậm lụt. Hai ông bà còn tiếc của nên ở lại giấu cất đồ đạc với lo coi chừng nhà cửa... Hồng biết nghe ai nói là tui Tây hay đốt phá những nhà bỏ trống lắm nên ông bà dục đặc không chịu đi.

Nhâm nói dựa theo:

– Ủ, mấy người già cả thì chẳng sao đâu.

Ba Lành cười mũi:

– Còn tui như vậy thì dầu có gặp Tây... chắc tại nó cũng chê!

Nhâm ngượng nghịu nói đỡ:

– Coi vậy chớ anh cũng nên lánh mặt. Rủi có Việt gian nó biết anh từng tham gia nầy nọ thì cũng phiền. Thôi anh ở đây chơi để tôi chạy về ngoài coi anh em ra sao. Ông già tôi cũng chưa thấy vô trong này nữa...

Dứt lời anh ta hối hả chạy đi.

Kim Ngọc dặn với theo:

– Anh coi chừng cẩn thận nghen! Rủi tụi nó đổ bộ lên và ở lẫn quần đàu đó, rồi anh dứt đầu ra...

Nhâm không ngừng bước, đáp to:

– Em khỏi lo mà!

Kim Ngọc quay lại bảo Thẩm:

– Bây giờ đậu lại đây cho khỏe chớ còn đi đâu nữa? Dắt ảnh lên bờ chớ ngồi dưới xuống hoài tù túng chết.

Thấm rụt rè hỏi ý chồng:

– Anh tính sao đây anh? Mình có đi tuốt vô ngọn hông?

Ba Lành gắt ngang:

– Coi, em sợ cái gì mà đòi đi vô trong ngọn? (rồi như biết mình lỡ lời, anh ta vội dịu giọng lại)... Ở đây cũng yên mà em. Súng cũng hết nổ rồi. Mình đi tới nữa vừa mát công bơi vừa đang nắng chết. Với lại mợ Ba đã kêu mình ghé lại chơi.

Kim Ngọc cũng nói vô:

– Chạy chi nữa cho nó rộn lên! Ở đây chơi đến khi nào mát trời thả về cũng được.

Thấm đành buộc xuống lại rồi dắt chồng leo lên bờ.

Tiếng súng lớn lại gầm lên dữ dội trở lại, nhưng lần này hỏa lực dường như chỉ gom về phía xóm chớ không rải ra như lần đầu nữa,

Kim Ngọc bốn chồn nhón chân ngóng về phía ấy và rên rĩ:

– Hồng biết anh có sao hông!

Ba Lành làm mặt rành:

– Súng lớn bắn ào ào như vậy chớ không ăn thua gì đâu mợ à. Sợ tụi nó muốn đồ bộ.....

Kim Ngọc chột hốt hoảng kêu lên:

– Có khói bốc lên có bụng ở trong xóm nữa kia!

Ba Lành dợm bước nhưng khựng lại ngay và quơ tay để tìm Thắm, lập cập hỏi:

– Đâu em coi ở phía nào đó?

Thắm đáp liền:

– Đều trời ở trông nên chẳng biết là đâu! Lốp hàng tre, lốp cây vườn ở sau xóm che bít nhà cửa hết trơn...

Ba Lành gắt lên:

– Coi ở phía nhà mình đó mà!

Thắm run run đáp:

– Thì ở đó cũng có khói... ở đâu cũng có khói hết...

Đến lượt Kim Ngọc an ủi lại Ba Lành:

– Chắc đạn đại bác nó bắn rớt rồi lên khói vậy chứ chẳng sao đâu! Chẳng lẽ Tây nó nhắm bắn vào mấy cái nhà lá tẻ mô tẻ tổ gì nó sao!

Ba Lành than thở:

– Mợ hồng biết chớ tụi nó dư đạn tụi nói bắn tưới ra đó và rui rớt bậy một cái vô ngay chóc nhà mình thì banh trê hết chớ còn gì nữa!

Vừa lúc đó có tiếng bà hội đồng réo gọi tổ mở:

– Con Ba đâu rồi! Vợ thằng Nhâm đâu rồi!

Kim Ngọc vội chạy về phía trại lá và to tiếng đáp:

– Con đây nè má!

Bà hội đồng cũng vừa trở tới, hỏi liền:

– Còn thằng Nhâm đâu?

– Ảnh trở vô trồng...

– Nhè lúc nầy mà còn vô trồng! Còn

ổng nữa... (chợt thấy vợ chồng Ba Lành đứng gốc ổi, bà hỏi luôn... Có con Thắm với thằng Ba vô đó nữa hả?

Rồi nhìn thấy đám khói trong xóm, bà lại kêu lên liền theo đó:

– Ý chèn ơi! Coi bộ dữ đa bây!

Và quay lại phía con dâu:

– Không êm đa con! Con liệu thế nào để còn lợi đi vô ngọn... Mấy thằng bạn chèo nhè lúc này mà đi chơi hết ráo trời. Nghe súng nổ mấy chap mà tụi nó không chịu về để lo giùm chiếc ghe nữa!

Kim Ngọc nhăn nhó:

– Ảnh không chịu ở trong nầy để lo chuyện nhà chuyện cửa nữa!

Bà hội đồng gắt lên:

– Rồi đợi nó về mới chịu chạy sao?

Ba Lành vội nói xen vô:

– Dạ mình ở tuốt trong này cũng xa tầm súng đạn lắm rồi. Tự nãy giờ hết nghe tụi nó bắn nữa.

Mọi người mới nhận ra là tiếng đại bác đã im từ lúc nào. Ba Lành tiếp lời:

– Chắc tàu binh Tây bỏ đi rồi cũng nên. Để mình nhóng một chút coi... Dạ nếu tụi nó có lên bờ thì thế nào súng nhỏ cũng nổ như bắp ran, tới chừng đó mình sẽ tính...

Bà hội đồng nhìn lại Ba Lành, yên tâm đôi chút:

– Thiệt giặc giã như vậy mà không có đàn ông thì hổng biết đầu mà rờ! Vậy mà ông với thằng Nhâm lại ham cái gì lại

ở biệt ngoài đó! Còn thằng Ba đây... phải
mấy đùng có đua đòi đi du kích này nọ
thì đâu có xảy ra cái vụ tai nạn!

Ba Lành bật cười khan, không đáp.
Thấm ngó lơ về phía trong xóm như
không hay biết gì hết..

... Độ nửa giờ sau có tiếng mõ báo
hiệu chấm dứt báo động, và chỉ một lát
kế đó, ông hội đồng đã bơi xuống vô tới.

Bà hội đồng và Kim Ngọc bu lại hỏi
Thấm tin tức, còn vợ chồng Ba Lành thì
đứng nguyên một chỗ.

Như biết trước có Thấm và Ba Lành
ở đây, ông hội đồng vừa trả lời những
câu hỏi tíu tít của vợ và con dâu, vừa liếc
chừng về phía vợ chồng Ba Lành. Sau
khi cho biết qua là tàu Tây đã bỏ đi và
có một số nhà cửa bị hư hại hoặc bị sập

cháy cùng một số dân làng chết hoặc bị thương, ông hội hướng về phía Ba Lành, do dự trong một giây rồi ngật ngừng lên tiếng:

– Nè Ba, thiệt rủi ro quá.. nhà của mày,.. hư hết trơn...

Ba Lành lạc giọng hỏi:

– Ý trời, bộ nhà tui trúng đạn sao ông hội?

– Ủ... Mà khổ quá sao tía má mày hồng chịu chạy, như bà con cô bác khác..

Ba Lành bước càn lại bất cần đến chiếc gậy trúc trên tay:

– Tía má tui... Trời ơi... Bộ tía má tui...

Ông hội vội Bảo Thắm:

– Coi, con Thắm, mây dất thẳng Ba...

Thắm vội rào bước và đỡ lấy tay Ba Lành nhưng bị anh ta hất mạnh ra...

Ông hội đồng với sấn tới đỡ Ba Lành:

– Thằng Ba mây nên bình tĩnh...
Chẳng qua là tai trời ách nước... Bà con cô bác khác trong xóm cũng bị nạn như vậy...

– Nhà tía má tui có sao không ông hội?

Ông hội đồng đưa mắt nhìn Thắm, khẽ lắc đầu rồi ông mới tăng hắng lên tiếng quanh co:

– Thiệt rủi ro quá Ba à. Hồng biết tàu Tây nó bắn làm sao mà đạn cà nông nhè rớt đúng ngay nhà... Nhà lại có hai vợ chồng già chớ bộ là trụ sở ủy ban hay phòng tuyến...

Ba Lành ngắt lời ông ta:

– Nói vậy tí má tui... chết hết rồi phải không?

Ông hội đồng thở dài, gián tiếp xác nhận tin buồn ấy:

– Thiệt tội nghiệp cho ảnh chỉ quá! Mà hổng biết ảnh chỉ tiếc cái gì mà hổng chịu chạy đi như người ta, lại chui rúc trong nhà..

Ba Lành quay phắt lại, nhìn về phía Thắm. Nét mặt xấu xí, đầy theo của anh ta trở thành dễ sợ hơn. Tự nhiên Thắm cúi mặt. Ba Lành rít lên:

– Vậy mà ông bà lo kêu chở tui đi trước! Phải chi tui không có đui mù tàn tật như vậy thì đâu có đến nỗi đó!

Bà hội đồng nói vô:

– Chẳng qua cái số phận của anh chỉ vắn vỏi như vậy. Thằng Ba mày...

Ba Lành quát lên:

– Tại tui như vậy chớ nếu không... (anh ta chột hướng về phía Thắm, nửa như gằn giọng nửa như cười lạt)... Thấy chưa Thắm! Hả lòng hả dạ chưa!

Thắm quỳnh quít rồi khóc oà.

Kim Ngọc có ý binh Thắm:

– Coi, sao anh lại trách con Thắm? Nó cũng lo đưa anh chạy... và dầu nó có ở lại thì càng nguy thêm.

Bà hội đồng cũng nói vô:

– Thôi Ba à. Chuyện tai nạn thì mình biết trước sao được.

Ba Lành ngồi phịch xuống đất rên rĩ:

– Phải tui dè như vậy tui ở ngoài nhà để chết cho khỏe!

Ông hội đồng cúi xuống vỗ vai anh ta:

– Đừng nói bậy! Mấy chết nữa thì con vợ của mày đang bụng mang dạ chửa kia... ở với ai?

Ba Lành cười khan:

– Nó mà lo gì! Thế nào mà chẳng có người rước nó gấp!

Ông hội đồng rầy rà:

– Thằng này kỳ! Con vợ mày nó cũng rầu thúi ruột, chớ bộ vui sướng gì sao mà mày nhè nó mày đay nghiến?

Ba Lành chống gậy đứng lên, giọng ráo hoảnh

– Cảm ơn ông bà và vợ Ba... (anh ta đứng lên hướng về phía Thắm)... Đưa tui dìa nhà đi em!

Ông hội đồng ân cần cản lại...

– Thôi vợ chồng mày ở đây luôn với bà hội và vợ Ba. Nhà cửa ở ngoài tiêu tàn hết chớ có còn gì đâu...

Ba Lành lễ phép trở lại:

– Dạ, dầu sao tui cũng phải dìa để lo chôn cất...

Ông hội đồng đỡ lời anh ta:

– Vợ chồng mày cứ ở tạm trong này. Tao nghe nói “ủy ban” người ta lo chôn cất tập thể cho những bà con tử nạn. Tao có dặn thằng Nhâm ở ngoài lo liệu về các khoản tiền bạc để mua cây mua ván đóng hòm cùng các thứ... Mấy ông trong

ủy ban tính làm ma chay giản dị theo đời sống mới nhưng.... làm cho có ý nghĩa hơn, nhưng tránh bớt mọi chuyện tụ tập lâu vì sợ tội Tây vô bất tử... Vợ chồng mấy cú ở đây, thế nào anh em ở ngoài cũng vô rước ra...

Ba Lành thều thào như một kẻ bị đuổi sức:

– Tui muốn về nhà cũ.... đảng nào tui cũng phải che đỡ một cái chòi để ở..

Ông hội đồng sốt sắng khuyên nhủ anh ta:

– Không nên mấy à. Thế nào Tây nó cũng vô nữa. Tốt hơn hết là hai vợ chồng mấy nên tấp theo bà hội đồng và mợ Ba... Con vợ mấy như vậy, mà lại như vậy rồi lại sinh sống ra làm sao? Ở đây có mắm ăn mắm, có muối ăn muối... mấy với con

vợ mày bề gì cũng quen biết trong nhà...

Ba Lành day qua Thắm

– Em tính sao đây?

Thắm ấp úng:

– Cái đó... ăn thua anh... Em sao cũng được. Ba Lành gật gù đoạn nói với ông hội đồng:

– Dạ cảm ơn ông bà và mợ ba đã có lòng thương...

Ông hội đồng day qua vợ và con dâu:

– Thôi, tôi phải chạy trở ra ngoài với thằng Nhâm đây...

*

... Nhâm cau có bảo Kim Ngọc:

– Không biết ba kêu vợ chồng thằng Ba Lành vô đây ở chi vậy! Mình giúp đỡ đủ thứ tiền nong cho nó rồi còn gì nữa!

Kim Ngọc nhú mày nhìn lại chồng:

– Anh này hẹp hòi quá! Anh Ba ảnh bị nạn liên miên như vậy, ba thấy tội nghiệp nên ba kêu ảnh về ở đây... nhà cửa ảnh tan hoang, hai vợ chồng lại không có của dư và không làm ra tiền...

Nhâm gạt ngang:

– Ai mà không biết như vậy! Thì mình giúp lúa, giúp gạo cho nó cũng được rồi, chớ rước hai vợ chồng nó vô trong nầy... .

Kim Ngọc cãi lại:

– Vô trong nầy thì cũng vậy thôi chớ có bất tiện gì cho nhà mình đâu? Lúc tản

cư vô đồng, em và má ở trong một cái chái nhà còn vợ chồng anh che một cái chòi ở đờ ngoài vườn ổi... Chớ bộ rước hai vợ chồng anh về ở chung với mình đâu? Em không hiểu sao anh thắc mắc kỳ đời như vậy! Hồi anh Ba anh bị cái vụ lựu đạn, em còn thấy anh chạy lo cho anh bất kể đêm ngày kia mà!

Nhâm khựng lại, khổ sở vì không thể giải thích cho vợ hiểu được nỗi bức dọc của mình. Thật tình thì cái chết thảm thê của tía má Ba Lành làm cho Nhâm thêm hối hận khi nghĩ đến những sự xui xẻo liên tiếp của Ba Lành.

Nhâm biết rằng nếu Thắm theo chồng về ở kề một bên đây thì anh ta sẽ khó có đủ nghị lực để tự kiểm hãm... Thật là khó, vì mỗi lần thân mật, gần gũi với Kim Ngọc, Nhâm không thể không nghĩ đến cái nấc thở mãn cuối cùng chỉ

có thể tìm được ở Thắm... Bây giờ Thắm lại ở liền bên cạnh nách với một Ba Lành mù lòa và trơ trọi!

Hết còn lo Ba Lành lần mò rình rập!
Hết còn ngại bà mẹ chồng của Thắm bắt chột dòm ngó!

Đó là những sự kiện làm cho Nhâm chưa chi đã bực mình. Bực mình với chính anh thì đúng hơn, vì anh ta không chắc rằng mình sẽ tránh nổi sự sa ngã. Và chưa chi Nhâm đã thấy hối hận trước!

Thấy chồng thờ người nín thinh, Kim Ngọc nhích lại, lả lơi tựa đầu vào vai anh ta, ỏn ẻn hỏi:

– Chắc anh tưởng đầu họ xó rở một bên rồi hai đứa mình không được tự nhiên như trước phải hông?

Nhâm nhích nhanh người ra nhưng

rồi vội nắm lấy tay Kim Ngọc nheo mắt cười tình để cho Kim Ngọc... hết kịp cự nự:

– Chớ sao nữa! Lâu lâu mới về thăm em mà bị người này người nọ xơ rở một bên thì phiền quá!

Kim Ngọc liếc xéo, má thoáng ửng hồng:

– Mặc dầu rồi cũng hồng đi đến đâu hết hén?

Nhâm bật cười, lắc đầu, trả lời rất nhỏ gần như là thì thầm:

– Không... Lúc này em... khéo lắm!

Kim Ngọc chồm lại véo mạnh tay chồng rồi ngoe nguẩy:

– Xạo hoài! Còn anh... người ta bị bầm vai, bầm... hết trơn đây nè!

Chợt có tiếng Ba Lành la ó bên phía vườn ổi.

Nhâm dỏng tai nghe ngóng rồi hất hàm ra ý hỏi vợ.

Kim Ngọc nhún vai:

– Ủ, anh Ba Lành đó mà! Từ hôm đám ma tới giờ thỉnh thoảng anh nổi sùng la ó con Thắm.

Nhâm lấy giọng thản nhiên:

– Bộ con Thắm làm cái gì đó hả?

– Ồi, đâu có! Em thấy con Thắm lóng rày đổi tánh hiền khô, chứ không vênh vênh cái mặt như lúc trước nữa. Có lẽ một khi nó có chồng con rồi tánh tình nó cũng đậm ra... thuần lương...

Nhâm nóng nảy:

– Mà sao nó bị Ba Lành la ó om sòm đó?

– Chắc anh Ba ảnh bị tàn tật rồi mất cha, mất mẹ nữa nên ảnh hay nổi nóng bất thường. Tội nghiệp, quanh đi quẩn lại còn có ai khác nữa ngoài con Thắm, chắc vì vậy mà ảnh nhè con nầy ảnh la ó hoài! Đó anh thấy chưa, tình cảnh của người ta đáng thương như vậy mà anh...

Nhâm ngắt lời vợ:

– Thì anh có nói gì đâu! Anh... thương hai vợ chồng nó không hết...

Kim Ngọc níu tay chồng:

– Thôi anh chạy qua đó khuyên lơn trò chuyện với ảnh một chút đi! Suốt ngày ảnh thui thui một mình... Mà nè anh có qua bên, anh đừng kể những

chuyện kháng chiến, chuyện du kích này nọ cho ảnh nghe đó nghe!

– Sao vậy?

Kim Ngọc làm mặt rành:

– Ảnh ham nghe mấy thứ chuyện đó lắm nhưng sau đó. hoặc ảnh nằm ì ra bỏ cơm bỏ nước, hoặc kiếm chuyện để cự nự con Thắm.. Mình qua bên một chút đi anh!

Nhâm nhẹ gỡ tay vợ ra:

– Thôi để khi khác em à.

Kim Ngọc vùng vằng:

– Đó đây có một chút xiu mà!

Nhâm gượng cười:

– Anh phải trở ra ngoài... Với lại anh muốn bàn với em một việc này...

– Việc gì nữa đó cha nội? Từ hồi nào tới bây giờ, có lần nào anh thèm bàn tính với em việc gì đâu?

Nhâm cười đáp:

– Thì... em nghĩ coi, có việc gì đâu mà phải bàn? Nhưng lần này anh phải hỏi em trước. Chắc em biết rằng trên tỉnh đã yên trở lại và người ta hồi cư rần rần...

Kim Ngọc gật đầu:

– Có. Bộ anh tính...

– Thật ra ba má tính có dịp sẽ đông lên quận rồi tót lên tỉnh luôn rồi khi nào yên giấc sẽ hay, chớ xấn quần dưới này thì cũng chẳng góp lúa ruộng được mà rủi ro một cái...

Nhâm ái ngại nhìn lại Kim Ngọc, nói thêm:

– Cái gì mình cũng nên tính trước chứ với tình hình này ai có dám chắc được là nó sắp yên trong đôi ba tháng nữa. Tây mới bắt đầu bắn khơi khơi, rồi tụi nó còn càn quét nữa... Đàn bà con gái càng tản cư nữa chỉ càng nguy thêm, đó là chưa nói tới chuyện chạy giặc cực khổ... Em có lên được trên tỉnh với gia đình thì anh mới đỡ lo...

Kim Ngọc vùng vằng:

– Rồi anh cũng được rộng chơn rộng cẳng hén?

Nhâm chắc lưỡi:

– Chuyện quan trọng mà em cứ nói cái điệu đó hoài! Em có ở dưới này, anh muốn... rộng chơn rộng cẳng như em nói đó không được sao? Sở dĩ anh đốc xúi em hồi cư là vì anh còn nghĩ đến tương

lai của hai vợ chồng mình, và nghĩ đến em nhiều hơn nhứt.

– Đẩy người ta đi mà nghĩ đến người ta nhiều nhứt?

Nhâm vuốt má Kim Ngọc:

– Nói bậy hoài! Em có lên tỉnh thì mới có dịp thuận tiện đi thẳng lên Sài Gòn...

Kim Ngọc hất mặt lên:

– Chi vậy?

Nhâm cười tủm tỉm:

– Bộ em quên phút rồi sao? Tây đến Sài Gòn khá lâu rồi và ở trên người ta mua bán làm ăn như thường... Em có lên trên thì mới có thể gặp được ông đốc-tơ Pháp...

Kim Ngọc đỏ mặt ngất ngang lời chồng:

– Thôi nghỉ đi! Em hông đi đâu hết á!

Nhâm cự nự:

– Em thiệt lạ. Chớ em đợi tới lúc nào nữa? Tới Việt Nam độc lập rồi Tây về nước hết chắc? Hay tới chừng... hai đứa mình đều già khú cóng để hết?

Kim Ngọc ngoe nguẩy:

– Chọc người ta hoài hà!

Nhâm làm bộ to tiếng:

– Em sao giống như con nít! Phải lúc mới về ở chung, em được như vậy anh cũng lạ! Hồi đó em như... bà nội người ta vậy!

– Rồi bây giờ em như vậy, anh hông chịu nữa hén?

– Thì chịu gắt lắm nên mới lo cho em sớm lên trên Sài Gòn được để, tính cho xong cái vụ kia...

Kim Ngọc xụ mặt ngang:

– Nhưng em lên trên, em đi ông đốc-tơ chuyên môn đó rồi... anh lại ở tuốt dưới này thì cũng... như không!

Nhâm phì cười:

– Coi, việc nào phải cho xong việc nấy chứ em nấn ná ở dưới này hoài thì cũng chẳng ăn thua gì. Em có lên trên rồi sau này vợ chồng mình gặp nhau mới thêm vui vẻ chứ!

Kim Ngọc lim dim nhìn lại chồng, thấp hỏn giọng xuống:

– Anh cùng đi với em không được sao?

Nhâm trợn mắt:

– Ý trời! Em nói chuyện chơi! Thanh niên cỡ anh bây giờ ló ra để Tây nó thộp đầu bắn bỏ hả? Em phải để anh nhóng một thời gian coi thế nào rồi mới dám lên chợ. Còn mấy cha trong này nữa. Anh mà đi lơ mơ, mấy chả hay được, mấy chả dám hô hoảng mình là Việt gian theo Tây lắm. Phải chờ cơ hội thuận tiện mới được em à.

Kim Ngọc thở dài:

– Như vậy thì cũng khổ quá. Em ở trên Sài Gòn mà lòng ngóng lo cho anh ở dưới này thì em khổ lắm.

Nhân mỉm cười, an ủi vợ:

– Ít ra mình cũng... xong được một việc quan trọng đó em! Em nên lo vụ này càng sớm càng tốt vì không biết tình

hình sẽ đổi thay ra sao. Nếu em chần chờ ở dưới này thì vào trường hợp nào cũng bị kẹt luôn hết.

Kim Ngọc lo lắng hỏi:

– Sao kẹt luôn hả anh?

Nhâm mỉm cười, giải thích:

– Thì nếu trường kỳ kháng chiến thiệt như mấy chả nói thì mình chỉ có nước rút tuốt dưới miệt Chắc Băng, Cạnh Đồn dưới Cà Mau ở... Tới chừng đó, anh sợ nếu mình làm cử rét cũng không có một viên ký ninh mà uống chớ đừng nói gì tới chuyện... giải phẫu rắc rối kia! Còn trường hợp mình thắng, nước nhà được độc lập thì Tây... xuống tàu về nước hết và như vậy, em tìm đâu ra một ông bác sĩ chuyên môn?

Kim Ngọc cười theo:

– Anh tính kỹ quá há!

Nhâm ưỡn ngực:

– Coi chuyện... gặt củ kiệu quá mà không tính kỹ sao được em? Anh... đợi em trong bấy lâu nay cũng đủ hụt hơi rồi...

Kim Ngọc từ mắt nhìn chồng, giọng răn đe:

– Nhưng mà nè, em lên Sài Gòn rồi, em gặp ông bác sĩ chuyên môn rồi, còn anh, anh ở dưới này rồi sanh tật tấp vô một bà bé nào đó thì dầu cho em có lên trên... xong xả hết mọi thứ..

Nhâm bật cười đỡ lời Kim Ngọc:

– Thì cũng như không phải hông?

– Chớ sao nữa!

Nhâm ôn tồn nói:

– Đâu mà tệ vậy em! Công trình anh các ca các cùm đợi em trong bấy lâu nay cũng ghê gớm lắm thì lẽ đâu anh... bỏ ngang uống quá vậy? Cái đó em khỏi lo.

Kim Ngọc bĩu môi:

– Việc đó, ai cũng không nên nói miệng tài hết. Biết đâu lâu ngày quá anh cũng... bực bội trong mình rồi gặp một đêm mưa to gió lớn nào đó và anh tắt vô đâu đó... rồi dính luôn. Trong trường hợp đó, em ở trên em có biết đâu là đâu và cứ cong xương sống đợi anh hoài.. Thời buổi này, đường sá đi lại khó khăn nữa...

Nhâm lừ mắt, trả đũa lại:

– Còn em? Ừ vì đường sá xa xôi cách trở nên anh để em đi, anh cũng lo thắc

thỏm... Rủi ở trên Sài Gòn có thằng cha nào.. tốt phước hơn anh thì sao? Và tới chừng yên yên, anh vác mặt lên trên hí hửng để gặp em.. Ý cha, gặp trường hợp này không biết anh khóc anh cười sao nữa đây!

Kim Ngọc trề nhún:

– Anh lo cho cái thân anh kia kìa. Bộ anh nói em đây tệ lắm chắc?

Nhâm nhún vai:

– Ai cũng tốt hết nhưng chuyện... rủi ro trong một tíc tắc thì biết sao mà nói trước được.

– Vậy sao anh không cùng theo em đi lên trên?

– Để cho Tây nó lượm dọc đường sao?

Kim Ngọc thở dài:

– Giặc giã nên đời người coi mỏng manh quá anh há! Đừng nói đâu xa như gia đình của anh Ba Lành đó...

Nhâm kiểm cách nói lảng ra:

– Ờ, anh cũng dặn em trước, sau này nếu có hồi cư thì em cũng nên cẩn thận. Đàn bà con gái đi đường khỏi lo về cái vụ bị nghi là V.M. nhưng lại dễ sợ cái chuyện bị dân trời ời đất hời làm ầu.

Kim Ngọc có vẻ xẻn lẻn rồi nói gạt ngang:

– Em biết mà!

Vừa lúc ấy lại có tiếng quát tháo của Ba Lành ở bên phía vườn ổi.

Kim Ngọc vội bảo Nhâm:

– Đâu anh chạy qua bên khuyen can ảnh một chút coi. Tụ hôm nay anh cũng chẳng chịu ghé Thẩm ảnh nữa.

Nhâm e ngại và kiểm soát né tránh:

– Thôi mà, vợ chồng nó đang cần dẫn với nhau, mình qua coi kỳ quá. Để khi khác...

Kim Ngọc lôi chồng đi:

– Bề gì mình cũng là người lớn, mình nói vô một tiếng họ cũng nể chứ! Anh sao lôi thôi quá. Anh thấy vợ chồng họ như vậy anh không động lòng hay sao?

Nhâm nhẹ gỡ tay vợ ra:

– Thôi được, tiện dịp anh về ngoài anh ghé lại đó một chút nhưng em để anh đi một mình...

– Có em rồi anh mắc cỡ miệng hay sao?

Nhâm cười đáp:

– Không phải... Dầu sao anh cũng quen lâu ngày với hai vợ chồng nó nên có gì thắc mắc, tụi nó cũng dễ nói thiệt cho anh nghe. Có em vô đó, nhiều khi tụi nó... kín tiếng...

Kim Ngọc thoáng xụ mặt nhưng rồi lại vui vẻ xô anh ta đi:

– Thôi muốn đuổi em ở lại cũng được. Nhưng từ nay anh có ra ngoài anh cũng nên cẩn thận về vấn đề Tây u đó nghen. Coi chừng tụi nó đổ bộ bắt tử rồi anh chạy không kịp... Rủi anh có bề gì, thì em ở miết dưới này chớ không tính chuyện lên Sài Gòn nữa đâu nghen!

Nhâm ngó ngoái lại, nói đùa:

– Chưa chi mà hăm he người ta hoài!

✱

Đến vườn ổi, Nhâm và Thắm vừa trông thấy nhau thì Ba Lành đã ngược mặt lên hỏi vợ:

– Bộ ai tới hả?

Nhâm giật mình, vội lên tiếng:

– Tôi đây mà!

Nét mặt Ba Lành ngẩn ra một cách khó hiểu trong một giây rồi mới đổi liền ra vẻ tươi cười:

– À cậu Ba! Cậu vô chơi hả?

Nhâm vừa nhìn Thắm vừa đáp:

– Ừ, tôi về thăm nhà trong này tự nãy

giờ. Bây giờ tôi ra ngoài nên hơn tiện...

Ba Lành ngắt lời Nhâm:

– Chắc cậu nghe tui la lối bên này nên mới qua chờ gì?

Nhâm nhướng mắt nhóng hỏi Thắm. Thắm cau mặt lắc đầu len lén chỉ về phía Ba Lành như sợ anh ta có thể... trông thấy được.

Ba Lành để ý ngay đến sự chậm trả lời của Nhâm và nhắc hỏi:

– Phải hông cậu Ba

Nhâm cuống quýt:

– Phải cái gì? À... tôi ở trong trại mới ra đây... Sao, anh la lối cái gì đó?

Ba Lành bật cười:

– Không có cái gì ra cái gì hết cậu

à. Mới vô ở trong này không quen nên sanh ra bực bội... Bây giờ hồng biết chỗ nào yên, chỗ nào động để kiếm miếng đất nhờ bà con cô bác dựng bậy cho mình một cái chòi ở luôn cho rồi. Phần nghe anh em họ rộn rịp sửa soạn đánh Tây nên mình cũng nôn nứa đó cậu Ba!

Nhâm ấp úng nói vô:

– Anh ở đây cũng tạm yên rồi chớ còn đi đâu nữa? Có gì anh cứ nhờ mấy đứa bạn đi theo ghe của má tôi. Hơi sức đâu anh... để ý đến chuyện giặc giã.

Ba Lành thở dài:

– Ở đây, tui làm rộn, làm phiên bà hội đồng với mợ Ba nhiều quá... Bà hội đồng với mợ Ba còn khuyên can tui là không nên rầy rà con vợ tui làm gì tội nghiệp nó... Tui nghĩ tui cũng bậy quá nhưng...

ở đây hoài như vậy, chắc tui phát điên phát khùng quá cậu Ba à. Chắc cậu phải hiểu cho tui...

Nhâm vội đáp:

– Tôi hiểu nhiều, nhưng khốn nỗi tôi cũng chẳng biết làm cách nào cho anh khuây khỏa được trong lúc này...

Ba Lành ngược đôi mắt trở sâu lên:

– Phải có một công tác cảm tử gì tui dám lãnh lắm đó cậu?

Nhâm ái ngại nhìn lại anh ta:

– Anh đã như vậy,.. thì nên nghỉ ngơi.

Ba Lành bật cười khan:

– Kỳ quá hén cậu! Tui muốn chết cho coi được một chút mà cũng chẳng có chỗ dùng! Tui nói với vợ tui hoài: tui đợi cho

Tây vô đây, tui đi ngờ ngờ ra đó cho tui nó bắn một phát... Bực mình nói vậy thôi chớ chết lãng nhách theo kiểu đó thì có khác gì cái chuyện... tui làm sút lựu đạn kia?

Thắm phải gắt lên:

– Anh sao lạ quá! Chuyện đã lỡ như vậy nên em mới cần răng chịu trong bấy lâu nay..

Ba Lành quay phắt lại:

– Giả tử như không có lỡ như em nói đó thì chắc em đá đít thằng này từ lâu rồi phải không?

Thắm không nhin nữa:

– Anh nói sao nghe dễ quá. Mang cái bụng lúp lúp thì có chó nó rước! Anh muốn nói gì thì nói nhưng ít ra anh cũng

phải nghĩ tới đứa nhỏ sau này chứ! Bộ kêu trời rớt xuống rồi lọt vô bụng người ta chắc!

Ba Lành quay mặt về phía Nhâm, nói bằng quơ:

– Cái đó ai biết đâu á!

Thăm khựng lại nhưng rồi quát lên:

– Bây giờ anh liều mạng cùi anh muốn nói cũng được hết hả? Vậy hồi đó, hồi cái đêm đám cưới của cậu Ba đây, đứa nào thò tay mặt, đặt tay trái... người ta ở dưới ghe... Chó chui vô đó chắc? Tui không dè tới ngày nay anh mới ăn ngược, nói ngạo như vậy.

Nhâm vội can gián hai người:

– Thôi mà! Tôi xin lãnh phần lỗi hết... Anh Ba à, anh đã... có lòng bỏ qua thì bỏ

qua luôn chớ bấy giờ anh cứ cần dẫn vợ con hoài thì..... anh thêm mệt trí..

Ba Lành cười khan:

– Chắc cậu ngại tui sẽ làm đổ bể hết chứ gì? Cậu đừng lo. Tui giữ kỹ lắm mà. Cậu coi, có ai hay biết gì đâu?

Nhâm bực mình:

– Nhưng anh làm như vậy có ích gì. Vợ anh buồn mà anh đâu có sung sướng khổ gì?

Ba Lành găm lên:

– Nhưng rồi cậu bắt tui vui cười sao? Tía má tui như vậy! Giặc giã âm âm như vậy! Và tui ngồi lê ở đây như một đứa con nít mới học bò! Phải tui còn đi đánh giặc được thì tui còn... mau chết được, chớ đảng này, ăn no ở không, không đụng rổ

tới đàn bà thì tui dám sống già khú để tới một trăm tuổi lắm! Tui đui mù như vậy Tây có vô bắt được, nó cũng chẳng thèm giết nữa! Vậy tui sống lâu để làm chi chớ? Để mấy người cho tui lãnh cái án chung thân khổ sai phải không?

Nhâm chắc lưỡi:

– Thôi mà anh! Việc gì cũng đã lỡ hết rồi. Ai có muốn vậy đâu...

Ba Lành vẫn nói sấn tới:

– Mấy thằng tù sát nhơn bị đày chung thân ra Côn Đảo còn hy vọng được ân xá, còn kiếm cách vượt ngục được chớ còn tui... Ai ân xá được cho tui? Và tui... vượt ngục sau được nè trời!

Nhâm rụt rè nói vô:

– Chẳng qua phần số...

Ba Lành ngược mặt lên:

– Sao phần số của mấy người hên quá vậy?

Nhâm nhún vai nhìn qua Thắm như để vừa cầu cứu vừa tỏ ý chịu... thua.

Thắm xi xỏn nói xen vô:

– Chuyện đã lỡ rồi mà cứ đồ đi tán lại hoài! Lúc trước anh êm ru có phải khỏe thân hơn không! Hồng biết ham gì mà cũng đua đòi mang lụy đạn...

Nhâm vội ngắt lời cô ta:

– Thôi mà! Nói qua nói lại hoài thì sanh chuyện tới nữa cho coi.

Ba Lành cười khẩy:

– Cậu để thầy kê nó mà. Tui nghĩ đúng lắm. Nó có thương xót gì tui đâu.

Chẳng lẽ nó la lên là tui bị như vậy cho đáng đời và chẳng lẽ nó bỏ tui đi được...

Thẩm cười mỉa:

– Anh nói đúng...

Ba Lành lại cười đoạn quay qua bảo Nhân:

– Thôi cậu có đi đâu thì đi đi. Tui nghĩ tui nóng như vậy là bậy lắm. Từ rày sắp lên tui phải sửa tánh nết lại mới được... (anh ta mỉm cười chua xót)... Ngặt nỗi người đi đánh tây rồi thành... phế binh thì cũng còn có chỗ an ủi chớ tui... hổng có thấy mặt mũi thằng Tây tròn méo ra sao mà cũng bị... đủ thứ như vậy và còn phải ngậm cam cái miệng lại nữa! Mấy anh lớn của mình chế ra cái thứ hựu đạn lô-can... dở thiệt.

Thẩm chắc lưỡi nói trống không:

– Thôi tui lo cơm nước đây...

Và cô bỏ đi về phía chòi lá che dưng sơ sài ở cuối vườn ổi.

Nhâm ngượng nghịu ngó quanh rồi cũng lên tiếng từ biệt Ba Lành:

– Tôi xẹt lại đây Thắm anh một chút, bây giờ phải trở ra ngoài...

Ba Lành xụ mặt thở dài, giọng dịu hẳn lại:

– Cậu đi... Tui bây giờ nhứt định mọc gốc, mọc rễ tại vườn ổi này chớ không đi đâu nữa hết. Dầu cho có Tây vô kể một bên cũng vậy.

Nhâm ái ngại nhìn lại anh ta:

– Ở đây chắc yên... Mà có bề gì thì vợ con anh cứ tháp tùng theo ghe của má tôi...

Ba Lành gượng cười:

– Bà hội đồng có của có cái thì mới lo chạy Tây. Và có vợ Ba nữa chi! Chớ tui... tui chỉ lo Tây có chê tui!

Nhâm chắc lưỡi chiếu lệ:

– Anh cũng còn vợ con nữa chi!

Ba Lành cười khan:

– Cậu kêu ngạo tui hoài cậu!

Nhâm quắc mắt nhìn lại Ba Lành, nhưng vẻ mặt dễ sợ của anh ta làm cho Nhâm không dám ngó lâu và lặng lẽ bỏ đi...

*

Ông hội đồng nhảy nhồm lảng nghe tiếng súng lớn nổ rền ở phía làng bên cạnh. Ông càng lo thêm khi hồi mõ báo

động lên. Ông quay qua hỏi Nhâm:

– Bộ tui nó tới thiệt sao mấy?

Nhâm làm tỉnh đáp:

– Con mới ở trụ sở chạy về đây. Liên lạc đi lấy tin về cho hay là Tây vô ở đâu miệt gần quận...

– Sao họ đánh mõ hồi một kia kìa?

Nhâm gượng cười:

– Lần trước, tàu binh Tây tới mấy cha để xộ nên lần này mấy chả báo động trước cho chắc ăn. Bất quá bà con cô bác chạy trốn một một chút nhưng rủi sau này có chuyện gì thì không ai trách móc vào đầu được.

– Mầy có gặp mấy cha lớn trong ủy ban không?

Nhâm nhún vai:

– Mấy chả còn đông trước hơn ai hết.

Ông hội đồng kêu lên:

– Ý trời. Rồi ai còn ở trụ sở? Rủi Tây nó tới bắt tử...

Nhâm đỡ lời cha:

– Còn mấy mạng du kích thôi. Ba nghĩ coi dẫu cho mấy chả có ở lại thì khi Tây đến, mấy chả cũng phải vọt chớ ở lại để cho nó bắt thấy mồ sao?

– Với mấy thằng du kích đó thì ăn nhậu gì? Vậy mà mấy chả cũng bày đặt kháng chiến! Bộ mấy chả nói Tây bây giờ cũng như thú lính Tây tào các (lính đoan) đi bắt rượu lậu giống hồi “nằm” hay sao!

Nhâm không đồng ý với cha:

– Sao không biết! Nhưng mình theo chiến thuật du kích, tụi nó tới thì mình phải chạy...

Ông hội đồng vặn lại:

– Rồi tới năm nào mới độc lập được? Mình chạy bằng giò, bằng ghe, tụi nó rượt bằng tàu, bằng xe... rồi mây biểu chạy hoài được hả?

Nhâm cãi lại:

– Bởi vậy mình mới đánh theo lối du kích. Mình rình rình mình khía lần hồi mà ba!

Ông hội đồng lắc đầu quấy quậy:

– Thôi thôi, tao tin hổng nổi. Cái điệu này tao phải tính chuyện vọt lên quận ở...

Nhâm chắc lưỡi:

– Ba nói om sòm cái điệu đó có ngày..

– Tao nói với mày không được sao? Mày chả cứ bắt tao lụng khụng ở đây để làm “cố vấn » hoài, rồi nọ tiền, làm như tao giữ kho bạc của nhà nước vậy! Cái điệu này mà Tây nó chớp được thì cũng chết mà ở dưới này riết thì chỉ có nước cạp đất mà ăn... Mày cũng vậy nữa! Coi bộ mày không lo gì hết! Và còn đòi đi theo bộ đội này nọ nữa chứ!

Nhâm mỉm cười:

– Ba nghĩ coi, con còn trẻ mà! Với lại tha đi theo bộ đội thì có chết cũng mát ruột chớ núp ló theo ba ông nội du kích ấp, du kích xã này chết oan mạng quá mà! Ở đây mình sợ họ làm khó dễ, nên con mới lãnh phần cứu thương cho lấy có... Cũng như bây giờ Ba làm... cố vấn cho mấy anh tá điền cũ của ba vậy mà!

Ông hội đồng nhăn mặt, rồi lắng tai nghe súng nổ:

– Coi bộ nôn tới đa Nhâm!

– Xa mà ba!

– Mấy đừng ỷ ỷ. Nhiều khi tụi nó đánh ba bốn mặt, với lại tụi nó đi xe, đi tàu thì tới nháp nháy mấy hồi. Thôi, bây giờ mấy cha ở ủy ban đã đông mất thì tao với mấy cũng nên vô trông ở với má mày và vợ con của mầy, để có cái gì thì còn liệu được...

Nhâm do dự rồi nói:

– Thôi ba về trông trước đi. Con ở ngoài này nghe ngóng một lát nữa coi. Lúc này mà chạy xuống dưới ghe để chờ chạy trốn thì... buồn quá!

Ông hội đồng trợn mắt:

– Thằng này lạ! Giặc giã mà mấy muốn vui thì vui cái nổi gì hả?

Nhâm không muốn cãi lý với cha mình nữa mà chỉ tìm cách thuyết phục ông hội đi trước:

– Nói nào ngay lúc lộn xộn này con cũng cần nhấp nháng cho có mặt ở ngoài trụ sở kéo mấy chả nghi ngờ này nọ. Ba còn lạ gì mấy chả hay la hoảng về vấn đề việt gian việt ngay... Ở chỗ mình đây còn đỡ nhưng ở mấy nơi khác... Ba còn lạ gì nữa. Mình đã kẹt thì phải rán giữ... Khi không bị cho đi mò tôm thì... cũng ức lắm đó ba!

Ông hội đồng thở dài đoạn gật đầu:

– Mấy nghĩ như vậy cũng phải. Nhưng liệu mà giữ mình nhen. Bây giờ mấy còn có vợ con nữa... Nếu Tây nó

tối thiệt thì nên chạy về trồng... và nếu không còn thấy có ghe đậu nữa thì cứ đi thẳng tuốt vô trong ngọn...

... Sau khi ông hội đồng đi rồi, Nhâm mang túi “cứu thương” thả rề lại trụ sở... Mấy anh du kích đang tùm năm tùm ba bàn tán, người nào người nấy đều cầm sẵn trên tay những món khí giới riêng của mình: khẩu súng bắn chim, vài quả lựu đạn nội hóa và rất nhiều món võ khí thô sơ như kiếm trường, phi tiêu, ná, lầy...

Nhâm chưa kịp hỏi han gì chợt nghe có tiếng máy tàu chạy sình sịch ngoài sông cái. Mọi người ngơ ngáo nhìn về hướng ấy.

Một người lên tiếng:

– Bộ mấy thằng canh ngoài cồn ngũ gục hết sao mà!

Một người khác bàn vô:

– Chắc tàu Tây đi ngang qua chứ không tấp vô...

Một hồi mõ tre cốc cốc nổi lên một cách hấp tấp rồi nín bật như... hết dám hó hé gì nữa. Một anh du kích đứng rột dậy kêu lên:

– Chết cha rồi, Tây đến thật bây ơi!

Mấy loạt súng đua nhau xé không khí. Loạt đạn đum đạm các bùm nổ kh-iến cho mọi người tưởng đâu quân địch đã tiến sát bên cạnh và đã có mặt ở tứ phía...

Anh tiểu đội trưởng lại gân cổ lên la lối và quơ tay chỉ chỗ nhưng tiếng súng

đã át hẳn giọng của anh ta và mấy anh du kích cũng đã phóng tuốt ra mé vườn, Nhâm vội chạy lại níu vai anh tiểu đội trưởng, lạc giọng hỏi:

– Bây giờ mình... sao đây anh?

Anh tiểu đội trưởng quay lại à một tiếng:

– Cậu Ba hả? Thì chạy... theo đúng kế hoạch chứ còn tính khỉ gì nữa!

Nhâm bật cười, thích chí như một đứa trẻ được tham dự một trò chơi mới mẻ lần đầu tiên, rào bước theo anh tiểu đội trưởng để lủi luôn vô vườn.

Lần này Tây đổ bộ lên thiệt. Chúng đi quanh đi quẩn dọc theo xóm để bắt gà, bắt heo, bắn dừa, nổ súng bâng quơ từng chập.

Nhâm chạy theo đám du kích ra vườn, lội băng qua ruộng lúa, rồi khi nghe tiếng súng có vẻ như bắn đuổi theo thì mạnh ai nấy lùi trốn cho xa thêm nữa.

Năm phút sau, Nhâm liếc quanh và không còn thấy một ai nữa. Quần áo ướt loi ngoi, Nhâm bèn nghĩ đến việc đi lẫn vô phía ghe tản cư của gia đình.

.... Đến nơi, Nhâm hơi bực mình vì chiếc ghe đã nhổ sao đi từ lúc nào. Anh ta thả lại vườn ổi, lóng ngóng nhìn về phía chòi lá của Ba Lành. Chòi lá cũng trống trơn, nhưng chiếc xuống của Bà Lành còn nằm nguyên ở kẹt xẻo.

Nhâm mệt mỏi ngại lội vô ngọn để tìm gia đình, nên bước lại chòi lá của Ba Lành, nghe chùng tiếng súng... Súng vẫn còn nổ từng chập nhưng không có vẻ gì tới gần thêm nữa. Nhâm ngấm nghĩa

chiếc đệm rách còn bỏ lại trong chòi, chắc lười rồi chui vào nằm lăn lên đệm một cách khoái trá...

Tiếng súng vẫn còn nô lệt đệt ngoài phía xóm ở bờ sông cái, và Nhâm có cái khoái cảm hiềm hoi của một người, được độc quyền hưởng sự thanh thoi kỳ lạ này. Anh ta nghĩ đến bao nhiêu người hiện đang còn lo trốn chui trốn nhủi và cong lưng chạy cho xa thêm nữa...

Nhâm mỉm cười một mình. Anh ta rất tự bằng lòng vì vừa có một thái độ khôn ngoan để khỏi phải phí hơi mệ sức thêm, vừa được một niềm tự kiêu nho nhỏ là nhận thấy mình không đến đổi nhát gan quá độ như mọi người khác ngày thường mấy chả chỉ đòi... moi gan xé xác quân thù...

Nhâm lại nhìn xuống chiếc túi “hồng thập tự”, khẽ thở dài khi thấy nó thấm ướt hết phân nửa. Rồi anh ta thắc mắc tự hỏi chẳng biết có ai bị thương không? Anh ta hơi xấu hổ khi nghĩ rằng đáng lẽ mình nên theo sát mấy anh em du kích kia, nhưng rồi anh ta tự an ủi... “chắc họ không sao, chạy té khói như vậy thì... súng đạn nào theo kịp...”

Nhâm lại mỉm cười, đuổi thẳng hai chân, nhắm mắt lại định ngủ một giấc cho khỏe thân, nhưng vẫn không tài nào... làm lơ hoàn toàn với tiếng súng vẫn còn nổ cách khoảng ở trong xóm được.

Vừa lúc ấy, Thắm cũng từ dưới ruộng loi ngoi leo lên. Cô ngó vội về phía trong xóm và khi thấy đồng ruộng vắng hoe, cô chạy vội về phía vườn ổi.

Chiếc ghe tản cư của bà hội đồng và cả chiếc xuống của Ba Lành không ở chỗ cũ, khiến cho Thắm lo quỳnh thêm.

Dầu biết chắc là mọi người đã rút đi hết, Thắm vẫn hậm hực đi thẳng về phía chòi lá của mình, miệng lẩm bẩm rửa thắm mọi người đã bỏ rơi mình lại.

Gần đến nơi, Thắm giật nà người, đứng khựng lại và vội thụp người xuống nép vô một bụi chuối hột cạnh đấy. Cô vừa thoáng thấy có một bàn chân ló ra ở cửa chòi...

Cô tự trách là mình đã nhát như thỏ để. Chắc Ba Lành bắt kể Tây Tàu quyết nằm ì ở lại đó để chịu trận. Cô đứng lên, suýt tí nữa buột miệng réo gọi tên Ba Lành nhưng kịp nhận ra có mấy điểm khác thường ở đôi chân ló khỏi cửa chòi ấy: Chân của Ba Lành thì mốc cời chớ

đâu có được trắng trẻo như vậy, mặc dầu dính lấm lem bùn đất, và đôi ống quần dài kia... cả đời Ba Lành đều mặc quần xà lỏn, tứ mùa tám tiết gì cũng vậy và chỉ trừ lúc tết nhứt hoặc lần... anh ta cưới vợ thôi.

Thắm mon men vòng về phía trước mặt cửa chòi, để có thể trông rõ hơn người nằm bên trong..

Cô muốn bật cười khi nhận ra Nhâm. Nhưng rồi dáng điệu nằm sấp tay sấp chân và nằm không động đậy của Nhâm làm cho cô ta đâm lo ngại. Anh ta bị thương và rán bò về đây chăng? Và khi thấy gia đình đã xuống ghe rút đi hết, anh ta phải tấp vô chòi mình để nằm lăn ra đó... hoi hóp?

Không nghĩ ngợi gì nữa, Thắm chạy lại, lấp bắp réo gọi:

– Cậu Ba! Cậu Ba! Anh Nhâm.. anh sao đó?

Ngay khi nghe tiếng chân chạy thình thịch, Nhâm đã vội mở mắt ra và thấy ngay Thắm. Anh ta định ngồi dậy, nhưng kịp nghe tiếng gọi hốt hải của Thắm và mỉm cười nằm luôn, nhắm nghiền mắt lại.

Thắm cúi vô chòi, ngồi thụp xuống, luýnh quính ngó khắp người Nhâm để tìm... một vết thương đâm máu nào đó...

Nhâm phát cười rộ, ngồi nhồm dậy.

Thắm giật nảy người, né lùi ra phía sau, rồi mừng rỡ cười theo:

– Vậy mà tui tưởng...

Nhâm nắm lấy tay cô ta, nhả nhót hỏi:

– Tưởng anh chết hả?

Thắm rút mạnh tay lại, đứng rột lên và dùng dùng nổi giận ngang:

– Tui lo cho anh mà anh xi gạt tui há!

Rồi cô chạy vọt ra ngoài như để lẩn trốn. Nhâm ngơ ngác trong một giây:

– Coi, em làm gì kỳ vậy? Giỡn chơi một chút không được sao? Còn có ai ở đây đâu...

Thắm đứng cách cửa chòi độ năm thước, nét mặt vẫn còn hầm hầm:

– Xí, anh ham hồng có ai lắm! Vậy mà tui tưởng anh bị tội Tây nó bắn cho lòi phèo đổ ruột rồi bò dìa nằm một đồng ở đó. Thôi đi chỗ khác đi! Để tui còn vô thay quần áo...

Nhâm nhìn kỹ lại Thắm:

– Ủa, em đi đâu mà để ướn loi ngoi vậy? Anh tưởng em đã theo cái đám tản cư với anh Ba rồi chứ!

Thấm vùng vằng đáp:

– May anh không biết mà anh còn lủi dìa đây...

– Coi! Bộ anh biết anh canh để gặp em ở đây sao? Em sao kỳ quá. Chẳng qua là sự tình cờ... Cái gì nữa mình còn... trải qua rồi thì gặp nhau đây, bộ chết sao? Hay là để thấy nhau là cầm đầu cầm có chạy trốn cho xa?

Thấm lẩm bẩm mấy tiếng gì không rõ.

Thấy vậy Nhâm vội hỏi lảng ra:

– Mà em đi đâu bây giờ mới về? Bộ không hay Tây vô sao?

Thắm cúi mặt, vừa kéo cho chiếc áo ướm xích ra để khỏi dính sát lên ngực vừa vùng vằng đáp như là phải miễn cưỡng lắm vậy:

– Tui đi hồi sáng sớm... Anh không thấy quần áo đang hoàng đây sao?

Nhâm gật đầu:

– Chắc đi chơi đâu xa hả?

Nét mặt Thắm vẫn còn cau có:

– Tui đi đòi nợ, chớ bộ ở không đi chơi sao mà anh nói!

Nhâm nhăn mày nhìn kỹ Thắm rồi hất hàm hỏi:

– Làm cái gì mà muốn cự nự riết tới vậy. Người ta hỏi Thắm mà em làm như là muốn gây lộn lại vậy! Bộ anh có chuyện gì sao?

Thấm ngó lơ sang chỗ khác:

– Ai biểu anh ở đây... Ai biểu anh làm bộ nằm như chết... (cô xẵng giọng ngang)... Mà sao anh không lội vô trong ngọn kiểem ghe của bà hội đồng chớ nằm ở đây làm chi vậy?

Nhâm cười khan:

– Lạ thiệt! Anh muốn đi đâu hay muốn ở đâu thì thầy kệ anh, chớ ăn nhằm gì đến em mà em nói? Hay là em muốn đui anh ra khỏi chòi?

Thấm quay phắt lại, to tiếng:

– Anh không biết gì hết trơn mà cũng bày đặt nói!

Nhâm mỉm cười:

– Còn em? Hỏi em đi đâu về trễ để khiến cho cả nhà đông mất, em không

chịu trả lời cho xong mà cứ ở đó... mặt mày quạu đeo rồi cần nhả cái gì ở đâu... Vậy em đi đòi nợ rồi... sao nữa?

Thấm như chợt nhận ra mình đã nổi nóng hơi lỗ (mặc dầu nổi nóng rất hợp lý khi gặp trơ trọi Nhâm một cách bất ngờ như vậy), khẽ thở dài đoạn dịu giọng lại để cố giữ vẻ tự nhiên:

– Ờ... tui đi đòi nợ và mới vừa nói chuyện cà kê dê ngỗng với họ xong, chứ thiệt ra cũng chưa mở miệng đòi tiền hản hòi nữa, kể nghe mỗ hòi một nổi lên, rồi súng nổ tối trời tối đất, rồi thiên hạ hè nhau dọn đồ chạy... Tui đứng xơ rớ ở đó rồi cũng phát chạy theo... Họ xuống ghe xuống xuống, còn tui, tui lội đại dưới ruộng để dìa đây...

– Sao giờ này em mới tới đây?

Thấm nhìn về phía xóm bên bờ sông cái:

– Có dám chạy thẳng một mạch đâu. Nghe bà con cô bác họ la chối lói là có Tây đổ bộ lên thiên binh vạn mã, rồi súng bắn như bắp rang thì mụ nội ai dám chạy xổng lưng dìa đây! Tui cứ lủi đại xuống ruộng lúa rồi nhắm mắt nhắm mũi càn tới... chớ không dám ngo ngoái ra phía sau nữa. Cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ có chạy giặc lần nào đâu mà biết!

– Rồi... chắc em đi tuốt luôn vô sâu?

Thấm xén lên gật đầu:

– Ủa... Tới chừng nghe tiếng súng hơi thưa mới dám rị mọ lần dìa đây. Té ra mọi người đều đông đi từ đời cổ lủi nào rồi... Chắc ảnh tưởng tui mắc kẹt ở lại nhà người quen...

Nhâm phì cười:

– Đúng như vậy rồi chứ còn chắc khi gì nữa!

Thấm vội hỏi lảng ra:

– Còn anh sao anh lại ở đây?

Nhâm phì cười:

– Thì anh cũng gần giống như em... cùng với mấy anh em cầm đầu cầm cổ chạy thực mạng rồi lạc nhau hết... Anh mệt quá nên lần về đây... Không thấy ai hết anh chui vô chòi nằm đợi chờ hơi sức đâu lội tới nữa!

Thấm lại sửa kéo quần áo ướt của mình và than thở bâng quơ:

– Thiệt xui xẻo quá! Lâu lâu không đi ra khỏi nhà mà đi một cái lại nhè đúng

cái ngày Tây vô! Tui gặp chuyện gì đâu không á!

Nhâm bước ra, lên tiếng trách móc:

– Lỡ rồi thì ở đây nghỉ. Mà sao khi không em đâm ra giữ ý giữ tứ quá vậy? Mọi khi gặp lén gặp lút mà em còn mừng rỡ, còn hỏi Thắm hỏi nom, còn xưng em như thường... Nay trơ vơ có hai đứa và Tây nó còn bắn cầm chừng hoài kia thì có ai dám ló về đâu mà em làm như... sợ cái gì quá cỡ vậy?

Thắm nạt ngang:

– Anh đừng làm bộ.... ngu! Chẳng thà tui có hẹn như trước thì hổng nói làm gì, đằng này khi không mình gặp nhau như vậy... rồi hổng có ai ở gần đây hết trơn... rồi Tây nó cứ bắn lắc rắc cho tới chiều như vậy...

Nhâm chợt hiểu nỗi lo âu thâm kín và rất có lý của Thắm, và cũng hiểu luôn rằng chưa chi Thắm đã biết rõ là mình sẽ khó đương đầu nổi trước những sự cảm dỗ... những sự cảm dỗ được thêm một hoàn cảnh bất thường đồng lõa, và độc xúi thêm... Và do đó, Thắm đã nổi nóng ngang. Nổi nóng với chính cô ta trước!

Nhâm dẫn đo trong một giây. Anh ta thoáng có cái ý nghĩ muốn giữ trọn sự đứng đắn và tìm cách “trấn an” Thắm. Nhưng rồi cũng gần như trường hợp của Thắm, anh ta thấy mình đang bị vây chặt trong một hoàn cảnh đặc biệt bất thường và... càng dẫn đo, anh ta càng thêm sốt ruột. Sốt ruột vì sợ... tiếng súng im bật bất tử và những người chạy giặc sẽ bắt đầu lác đác trở về...

Anh ta muốn tỏ ra đàng hoàng nhưng lại tiếc rẻ ghê gớm. Anh ta nhìn kỹ lại

Thắm: dáng điệu khép nép gần như là... giấu giếm của Thắm trong lúc cô ta liên tay vuốt kéo vạt áo, ống quần sưng ướm để cho làn vải khỏi dính sát vào da thịt bỗng làm cho Nhâm... không dám nhìn lâu cô ta thêm nữa.

Tiếng súng rời rạc nhưng cách đều khoảng ở phía trong xóm càng làm tăng thêm sự yên vắng nơi khu vườn ổi. Và Nhâm chợt nghe rõ những hơi thở dồn mau của mình.

Sự im lặng bất chợt của Thắm càng làm cho Nhâm nôn nao thêm. Anh ta nhìn về phía Thắm và bắt gặp ánh mắt ngời sáng một cách vừa náo nùng vừa tuyệt vọng của Thắm.

Thắm hiểu rõ mình đang đi đến chỗ chịu thua. Hiểu rõ để thêm tức giận,

thêm đau khổ và thêm nóng nảy thèm khát.

Tiếng súng vẫn nổ từng hồi như để canh chừng, để bảo đảm cho sự im vắng riêng dành cho hai người và cũng để nhắc nhở, thúc giục họ. Tiếng súng ấy đâu có thể nổ hoài cho đến chiều đến tối, hoặc có thể... nổ vào một lúc nào khác trong một ngày nào khác mà sau này, khi hồi tiếc, họ có thể cầu mong lại được!

Nhâm đứng nhích qua một bên cửa và lên tiếng nho nhỏ bảo Thẩm:

– Em vô thay quần áo đi.

Thẩm lắc đầu quây quậy như bị Nhâm ép buộc mình phải làm một chuyện gì ghê gớm.

Nhâm khế trách:

– Coi, để em vậy lạnh chết

Thắm vùng vằng

– Em hồng vô đâu.

Nhâm biết rằng mình chỉ cần sẵn
tới. Anh ta ranh mãnh vặn lại Thắm:

– Sao lại không chịu vô?

Thắm cau có:

– Sao thì anh biết á!

Nhâm còn rần nhóng thêm:

– Biết... Cái gì mà biết?

Thắm được dịp... nổ lại:

– Anh nè lúc này anh vô...

Nhâm không khỏi bật cười:

– Em làm như anh có cái phép gì để kêu Tây vô bắn phá cho thiên hạ chạy hết vậy!

Dứt lời Nhâm tiến lại chỗ Thắm đứng. Tự nhiên Thắm vụt chạy trở ra ruộng.

Nhâm bực mình đứng khựng lại, chống nạnh nhìn chớ không buồn đuổi theo nữa.

Anh ta định bỏ ra kinh tắm cho sạch bùn đất bám trên người nhưng chợt để ý đến điệu bộ kỳ lạ của Thắm. Cô ta chỉ chạy một mạch ra tới ruộng rồi đứng ra đó để quơ tay ngắt nghịch mấy chót lá lúa non.

Nhâm lại mỉm cười. Bao nhiêu sự bực tức đều tiêu tan và anh ta lững thững lội xuống ruộng.

Tiếng nước khua động khiến Thắm quay phắt lại rồi phát chạy tới.

Nhâm đuổi nhanh theo.

Nước ruộng tung tóe, mấy cây lúa xanh tốt bị xô dạt ào ào... Nhâm cố sải những bước lớn... Thắm chạy quỳnh, quíu quay sang bên này, lui sang bên kia như một con thú bị ví cùng đường mặc dầu đồng lúa vẫn rộng bao la.

Cuối cùng như chợt tìm thấy một chỗ khả dĩ ẩn trốn được, Thắm ngoặt lại, cầm đầu cầm cổ lui thẳng về hướng đám môn đồng mọc gom ở mấy giống phân cỏ như một hòn đảo nhỏ trơ vơ ra giữa ruộng lúa mênh mông...

Nhâm chỉ còn thấy mớ tóc đen dày của Thắm xõa tung và bay “phập phồng” ở sau lưng cô gái như một thứ bờm xum xuê của một giống ngựa man dại...

Như một người kiệt sức, Thẩm cúi vào đám môn là nằm nhủi người xuống mớ cỏ lát khô mục như một mũi xuống rướn mạnh lên vì quá đà.

Và cô chỉ kịp xoay người lên để bắt gặp Nhâm nhìn xuống, đôi cánh tay của anh ta đã chống kèm một bên mình từ lúc nào.

Thẩm không còn muốn nói năng gì thêm nữa. Như một đứa trẻ đang phạm vào một lỗi lớn và biết rõ rằng mình sẽ ăn đòn quần dít, Thẩm muốn rằng cơn đòn ấy sẽ chẳng những không... oan uổng chút nào mà còn trở thành... quá nhẹ đối với tội phạm.

Thẩm chỉ còn thoáng thấy mấy chiếc lá môn nước to lớn che đầy mà ánh sáng mặt trời gay gắt lọc qua thành một màu xanh dịu, thoáng nghe tiếng súng vẫn

còn nổ để yên tâm nghiêng mặt qua một bên.

Mùi cỏ lát mục ngai ngái bốc lên làm cho Thắm như bị ngà ngà và nhắm ng-hiền đôi mắt lại.

Một con nhái bông tự nãy giờ kiên tâm thu mình núp luôn dưới mái cỏ rậm đã bắt đầu hoảng sợ. Nó chột kêu ré lên, nhảy chồm xuống nước để lẩn trốn.

Ngay chỗ nước ruộng hơi sâu, một con cá bông chuối lên tấp bập bập đuổi rượt theo mỗi một cách dữ tợn như sợ con mồi vuột mất.

Tiếng súng vẫn nổ đều... Lúc này, trên cánh đồng oi nắng, người ta có cảm tưởng như chỉ có loài điểu thú, côn trùng, ếch nhái... vẫn tiếp tục sinh hoạt bất kể đến ngoại cảnh.

Nhâm lẫn người nằm đè lên một cụm môn non và rất hài lòng khi được nghe lại tiếng súng quen thuộc.

Thắm ngồi giữ tóc để hất ra những đoạn cỏ khô dính bám đầy. Cử chỉ của cô vụt chặt như đang bực tức ngang một điều gì.

Nhâm quay lại dịu dàng hỏi:

– Chi đó em?

Thắm xẵng giọng:

– Hồng thấy đây hả?

Nhâm cười trừ:

– Ăn thua gì. Đằng nào em cũng đã trốn chui trốn nhủi thì quần áo lấm lem, tóc tai rối nùi là thường.

Thấm bối nhanh tóc lại, đứng ngay lên:

– Hứ, anh thì khoẻ lắm! Anh làm hư hết trơn hết trọi!

– Anh đã nói là chạy giặc thì phải lắm lem...

Thấm kêu lên:

– Xời ơi, ai mà nói cái đó! Hư là hư... công trình người ta cắc ca cắc cảm giữ trong bấy lâu nay đây nè! Hèn chi anh Ba ảnh chửi em hoài cũng phải lắm.

Nhâm không dám nói cô ta nữa:

– Đẳng nào cũng vậy mà em.

Thấm xẵng giọng:

– Bị anh nói vậy hoài nên mới có chuyện!

Nhâm tìm cách bào chữa cho cả đôi:

– Thiệt ra thì tại có vụ Tây bố đó em. Chớ nếu ngày thường thì mình làm sao được...

Thẩm rên rĩ:

– Nhưng ăn thua một lần này!

Nhâm quay lại:

– Sao kỳ vậy em? Cả chục cả trăm lần rồi chớ bộ mình mới biết nhau lần này sao?

Thẩm quơ tay trợn mắt bực bội vì không đủ lời để cắt nghĩa cho Nhâm thấu rõ một cách dễ dàng những nỗi lo âu của mình:

– Ai mà nói vậy! Em sợ em lo lần này là vì đây là... lần đầu sau cái ngày anh ba anh bị nạn. Anh không biết như vậy nữa

sao? Ăn thua lần này là vậy đó!... Như vậy là mình.... không tổn, là mình còn... làm bậy tới hoài! Anh không nghĩ tới chỗ đó hay sao chứ?

Nhâm à một tiếng nhưng còn rần nói cứng:

– Thì cũng tại có vụ chạy giặc. Mình bậy thiệt nhưng... (anh ta quơ tay chỉ quanh một vòng) nhưng em coi như vậy thì... mình trách đi đâu được? Thôi, mình coi như... mỗi đứa lỡ tay một chút. Đâu phải ngày nào Tây cũng vô bố và cũng đâu phải hể lần Tây bố nào thì anh cũng chạy vọt vô đây để gặp em đi đòi nợ hụi về? Ủ, đâu phải lần nào Tây bố cả hai đứa mình cùng bị... ghe tản cư bỏ rơi lại đây mà em lo sợ viễn vông?

Thấm cau có cãi lại anh ta một cách tin tưởng:

– Ý xời, anh đã ăn quen lại lần này thì lần sau, bộ anh chịu đợi cho Tây bố, chịu đợi cho ghe tản cư bỏ rơi lại sao?

Nhâm nheo mắt nhìn lại Thẩm, phì cười:

– Em... nghĩ như vậy thì anh còn làm sao nói được! Mà dầu cho có vậy đi nữa, chẳng lẽ anh xông xộc chui vô chòi lá của Ba Lành để lôi em ra được! Cũng phải có em... “ở trông” nữa chứ!

Thẩm thở dài, dáng điệu mệt mỏi ngang:

– Bởi vậy em mới lo, mới nói là lần này mình bậy không có chỗ nào chân chế cho được! Để em biểu anh Ba dời đi chỗ khác ở...

Nhâm nói đẩy đưa theo:

– Ủ, mình nên tránh trước như vậy tốt hơn chớ giữa hai đứa mình không ai dám chắc ai được.

Thấm chột lắc đầu lia lịa, lật đật nói:

– Ý mà hồng được. Dời đi nơi khác còn nguy hơn. Vì tới chừng ấy chỉ còn có một mình anh Ba... thoi loi ra đó rồi... ai cũng ỷ y thêm hết! Chẳng thà em ở lại đây còn có người này người kia... Có bà hội đồng, có mợ ba và họ đều là những người sáng mắt.

Đến lượt Nhâm lắc đầu... chầm chậm:

– Đó em coi, chưa gì mà em không tin ai hết hay đúng ra em chỉ tin ở những người ngoài giữ cho mình thì anh biết nói sao nữa bây giờ!

Thắm cúi mặt nín thinh. Cô chợt để ý đến lớp da bụng đã nhô lên cao của mình. Cô rầu rầu bảo Nhâm:

– Dầu sao anh cũng nên giữ gìn em. Nếu để một mình em thì em không đủ sức đâu! Chắc anh cũng dư biết như vậy... Có điều anh nên nghĩ đến chuyện sanh nở của em. Mình không nên ăn ở thất đức quá anh à! Lần này mà anh Ba ảnh biết được là ảnh... sống không nổi nữa đâu! Mình sợ ảnh ở chỗ đó, chớ bây giờ ảnh đâu còn có thể lặn lội, rình rập cái gì nữa được!

Nhâm hối hận thật sự trước những lời lẽ chần thành ấy. Anh ta khép nép nắm lấy tay Thắm, giọng nói đã mất hẳn vẻ tự nhiên:

– Anh biết rồi. Thôi em đi về trước đi. Và coi chừng lạnh... Quần áo của em

vẫn còn i ỉ... rồi hơi đất, hơi ruộng như vậy cũng không tốt.

Thắm nhẹ rút tay ra, ngoan ngoãn lội trở xuống ruộng và đi thẳng.

Nhâm nhìn theo. Anh ta hết còn tìm thấy lại được một sự thỏa mãn đầy đủ và giản dị sau mỗi lần gần Thắm như lúc trước nữa. Mà anh ta cũng chẳng còn chi hối hận gần như là chiếu lệ nữa!

Anh ta vừa hối hận thật sự về hành động vừa qua của mình mà cũng vừa thương xót, vừa quý mến và quyến luyến Thắm đến một mực độ rợn rùng nhút... Tiếng súng im bật lúc nào mà anh ta chẳng hay...

✱

Nhâm cố tránh không đi bằng ngang qua vườn ổi và đi vòng theo mé ruộng để ra bờ kinh tắm rửa.

Xuống ghe chạy giặc đã nổi nhau trở về. Chiếc ghe của gia đình Nhậm cũng ở trong số đó. Và khi thấy Nhâm, mọi người trên ghe đua nhau hỏi Thăm Nhâm tíu tít trước khi chiếc ghe cập bến hẳn hoi.

Nhâm để ý ngay đến Ba Lành đang ngồi trơ trọi ở phía sau mũi ghe. Anh ta gượng gạo trả lời những câu hỏi của người thân, gượng gạo đến nỗi Kim Ngọc phải kêu lên:

– Bộ ảnh bị Tây rượt phiêu hồn bạt vía hết trơn sao mà!

Nhâm bắt buộc phải nói đùa một vài câu, mắt không ngớt liếc chừng Ba Lành

đang mò mẫm leo lên mui để đi ra phía mũi ghe. Nhâm muốn lên tiếng bảo anh bạn chèo lại giúp Ba Lành một tay nhưng rồi như bị nghẹn lời nghẹn họng luôn. Kể đó ông bà hội, đồng và Kim Ngọc vây lấy anh ta để kéo đi thảng lại trại lá, và tiếp tục hỏi han tới tấp.

Nhâm kịp quay đầu lại để thấy Ba Lành chững chạc lần bước trên cạy đòn để lên bờ.

Nhâm không ngờ một người bị mục tật như Ba Lành mà còn có thể xê dịch một cách nhanh nhẹn và khéo léo như vậy.

Nhâm kín đáo nhìn theo và thấy anh ta lững thững đi về phía chòi lá trong vườn ổi. Mấy lần Nhâm tưởng đâu Ba Lành có thể vấp vào một mô đất hoặc va vào một gốc cây – nhưng không – anh ta

vẫn đều đều tiến tới với một dáng điệu cứng ngắt, mặt ngó thẳng ra phía trước, lưng thẳng băng... Nhâm có cảm tưởng anh ta là một thứ người máy tinh xảo nhứt...

✱

Thắm đang phơi quần áo trên sào tre thì Ba Lành về tới.

Ba Lành lắng tai nghe tiếng giũ quần áo và lên tiếng hỏi:

– Em mới dìu đó hả?

Thắm đáp gọn:

– Ừ.

Rồi như sợ cách trả lời của mình quá giản dị, cô vội lên tiếng nói luôn:

– Thiệt em vừa chạy trốn mà vừa lo cho anh quá. Sợ trong này không có ai... Té ra anh theo ghe của ông bà hội đồng...

Ba Lành nhú mày:

– Sao em biết anh theo ghe tản cư?

Thăm giựt mình, nhìn sững lại chồng để dò xét, đoạn cười giả lả:

– Thì em dìu đây thấy tứ bề vắng hoe nên em biết rằng anh đã quá giang ghe của ông bà hội đồng. Chớ chẳng lẽ anh cũng lủi trốn dưới ruộng như em vậy sao?

Ba Lành xẵng giọng ngang:

– Mà sao em nói em đi đòi nợ?

– Thì đi đòi nợ chớ sao!

– Đòi nợ sao lại dông dìu đây? Đáng lẽ em bị kẹt ở bến...

Thắm vững tâm để cự nự lại:

– Anh không biết gì hết trơn mà cũng nói. Tây nó bắn rầm rầm như vậy mà anh biểu em không nóng lòng lo cho anh bị kẹt ở nhà sao? Em phải bương xuống ruộng lội dìa đây bắt kê quân thần. Té ra anh đã xuống ghe đông đi từ đời cổ lủy nào rồi... Phải em biết như vậy em ở nán lại bên bên cho khỏe thân.

Ba Lành mỉm cười vu vơ:

– Nói vậy em dìa đây em không gặp ai hết trơn.

Vốn đã quen với mục tạt của chồng, Thắm nhìn thẳng vào mặt chồng để dò xét nét mặt của anh ta. Ba Lành vẫn còn mỉm cười một cách ngây ngô và Thắm chỉ còn cách trả lời cầm chừng:

– Thì thấy ai nấy đều đi hết trơn hết troi... (và cô vội nói lảng ra luôn)... Vậy mà làm em phải lội ruộng lấm lem quần áo hết trơn. Lại bộ đồ mới để dành đi xóm nữa chứ.

Ba Lành “vậy hử” chiếu lệ rồi thản nhiên nói như có ý kể chuyện tản cư cho vợ nghe:

– Tội nghiệp cho hai vợ chồng ông hội đồng và mợ ba. Dầu họ lo quỳnh họ cũng rán chạy qua bên này để lòi anh đi... Anh tính nằm lì trong chòi chó hổng thèm chạy đâu hết... Tội nghiệp, nhứt là bà hội đồng và mợ ba thấp thỏm lo cho cậu ba...

Thấm vô tình mắc phải một lầm lỗi, là muốn chứng tỏ rằng mình không hay biết gì. Cô làm bộ ngạc nhiên hỏi lại:

– Ủa, bộ cậu ba không có theo ghe tản cư sao?

Ba Lành hơi khựng lại đoạn thản nhiên... chê bai lại vợ:

– Em thiệt không biết gì hết trơn. Cậu ba cầu có phận sự cứu thương thì chạy tản cư như mình sao được. Cậu phải theo mấy anh em du kích ở lại đến nước chót. Vì vậy bà hội đồng và mợ ba mới lo quỳnh, lo quéo.

Thắm buộc lòng phải nói đẩy đưa theo:

– Té ra vậy.

Ba Lành lại mỉm cười và ân cần hỏi Thắm vợ:

– Em đông dìa đây... em thấy vắng hoe chắc em cũng lên ruột hé?

Thắm chớp mắt rồi chắc lưỡi:

– Còn phải nói! Tức nữa là em cũng chưa đòi được đồng xu nào!

Ba Lành cười nói:

– Thì để khi khác vậy... À, em lo cơm nước đi. Sao anh thấy mệt mệt... Để anh vô nằm nghỉ một chút. Chắc tại lâu quá không đang năng...

Thắm nhớ trực đến túi “Hồng thập tự” của Nhâm còn bỏ quên lại góc chòi trong lúc đang chạy đuổi theo mình nên vội chạy vô trước. Vững tâm ở chỗ Ba Lành mù lòa nên cô không cần gì phải giấu giếm chi hết mà chỉ lạnh tay xách túi thuốc lên.

Ba Lành nghe tiếng chân chạy rồi tiếng lọ chai khuấy động vội hỏi:

– Cái gì đó?

Thắm ôm chặt túi thuốc lên, cuống quá đáp:

– A... em tính lục kiếm cây kim để lể gai...

Ba Lành nhú mày:

– Ủ coi chừng nó làm độc.

Dứt lời anh ta bước thẳng vô chòi, mũi hỉnh lên để đánh hơi. Không có mùi gì “khả nghi” hết Ba Lành nhớ lại lần mình đánh hơi và khám phá ra mùi dầu cù là bất thường trên người vợ. Anh ta cười thầm là mình quá đa nghi nhưng một khi chui vào chòi rồi anh ta cũng quờ quạng tìm chiếc rổ may sau khi lắng nghe bước chân của Thắm đã xa dần về phía xéo.

Ba Lành tần mẩn mò từng món một trong chiếc rổ may. Ngoài kim, chỉ, nút áo Ba Lành chỉ tìm thấy một chai dầu khuynh diệp cũ. Anh ta nhúu mày lắc mạnh chiếc rổ may trên tay và chú ý lắng tai theo dõi tiếng động vang ra. Anh ta chỉ độc nghe có tiếng khua lẹt xẹt.

Anh ta đặt trả chiếc rổ may về chỗ cũ và cố nhớ lại tiếng khua lạch cạch liên khi có tiếng chân của Thắm chạy vô chòi. Đúng là thứ tiếng của ve lọ va chạm vào nhau.

Anh ta cố soát lại trong trí nhớ xem trong căn chòi bằng bụm tay của mình còn có thứ ve chai gì khác không. Chẳng có thứ chai nào khác ngoài chai thuốc rượu.

Ba Lành bực tức muốn gọi Thắm vào để vặn hỏi nhưng rồi anh ta vẫn ngồi ỳ

ra đó để nghĩ ra một cách nào khác cho khéo léo hơn. Anh ta đã sanh nghi liền khi Thắm không đá động gì đến sự có mặt của Nhâm hết, trong khi anh ta đã biết rõ là Nhâm đang tắm rửa dưới kinh lúc chiếc ghe tản cư vừa về tới. Và khi về đến chòi lá anh ta lại “thấy” Thắm đang phơi quần áo vừa giặt xong.

Chẳng lẽ họ không gặp nhau?

Chẳng lẽ Nhâm bò về đây là đi thẳng ra bờ kinh tắm? Trong lúc đó ít nhứt Thắm cũng còn đang giặt quần áo kia mà!

Ba Lành nghiêng rằng. Ủ tại sao một đằng lại đi tắm? Và một đằng lại đi giặt quần áo?

Tự nhiên Ba Lành xoay người, quơ tay sờ soạng khắp mặt đệm trải trên nền

đất trong chòi. Anh ta càng bức tức thêm khi không tìm ra một dấu vết gì khả nghi hết.

Anh ta ngồi thừ ra để bươi móc về nguồn gốc của tiếng khua lạch cạch kia... Đúng là tiếng ve chai va chạm nhau. Ve chai gì có ở đây được? Ve chai của Nhâm bỏ quên lại?

Ba Lành run run bám chặt mấy đầu ngón tay trên mặt lót đệm... Anh ta chợt nghĩ đến mấy chai đựng thuốc trong chiếc túi “Hồng thập tự” mà trước đây hồi chưa bị nạn, anh ta đã có dịp trông thấy tại trụ sở...

Đúng là túi “Hồng thập tự”... Túi “Hồng thập tự” của Nhâm. Anh ta lãnh nhiệm vụ “cứu thương” mà!

Ba Lành vừa thở hồng hộc, vừa

quýnh quíu quơ tay sờ soạng mặt đệm thêm một lần nữa. Rồi anh ta cúi mũi xuống sát mặt đệm đánh hơi quanh để quyết tìm cho ra một... bằng chứng đàn ông khác lạ.

Chẳng có gì hết!

Anh ta lật đặt đưa tay sờ quanh mấy mép đệm như để cố kiểm cho được một sự... xê dịch khả nghi.

Vẫn không có gì khác thường hết. Mép đệm vẫn nằm ngay ngắn. Mỗi ngày anh ta thường giũ và trải đệm nên biết rõ lắm. Chẳng lẽ họ gặp nhau rồi lại kéo đi chui vào lùm bụi nào khác một khi đã có sẵn căn chòi trống trơn, một khi họ đã biết rõ rằng mọi người đều đi vắng ít ra cho tới khi dứt tiếng súng? Họ cũng dư biết rằng anh ta không thể bỏ ghe tản cư để lợi bộ về trước được...

Ba Lành, như phát điên lên.

Anh ta muốn quẹt một mồi lửa châm đốt rụi căn chòi phút cho rồi.

Chợt có tiếng chân người bước tới.

Không dần lòng được, Ba Lành quát hỏi:

– Ai đó hả?

Có tiếng Thắm đáp lại:

– Em đây mà!... Ủa mà anh làm gì mặt mày đỏ kè và nhăn nhó... Bộ đau bụng hả?

Ba Lành bạnh xương quai hàm ra để “chịu đựng”, đoạn vừa đáp:

– Hông... Ừ... coi bộ hơi khó chịu...

Thắm lật đặt ngời xuống bên cạnh anh ta:

– Anh nhắm có sao không? Để em chạy lại đằng mợ ba mượn dầu...

Ba Lành xoa tay:

– Ăn nhắm gì mà làm rộn vậy hồng biết. Em đang ra để anh nằm một chút cho khỏe... Tại đang nắng đó mà!

Thắm e dè đứng lên và lùi ra. Cô nhìn chùng về phía gốc chuối nơi cô vừa nhét giấu túi thuốc vào đó. Thắm thở ra và thấy yên tâm.

✱

Nhâm lấp ló ở phía đầu vườn ổi và cuối cùng phải nhặt lấy một hòn đất nhỏ ném về phía sau lưng Thắm. Thắm giật mình quay lại, cẩn thận nhìn vô chòi rồi mới đứng lên cau có, hất hàm ra dấu hỏi Nhâm muốn gì?

Nhâm đưa tay ra “mô tả” chiếc túi “Hồng thập tự” tưởng tượng đeo bên vai.

Thấm gật đầu đoạn rón rén bước thẳng bụi chuối. Cố moi túi thuốc lên trao cho Nhâm, cự nự nho nhỏ:

– Chút xiu nữa thì thắt hòng cả đám! Bộ anh nói ảnh hông có mắt rồi anh bỏ rơi, bỏ rớt lung tung mấy thứ như vậy ra đó sao!

Nhâm cười trừ:

– Anh nhớ trực lại hết hồn hết vía. Nói vậy... êm hết hả em?

– Hồng êm mà em còn dám léo hánh ra đây! Và để gì em được yên, (cô chép miệng than thở)... Thiệt anh làm cho em khổ thêm... Em đã sợ trước rồi mà chẳng khỏi.

– Mình bận thật nhưng... không đến nổi nào đâu em!

Thẩm cau có lặp lại lời Nhâm:

– Không đến nổi nào! Anh biết rằng bây giờ anh Ba ảnh khó làm gì khác được nên anh nói vậy! Đâu phải mình sợ chuyện bị ảnh bắt! Rồi chẳng lẽ mình làm tới hoải? Anh có vợ đàn ông như vậy mà anh không chịu giúp em... Trong lúc em có chồng cũng như không...

Nhâm lắc đầu mạnh:

– Em không biết. Tụi mình cũng như nhau chớ chẳng hơn gì đâu.

– Xí, mỗi lần anh vô đây em thấy mợ ba đeo theo nèo nẹo. Anh mới cưới mở ràng ràng đây chớ bộ cũ xì cũ xẹt gì đâu mà anh mau ngán? Với nói cho đúng ra

thì em cũng không bằng một góc của mở...

Nhâm muốn bật cười:

– Em cũng có chỗ... hơn chứ!

Câu nói thật tình nhưng mập mờ ấy của Nhâm trở thành một câu khen nịnh đối với Thắm. Cô đỏ mặt cự nự:

– Anh thì đừng đâu cũng quơ hết á!

Nhâm mỉm cười:

– Thôi anh đừng nghe.

Thắm cần nhằn hơn là ngăn cấm trước:

– Mà anh liệu đừng có lộn xộn theo cái kiểu mới rồi nữa đó đã!

Nhâm nói đùa:

– Bộ ngày nào cũng có Tây bố sao mà em phải dặn!

Thăm nghiêm mặt:

– Hứ, phải anh đợi Tây bố em cũng lạy! Rồi đây anh mon men làm tới...

Nhâm liếc xéo Thăm, cười tủm tỉm đoạn thông thả bỏ đi. Như chưa được yên tâm, Thăm dặn vói theo:

– Đừng mất công lộn xộn nữa, em không nghe đâu nghe!

Nhâm mãi miết đi tới như không nghe thấy gì hết.

Thăm thở dài nhìn xuống bụng mình. Vạt áo túi trước chỉ hơi nhô ra. Hơn lúc nào hết, Thăm muốn mang một chiếc bụng cặn ngày để khỏi phải nghĩ ngợi lung tung, khỏi phải thấp thỏm nao

nức, để rồi vừa lo sợ, vừa hồi hận mà cũng vừa thèm muốn thêm...

*

Thắm đi đòi nợ về tới thì đã thấy chiếc ghe tản cư của ông bà hội đồng không còn đậu dưới bến, vội hỏi Ba Lành:

– Bà hội đồng đi rồi sao anh?

Ba Lành đang ngồi xếp dưới đất để dũa sửa một lưỡi chĩa dài, thản nhiên tiếp tục công việc của mình và đáp gọn:

– Ủ...

Thắm lột nón lá xuống, quạt mạnh:

– Bộ bà không cho tụi mình đi theo sao? Lóng nẩy Tây bố dũ lắm...

Ba Lành ngắt lời vợ:

– Tại anh hồng chịu đi đó chứ!

– Sao kỳ vậy? Ở đây trơ vợ ra, rùi Tây vô thì ai phụ giúp cho mình đây?

Ba Lành vẫn giữ đều giọng:

– Ồi nhà giàu họ lo tản cư tới chớ tụi mình vô đây lánh xa tầm đạn là đủ rồi. Cô bác ở ngoài xóm cũng vậy. Chẳng lẽ họ bỏ bê hết công ăn việc làm để chạy giặc rồi chết đói nhăn răng ra sao? Có Tây vô chạy trốn cũng đủ. Mà để rồi em coi, thét quen, họ khỏi cũng phải chạy đâu hết. Tây nó cũng phải để dân sống cho tụi nó cai trị chớ.

Thăm quạu quọ:

– Nhưng anh khác! Anh có... lành lặn như người ta đâu!

Ba Lành ngừng dũa:

– Tây nó gặp anh nó cũng chê.

– Còn em?

– Em... đàn bà chữa thì có sao!

Thẩm buột miệng:

– Nhưng bụng em đâu có chình bình ra để tụi nó phân biệt...

Ba Lành mỉm cười vu vơ:

– Em lủi trốn đâu đó cũng được. Với lại tụi nó vô trong này làm gì.

Thẩm cắn nhằn

– Phải anh chịu theo bà hội đồng có phải đỡ hơn không!

Ba Lành ngược mặt lên:

– Anh không ưa chuyện đó. Với lại lâu lâu Tây nó mới vô một lần... còn cậu

ba cầu vô ra hoài... có mình ở đó cầu cũng... phải ngượng chớ!

Thắm nhìn kỹ lại chồng và đành nói đây đưa theo:

– Ủ... cũng bất tiện.

Ba Lành nghĩ sẵn một câu trong đầu “cậu ba cầu cũng... không phân biệt cái bụng kia như Tây vậy và nếu tiếp tục đi chung với gia đình bà hội đồng thì cầu càng có cơ để vô ra liền liền...”. Nhưng rồi anh ta chỉ nói:

– Với lại mình ở đây để em theo mấy chủ nợ cho gần và còn mấy công ruộng kia nữa. Tía má để lại đó chẳng lẽ mình bỏ luôn sao?

Thắm thở dài:

– Ủ... cũng phải lo làm ăn chớ sao!

Ba Lành tiếp tục dũa mũi chĩa. Tiếng kim khí cạ vào nhau làm cho Thẩm ê răng ngang. Cô ngó xuống tay Ba Lành và buột miệng hỏi:

– Anh còn xài chĩa làm gì nữa mà phải cong lưng o bế dũa đi lại cho mệt vậy?

Ba Lành ngừng dũa, đưa mấy ngón tay sờ chừng dọc từ mũi nhọn lên đến ngạnh chĩa để độ chừng sự sắc bén rồi cười hỏi đáp:

– À, ở không hoài buồn quá, anh tính sửa cái chĩa lại để soi cá chơi. Hôm rày anh nghe cá bông quậy tấp dẫu lên trong đường nước ở mé ruộng. Nhứt là buổi tối.

Thẩm chắc lưỡi, nói không nghĩ ngợi:

– Tối thì anh làm sao mà ra bờ ruộng

được mà cũng bày đặt vậy hổng biết!

Ba Lành bật cười giòn:

– Trời tối hay trời sáng đối với anh thì cũng tối mò! Bộ em quên sao?

Thăm liếc chừng anh ta rồi mới dám cười theo:

– Nhưng anh lần mò đi rủi sập té thì sao? Với lại cá sông dưới nước lạnh lẽ như thần mà anh rình đâm nó khỉ gì được?

Ba Lành có vẻ vui:

– Mà lâu quá rồi cũng quen chớ em. Đối với anh bây giờ thì chẳng có mặt trời mặt trăng gì hết. Toàn là đêm đen hết, nhưng nghĩ ông trời sanh cũng lạ. Mấy thằng mù cũng có thứ mặt trời riêng của mình. Mà thứ mặt trời này... tỏ lắm.

Chắc vì chỉ có ba đứa mù xài tới nên nó mới vậy. Mà hồng tử sao được? Mù mà lỡ nhích bước một chút là đủ ngã sụm.

Thấm không mấy quan tâm đến lời chồng:

– Thì tại anh quen nên mới vậy. Cái gì anh cũng phải cẩn thận chớ chẳng lẽ đi sai sải được như người thường đâu mà để vấp ngã.

Ba Lành gật đầu:

– Mặt trời của thằng mù tử là ở chỗ đó! Em đừng có dễ người..

Thấm cười gượng:

– Dễ người khỉ gì. Em thấy anh đòi đi soi cá bông trong đêm thì em nói vậy..

Ba Lành im lặng trong một hồi khá lâu rồi mới cười nói:

– Để rồi em coi. Trời tối, mấy cha ngồi « thum soi cá bông trong đồng đầu có cần gì đèn cho lắm. Ăn thua họ canh được cái luôn cá đi rồi mau tay lẹ chun vậy thôi...

Thắm thờ thần nhìn ra cánh đồng bao la. Bốn bề vắng tanh và cô không khỏi ngó về phía đám môn nước xanh um ở cuối giếng cỏ.

Ba Lành lại tiếp tục dưa sữa lưỡi chĩa và thỉnh thoảng lại ngừng tay để sờ dọc từ mũi nhọn lên ngành chĩa...

*

Thắm đang giặt đồ ở bờ kinh thì Nhâm bơi xuống trời tối, Thắm vội quơ mớ quần áo lên định lẩn trốn nhưng Nhâm đã lên tiếng trước.

– Chạy thì réo lên om sòm đa!

Thắm nhìn về phía vườn ổi rồi ngồi thụp xuống ven cỏ, làm bộ thản nhiên hỏi:

– Anh đi đâu đó?

Nhâm ra xuống lại:

– À, vô Thắm gia đình. Cả nhà tản cư đi xa quá. Anh tưởng em cũng đi theo chứ?

Thắm thấp hỏn giọng xuống:

– Anh Ba hổng chịu, Chắc ảnh ngại anh vô ra hoài.

– Chớ em ở đây, anh vô ra không được sao?

Thắm vắn lại:

– Chẳng lẽ anh đi thẳng vô đây?

Nhâm mỉm cười:

– Thiếu gì cách nhả em ra!

Thắm vùng vằng:

– Anh đừng có bày đặt nữa! Bây giờ em ở riết trong chòi chờ không đi đâu hết.

Nhâm nói lảng ra:

– Đến chiều tối anh mới thả về.

– Thôi anh lo đi vô trồng cho sớm. Lóng này ở đây vắng hoe nên có tiếng người là anh Ba dễ nhận ra lắm!

Nhâm quơ dầm lên, hỏi nhóng:

– Tối nay em rảnh không?

Thắm xằng giọng:

– Rảnh hay không thì em cũng ở miết

trong chòi! Mà nè, anh coi chừng, tối nay trời có trăng sáng trưng đó nghen!

Nhâm cười khế:

– Tối nay dầu mặt trời có mọc thêm một lần nữa thì cũng vậy thôi.

Thắm nhớ trực đến chuyện Ba Lành dự tính soi cá trong đêm và cũng bắt cười theo.

Nhâm vẫn chưa chịu bơi đi:

– Anh đợi dưới này nghen?

Thắm cau có:

– Đợi mất công! Người ta nói hồng được mà!

Nhâm nhìn kỹ lại Thắm:

– Em ở quạnh hiu như vậy không buồn sao? Mấy thuở anh mới vô đây một

lần. Nói chuyện chơi một chút...

– Nghỉ đi. Anh khỏi đợi gì hết. Em khỏi xuống đi!

– Anh hút gió như rần lục kêu để cho em biết ghen?

– Thôi mà!

– Hay là anh làm như.. chim cú kêu?

Thăm ngoe nguẩy:

– Anh làm... trời găm bây giờ em cũng không xuống! Người ta nói khó lắm mà!

Nhâm quơ dầm lên bơi:

– Thôi anh đi ghen.

Thăm lật đật dạn vói:

– Mà đừng có đợi dưới này mất công đó ghen!

Nhâm quay lại, ồm ờ:

– Thì để coi!

Thắm không yên tâm hỏi vói theo nữa nhưng sợ phải la réo quá to. Cô bực tức nhìn theo Nhâm rồi vùng vằng ngồi xuống giặt nốt mớ quần áo.

Vì là quần áo đen và giặt theo lối không cần xà bông thông thường ở miền quê, Thắm vỗ bồm bộp lên món đồ đang giặt. Nước bắn tung lên mặt khiến Thắm trở nên bình tĩnh hơn. Cô ngừng tay để thở và liếc chùng bóng mình lung linh trên mặt nước...

Thắm không khỏi rộn ràng nghĩ đến mấy lời của Nhâm. Cô lại mạnh tay tiếp vỗ giặt như không muốn để hờ ra một giây rảnh nào nữa hết...

*

Ba Lành quăng mạnh đuôi thuốc ra phía trước và nói bằng quơ:

– Cha, cá ở ngoài ruộng tấp quấy dẫu!

Thấm bốn chồn nhìn ra ngoài trời và cũng lên tiếng vu vơ:

– Đêm nay trăng tỏ quá!

Ba Lành ngáp dài:

– Tỏ thì cũng đi ngủ cho khỏe.

Thấm sốt sắng tán thành

– Ủ. Em cũng nhướng mắt hết lên,

Và cô lật đật chui vào mùng trước như sợ phải... mắc kẹt lại bên ngoài vì một tiếng hút gió “ám hiệu” bất chợt của Nhâm vậy.

Ba Lành rút đầu gối lên, đập hai bàn chân vào nhau để phủi đất đoạn ung dung lần vào nằm xuống đúng chỗ dành cho mình.

Mọi khi Thắm, hễ chui vô mừng là nằm ì xuống một bên phần đệm của mình chớ không ké né gì hết, nhưng đêm nay, tự nhiên cô nép sát người qua một bên như sợ ba Lành day trở đụng chạm gì vậy.

Ba Lành vẫn nằm gọn bên phần đệm của mình và làm như sẵn sàng để ngủ luôn.

Thắm cũng nhắm nghiền mắt lại nhưng dầu muốn dầu không cô cũng phải lắng tai nghe những tiếng động bên ngoài.

Không có gì lạ hết ngoài tiếng con

hạc sành kêu trong một lùm cây gần đó và tiếng cá quẫy tấp dưới ruộng.

Thắm thở ra, cổ tình chạm mạnh vào người Ba. Lành. Ba Lành không nhúc nhích hay lên tiếng gì hết. Thắm cũng chẳng hiểu tại sao mình phải “thủ” trước như vậy! Đợi thêm một hồi khá lâu nữa, Thắm vẫn không nghe thấy gì lạ. Cô bắt đầu khó chịu vu vơ...

... Chắc Nhâm phải kẹt đêm nay với mợ ba. Vợ chồng mới lâu lâu gặp nhau thì dễ gì Nhâm bỏ ra đi vào lúc nửa đêm, nửa hôm được! Vậy mà anh ta dám hẹn ầu, dám dặn kỹ... nào là tiếng rần lục hút gió, nào là tiếng chim cú kêu!

Thắm đâm nổi giận ngang. Nhưng rồi Thắm kịp nhận ra tất cả sự vô lý của mình. Đáng lẽ cô phải mừng và được yên tâm ngủ tới sáng mới phải. Dưới bờ

sinh, cô đã chẳng quyết liệt cự nự những lời hò hẹn của Nhâm là gì?

Thắm thở dài, cố dỗ giấc ngủ.

Chợt một tiếng hút sáo lạnh lạnh ngân dài vọng lại, y hết tiếng rần lục hút gió trong bụi rậm lúc đêm khuya. Thắm mở choàng mắt ra, hồi hộp lắng tai nghe... Mình chưa chợp mắt ngủ thì chẳng lẽ đã nằm mơ nghe lầm?

... Tiếng rần lục hút gió lại nổi lên và lần này Thắm nghe rõ mồn một như nó được vang ở trong vườn ổi.

Thắm nằm im và không dám thở mạnh như sợ Ba Lành có thể hay biết bất tử điều gì.

Đúng là Nhâm đã mò tới.

Thắm muốn kiên gan nằm yên để cho

anh ta chán nản bỏ đi cho rồi. Nhưng độ một phút sau, Thắm lại nghe anh ta lên tiếng hối gọi. Và lần này ám hiệu “rắn lục hút gió” được thay thế bằng tiếng chim cú kêu liên liên.

Thắm mím môi, nổi cáu vì Nhâm bắt chước tiếng chim cú kêu một cách rất vụng về. Có lẽ anh ta cũng đang bực mình vì không thấy Thắm lộ ra nên tiếng chim cú trá giọng kia cũng đâm ra lụp chụp và gay gắt. Mấy tiếng “cú cú” không giữ đều khoảng, không kéo lê ra để vang ngân mà chỉ ngắn ngủn, cộc lốc và hấp tấp.

Có tiếng cành cây khô gãy rảng rắc trong vườn ổi rồi tiếng rắn lục hút gió thay phiên với tiếng chim cú rú vang lên ngay sát trước chòi lá.

Thắm bực tức nghiêng rằng. Với cái

điều này, đúng là Nhâm muốn chọc thức Ba Lành luôn! Và không chừng anh ta còn dám đứng ngay trước cửa chòi để tiếp tục làm... rần, làm cú nữa!

Bên ngoài trăng lại sáng vàng vạc. Có lẽ Nhâm quá ỷ y ở chỗ Ba Lành mù lòa. Nhưng Ba Lành chỉ mù thôi chứ đâu có điếc luôn! Và Thắm rất đổi lo sợ vì dư biết rằng ngày nay Ba Lành rất thính tai. Rất thính tai và ngủ lại “sẽ thức” nữa!

Suốt ngày không phải làm những việc gì nặng nhọc Ba Lành đã không còn giữ cái tật hể đặt lưng nằm xuống là ngủ thẳng cẳng như trước ngày anh ta bị nạn nữa.

Thắm mở mắt nhìn qua phía Ba Lành. Anh ta vẫn thở đều đều. Nhưng nếu Nhâm cứ tiếp tục làm tới thì thế nào anh ta cũng thức giấc, và thế nào anh ta

cũng chú ý đến những tiếng rần kêu, cú rúc, càng lúc càng mất vẻ tự nhiên kia.

Thắm lén lút ngồi dậy, nghe ngóng một hồi, rồi rón rén bò lù ra cửa chòi.

... Thắm đang lúnh quính nhìn quanh thì nghe tiếng sụt gọi của Nhâm ở phía đám chuối cuối vườn ổi.

Sau khi ngó chừng vô chòi, cô vội bước về phía đó. Nhâm chồm ra nắm lấy tay Thắm, kéo vô bóng rợp của đám chuối.

Thắm xô nhẹ anh ta và thấp giọng cự nự:

– Anh muốn giết người ta hả?

Nhâm cười khẽ:

– Kêu em ra muốn hút hơi...

– Anh đi cho mau. Người ta đã nói là không được,

Rồi như sợ Nhâm lên tiếng nữa, cô vội xô Nhâm đi.

Nhâm chắc lưỡi, nín Thăm lại kể tai thì thầm:

– Bề gì em cũng ra đây. Em không muốn cái lấy om sòm để cho Ba Lành hay được đó chứ?

Thăm lại ngó chừng vô phía cửa chòi, đoạn nắm lấy tay Nhâm lôi đi dang xa xa thêm một khoảng nữa.

Nhâm thấp giọng đề nghị:

– Xuống xuống của anh cho chắc nhen?

Thăm cự nự:

– Em vô liền bây giờ đây nè!

Tuy nói thế, cô vẫn lồi Nhâm về phía bờ kinh và lúi vô bóng rậm của một gốc xoài nằm de ra mặt nước. Thăm chỉ về phía chiếc cầu tiêu bắc cạnh bờ kinh, cách chỗ hai người đứng độ năm sáu bước và nói:

– Ở đây cho chắc hơn.

Nhâm cười hỏi:

– Sao chắc hả em?

Thăm vùng vằng:

– Thì có bề gì em còn có cơ để nói...
Mà có chuyện chi anh cho em biết mau đi! Ở lâu không nên đâu.

Nhâm cười khẽ:

– Còn chuyện gì nữa? Tiện đường ghé thăm em...

Thấm gạt ngang:

– Anh bày đặt hoài. Em đã nói là không được...

Nhâm chắc lưỡi:

– Thôi đừng nói gì nữa hết. Rù rì hoài thì dễ bị lộ lắm. Thôi em ngồi xuống nghỉ chân...

– Hồng đâu!

Nhâm dìu cô ta lại gốc xoài:

– Thì lại dựa lưng vào thân xoài này đỡ vậy.

Thấm ngoe nguẩy:

– Thôi, em vô đây!

Tuy nói thế, Thấm cũng vẫn tựa lưng vào thân cây để có thể dễ ngó chừng về phía vườn ổi. Nhâm xà người lại và Thấm

chỉ né mặt qua một bên vai Nhâm, như để chú tâm vào việc canh chừng động tĩnh về phía mé ngoài.

Một thoáng sau, Thẩm gắt khế:

– Anh thì vậy hoài!

Nhâm không ử hử gì hết.

Bóng rậm của cây xoài như bao chụp lấy hai người. Thân cây nằm nghiêng ra mặt nước như cổ ngoi ngọn lên để giữ lấy tàng, cành lá xum xuê cho khỏi đổ ụp xuống mặt kinh.

... Thẩm cố thu hết thần trí để ngênh đầu lên ngó chừng về phía cửa chòi, rồi nhãn quang của Thẩm như bị thu hẹp lại gần, từng nấc một... Thẩm hết còn ngó chừng tới được tận cửa chòi, và chỉ còn thấy khoảng trắng sáng trước sân... Rồi cô chỉ còn lơ mờ nhận ra khoảng tranh

tối tranh sáng nơi vườn ổi, để cuối cùng, như bị đuổi sức, Thắm gối đầu luôn lên thân xoài.

Một ánh trăng soi mới xiên qua một kẽ lá hở hiếm hoi của tàng cây rậm rạp, Thắm hơi hốt hoảng vì tưởng chừng ánh trăng quái ác ấy có thể chiếu rọi thẳng xuống tận da thịt mình. Nhưng không...

Thắm nhắm nghiền mắt lại, mỉm cười thầm như để chế giễu sự lo sợ vô lý ấy. Ánh trăng đó cũng chỉ có thể... lạc loài thành một đốm sáng mờ trên lưng áo bà ba đen tiếp màu bóng tối của Nhâm...

... Như vừa trực nhớ đến một việc cần kíp, Thắm lật đật bỏ đi liền.

Nhâm vội giữ cô ta lại:

– Có gì đâu mà gấp nữa em?

Thắm chỉ xí một tiếng nho nhỏ và bất giác ngoặc tay sờ lên lưng mình, rồi lại buông tay ra để mân mê lớp vỏ cây sần sùi trên thân xoài.

Nhâm thủ thủ bên tai Thắm:

– Ngồi xuống chơi một chút nữa em.

Như hoàn toàn được yên tâm một điều gì, Thắm ngoan ngoãn nghe theo lời Nhâm liền. Cô chẳng còn lý do gì để sợ hoảng hãi cở mà ban nãy Nhâm đã ngỏ ý ép mình ngồi xuống.

Hai người không nói thêm một lời nào nữa cho đến khi Nhâm tiến về chỗ giấu xuống. Nhâm cũng chẳng muốn dận dò hay hò hẹn với Thắm thêm một lần nữa, Thắm cũng chẳng lên tiếng trách móc, cần nhần hoặc cự tuyệt... phòng xa như mọi khi.

Hai người cùng nhận biết là mình không còn có thể đối xử với nhau một cách nào khác hơn được, cùng cam phận chịu thua đối với chính mình...

Và trong trạng huống buông xuôi ấy, dầu không hẹn ước với nhau điều gì hết cả hai đều thoáng nghĩ rằng có lẽ mình nên cố gắng thận trọng, cố gắng tận tình với nhau trong sự a tòng ấy là hơn....

✱

... Thăm khoan thai đi thẳng lại cửa chòi chớ không còn rón rén như lúc trốn ra với Nhâm nữa. Nếu Ba Lành không hay biết gì hết trong khoảng thời gian mới rồi thì giờ đây, Thăm rất vững tâm và đã sắp sẵn câu trả lời trên đầu lưỡi.

Nhưng Ba Lành vẫn nằm yên bên

phần đệm của mình. Thấm thở ra ngả lưng xuống và không khỏi thấy khoan khoái trong lòng..

Thấm nằm sãi tay một hồi khá lâu để nhớ lại việc vừa xảy ra...

Thấm bắt đầu buồn ngủ. Cô quay mặt qua để nhìn Ba Lành. Anh ta vẫn ngủ say. Thấm hơi tiếc, hơi ức lòng một chút vì không được dịp để trả lời... một cách xuôi rọt trường hợp Ba Lành thức giấc vặn hỏi mình đi đâu từ nãy giờ...

✱

Sáng hôm sau, Ba Lành dậy sớm. Anh ta ngồi nhìn vợ một hồi khá lâu như mình còn có thể trông thấy và khám phá ra được một vẻ gì khác thường trên gương mặt của vợ vậy. Anh ta không còn

trông thấy gì nữa được nhưng anh ta lại có khả năng tưởng tượng rất phong phú. Và sự nghi ngờ bắt nguồn từ sự có mặt bất thường của Nhâm trong lần chạy giặc kỳ trước, từ tiếng ve chai khua động khi Thắm đi lấy rổ may, sự nghi ngờ ấy càng thúc đẩy Ba Lành tưởng tượng rút tới...

Nhút là trong đêm tối, Ba Lành cũng nghe rõ tiếng chim cú rúc từng hồi. Anh ta còn lạ gì các thứ tiếng kêu của các loài chim, rắn. Anh ta đã nghe rõ bước chân của Thắm rời khỏi chòi. Mấy lần anh ta muốn lần theo ra nhưng ngại trăng sáng sẽ dễ dàng làm lộ tông tích của mình. Ngày nay, anh ta hết còn có thể phân biệt được đâu là bóng tối, đâu là nơi có trăng chiếu sáng để có thể vừa ẩn mình vừa theo dò lần tới...

Đến khi Thắm quay trở vô chòi, Ba Lành cũng vẫn còn thao thức. Anh ta

nghe Thắm không có vẻ gì rón rén, rụt rè như lúc mới ra đi nữa. Đúng là mọi việc đã xong xuôi! Đúng là tụi nó... đã đời với nhau và hết còn e sợ một ai bắt gặp được.

Ba Lành không muốn hạch hỏi vợ làm gì cho vô ích. Thắm đã ngang nhiên đi vô như vậy ắt đã sắp sẵn câu trả lời và nếu mình nóng nảy, hạch hỏi lung tung thì chỉ tổ làm cho Thắm để ý phòng bị kỹ hơn và như vậy không biết đến đời nào mình mới có thể “bắt quả tang” được.

... Ba Lành vẫn ngồi yên. Trời đã sáng tỏ mà Thắm vẫn còn ngủ say. Đó là điều làm cho anh ta thêm uất giận. Anh ta tưởng tượng ngay đến vẻ mặt no đủ của Thắm trong giấc ngủ nướng này.

Anh ta lật đật vén mùng chui ra như sợ không kềm giữ được lòng mình lâu nữa.

Ra đến sân, Ba Lành lại lồng lộn mò mẫm lục lạo từng góc vườn, từng bờ cỏ như có ý muốn khám phá ra cho kỳ được nơi hò hẹn của đôi “gian phu dâm phụ”. Anh ta càng bức tức thêm khi đã mệt nhoài mà vẫn không nghĩ ra được một nơi nào khả nghi hết. Anh ta tự nhủ: có lẽ từ khi dọn về đây, anh ta chỉ... học thuộc lòng được một vài nơi mà anh ta thường năng lui tới, chớ đâu có thể “nhìn” khắp hết được từng bụi rậm, từng kệt nhỏ trong vườn, từng lối mòn, ăn thông ra những nơi kín đáo khác..

Chợt có tiếng chân người đi tới. Ba Lành lắng nghe, nhận ra và hỏi liền:

– Em thức dậy rồi đó hả?

Thăm đứng lại vừa quơ tay thẳng lên trời để vươn vai vừa trùu mển đưa mắt nhìn về phía gốc xoài ở ven kinh. Như

một người biết rằng hể mình... ăn ớt cay là phải chắc lưỡi hít hà, chảy nước mắt nhưng vẫn phải ăn tới, Thắm cũng biết trước rằng mình sẽ còn trở lại gốc xoài đó nữa.

Thắm nhìn xuống mặt bụng lum lúp của mình, rồi nhìn lại thân xoài nằm ngiêng ra mặt nước kinh.

Thắm lại đưa tay lần nắm lưng mình và có cả khoái cảm kỳ lạ trong sự ê ẩm từng đốt xương, từng thớ thịt nơi phần lưng ấy.

Thắm chợt để ý đến đôi mắt sâu tối của Ba Lành đang hướng về phía mình. Cô vội đứng lại cho ngay ngắn và tưởng chừng như đôi mắt mù ấy còn thể thấy được điệu bộ uể oải khác thường của mình mới rồi.

Ba Lành bỗng cười nhẹ:

– Chắc em đang để ý đến cái gì dữ lắm phải không?

Thắm vội đáp:

– Em đang nghĩ đến chuyện đòi nợ.

Ba Lành lại cười:

– Vậy hả? Ừ có rảnh thì chịu khó đi thúc hối họ.

Thắm nhìn kỹ chồng:

– Sao bữa nay anh dậy sớm vậy?

Ba Lành cười khẩy:

– Tại em dậy muộn nên em mới nói vậy....

Thắm cười theo:

– Đố anh biết tại sao hôm nay em ngủ nướng quá trời, quá đất vậy hông?

Ba Lành lạng người. Đôi mắt sứt của anh ta cùng mấy vết sẹo trên mặt giứt giứt. Da non trên những nơi ấy chột đỏ ửng lên. Nhưng Thắm không để ý đến sự khác thường ấy vì đang ngó lơ về phía gốc xoài. Cô đã nêu câu hỏi ấy ra với một sự tự tin hoàn toàn.

Không thấy Ba Lành ừ hử gì hết, Thắm quay lại nhắc hỏi:

– Anh biết tại sao em ngủ trưa quá không? Bộ hồi hôm anh không hay gì hết sao?

Ba Lành vội cười giả lả:

– Bị anh ngủ mê quá... Sao, có chuyện gì đó em?

Thấm không muốn trả lời liền mà còn gặng hỏi thêm và... đi quá lố:

– Em day qua, trở lại rầm rầm mà anh hồng hay à?

Ba Lành nhú mày:

– Vậy hả! Anh có biết trời trắng gì đâu! Bộ em ngủ không được hả?

Thấm như muốn nhong nhéo với chồng:

– Người ta đau bụng thấy mồ mà anh không hay biết gì hết trơn hà!

Ba Lành ngó ngán hỏi:

– Bộ đau bụng đẻ à? Gì sớm vậy?

Thấm chắc lưỡi, rồi cười xòa:

– Bậy nà! Đẻ đâu mà có mấy tháng. Bộ anh không nhớ... ngày khỉ gì hết sao?

Em ăn không tiêu bị sinh bụng đó!

– Em không có lấy dầu khuynh diệp xức sao?

– Có... nhưng chẳng ăn thua gì. Sau đó em phải đi cầu...

– Vậy hả? Anh có hay biết khi gì đâu!

Thấm đả đốt nói tới:

– Em đi lâu ớn, thiệt mệt hết hơi, hết sức. Rồi sau đó có đỡ không? Sao em không kêu anh dậy?

– Thấy anh ngủ say quá. Với lại em biết là chột bụng vậy chớ không sao. Khi trở vô em thấy khỏe trong mình một chút và đặt lưng nằm xuống là ngủ thẳng tới sáng bết!

Ba Lành gật gù. Anh ta rất hài lòng với chính mình vì nếu hồi đêm qua, hay

đến sáng nay, anh ta nóng nảy tra vấn bộp chộp thì cũng chẳng đi đến đâu và càng làm cho Thẩm nghi ngờ đề phòng kỹ thêm ở những lần sau...

Tự nhiên Ba Lành mỉm cười một mình.

Thẩm nhú mày:

– Em đau anh mừng lắm sao?

Ba Lành xoa tay:

– Ai mừng kỳ vậy! Anh đang nghĩ... đến sau này. Nữa rồi em đau bụng đẻ thì anh không biết lo sao đây!

Thẩm chớp mắt, mất hứng thú ngang:

– Gần tới ngày đó thì em phải tính chớ. Chắc phải vô ở đậu nhà bà mụ trước. Thôi ghen anh!

Ba Lành không khỏi buột miệng hỏi:

– Em đi đâu đó nữa?

Thắm ân cần đáp:

– Nghe nói hôm nay ở ngoài có dờ chà nên em ra kiếm mua chút đỉnh cá tôm về ăn. Tự hôm nay bắt anh ních ba cái mắt hoài cũng tội nghiệp.

Ba Lành ngập ngừng:

– Rồi chừng nào em mới dìa lặn?

Thắm vui vẻ đáp:

– Em lấy xuống xẹt ra ngoài một chút xíu, rồi trở vô liền để nấu cơm ăn cho sớm. Sao bữa nay em đói bụng quá!

Ba Lành nhắc chừng:

– Không khéo ăn quá lại đau bụng nữa. Thôi em đi rồi dìa cho sớm. Anh lo

o bế cây chĩa cho xong.

– O bế gì hoài vậy?

– Còn tra cán nữa.

Thấm vui miệng hỏi đùa:

– Chùng nào anh cho em ăn cá bông
đây?

Ba Lành cười khan:

– Mấy hồi. Có chĩa là có cá.

Thấm bĩu môi:

– Con cá nào tới số thì mới bị anh lụi
được! Thôi em ra đám dỡ chà mua về ăn
cho mau hơn!

Dứt lời, Thấm bỏ đi luôn.

Ba Lành cười hể hể nhưng rồi một ý
nghĩ thoáng qua đầu anh ta. Anh ta nín

bật và mặc dầu đã nghe rõ tiếng chân của Thắm xa hút, anh ta cũng lên tiếng hỏi chừng:

– Em còn đó không em?

Không có tiếng trả lời. Ba Lành hả hê gật gù. Mới rồi, anh tưởng Thắm còn ở đó và có thể nhìn thấu được ý nghĩ bất chợt ấy của mình.

Hai tiếng “dỡ chà” mà Thắm nhắc lại lần thứ hai làm cho Ba Lành nảy ra một mưu hay. Từ suốt từng hừng sáng đến giờ, anh ta rất đổi khổ tâm, rất đổi uất giận vì không sao lần mò, không sao nghĩ tới cho ra nơi mà cặp “gian phu dâm phụ” ấy đã hò hẹn cùng nhau trong đêm tối.

Anh ta đoán chắc rằng thế nào Thắm và Nhâm cũng sẽ gặp nhau nữa và họ sẽ gặp nhau nôn tới trong một thời gian

đôi tháng nữa trước khi bụng Thắm trở trên nặng nề hơn. Hoàn cảnh lại rất thuận tiện cho những cuộc gặp gỡ lén lút này nữa! Hiện nay Ba Lành và Thắm ở chơi loi giữa đồng và không có hàng xóm láng giềng chi hết.

Nhút định cặp “gian phu dâm phụ” ấy sẽ khỏi phải cần dắt đi đâu hết. Họ cứ gặp nhau tại đây, trong đêm tối, thì khỏi sợ một ai tình cờ bắt gặp được. Và Ba Lành nghi ngờ nọ kia một khi cô ta khỏi phải kiểm chuyện xin phép chồng để vắng mặt trong đôi ba tiếng đồng hồ nếu phải hẹn với Nhâm ở một nơi nào khác.

Thắm và Nhâm sẽ lại hò hẹn nhau lần quần đâu đây... Và chuyến này Ba Lành có cái sáng kiến là sẽ “chất chà” cho họ phải dắt tay kéo vô đúng vào chỗ “đám chà” ấy để trai gái.

Người ta chất chà ngoài sông cái, nơi nước chảy’ cuốn cuộn để nhử cho tôm cá kéo nhau vào trú ẩn và canh một thời gian khá lâu sau – thời gian cần thiết để bùn nơi cắm chà (gồm có các thứ nhánh tre, nhánh bần chất thành đống và giữ cho ở nguyên một chỗ) hết hôi vì bị khuấy động, và để cho tôm cá lợi qua lại làm quen dần rồi “tin cậy” luôn nơi trú ẩn tốt đẹp đó – canh vừa đúng thời gian đó, người ta chỉ còn có việc chờ một buổi nước lớn nào đó để lấy đăng bao quanh đám chà, đặc biệt có rắc mồi thêm, và đặt lọ ở mấy khoảng hở và chỉ có việc chờ con nước “giật” xuống là dỡ chà phóng ra ngoài để gom bắt cho kỳ hết mọi thứ cá tôm còn chưa chịu nhảy vô mấy cái lọ đặt sẵn.

Ba Lành cũng sẽ “chất chà” theo kiểu ấy. Đó là cách giản tiện và hữu hiệu nhất

để anh ta có thể chôn cất hai người kia, một khi anh ta hết còn có thể rình mò cho có kết quả như trước được nữa.

Và nếu anh ta không “chất chà” thì Nhâm và Thắm còn có thể dời chỗ luôn, nay gốc xoài, mai đám chuối, mốt sạp xuống... thì anh ta làm sao tìm cho ra được?

Ba Lành hí hửng với “sáng kiến” mới mẻ này. Anh ta quyết mang ra thực hiện cấp thời. Anh ta nhớ ngay đến khoảng đất ở bên kia nương vườn ổi ăn liền với bìa ruộng.

Nơi đó có mấy bụi tầm vông vây kín ở mặt trông về phía vườn ổi.

Đám chà của Ba Lành sẽ là một mái lá đơn sơ...

✱

Thắm xách giỏ tôm cá lên bờ thì thấy Ba Lành đang hí hục ở mé xẻo đốn lá dừa nước. Thắm la rầy liền:

– Trời ơi, anh làm gì đó? Hồng thấy đường thấy xá mà lội xuống nước... Sao không nói với em, em làm cho!

Ba Lành vác mấy tàu lá lên vai cười tươi:

– Chút đỉnh mà ăn nhằm gì! Ở không hoài cũng buồn. Anh tính che bậy một cái thum ở bìa ruộng để ngồi rình đấm cá chơi. Chỗ đó đường nước ngon lành lắm.

– Chỗ nào đâu?

Ba Lành leo lên bờ, chỉ về phía đám tầm vông.

– Ở đó em.

Mắt Thắm sáng lên:

– Ủ, em nghe cá tấp ở miệt đó dữ lắm. Chỗ đó cũng vắng nữa!

Ba Lành nhếch mép cười:

– Ở đây thì chỗ nào mà chẳng vắng! Có điều là nước trong ruộng đổ về đó để chảy ra xẻo rồi ra kinh luôn nên cá chạy dôn về đó nhiều.

– Vậy sao không đặt lợp có phải khỏe hơn không?

– Thì để thùng thảng rồi tính tới. Mình không cở đặng, có lợp... Với lại anh muốn kiếm cho ra chuyện để qua ngày, qua buổi chớ có ham bắt cá làm mắt, xẻ khô gì đâu! Buồn buồn ra đó ngồi chờ cá bông vậy mà!

Thắm ngó xuống giỏ cá của mình, nói đùa:

– Chờ ăn được một con cá của anh chắc còn lâu. Để em đãi cho anh ăn trước vậy. Em có lựa được một con cá “danh” ngon lắm.

Ba Lành gật đầu, cười xòa đoạn vác mấy tàu lá dừa nước về phía đám tầm vong.

Anh ta đi hơi chậm nhưng rất vững vàng và khi chân anh ta vừa đụng tới đầu khúc tre to bắt ngang qua mương vườn, anh ta chỉ hơi khựng lại một chút rồi điềm nhiên đặt chân lên...

Thắm không khỏi kêu lên:

- Ý coi chừng té đó anh!

Thắm không biết rằng thường ngày

Ba Lành vẫn rì mọ tập đi qua khúc cây bắt ngang nương này. Vì thứ cầu khỉ này không có tay vịn nên ban đầu Ba Lành phải chống vào một cây sào ngăn để lần bước từng bước nhỏ nhưng chỉ vài lần sau, anh ta có thể bỏ sào và băng ngang qua cầu một cách dễ dàng.

Nay nghe Thắm la hoảng như thế, thoát đầu Ba Lành muốn trở tài cho vợ xem nhưng kịp nghĩ đến mưu định của mình nên lại làm bộ khựng lại ngay.

Anh ta bước lùi lại rồi nói:

– Ừ có cây cầu mắc dịch này nữa mà quên chớ! Anh rón bò qua cũng được nhưng bị đang vác mớ tàu dừa này...

Thắm chạy lại:

– Anh ý y kiểu đó thì có ngày lọt xuống nương đa! Thân tre lắt lẻo như

vậy thì dầu anh có bò, anh cũng rút!

Ba Lành cười trừ:

– Mương cạn xều mà ăn thua gì!

Thắm gắt gỏng:

– Rủi có cây nó xóc anh thì sao? Thôi để em dắt qua cho!

– Ủ em giúp anh một tay...

Sở dĩ Ba Lành phải làm bộ thối lui như vậy là vì ngay khi nghĩ đến địa điểm ở bên kia mương vườn, anh ta đã nhớ liền đến cây cầu khỉ. Thế nào sau này Thắm và Nhâm cũng ý y ở chỗ anh ta không thể bò qua cầu được.

Thắm sốt sắng bước lại:

– Để em vác mớ lá dừa nước qua trước rồi sẽ quay lại dắt anh...

Mọi khi Ba Lành nổi sùng ngay mỗi lần Thắm có ý định phụ giúp dắt anh ta đi đâu, nhưng nay, Ba Lành tươi cười tán thành liền:

– Ủ em giúp anh một tay. Để bữa nào anh phải bắc cây cầu này lại cho làng hoàng mới được...

Thắm nhanh nhẹn đỡ lấy bó lá dừa trên vai Ba Lành đoạn ôm tuốt qua đặt ở bên kia cầu. Xong, cô quay lại, đứng nhô ra và chìa tay bảo Ba Lành:

– Thứ cầu khỉ này dắt từ chút cũng chẳng được, vì hai người dám lật luôn xuống mương lắm. Vậy anh nắm tay em đây để cho em vừa kéo, anh vừa chạy qua.

Ba Lành đặt chân lên đầu cầu với tay quờ quạng nắm lấy tay Thắm. Thắm vội hỏi:

– Đàng hoàng chưa?

– Rồi.

Thắm vừa giữ chặt tay Ba Lành vừa kéo mạnh và Ba Lành chạy vọt ngang qua cầu. Anh ta suýt té dón lên người vợ nếu Thắm không kịp ôm lấy anh ta giữ lại.

Trong giây phút đó, mọi thù hận như tiêu biến trong lòng Ba Lành. Người anh ta tì mạnh trên đôi tay của Thắm và anh ta không muốn rời ra nữa. Anh ta thở mạnh và phải gục đầu lên vai Thắm.

Thắm lo lắng hỏi:

– Bộ anh xây xẩm sao?

Ba Lành cười khẽ, lắc đầu trên bờ vai tròn êm của Thắm. Lúc này anh ta sẵn lòng tin rằng mình chỉ nghi oan cho

Thắm, cũng như sẵn lòng để đẹp luôn chuyện "chất chà" kia.

Thắm vừa đưa vai chịu đầu Ba Lành vừa xô nhẹ anh ta ra:

– Chớ anh làm sao vậy?

Ba Lành lại vừa lắc đầu vừa rướn nhúi mặt mình áp lên cổ Thắm. Anh ta háo hức thở những hơi dồn mau khi chợt bắt gặp lại mùi da thịt quen thuộc mà từ lâu anh ta vẫn nhớ tưởng đến. Nhớ tưởng đến một cách ray rứt, một cách... lồng lộn nữa. Một khi đêm đêm Thắm vẫn nằm kề bên mình mà anh ta, vì ghen tức, vì tủi thân và vì nhớ đến sự tật nguyên oái ăm của mình nên phải ép lòng giả bộ lãnh đạm.

Thắm hơi gắt gỏng:

– Coi anh làm gì vậy? Nếu anh mệt thì ngồi xuống...

Ba Lành nghiêng rặng, vùng ôm chặt lấy vợ. Thấm sũng sốt nghiêng người ra để nhìn kỹ mặt anh ta. Ba Lành há miệng để thở hổn hển. Chiếc môi sút ở trên cong vành ra thêm và Thấm để ý đến sắc ửng đỏ trên mấy vết theo mặt của chồng.

Thấm vội tuột mấy ngón tay của anh ta đang bám chặt bên hông mình, và to tiếng:

– Khi không anh làm gì kỳ vậy!

Ba Lành quỳnh quíu vì sợ vượt mất một cơ hội cuối cùng để vớt vát lại sự êm ấm giữa hai vợ chồng hơn là lo vợ cự tuyệt trước sự ham muốn bất chợt của mình, rên rỉ van nài:

– Em, em thương anh lần này...

Thắm xô nhẹ anh ta ra và giữ cho anh ta đứng thẳng, xẵng giọng đáp:

– Thương thì thiếu gì lúc. Mình là vợ chồng ở chung với nhau chớ bộ lâu anh mới gặp em hay sao mà phải vậy!

Ba Lành hất tay Thắm ra, lùi lại một bước. Anh ta mím môi nhắc thắm câu nói của Thắm “Chớ bộ lâu lâu mới gặp...”

Thấy anh ta có vẻ nổi nóng, Thắm bèn dịu giọng lại để lên tiếng đỡ vớt:

– Thôi anh lo dựng chòi đi. Em cũng đi làm cá... Mình ăn cơm sớm rồi nghỉ ngơi cho khỏe... (cô gượng cười nói thêm để vừa lấy lòng Ba Lành vừa phân trần cho thái độ mới rồi của mình)... Ở đây vắng, lát nữa mình nghỉ trưa... cũng được chớ có sao đâu anh! Phần em, em mang thai nên em phải giữ gìn đôi chút

chớ để rủi ro một cái nguy hiểm. Lóng này loạn lạc, thuốc thầy gì cũng không có, tiền nong lại không nhiều nữa,

Ba Lành cười gằn:

– Em lo cho cái thai quá há!

Thấm chắc lưỡi, buộc miệng trả lời:

– Lo thì phải lo nhưng với anh thì có sao! Bất quá anh cũng chỉ...

Thấm kịp ngừng lời nơi đó.

Nhưng Ba Lành đã bật cười khan:

– Em khỏi phải nói thêm nữa! Cũng như đối với cặp mắt mù này, ngày đêm, trời tối trời sáng gì bây giờ cũng chẳng ăn nhằm chi nữa! Cái vụ kia cũng vậy! Dầu cho trưa hay tối gì, dầu em có thai hay không thì anh đây cũng chịu co tay chớ làm ăn gì được phải không?

Thấm hốt hoảng kêu van:

– Ý em không muốn nói vậy... Anh đừng....

Ba Lành chỉ còn cười nhẹ:

– Dầu em có nói cũng chẳng sao. Anh còn cảm ơn em nữa. Nhiều khi anh quên khuấy luôn chuyện đó và tưởng rằng mình chẳng đui mù, sút mẻ gì.

Thấm vừa hối hận vừa thương hại chồng:

– Không phải em cố ý làm cho anh buồn phiền. Chẳng qua đôi khi em vô tâm vô tánh nên lỡ lời. Phải ông trời cho em cách gì đỡ dần anh được. Nếu anh mù lòa không thì em còn chỉ dắt cho anh... thấy đường đi hay còn nói màu nầy sắc nọ cho anh hiểu được. Còn anh bị cái tật kia... em có muốn giúp anh cách mấy đi

nữa thì cũng phải chịu trận chứ biết làm sao bây giờ! Tại ông trời ông đặt để đàn ông, đàn bà... rành rẽ ra như vậy...

Vốn không ưa vợ tỏ lòng thương hại mình nhứt là về vấn đề “đàn ông, đàn bà” đó, Ba Lành đâm ra căm tức thêm. Anh ta không muốn Thẩm tiếp tục nói lái nhảm như chọc xoáy thêm vào chỗ nhược của mình anh ta gượng cười và làm như sẵn sàng bỏ qua chuyện đó:

– Lâu lâu anh mới... nổi sùng lên một lần như vậy. Thôi mình đừng nói tới nữa.

– Em cũng khổ như anh, hay hơn anh nữa chứ em đâu sung sướng gì mà muốn làm tội anh thêm.

Ba Lành chắc lưỡi:

– Cái đó, anh biết. Chẳng lẽ em bụng mang dạ chứa như vậy mà anh đốc hối

em chuyện kiếm chồng khác...

– Anh đừng nói kỳ vậy chứ!

Ba Lành đều giọng:

– Anh tính để khi em sanh nở cứng cáp rồi và đợi cho tình hình yên yên một chút, anh gặp người nhà bên em để nói dứt dặt một lần cho em đi lấy chồng khác hẳn ăn với người ta...

– Anh xúi em bỏ anh sao?

– Hông. Cái gì mình cũng phải tính hết thì nó mới vuông tròn được. Có điều là từ bây giờ đến đó, anh xin dứt em một điều là em đừng để xảy ra một tai tiếng gì. Cũng may là em đang có bầu nên chắc cũng chẳng có ai ham chàng ràng...

Thấm cự nự:

– Sao anh nói tới hoài vậy! Anh làm như em...

Ba Lành cười, chặn lời vợ:

– Anh dọn phòng hồ vậy mà! Bị bây giờ anh tạt nguyên nên... chỉ còn cách nhắc miệng em vậy thôi.

Anh ta cúi xuống, quơ tay ôm mớ lá dừa nước lên:

– Anh làm xong việc này rồi vô ăn cơm là vừa.

Dứt lời, Ba Lành lững khựng vác mớ lá đi lần tới phía bụi tầm vong.

Anh ta dư biết là Thắm còn đứng đó nhìn theo nên dầu thuộc lòng như có thể thấy rõ hết từng mô đất nhỏ trên đường mòn, hay từng cành tầm vong de ra lối đi, anh ta cũng làm bộ vừa lần bước, vừa

quơ tay trái mò mẫm ở khoảng trước mặt để nắm vệt mấy nhánh cây cản lối.

... Đến trưa, Thắm ra tìm Ba Lành để gọi vào ăn cơm. Ba Lành vẫn còn lui cui xốc mớ lá dứa lên mái chòi cao cỡ ngực một người đứng. Mặt chòi nằm sát liền với lạch nước tù trong ruộng chảy ra.

Thắm nhìn quanh và không khỏi reo lên:

– Chỗ này ngồi câu thì yên nhứt hạng!

Ba Lành ngừng tay, tươi cười như thường:

– Tính bắt cá thì phải biết lựa chỗ chớ sao em!

– Chỗ này cũng mát nữa hén anh!

– Ủ. Ngay mặt gió đồng mà.

Thăm nhìn lên trời:

– Phải chi chỗ này có cây rậm mọc thì còn mát nữa.

– Thì bởi vậy anh mới chịu khó che bậy một cái mái đây nè.

– Nhưng chắc nữa anh ra ngoài này soi cá tối đó chứ?

Ba Lành ngập ngừng:

– Lúc nào buồn buồn thì ra... Lúc này anh thức khuya cũng dở lắm... Ủ, ban ngày ra đây ngồi câu coi bộ khỏe hơn... Trừ khi đêm nào nghe cá quậy dữ, anh mới mò ra kiếm chác. Nghĩ cho kỹ thì cũng chỉ có con cá bông nào tới số lắm thì mới... đâm đầu vô mũi chĩa của anh!

Thăm bật cười nói lảng:

– Đêm anh ra ngồi đây thì có mái lá che sương cho cũng đỡ. Thôi vô ăn cơm đi anh.

Ba Lành thoáng cau mày khi nghe Thắm để ý khen tiện nghi “mái lá che sương”. Tuy vậy, anh ta cũng mừng thầm rằng việc “chất chà” của mình chưa chi đã khiến Thắm lưu tâm.

Anh ta phúi tay bước ra, nghĩ cách dò nhóng thêm tình ý của Thắm, nhưng Thắm đã lên tiếng:

– Chỗ này được lắm nhưng còn tệ một chút này anh à.

Ba Lành ngó lại mái chòi như còn có thể nhìn ra chỗ tệ ấy vậy:

– Tệ... sao đó em?

Thắm nhanh nhẩu đáp:

– Anh hồng để ý sao? Chỗ này sát với ruộng nên hơi thấp. Phải chi được cao ráo một chút.

Ba Lành mừng rơn:

– À, em nói đúng đó! Nhưng chẳng lẽ một cái chòi mắc dịch này mà mình lại đắp nền?

Thắm làm tài khôn:

– Cần gì phải đào đất đắp nền chỉ cho mất công, Anh chỉ cần quơ ba mớ rơm tú lên cũng đủ xài rồi. Như vậy cũng không sợ bị hơi đất độc địa nữa anh à.

Ba Lành gật, vừa hài lòng cũng vừa tím ruột bầm gan nữa! Anh ta có cảm tưởng là những lời nói nào của Thắm đều có tình ý riêng cả. Hừ, chưa chi nó đã lo đến việc đề phòng “hơi sương, hơi đất”!

Ba Lành cười vu vợ rồi làm bộ ân cần bảo vợ:

– Em tính phải lắm. Vậy anh nhờ em việc đó mới được. Mai này em chạy kiếm có cây rơm nào gần quơ mớ đem dĩa trái dưới đất giùm anh.

Thấm vui vẻ nhận lời liền và còn thân mật nắm tay Ba Lành dắt đi vào nhà. Ba Lành để yên và lúi thủi bước theo vợ. Đến chiếc cầu khỉ, Thấm lại lên tiếng:

– Chiều này em chặt tre làm tay vịn để anh có qua lại cho dễ.

Ba Lành khó chịu ngay vì Thấm đã... lo thật sự cho mình. Không biết sao anh ta vẫn muốn Thấm cứ tiếp tục lo lắng theo kiểu “có tình ý riêng” như lúc nãy.

... Đến chiều Thấm đã sốt sắng mang về một mớ rơm lớn. Thật ra Thấm chỉ

muốn chiều chồng, muốn Ba Lành có việc gì đó để anh ta khuây lảng qua thời và khỏi bức bối căn nhà mình nữa.

Nhưng Ba Lành lại hiểu khác. Khi nghe Thắm quăng mạnh bó rơm xuống đất, anh ta nghe tiếng động và ngửi thấy mùi là biết liền rồi nhưng lại cau có hỏi Thắm:

– Em làm gì vậy?

Thắm tươi cười, đưa tay quẹt mồ hôi trán:

– Em đem rơm về cho anh đây. Để trải trong chòi đó mà!

Ba Lành gượng gạo gật đầu:

– Ủ há.

Anh ta bước lại quơ chân đá nhẹ mớ rơm:

– Mà sao nhiều quá vậy? Bộ tính chất ủ nồm rơm sao?

Thấm vô tình đáp:

– Nhiều tốt chớ sao anh! Vừa che kín hơi đất vừa êm.

– Bộ ngủ sao mà cần êm?

Thấm phì cười:

– Thì sẵn tay em quơ đại về. Một lần đi một lần mất công. Nhưng bộ anh ra đây rồi anh ngồi hoài sao? Có lúc anh cũng mỏi lưng anh nằm xuống.... À để em chạy vô lấy một chiếc chiếu cũ ra trải lên rơm nhen. Anh xốc rơm vô chùi đi. Trưa trưa anh ra ngoài nẩy ngủ coi bộ mát hơn.

Ba Lành nghiêng răng nhưng rồi làm bộ vui vẻ:

- Ủ, nằm ở trong nhà bọc bội lằm.
 - Thôi em chạy vô lấy chiếu ngen!
- Dứt lời Thắm nhanh nhẹn bỏ đi.

Khi đến đầu cầu khỉ, Thắm chợt ngừng lại để ngắm nghía chiếc tay vịn bằng tre sơ sài mà mình đã dựng lên trong buổi trưa. Cô khoan thai vừa lần theo tay vịn để đi tới.

Đi được vài bước, Thắm buông tay ra và cố tình đi thật chậm trên thân cây cầu khỉ lắt lẻo như muốn để chứng tỏ rằng mình còn nhanh nhẹn, còn khéo léo hơn... Ba Lành. Mắt Thắm long lanh và khi bước qua khỏi cầu, Thắm nhí nhảnh với tay tút nhanh một đợt tre non để đưa lên miệng nhẩn nhích.

Khi Thắm trở ra với manh chiếu

cũ, Ba Lành vẫn còn ngồi thờ ra đó hút thuốc.

Thắm kêu lên

– Ủa, anh chưa trái rơm sao?

Ba Lành uê oải đứng lên:

– Ờ... lâu lâu không cựa quậy nhiều nên bữa nay mới có làm một chút mà đã thấy rêm mình râm râm.

Thắm bước lại vuốt tóc chồng:

– Phải rồi, bây giờ anh đâu còn như trước. Anh không nên ỷ y làm quá.

Ba Lành cười chua chát:

– Ủ, xương cốt gì như bị... sút bù loong hết trơn!

Thắm vốn vã:

– Vậy anh ngồi nghỉ cho khỏe. Chiếc chiếu đây nè, nếu anh có mỏi anh trải nằm đỡ...

Ba Lành chắc lưỡi:

– Được mà. Em làm như anh... mất luôn xương sống vậy.

Thắm mỉm cười nhìn lại chồng. Mấy lúc sau này, Thắm có thể mỉm cười hoặc cau có trước mặt chồng một cách tự nhiên chứ hết còn sợ hoảng rằng anh ta còn có thể “trông thấy” được như lúc Ba Lành mới ở nhà thương về....

Một lát sau, Thắm trở ra khoe:

– Xong xuôi rồi hết đó anh. Đều em trải chiếu luôn rồi mời anh vô... khánh thành!

Ba Lành lững thững bước lần lại mặt

chòi thăm hỏi: “Biết chừng nào tụi nó khánh thành đây?”

Thăm lại lên tiếng:

– Đâu anh nằm xuống thử coi. Êm còn là hơn nằm trên giường Hồng Kông ở nhà ông hội đồng lúc trước nữa!

Ba Lành ồm ờ hỏi lại:

– Bộ lúc trước em có nằm thử thử giường Hồng Kông đó sao mà em biết?

Thăm hồn nhiên đáp:

– Nằm lén mà anh!

Ba Lành gật gù, lặp lại lời vợ:

– Ủ... nằm lén...

Thăm dìu anh ta ngồi xuống đệm rơm rồi cũng ngồi về một bên và nhỏng nhảnh hỏi:

– Êm hông:

Ba Lành đưa tay sờ qua mặt chiếu:

– Ủ, coi bộ êm lắm.

Thấm buông người nằm dài lên mặt chiếu đoạn lăn qua trở lại và khoái trá kêu lên:

– Em cũng muốn ra đây nằm ngủ nữa!

Ba Lành thoáng cau mày:

– Ai cấm.

Giọng nói hơi gay gắt của Ba Lành làm Thấm ngơ ngác. Cô vội ngồi dậy:

– Nói vậy chớ ra đây để phá sao? Em mà ra đây rủi anh câu hay soi không được con cá nào, anh chửi em tắt bếp!

Thấm đứng lên luôn:

– Thôi em vô lo cơm chiều. À bao giờ anh tính ra nghề đây?

Ba Lành gượng đáp:

– Có lẽ mơi. Còn phải sửa lại cần câu và phải đào sẵn ba mớ mồi trùng hổ để sẵn đó. Chĩa soi cá thì ngon lành rồi,

– Vậy anh vô một lượt em đi. Rồi đi tắm luôn.

Ba Lành khẽ lắc đầu:

– Em vô trước đi. Tiện đây anh đào mồi luôn.

Thăm bước đi:

– Ủ, em vô ghen. À, em quên hỏi nữa; bây giờ anh đi qua cầu có dễ hông?

Ba Lành tưởng đầu Thăm định hỏi nhóng mình một điều gì nên lừng khừng đáp:

– Cũng... được.

– Để em đồn cây bắc thành một cây cầu dành hoàng cho anh đi ghen?

Ba Lành vội cản lại:

– Khỏi em à. Như vậy anh lần đi cũng được. Mình có ở đời tại đây đâu mà phải làm cho dành hoàng.

Thăm “ừ há” rồi bỏ đi thẳng.

Còn lại một mình, Ba Lành rì mọ sửa kéo lại mặt chiếu cho thật bằng phẳng. Và như sẵn tính toán đầu đó chu đáo, anh ta còn kỹ lưỡng sờ mó từng chút dọc theo mép chiếu để ước lượng nằm lòng vị trí của mỗi mép.

Rồi như còn cho rằng như thế chưa đủ, Ba Lành rút ra ba cọng rơm đặt rải rác lên trên mặt chiếu theo những chỗ

canh sẵn mà hể có người nằm là nhứt định sẽ làm xê dịch những cọng rơm đó, và không chừng kẻ nằm xuống chiếu sẽ vô tình phải hất cho mấy cọng rơm ghi dấu đó văng rớt đi nữa!

Xong xuôi, Ba Lành phải tay đứng lên, hể hả đứng nhìn xuống mặt chiếu rất lâu làm như anh ta còn có thể trông thấy rõ ràng công trình “chất chà” của mình vậy.

Ba Lành muốn đi về tắm nhưng nghĩ lại mình cần làm ra vẻ nóng ruột muốn đi câu, đi soi cá liền. Anh ta lần mò vô nhà lấy con dao phai và một cái hũ cải bắc thảo không để đi đào trùng.

Thấy vậy Thẩm cười hỏi liền:

– Bộ tính kiếm mối liền bây giờ sao anh?

– Ủ. Tắm rửa sạch sẽ và cơm nước xong xuôi, anh ra câu liền một lát lấy hên.

Vừa nói Ba Lành vừa mò cầm lấy cây chĩa dựng bên vách luôn theo.

Thấm lại hỏi đùa:

– Chưa gì mà anh cụ bị ghê quá vậy?

Ba Lành nhoẻn miệng cười, mân mê cán chĩa trong tay:

– Dem cái này theo để làm gậy luôn. Và cũng phải dượt cho quen tay thì mới soi cá được chớ em!

Thấm trề môi:

– Anh câu thì cá còn tìm tới ăn mồi để cho anh giựt lưỡi câu lên chớ cái vụ soi cá kia... Chẳng lẽ con cá nó phải ngó canh chừng coi mũi chĩa của anh nằm ở trên để nó nhào lên ghim mình hay sao?

Hay là có thứ cá bông nào có miệng biết nói để có thể vừa trườn người lên vừa kêu réo anh: “Có tui nè ông!” để cho anh phóng chĩa xuống!

Ba Lành cầm gan, nói một hơi:

– Em đừng lo. Hễ cá bông còn tấp môi hay lộ quẫy có tiếng động là anh sẽ bắt nó về cho em coi. Chuột cống chạy anh còn canh đảm chết ngắc mà em!

Rồi như nhớ lại là mình đã quá khoe tài, Ba Lành vội cười rề nói lảng ra:

– Hồng có mắt thì dầu cho đảm trật lất thì cũng chẳng ai chê cười mà em. Thiệt ra, anh bấy đặt chuyện soi cá cho thêm có công kia việc nọ đỡ buồn chơi qua ngày qua tháng chớ đâu chắc ăn bằng câu. Bởi vậy anh mới đi lo đào trùng đây nè.

Thấm thương hại chồng nên muốn có vài lời khuyến khích anh ta:

– Ủ, trước là để đỡ buồn sau kiếm thêm đồ ăn. Bấy lâu nay để anh ăn kham khổ thì tội nghiệp mà còn đi mua thêm thịt cá...

Ba Lành chận lời vợ:

– Khởi mua nữa đi! Để anh kiếm đắp đổi qua ngày cũng dư sức đủ mà. Lóng rày hai vợ chồng mình không làm gì sanh lợi... Rồi lại phải lo cho em sanh nở sau này nữa!

Thấm cảm động cười nói:

– Còn mấy nơi thiếu nợ em nữa chi anh! Anh yên tâm. Hông sao hết mà!

Ba Lành gật gù đoạn lững thững xách dao, hũ, chống cán chĩa lần đi ra phía bờ chuối.

Vừa đi, Ba Lành vừa nghĩ đến chuyện Thắm giấu cọt mình về việc soi cá. Anh ta cười gằn nắm chặt cán chĩa trong tay...

Anh chợt lắng tai nghe tiếng tàu lá chuối đập xào xạc trong gió và chũng chạc bước tới, nhớ kỹ trong đầu mấy thân chuối hột nằm sát bên đường mòn. Đã có lần anh ta đi nhủi vào đám chuối ấy nên nay rành vị trí của nó ghê làm, và mỗi khi có dịp đi gần tới nó, anh ta thường quơ tay ra sờ ngay lấy thân chuối gần nhất để biết chắc là mình khỏi bị lỡ chân bước lủi vô đó.

Mười lần như một, hể anh ta quơ tay ra là chắc đụng vào thân cây.

Ba Lành cầm xuôi cán chĩa lại, mũi nhọn đưa về phía trước. Anh ta canh từng bước một, mấy ngón tay bóp chặt thêm vào cán tre láng bóng, gân cổ vòng

lên... Đôi mắt sâu lõm của anh ta mở trừng trừng như còn cố gắng để trông thấy cho được. Anh ta mím môi nín thở lao mạnh mũi chĩa về phía trước. Một tiếng “phập” gọn. Ba Lành thở ra, cười khan và còn nắm nhẹ cán tre để sờ khoái trá “nghe” nó còn rung nhẹ trong mấy ngón tay của mình.

Anh ta lần mấy ngón tay ấy dọc theo cán tre để sờ lên phần mũi chĩa còn lộ ra một đoạn ngắn ngoài thân chuối. Mủ chuối hột bắt đầu ứa ra từ nơi ấy. Chất ướt kẹo ấy dính vào tay Ba Lành và anh cảm thấy mát long mát dạ vô cùng. Bao nhiêu bực tức lúc nãy đều vụt tan biến.

Ba Lành buông mũi chĩa ra để ngồi bệt xuống đất, vừa thở vừa quẹt mồ hôi trán. Anh ta hơi buồn phiền vì thấy sức khỏe của mình quá sút kém, nhưng khi sờ lại mũi chĩa cắm sâu vào thân chuối

hột chắc nịch, anh ta cũng được an tâm phần nào.

Anh ta vui vẻ đứng lên và hì hục nhỏ mũi chĩa ra. Mũi chĩa có ngạnh nên Ba Lành phải nường tay xoay rút ra từ từ... Anh ta sung sướng lắng nghe tiếng soạt soạt nhỏ của lớp thớ bẹ chuỗi bị ngạnh chĩa lần lượt móc đứt trước khi được rút khỏi thân cây.

Ba Lành đưa ngón tay cái rà nhẹ lên mũi chĩa như sợ nó bị lứt bớt đi vậy. Mũi chĩa vẫn còn bén ngót và anh ta thơ thới xách dao, hũ lên tìm một nơi có đất ẩm ướt để đào trùng.

Chưa bao giờ Ba Lành thấy mình tự tin như vậy. Và Thắm không khỏi ngạc nhiên khi nhận thấy vẻ mặt hớn hở của Ba Lành lúc trở về chòi.

Thắm ngạc nhiên vì sự hớn hở bất thường của Ba Lành nhưng lại rất yên tâm. Cô tưởng đâu chồng bắt đầu vui sống trở lại với trò câu cá, soi cá ấy...

✱

Mới vừa sẩm tối, Nhâm đã mò tới. Thắm đang nằm dài trong nhà một mình vì Ba Lành còn nấn ná ngoài chòi để soi cá, thì nghe có tiếng rần lục hút gió quen thuộc của Nhâm.

Cô ta bực mình ngồi dậy, ngó quanh và êm ái đi thẳng ra vườn ổi ở mé cạnh bờ kinh. Liên tiếp mấy đêm nay, đêm nào Ba Lành, sau bữa cơm chiều, cũng mò ra ven ruộng để soi cá. Anh ta đều đặn giữ cái lệ ấy nhưng lối tám giờ là anh ta quay trở vô ngủ.

Và riết rồi Thắm cũng quen luôn cái lệ ấy. Mấy đêm đầu, Thắm còn sẵn đón hỏi Thắm hỏi nom về vụ cá (đôi khi Ba Lành cũng xách về được thứ cá bông lớn do anh ta soi được và cố nhiên là anh ta rất hể hả về “thành tích” của mình) nhưng thét rồi Thắm cũng lấy làm thường và mỗi khi Ba Lành mang cá về cô chỉ lo đi “rộng” cho xong rồi nằm ngủ.

Bởi vậy liền khi nghe “mặt hiệu” của Nhâm, Thắm vội rột ra liền. Thắm dư biết rằng giờ này Ba Lành vẫn còn ngồi thu hình bên mé ruộng.

Giáp mặt với Nhâm, Thắm chỉ còn trách nhẹ:

– Sao dám vô sớm vậy?

Nhâm nao nức nắm lấy tay cô ta:

– Hôm nay buồn quá nên lần vô đây coi em có rảnh hông... (rồi anh ta nhón chân dáo dác ngó vô phía trong chòi)... bộ anh Ba ngủ rồi sao mà coi bộ em... thông dong quá vậy?

Thăm lòi anh ta đi về phía bờ kinh:

– Anh sao cũng vậy hoài! Cái gì cũng phải cho em biết trước, chứ cứ nhào đại vô như vậy có ngày thất họng. Anh Ba ảnh còn đi soi cá nên em mới dám xông ra, nhưng mình chỉ nói chuyện một chút thôi chớ em ở đây lâu không được.

Được yên tâm, Nhâm quay ra căn nhần:

– Nói chuyện một chút thì anh vô đây làm gì? Em dư biết việc nầy là việc... kỳ, nên dẫu mình có đứng nói chuyện tào lao một chút và không có làm gì bậy hết

mà rủi bị vỡ lỗ ra thì cũng lãnh đủ chớ bộ, nhẹ hơn sao!

Thắm thở dài:

– Thiệt em hết biết nói sao nữa. Đáng lẽ mình không nên làm như vậy hoài. Lóng này anh Ba ảnh cũng nguôi ngoai chuyện cũ và em cũng thấy ảnh hết bực mình bực mảy như trước. Ngày chí tối ảnh lo đi câu, đi soi cá. Giờ này ảnh còn ngồi ở cái thum ngoài mé ruộng, để rình cá bông nữa đó anh! Chút xíu nữa đây ảnh sẽ trở vô và bởi vậy em mới ra liền đây được nhưng em không thể ở lâu. Bề gì mình cũng không nên làm quá anh à.

Nhâm không chú ý đến những lời than thở của Thắm mà vội hỏi:

– Vậy ảnh sắp trở vô chưa?

– Vô liền bây giờ. Thôi anh đi về đi!

Nhâm nài nỉ:

– Lần vô đây lần khó... Hay là mình lại gốc xoài nói chuyện một chút, chừng nào ảnh về thì thế nào ảnh cũng.... kêu réo em. Em... đi cầu không được sao!

Thắm phì cười, đập nhẹ vào vai Nhâm:

– Nhưng lập cà lập cập như vậy thì sướng ích gì mà đòi nhèo nhèo hồng biết!

Nhâm kéo Thắm lại gần:

– Bây giờ anh chỉ có em...

Thắm xô nhẹ anh ta ra:

– Xí, nói ầu vậy mà không biết mắc cỡ miệng hay sao? Anh làm như anh còn ở trong lúc đang... o mèò vậy? Mợ ba ở đó chi?

Nhâm thở dài chối quanh:

– Gia đình tản cư vô xa quá mà em. Với lại vợ anh không được mạnh... Hai đứa mình quen nhau là một chuyện khác và không dính líu gì đến ai hết. Kéo thẳng băng ra mà nói thì em cũng vậy. Em có Ba Lành mà cũng như không. Trường hợp của anh cũng na ná như vậy. Dầu sao anh cũng chỉ còn vô ra Thẩm nom em trong vòng một tháng nữa là cùng...

Thẩm nín chặt vai anh ta:

– Bộ anh sắp đi đâu sao?

Nhâm vui thích vì nghe được giọng hỏi sừng sốt ấy của Thẩm. Thật ra anh ta cũng đã có ý định đi theo một nhóm anh em bạn học cũ ở Cần Thơ hiện đang rút về miệt Phong Điền, Cầu Nhiễm và ông hội đồng cũng không có vẻ gì chống đối ý định này cho lắm.

Từ lâu ông đã dự tính cho gia đình hồi cư về tỉnh và dầu không lời Nhâm đi được, ông nghĩ rằng tốt hơn là để cho con mình theo về một nơi gần mấy “anh lớn” trong các ủy ban tỉnh hơn là để con tiếp tục sống với mấy thứ lạm xạm ở xã vừa “bất kể quân thân”, vừa hay hành động ẩu tả, vô luật vô lệ,

Trước giọng hỏi sừng sốt của Thắm, Nhâm không muốn thú nhận ý định ấy cho Thắm biết liền, mà chỉ đặt nhẹ tay lên bụng người tình và cười nói:

– Em quên phút cái vụ này sao? Lỗi hơn một tháng nữa là... hết xài rồi. Bể gì mình cũng phải giữ chớ!

Thắm bật cười theo và tát nhẹ lên má anh ta:

– Đồ quỷ không nà! Theo ông già bà

cả thì đáng lẽ ra mình không nên... lộn xộn nữa mới phải

Nhâm chột nghiêm giọng lại:

– Đúng ra thì phải như vậy nhưng ở đây buồn quá em à! Suốt ngày suốt đêm mình không có chuyện gì khác để bận tâm hết. Phải chi có đánh giặc lớn...

– Đừng vái chuyện ác đó nghen!

Nhâm cười nhẹ:

– Sự thật là như vậy. Quanh đi quẩn lại chỉ có việc cà lỏng nhỏng để đợi Tây vô chạy, mà đâu phải ngày nào cũng có Tây vô? Bởi vậy anh tính đi lên ở với mấy anh em bạn học cũ trên Cần Thơ.

– Nữa, anh tính đi đâu nữa? Ở đâu thì cũng vậy thôi mà!

Nhâm nâng niu tay Thẩm trong tay mình:

– Anh không hợp với mấy cha du kích dưới này. Với lại anh có đi như vậy thì mới dang em ra được. Đảng nào cũng phải vậy chứ nếu ở dưới này hoài thì thế nào anh cũng lần mò vô đây kiểm em, rồi nó cứ dây dưa tới hoài... Rồi cũng có ngày bị thiên hạ chú ý. Họ mà biết được thì anh chỉ có nước độn thổ.

Thẩm thở dài sườn sượt, gượng gạo nói theo:

– Em cũng nghĩ như vậy, nhưng... anh bề gì cũng khỏe hơn em nhiều. Anh còn vợ Ba, còn làm quen với cô này cô nọ nếu anh muốn, chứ em... (Thẩm chợt cười chua chát)... Em, em chịu chết cũng phải không anh?

Nhâm lụng khụng chẳng biết nên tìm lời gì an ủi cho cô ta đây. Trớ trêu hơn nữa là anh ta vô đây với ý định rủ ren Thắm nay lại phải đóng vai khuyên bảo ngược lại với cô ta! Do đó, Nhâm càng thấy thương xót Thắm nhiều hơn nữa.

Anh ta lụp chụp ôm Thắm vào lòng và vỗ về Thắm bằng một câu vô duyên nhứt:

– Coi vậy rồi cũng quen chớ em!

Thắm vùng mạnh tay:

– Hứ quen! Sao hồi trước anh không để em quen luôn với thân phận của em, hồi em còn ở tại nhà ông bà hội đó! Và sau này đến lúc em về ăn ở với anh Ba Lành, rồi đến khi mình làm cho ảnh ra nông nổi đó, anh không giải để cho em

quen luôn đi thì có phải dễ cho em lắm không? Sao mấy lúc đó anh không để thầy kệ em?

Nhâm chắc lưỡi:

– Em có nói gì nữa thì anh cũng nghe hết nhưng bây giờ đã lỡ như vậy rồi...

Thắm cười lạt:

– Đàn ông thiệt dễ ăn, dễ nói quá há!

Nhâm bực mình vắn lại:

– Chớ em muốn anh lẩn quần áo đuổi em tới hoài phải hông?

Thắm khựng lại rồi khóc tức tưởi.

Nhâm vội kéo cô ta lại gần, và Thắm như hết còn phải kình chống hay giữ gìn một điều gì nữa, gục ngay mặt lên vai Nhâm để vừa khóc muối, vừa rên rỉ:

– Thiệt em khổ quá! Em chỉ mong hôm nào Tây vô nó bắn lạc đạn trúng em để em chết phứt cho rồi! Em còn sống mấy chục năm nữa như vậy thì em sẽ sống làm sao đây!

Nhâm vỗ nhẹ vào vai cô ta như để nựng ru và dỗ dành một đứa bé và lần này, anh ta thận trọng lời lẽ hơn:

– Coi vậy chớ cũng có lối thoát em à. Trước đây anh có nghe anh Ba nói với trong nhà là để sau khi em sanh nở và thời cuộc yên yên một chút ảnh sẽ để em kiếm chồng khác nương tựa....

Thấm tức mình, buột miệng nói càn:

– Anh nói sao nghe dễ quá! Chẳng thà ảnh chết chớ ảnh còn sống sờ sờ ra đó và lại đui mù tàn tật mà anh xúi em bỏ ảnh đi lấy chồng khác để người ta chửi cho thúì óc à?

Nhâm ngập ngừng:

– Nhưng anh Ba ảnh còn bị thêm cái tật nguyên kia nữa... Tại thiên hạ họ không biết bây giờ ảnh không có... không còn đầy đủ là đàn ông như trước. Ảnh thì cũng như một con gà trống thiến... Ảnh đâu có thể giấu chuyện đó hoài được và nếu ảnh để cho em đi lấy chồng khác thì ảnh phải nói cả vụ đó ra cho người ta biết...

Thăm càng lồng lên:

– Xời ơi, nói ra thì càng chết cho em nữa! Thiên hạ càng chửi em thực sinh nữa! Nói vậy em bỏ chồng là vì em còn ham cái đó sao! Đằng nào em cũng kẹt hết

Nhâm ngăn người ra:

– Ủ há...

Thấm gượng đứng thẳng người ra:

– Đó anh thấy chưa? Em còn khổ hơn là người ép xác đi tu nữa!

Nhậm thở dài:

– Dầu sao anh cũng chỉ còn ở đây lỗi một tháng nữa. Đáng lẽ anh đi sớm hơn nhưng anh không thể bỏ em ngang được...

– Rồi đằng nào anh cũng đi chớ bộ không sao!

Trong một cử chỉ âu yếm, Nhâm bỗng quên hết mọi chuyện phiền não vừa qua và cười mơn rồi hỏi Thấm ngang:

– Chắc sau này em dư sữa cho con bú hén?

Thấm ngoe nguẩy và nhắc hỏi lại:

– Rồi anh cũng bỏ nơi này mà đi chớ còn gì nữa?

Nhâm cười đáp:

– Không bỏ đi cũng phải... bỏ đi, chớ ở đây thì chỉ có nước lấy mắt ngó..... Em quên chuyện kiêng cử rồi sao?

Thấm bật cười đập mạnh vào vai Nhâm:

– Nói ba đồng bảy đổi rớt cuộc rồi anh cũng queo về đó!

Nhâm nức lòng, đâm ra trân tráo:

– Thì bởi vậy anh mới vô đây... rút. Thôi em cũng đừng nghĩ ngợi xa vời làm chi cho mệt. Mình còn một tháng nữa thì cứ biết một tháng đó. Sau này, dẫu anh có mò vô đây, chắc em cũng đuổi anh đi gấp chớ ăn thua gì nữa!

Thấm ngó về phía chòi lá:

– Thôi em đi vô đây.

Nhâm vội níu cô ta lại:

– Coi, vô luôn sao?

Thấm làm bộ thờ dài:

– Anh đã nói còn một tháng nữa thì chẳng lẽ em chịu bỏ lảng một lần này sao? Một tháng đâu có bao lâu và đâu phải ngày nào anh cũng vô đây được? Chịu khó đợi em một chút em sẽ quay trở ra mà!

– Đừng có cho người ta leo cây đó nghen! Mà nhớ ra cho mau, đứng ngoài này muỗi cắn quá!

Thấm hóm hỉnh hỏi lại:

– Vậy chớ lúc mình gặp nhau, muỗi

phải dang hết sao? (và cô không quên căn dặn thêm) Mà nè, anh ở yên đó chớ đừng bày đặt làm rắn lục hút gió hay chim cú kêu lộn xộn gì nữa nghen!

Dứt lời Thẩm bỏ chạy về chòi lá...

✱

... Nửa tiếng đồng hồ sau, Thẩm quay trở ra tìm Nhâm. Lần này chính Nhâm lại có vẻ e dè. Anh ta nắm lấy tay Thẩm dắt đứng sát vô một bụi rậm, thì thầm:

– Coi bộ chỗ cũ, chỗ dưới gốc xoài đó không êm em à.

– Sao vậy?

Nhâm chỉ một ngọn đèn mù mờ trên mặt kính:

– Tự nãy giờ có một chiếc xuống câu tôm của thằng cha mắc dịch nào đó rề lại đậu mé đó.. Mình mà xì xào là họ hay liền...

Thấm nghiêng người nhìn ra mặt kinh, rồi cười khế:

– Ối ăn thua gì! Họ câu tôm ở dưới sông còn mình ở trên bờ...

Nhâm vội giữ tay cô ta kéo lại:

– Sao bây giờ em ỷ y quá, vậy! Giát nầy vắng tanh, mình lại đẳng gốc xoài xì xào một chút là họ biết liền. Anh thì không sao, chớ em... nhà cửa em ở đây thì thế nào họ cũng dễ đoán ra.

Thấm nhìn quanh chỗ hai người đang đứng, chép miệng:

– Ờ, kẹt quá há! Chỗ nầy... bụi rậm không... Mình đi đâu bây giờ anh?

Nhâm suýt bật cười:

– Đất địa này mà em không rành hơn anh sao?

Thấm ngó ngán gật đầu:

– Ờ há... Để coi có chỗ nào tiện...

Cô ta chột reo khẽ:

– Được rồi có chỗ này hay lắm!...
(nhưng rồi cô ta thở dài, giọng rầu rĩ ngang)... Ý mà hồng được.

Nhâm lắc nhẹ tay Thấm:

– Chỗ nào đâu em cho anh biết coi?

Thấm ngó ngoái về phía mé ruộng:

– Chỗ cái thum của anh Ba...

– Thum nào?

– Thì chỗ ảnh dựng sơ một cái chòi để soi cá.

Đến lượt Nhâm lắc đầu:

– Ý hồng được đâu! Rủi giả lò mò ra soi cá lúc bắt tử thì mình chết một cửa tứ. Đã đành giả mù lòa và trong đêm tăm tối.

– Bậy nữa! Mù thì đêm tối hù cũng như ngày sáng hoặc, y như vậy chớ khác gì đâu!

– Ủ quên nữa há! Nhưng chỗ đó kẹt quá em. Chỉ có nước nhảy xuống ruộng. Bây giờ dầu hèn cũng thể, mình chẳng lấy làm... ngại cho lắm nhưng để giả tình cờ đụng đầu với mình thì coi cũng kỳ. Hai nữa, ra chỗ đó phập phồng lo sợ thì mất vui đi. Hồng có nơi nào khác sao em?

Thắm chắc lưỡi:

– Vậy mà anh còn chê nữa. Chỗ đó yên nhứt à. Giờ này anh không ra đó nữa đâu. Mà có ra thì cũng ra không mau được. Phải qua một cầu khỉ mà anh.

– Từ hồi nào tới giờ giả có hay đi bắt tử nửa đêm nửa hôm hông?

– Không. Hôm nào anh ham cá lắm thì cũng đến cỡ như hồi này là anh vô.

Ngoài mặt kính, chiếc xuống câu mỗi lúc mỗi rề gần vô bờ. Nhâm thấy rõ anh thợ câu đang nghênh cổ nhìn về phía mình và Thắm. Có lẽ anh ta đã nghe lọt một vài tiếng xì xào quá to. Nhưng rồi anh ta lại tiếp tục chăm chỉ phăng kéo nhợ câu từ dưới mặt nước lên như cũ.

Nhâm kê sát tai Thắm, thì thầm:

– Thôi mình lại đi em. Rồi có gì sẽ bàn tính sau.

Thăm ngân ngữ:

– Coi vậy cũng không tiện anh à.

– Mới đây em đã nói là chỗ nhút hạng...

Thăm nhìn vô phía trong nhà:

– Thì nhút hạng là ở chỗ nó kín đáo. Cái thum tuy sơ sài nhưng có mái che, có đệm lót và trải rơm dầy cộm nữa. Anh Ba ảnh o bế chỗ đó lắm, nay mình dẫn lại đó thì coi... kỳ và lộng quá! Chẳng lẽ ảnh lót ô sẵn để mình... để sao! Em nghĩ tới chỗ đó nên em...

Nhâm đậm ham và nói liều:

– Thì ở đâu cũng vậy thôi. Đằng nào mình cũng quấy rồi. Và chỉ còn... quấy

lối một tháng nữa là cùng. Mình lão xào ở đây để cha thợ câu kia rõ được rồi đồn rùm lên thì càng làm phiền cho em cho giả luôn. Mình đã quấy nhưng ít ra mình cũng rán giữ mọi việc cho êm thấm để giả khỏi buồn tủi thêm... Như vậy anh nghĩ còn có lý hơn. Mình phải thực tế một chút em à. Hay chẳng lẽ chờ cho thằng thợ câu kỳ đà kia bơi xuống đi chỗ khác? Hay là anh đành vuốt bụng xách xuống không đi về ngoài? Tự nãy giờ em cũng mất công, mất linh chạy tới chạy lui, mắt trước mắt sau... em không muốn trở vô.... nằm không tới sáng chớ?

Thấm véo nhẹ vai anh ta:

– Leo lẻo cái miệng hà! Nói quá thiên hạ hay hết trơn bây giờ!

Nhâm được thể lời Thấm đi:

– Đâu, chỗ nào? Em phải mở đường trước mới được.

Thắm lặng lẽ hất tay anh ta đoạn lần lên đi trước. Thắm phải thận trọng vòng theo vườn ổi để tiến về hướng bụi tầm vong.

Đến đầu mương, Thắm dừng lại kể tai Nhâm bảo nhỏ:

– Coi chừng cây cầu khỉ đây nghen.

Nhâm tiến lên dò dẫm đặt chân lên đầu cầu rồi quay lại khẽ nói với Thắm:

– Với cây cầu lắt lẻo này, mình lớ quớ dám văng luôn xuống mương chớ đừng nói gì...

Thắm vội chặn lời anh ta, nói lảng ra:

– Có cây tay vịn kia cha nội.

Nhâm à một tiếng quơ tay nắm lấy cây tre, thận trọng đi lần qua cầu. Thăm như quen với bóng tối và quen luôn với lối qua cầu nên chỉ thoáng một cái là đã sang bờ nương bên kia và lôi Nhâm đi liền.

Nhâm rì lại và hỏi nhỏ:

– Còn lối nào khác đi qua bên này hông?

Thăm không hiểu anh ta hỏi vậy để chi nhưng cũng đáp cho xong chuyện:

– Không.

– Bộ ở đây là một thứ cù lao chơi loi ra sao?

Thăm chắc lưỡi:

– Hỏi kỹ vậy? Cù lao đâu mà ở khơi khơi chỗ này! Em nói không là không

có đường đất như vậy chớ nếu muốn lội dưới ruộng để đi bọc lên thì cũng được.

– À nếu vậy thì vững. Chẳng lẽ ai điên khùng gì nhè ruộng ngập nước mà lội chơi một khi đã có sẵn đường đi. Em đứng đợi anh một chút.

Thăm căn nhà:

– Gì nữa đó tía! Anh sao hướn đái quá hà!

Nhâm chẳng nói chẳng rằng, lui cui cúi xuống nâng khúc cây đầu cầu lên đặt chéo qua một bên để cho đầu cây chỉ còn “bám” hờ lấy bờ mương. Đoạn, để cho ăn chắc hơn, anh ta còn xô cây tre tay vịn cho nó ngã nằm bết ra.

Xong xuôi, anh ta phúi tay, hể hả quay lại bảo Thăm:

– Chỗ này coi lơ mơ vậy mà vững lắm nhứt là có cây cầu đó.

Thấm tuy dự đoán được anh ta đã làm được gì rồi nhưng vẫn hỏi:

– Anh lục đục làm cái gì vậy?

Nhâm lời cô ta đi:

– Sửa sơ cây cầu lại một chút mà.

– Để đi cho dễ hả?

– Ý trời ơi, em sao thật thà quá đổi vậy? Để đi cho dễ... để có ai qua bên này cho mau hả? Anh xô nó qua một bên...

Thấm làm bộ khựng lại, phản đối:

– Anh tính gài bẫy người ta sao? Rủi ảnh hồng biết, ảnh...

Nhâm lại lời cô ta đi:

– Ai mà gài bẫy! Anh chỉ để cây cầu nhích qua một chút... Như vậy có ai ra thì cũng phải.... chậm lục lại và nếu có hụt chận hụt căng thì bất quá cũng chỉ đập xuống sinh là cùng chớ không đến đổi té gãy cổ, lọi giò gì đâu mà em sợ. Và như vậy là mình được vững bụng thêm. Em không muốn như thế ấy sao?

Thấm thấy yên tâm hơn nhưng cũng làm bộ nói gạt ngang:

– Anh sao hay bày đặt chuyện rắc rối quá hà!

Nhâm ôm lấy hông Thấm dìu đi:

– Càng giữ kỹ càng tốt chớ có hại gì đâu em Phải anh ỷ y cái gì thì em rầy, anh cũng mát ruột.

Thấm nói lảng ra:

– Cái thum ở trước mặt đó.

Nhâm nao nức kéo Thắm đi nhanh:

– Ủ, anh thấy rồi. Chỗ này thiệt hay!

Thắm lặng lẽ cùng với Nhâm bước lại cửa chòi. Nhâm ngồi ngay xuống quơ tay sờ soạng bên trong và chưa chỉ đã hí hửng bảo Thắm:

– Có chỗ nầy mà em còn giấu kỹ nữa. Vậy mà hồi nầy nói là không được.

Thắm ngồi xuống theo:

– Thôi đừng có ngồi đó mà khen tới hoai. Người ta nói không được là... không được chuyện khác kia kìa ta ời! Thôi nói gì nói cho mau để em còn vô!

Nhâm buông người nằm lăn lên mặt đệm êm, xoay qua trở lại một cách thích thú, đoạn lấy chân khều Thắm:

– Còn nói chuyện khỉ gù nữa. Em sao cắc có quá!

Thắm ngượng nghịu ngó quanh rồi thở dài chui vào trong chòi.

Nhâm đập đập hai chân và nói:

– Cái thum nầy hơi ngắn đòn một chút. Năm ló chun ra ngoài hết trơn!

Thắm nhích lại gần anh ta, cười mũi:

– Người ta cất đờ nó để có chỗ trú sương trú nắng chớ bộ....

Nhâm cười khẽ quơ tay tìm Thắm:

– Chớ bộ để... mình làm như vậy sao phải không?

Thắm ngoe nguẩy:

– Thôi nói chuyện ít nó cha nội. Đừng tưởng ở đây là buồng riêng rồi om sòm...

Nhâm trả đũa liền:

– Anh lo chút nữa em... om sòm thì có. Bộ em tốt nết lắm!

Thấm nhỏng nhảnh cự nự:

– Thôi đừng ở đó nói xàm nữa! Lâu quá rồi ghen!

Nhâm níu tay cô ta kéo xuống:

– Thì nằm đây nói chuyện chở em cứ ngồi đó hoài...

Thấm rì mạnh lại khiến Nhâm phải ngạc nhiên rồi hỏi lây:

– Bộ ra đến đây rồi đốc chúng ngang xương hay sao đó?

Thấm cúi nhanh xuống để vừa gục mặt lên một bên vai anh ta, vừa ỏn ẻn thì thầm:

– Thằng cha này hổng biết gì hết trơn! Bây giờ em... như vậy sao được! Theo ông già bà cả nói thì đúng lý ra em không nên lộn xộn gì nữa mới tốt. Tại anh cứ lôi kéo, rủ rê em hoài...

– Sao khi không kỹ ngang vậy? Mới đây ở gốc xoài bên bờ kinh...

Thẩm chụp nói liền:

– Thì vậy đó! Anh quên rồi sao?

Nhâm bật cười khẽ:

– Thật em... hết sức! Có vậy mà phải nói lòng vòng làm người ta nổi sùng tưởng đâu em chứng ngang chớ!

Thẩm ngoe nguẩy trên ngực Nhâm:

– Xí, chuyện kỳ thấy mỗ hổng nói lòng vòng sao được? Mà như vậy anh hổng chịu hay sao đây?

Nhâm với tay lên xoa nhẹ lấy tẩm lưng êm mát, nói như giục:

– Thôi đừng có lẽ sự nữa!

Thắm cười khúc khích đoạn ngoái cổ nhìn lên mái chòi. Thắm tưởng đầu mái lá dừa nước thấp lè tè và có thể đụng đầu mình được.

Nhâm thấy Thắm lặng yên, sốt ruột hỏi:

– Gì vậy em?

Thắm lắc đầu lia:

– Hồng.... Em coi cái này một chút.

– Cái gì ở đây mà coi? Tối hù mà coi sao thấy?

Thắm ngó xuống đồng đánh:

– Bây giờ ở đó tra hỏi người ta hoài phải hông?

Nhậm chỉ cười và chột để ý đến đôi chân của mình lộ ra ngoài cửa chòi...

*

Ba Lành cửa mình thức giấc. Anh ta không khỏi quýnh quíu và bực mình khi thấy mình đã ngủ quá say. Anh ta vội ngừng đầu lên nghe ngóng.

Anh ta rất đổi ngạc nhiên khi không nghe có tiếng Thắm thở đều như mọi khi. Anh ta lật đật đưa tay sờ soạng bên phần đệm riêng dành cho vợ.

Bàn tay anh ta chỉ tìm thấy mặt đệm phẳng láng và nhứt là lạnh ngắt. Anh ta không nổi nóng mà trái lại, mừng hơn, mừng một cách quái ác... Việc mà anh ta

rắp tâm chờ đợi trong bấy lâu nay đã xảy đến.

Như một người đã sắp sẵn trước nhứt cử nhứt động của mình nếu gặp một trường hợp như vậy, Ba Lành ngồi yên để thở mạnh. Anh ta muốn giữ cho lòng mình thật bình tĩnh. Không nổi giận mà cũng không hấp tấp hành động.

Anh ta ung dung chui ra khỏi mùng và chỉ một cái vớ tay, anh ta đã nắm chắc cái chìa dưng thật đúng chỗ tại góc chòi. Anh ta còn cẩn thận đưa ngón tay rà sơ qua mũi chìa để được yên tâm trọn vẹn rằng mũi chìa ấy vẫn bén ngọt như thường lệ.

Xong xuôi, anh ta khoan thoai bước ra khỏi chòi. Anh ta lại nghĩ sẵn câu trả lời hợp lý nếu lỡ bắt gặp Thắm đang quay trở vô chòi.

Anh ta định bụng đi thẳng về phía bụi tầm vong nhưng rồi lại bỏ ý định ấy. Anh ta nhớ trực lại lần trước Thẩm đã ung dung “khoe” với anh ta rằng trong đêm rồi cô đã “đi cầu” vì chột bụng.

Có thể lần này Thẩm đi cầu thiệt và nếu Thẩm trở về và biết rằng anh ta mò mẫm ra chỗ thum soi cá nửa đêm nửa hôm như vậy thì công việc “chất chà” kia sẽ bị hư hết. Hơn nữa, Ba Lành muốn đến tận nơi để “thấy” rõ là chiếc cầu tiêu trống trơn. Như vậy, nếu anh ta đã thức giấc quá trễ và mọi việc tình tự của cặp “gian phu dâm phụ” đã xong xuôi, và Thẩm có nói láo theo “sách” cũ đi nữa thì anh ta cũng có thể biết ngay.

Vốn quen với bóng tối vĩnh viễn, Ba Lành đi thẳng ra bờ kinh, nhanh nhẹn không kém một người sáng mắt cũng đi như thế vào lúc ban ngày.

Anh ta hài lòng vì mình không gây tiếng động cón con nào... Gần đến nơi, anh ta chợt nghe có tiếng khua lạch cạc ở dưới mé kính.

Anh ta vừa lo vừa bức và tuyệt vọng nữa! Nếu cặp đó đem nhau xuống xuống để trai gái thì anh ta đành chịu bó tay.

Anh ta nắm chặt cán chĩa trong tay, đau khổ nghĩ rằng mình không có phép... thần thông nào để có thể phóng mũi chĩa này vút qua mặt kính để tự nó tìm lấy cặp gian phu dâm phụ, cắm phập vào lưng chúng, bụng chúng, ghim chúng lại thành một xâu...

Hai đứa nó sẽ chết dính chùm với nhau như thế trên sạp xuống.... Và anh ta tìm cách nhỏ sao hoặc bút đôi để xô cho chiếc xuống ấy sẽ bung ra dòng nước. Chiếc xuống ấy sẽ biến thành một thứ

quan tài nổi và “lộ thiên” và nó sẽ chở đôi xác chết lỏa lồ ghim chặt vào nhau ấy trôi lên trôi xuống tùy theo con nước lớn hoặc nước ròng!

Ba Lành còn khoái trá tưởng tượng thêm rằng: giá mình ghim được trên đầu cán chĩa... một bản án nữa thì hay lắm. Hồi còn ở trong “du kích” anh ta thường được nghe kể chuyện về cách xử bọn Việt gian và nghe nói người ta luôn luôn ghim một bản án lên xác chết của bọn này.

Anh ta chợt thở dài khi nghĩ đến hiện cảnh. Vẫn còn có những tiếng khua động đều đều và nhè nhẹ ở dưới mé kinh. Anh ta nghiêng rằng khi bắt đầu tưởng tượng rằng “chúng nó” vẫn còn đang.... mê trận bất kể trời đất gì hết.

Anh ta quyết không chịu thua. Trường hợp ngoài sự dự liệu này làm cho anh ta không thể trù tính được ngay cách đối phó trăm phần ăn chắc được. Nhưng ít ra, anh ta cũng phải cho bọn chúng biết tay và sau đó anh ta sẽ có cách xử trí riêng với Thẩm.

Công việc “chất chà” của anh ta đã khổ công cụ bị đầu đó đang hoang như vậy mà bị ăn trét thì ngay trong đêm nay, anh ta phải giải quyết vụ này cho dứt dặt. Anh ta sẽ không được hưởng cái sướng khoái cho hai đứa nó vào “lọp” thì đành ép bụng làm theo cách “hờ cơ” này để được nhẹ mình nhẹ mẩy một lần chót.

Anh ta uể oải nắm cái cán chìa lên, cẩn thận lần mò ra phía bờ kinh. Anh ta rất hài lòng vì đã tiến sát mí cỏ ở ven bờ một cách êm thấm. Quá êm thấm là đáng khác vì lúc này đây, anh ta nghe rõ

mồn một những tiếng động đều đặn ở dưới xuống.

Phải chi trước mặt anh ta là đất liền... Và phải chi anh ta có biệt tài lặn êm dưới nước như loài rái cá!

Ba Lành ngẩn ngơ trong một lúc như người vừa đánh mất một món gì quý giá, một món gì mà mình cắc ca các cùm gòn giữ từ lâu...

Anh ta nắm chặt cán chĩa, đứng thẳng người lên, rồi bằng một giọng thản nhiên nhút, lên tiếng gọi vọng xuống xuống:

– Thảm đó hả?

Tiếng khua dưới xuống êm bật.

Ba Lành càng tin chắc mềm là mình đã hỏi chặn đầu đúng. Anh ta cười lạt:

– Thôi, xong xả chưa lên đây nói chuyện một chút!

Liên khi Ba Lành lên tiếng, anh thợ câu tôm đang đều tay lôi hàng lưới câu dây với miếng mồi bằng cơm dừa khô lên, gác dài theo be xuống (do đó mới có những tiếng động đều đặn mà Ba Lành nghe thấy và... tưởng tượng thêm ra...)... anh thợ câu giật mình ngừng tay, ngó ngoái lên bờ.

Câu hỏi thứ hai của Ba Lành làm cho anh thợ câu vừa hoàn hồn, vừa bật cười. Anh ta đã nhìn thấy rõ bóng đen của người đứng sừng sững trên bờ và vọt lên tiếng:

– Thôi cha nội ơi, cha nội làm tui hết hồn hà!

Tiếng cười và giọng nói ồ ồ của anh

thợ câu vang lên và làm cho Ba Lành khựng lại. Như người bị hụt hơi, anh ta lắp bắp hỏi dồn:

– Ủa ai đó? Ai ở dưới kinh đó? Ai làm cái gì đó hả?

Anh thợ câu lại cười:

– Xuống câu tôm đây cha nội ơi! Cha nội làm như hồi còn mần du kích chặn xét xuống vậy? Đêm hôm khuya khoắc mà còn mò ra bờ kinh làm gì vậy hả anh Ba?

Ba Lành hãy còn sửng sốt:

– Ủa... ai biết tui vậy cà?

Anh thợ câu chắc lưỡi:

– Thì có vợ chồng anh ở trong này chớ còn ai vô đó nữa mà hồng biết. Tám thợ câu đây mà! Quên rồi sao?

Ba Lành lựng khựng gật đầu:

– À anh Tám... anh đi thả câu giắc khuya đó chứ gì?

– Ủa. Mà mới rồi anh nói lắm nhằm cái gì đó? Bộ hai vợ chồng cãi lầy cái gì rồi chỉ đông trốn ra đây hả?

Ba Lành đành nhận vạ cho xuôi:

– Ờ... nó mới chạy ra đây... Chắc là đi câu... Thôi tui lại đăng này một chút... À đêm nay câu có khá không anh Tám?

– Cũng đỡ đỡ... Ý coi chừng! Anh không thấy đường thấy sá mà đi bê bê ra mê kinh như vậy rủi đập chỗ đất sụp nguy lắm nhen! Bờ kinh chỗ này nhằm bên mé lở nước hăm hăm chớ không cạn đâu! Vợ chồng có rầy rà gì thì để sáng rồi hãy hay, và anh cũng đừng nóng nảy hay ỷ y như hồi còn... sáng, anh đi sắp sải cái

điệu như người đủ mắt... rủi ro một cái nguy lắm. Sợ Tây sợ cái nổi gì mà vô ở chỗ vắng hoe không xóm, không giếng này hồng biết.

Ba Lành gượng cười:

– Tui quen rồi mà anh. Thôi anh ở đó câu nghen!

Anh thợ câu còn rán lên mặt thầy đời:

– Vợ chồng cô cắt như vậy thì rán mà nhường nhịn nhau chớ mỗi chút mỗi nóng sao được! Tui mới nghe hai ông bà xâm xì đây tui chưa kịp lên tiếng hỏi thì hai ông bà đã gây lộn rồi hà!

Ba Lành lạc giọng hỏi liền:

– Anh nghe ai xâm xì?

Anh thợ câu chắc lưỡi:

– Giấu chi nữa cha nội! Mà sao đêm hôm lại dắt nhau ra ngoài này chuyện trò xì xào làm tui tưởng ma quỷ gì chớ. Chắc chỉ dắt anh đi cầu hả?

Ba Lành chết điếng trong người nhưng cũng vội trả lời cho xong:

– Ủ. Thôi tui đi nhen anh Tám.

Dứt lời anh ta lật đật đi thẳng lại phía cầu tiêu. Cầu tiêu trống trơn. Ba Lành bắt đầu thấy nôn nả như người vừa chộp được một dịp may sau khi tưởng đâu nó trể vuột mất.

Anh ta hồi hả trở vô nhà để đi lần về phía bụi tầm vong.

Anh ta không khỏi cảm thấy khoái trá khi biết rằng mình sắp sửa đặt chân lên chiếc cầu khỉ. Thế nào hai đứa nó cũng cho rằng mình có qua được cây cầu

này cũng quờ quạng khua động tay vịn lụp cụp lác cạc. Anh ta thận trọng bước lại đầu cầu và rón rén đặt một bàn chân lên đầu gốc cây để nhóm thử trước khi dõm lấy trốn chạy băng qua.

Bàn chân anh ta vừa đặt phót lên đầu cây là anh ta hoảng kinh rụt ngay lại. Anh ta tái mặt khi nhận ra có sự khác lạ: đầu cây mọi khi dính vững trên mặt đất nay lại gập ghenh một cách khác thường.

Anh ta vội tiến lại quờ tay sờ cây vịn: bàn tay của anh ta vốn quen thuộc tầm mức của thanh tre bắt ngang nay bị chói với trong khoảng trống. Anh ta phải cúi xuống mò mẫm và mới khám phá ra cây tay vịn đã bị xô ngã nghiêng bét ra.

Ba Lành nổi sùng thật sự. Anh ta quả không dè dặt nó lại cẩn thận đến cái mực đó. Qua phút nổi giận, Ba Lành cảm thấy

dễ chịu đôi chút. Dầu sao thì hai đứa nó cũng đã dắt nhau vô “đồng chà” đứng như mình đã giảng bấy.

Ba Lành đột nhiên khoái trá khi biết rằng bọn chúng vẫn còn chui rúc ở đó, bằng có là chiếc cầu vẫn còn để xiêu vẹo. Anh ta không khỏi cười thâm khi nghĩ rằng bọn chúng cũng khá tinh ranh và biết gài bẫy ngược lại mình.

... Sau một hồi phân vân, đắn đo, Ba Lành quyết quay trở vô nhà.

Đáng lý ra anh ta cũng có thể ngồi núp sẵn ở đầu cầu bên này để chờ cặp đó dắt tay nhau trở ra. Chúng không thể đi con đường nào khác được. Nhưng Ba Lành vẫn bo bo ôm ấp ý định bắt hai đứa nó tại trận để không một đứa nào chạy thoát được.

Dầu sao trong đêm nay, Ba Lành cũng được hả hê đôi chút với công trình “chất chà” của mình không đến nỗi phí uổng. Và anh ta muốn để cho cặp “cá” ấy quen hơi đám chà. Rồi đây thế nào chúng cũng ráp nhau chui vô đó như đã có sẵn thói quen.

Ba Lành hồi hả trở vô chòi. Anh ta muốn nằm yên để nghĩ cách đối phó với cái bầy “báo động” mà cặp kia cắc cớ và bạo dạn giăng ra đó. Anh ta có được một sự say mê mới mẻ khi phải lao đầu vô một sự suy tính có mãnh lực không ngớt trên gan mình...

✱

Thăm xô nhẹ Nhâm đi tới trước:

– Bắt cầu lại cho đàn ông đi tía!

Mau đi! Nói ra ngoài này một chút mà giữ miết người ta...

Nhâm uể oải cúi xuống mò mẫm nhắc đầu khúc cây lên đặt vững vào chỗ cũ đoạn sửa lại tay vịn cầu cho ngay ngắn rồi quay lại khoe với Thắm:

– Cây cầu còn y nguyên như cũ em à!

Thắm đắm nhẹ vào lưng anh ta:

– Chớ nếu hồng còn nguyên thì giờ này anh chạy có cờ ngoài ruộng rồi!

Rồi cô chột nín áo Nhâm giữ lại, thấp giọng bảo anh ta:

– Coi chừng kỹ đa! Rủi có... ai ở bên kia...

Nhâm giựt mình, vội lùi ra phía sau rồi nín tay lôi Thắm quay trở lại.

Sau khi được yên tâm, anh ta thì thăm bảo Thắm:

– Thiếu chút xíu nữa là bỏ mạng! Rủi giả « kích » sẵn ở phía bên kia cầu... rồi giả nhảy ra... hù một tiếng thôi mình cũng đủ đứt gân máu chết. Em chịu khó xung phong đi dò đường...

– Rủi có ai thì sao?

– Đây là mình cẩn thận một chút vậy thôi. Nếu giả biết mình ở bên này thì dầu cho em có rút cầu giả cũng lội băng qua mương chớ giả đâu có chịu ngồi huấn đãi đợi mình.

Nhâm xô nhẹ Thắm đi lên:

– Thôi em chịu khó đi qua bến một chút coi.

Thắm giãy nẩy:

– Ý thôi. Anh đi.

Nhâm chắc lưỡi:

– Ai mà tiếc công hồng biết. Nhưng em đi tiện hơn.

– Cha xô người tà vô chỗ chết há!

– Khổ quá... Không phải anh ngăn nhưng em đi dễ hơn.

– Hứ, rủi một cái...

– Thì anh phòng xa chuyện rủi, anh mới nhờ em. Vì nếu có đụng đầu với giả em dễ nói hơn anh. Còn anh, chẳng lẽ anh gặp giả rồi anh cười huế được sao! Chuyện gì mình cũng phải tính cho ăn chắc chớ để sơ hở đâu được.

Thăm gặt đầu liền: .

– Ủ há. Để em đi trước cho dễ hơn.

Nếu có gì thì em thiếu chỉ cách nói.

Dứt lời Thắm thoăn thoắt bước lên.

Chỉ một thoáng sau, Thắm trở qua cười nói khá lớn như hết còn e dè gì nữa:

– Đi qua đi thả đẽ! Hồng có gì đâu.

Nhâm nắm tay Thắm giữ lại hỏi luôn:

– Bây giờ có chỗ này thì khỏe rồi, vậy để hôm nào anh vô nữa nghen?

Thắm ngần ngừ:

– Để coi..

– Còn coi gì nữa. Chỉ còn lỗi một tháng nữa thì anh phải ra đi và em cũng sắp... hết xài được.

Thắm đập mạnh vào vai Nhâm:

– Quỷ nà! Cứ lo chuyện đó hoài hà!

Nhâm trần tráo:

– Chớ còn chuyện gì khác hơn nữa, đâu em nói nghe thử coi?

Thấm ngập ngừng:

– Anh vô thì được rồi... nhưng sao em ngán cái lối làm rắn lục hút gió của anh quá. Bây giờ chỉ còn cái đó là hơi ạch đui một chút.

Nhâm ôm nhẹ cô ta:

– Không dè em còn kỹ hơn anh nữa. Không rắn lục hút gió thì cũng... chim cú kêu chớ còn cách gì khác? Chẳng lẽ anh có thể... đánh dây thép gió vô cho em biết được sao?

Thấm gỡ tay anh ta ra:

– Thôi hút gió cũng được. Nhưng làm đôi ba tiếng là em đủ nghe rồi chớ

đừng nôn nả hút gió vang rân một hơi hồng nên.

– Vậy... chim cú kêu từng tiếng cho đỡ... chộn rộn hơn?

Thắm phì cười:

– Thôi, em không ưa tiếng chim cú. Xui xẻo lắm.

Nhâm cười theo:

– Em muốn sao cũng được, miễn là ra liền cho anh đỡ nóng ruột.

Thắm nhón chân lên vuốt má Nhâm:

– Em vô ngen. Và anh cũng liệu về nghỉ. Mà nè, chịu khó lấy khăn tắm quấn lên đầu hông thôi nhiễm sương cảm chết! Anh... ham ăn hốc uống mà ỷ y sương gió hồng nên.

Nhâm nức lòng, thú nhận:

– Thì ở đây, ngày chí tối không có việc gì khác hơn là nghĩ tới em...

Thắm chắc lưỡi, rầy rà:

– Em cũng còn đây và bây giờ mình có cái thum ở thì tuy là núp lén nhưng thời giờ cũng được rộng rãi hơn trước nhiều... Vậy thì anh cần gì phải lật đật như phải ngón nuốt cho mau?

Nhâm cười khì, rồi chột ngáp dài, vươn vai, uốn người khiến cho mấy đốt xương kêu răng rắc. Thắm chép miệng than thở giùm cho anh ta:

– Tội nghiệp, em bây giờ vô ngữ khỏe chớ anh còn phải khòm lưng bơi xuống ra tới ngoài xóm rồi mới nghỉ ngơi được!

Nhâm hớn hở phân bua liền:

– Đó em thấy chưa! Cực khổ thấy mồ chớ bộ...

Thắm nói hốt ngang:

– Ai có biểu anh vậy đâu nà! Rồi đây có bữa đã đời rồi, chắc anh dám bắt em bơi xuống đưa anh dìa nữa.

Nhâm vội nói:

– Ai mà tàn nhẫn vô nhon đạo vậy em! Nói vậy chớ dầu cho em ở chót vót trên núi anh cũng phải rán bò lên rồi muốn ra sao thì ra... Mà nè, tối mới anh vô nữa nhen?

Thắm xô nhẹ anh ta:

– Ý thôi. Đã đành là có chỗ chắc nhưng làm quá sao được? (cô dụ giọng xuống)... Với lại bề gì cũng còn cả tháng nữa chớ bộ hết liền rồi sao mà anh tính...

bất kể như vậy. Hơn nữa, việc nằm sương, nằm đất cũng chẳng tốt lành gì. Em thì khỏe mạnh không sao chớ anh, anh phải giữ gìn sức khỏe mới được. Thời buổi giặc giã, Tây bố lu bù mà anh để cho chưa căng gì... sút bù-lon hết thì còn chạy sao nổi!

Nhâm thích thú cười khế:

– Vậy tối mốt ghen?

Thăm chắc lưỡi như sẵn sàng để cự nự. Nhưng rồi cũng đáp nhanh:

– Thôi được. Thiệt anh hết chỗ nói!

★

Ba Lành vẫn nằm yên. Sau khi thấy mình đã về yên ổn đến chỗ “an toàn”, Thăm đâm ra dễ người ngang. Cô cố tình

làm khua động đệm gối một khi chui vào
mùng để nhòm xem Ba Lành có hay biết
gì không.

Ba Lành vẫn nằm yên như đang ngủ
say. Thấm nhìn xuống người mình và
tưởng chừng hơi hướm của Nhâm vẫn
còn nóng ấm trên da thịt. Thấm hơi hối
tiếc rằng mình đã để cách khoảng đêm
hẹn và lần thần nghĩ rằng nếu Ba Lành
ngủ mê ngủ mết như vậy thì Nhâm có ở
thêm một hồi nữa cũng chẳng sao...

Rồi như muốn trả thù một cái gì,
Thấm với tay lay gọi Ba Lành dậy:

– Anh Ba! Ngủ gì mà ngủ dử thần
vậy hả?

Ba Lành ú ớ cửa mình rồi làm bộ
hoảng hốt hỏi

– Cái gì đó hả?

Thắm gắt lên:

– Ngủ cái gì mà đồn xeo thiếu điều không chịu dậy vậy?

Ba Lành chỉ muốn co chân tống một đạp vào “con đồn bà trời đánh đó” nhưng anh ta kịp nghĩ rằng mình không thể quá... khoan dung như vậy được. Anh ta đã không muốn ngồi chặn ở đầu cầu để ép bụng về nằm yên tại đây thì có lý đầu lại nổi giận nguội như thế cho hư việc hết ráo? Anh ta chỉ dụi mắt, ngo ngác hỏi:

– Bộ có trộm đạo gì sao?

Thắm xì một tiếng rồi như thấy đã “thỏa mãn”. Thắm mới chịu dịu giọng lại:

– Nhà mình có cái khỉ mốc gì mà lo ăn trộm! Em nghe cá bông tấp nhoi ngoài đường nước nên kêu anh dậy đi ra

ngoài soi coi được con nào hông.

Ba Lành hết tức giận mà còn mừng thầm là khác. Thế này là bọn chúng quá lộng rồi còn gì nữa? Và ý là mới có một lần đầu rủ nhau chui vô tham của mình! Lời nói của Thắm còn làm cho Ba Lành tưởng tượng ngay đến một... đồng chà đã quen nước, quen chỗ và bây cá chẳng những đã dắt nhau vào đó một cách hể hả mà còn bắt đầu ăn mông hoặc quấy tấp một cách chộn rộn nữa!

Ba Lành thích chí bật cười khan.

Thắm đâm ra ức lòng: .

– Coi, có công kêu anh thức dậy để đi soi cá, anh chẳng nói chẳng rằng gì hết mà còn ở đó... cười lão nữa chứ!

Ba Lành vội lên tiếng:

- Được rồi. Em ngủ đi. Để đó...
- Ủa, anh không ra soi cá hay sao?
- Hồng... khuya khoắc ra ngoài ngại lắm.
- Nhưng uống anh?

Ba Lành quay qua vỗ nhẹ lên đầu gối Thắm như để khuyên bảo cô nên yên tâm:

- Hồng hể chi đâu em. Để như vậy cho cá nó dạn hơn.

Thắm giật mình. Trong một thoáng cô tưởng đâu câu nói đó riêng nhắm vào mình và Nhâm. Nhưng rồi Thắm bật cười, yên tâm vì chỗ có tích thì hay “nhúc nhích”. Chẳng lẽ Ba Lành khật khùng đến mực đã biết rõ hết mọi chuyện, lại nhè ngay mình mà tiết lộ mưu cơ như vậy!

Thắm nằm lăn xuống đệm vui vẻ nói:

– Thôi ngủ đi anh.

Ba Lành làm bộ cầu nhàu:

– Khi không kêu người ta dậy... lỡ cỡ giấc ngủ hết trơn!

Thắm đồng đành gắt lại:

– Em lo chuyện cá chuyện tôm cho anh mà còn bị gieo tiếng oán nữa chứ! Em biết như vậy, từ rày về sau khỏi có kêu anh làm chi cho mất công!

Ba Lành cười khì, làm lạnh:

– Ủa thầy kệ nó em à. Tội tình gì mà bỏ ra đó nửa đêm nửa hôm. Ban ngày quanh đi quẩn lại không có chuyện gì làm nên mới bày đặt ra việc bắt cá cho qua thời qua buổi. Còn ban đêm thì ngủ cho khỏe. Có điều nếu để lỡ thức giấc thì

hay đầu ra rọ rạ...

Thắm vội nhích người ra để nằm sát bên mép giường. Cô sợ Ba Lành được thể rồi đòi hỏi này nọ thì nguy. Thắm dư biết rằng anh ta vẫn khỏe mạnh và cảnh ăn không ngồi rồi cộng với sự ám ảnh của một người đàn ông bị tàn tật một cách tuyệt vọng như thế càng làm cho anh ta thêm ham muốn điên cuồng.

Và ngày nay, anh ta chỉ còn có được những cử chỉ khao khát quanh quẩn và không thể đi quá hơn được cái mức tàn tật ác độc kia.

Thắm biết rằng mình khó thể nhẫn tâm từ chối điều gì được, cũng như khó thể từ chối... hợp lý bằng cách cứ viện mãi “sự kiêng cử theo ông già bà cả” cho cái thai trong bụng. Hơn một lần, Thắm đã bị Ba Lành nổi sùng nói thẳng vô mặt

rằng “em khỏi lo, anh có động chạm gì được đâu!”

Nhưng ngay trong đêm nay, ngay trong lúc này, lúc mà Thắm vừa rời khỏi Nhâm không bao lâu, Thắm đâm ra e ngại một sự thân mật của Ba Lành. Thắm ké né nằm sát qua bên vách và hồi hộp nghe ngóng... thân thể mình.

Thắm dư biết rằng một cuộc ái ân vụng trộm đầu sao đi nữa cũng còn rơi rớt sót lại đôi dấu vết say đắm... Và hơn bất kỳ một người đàn ông lành lặn bình thường nào khác, Ba Lành sẽ dễ dàng dò ra được bằng chứng của tội phạm.

Thắm vội lấy chiếc mền đắp chặt lên bụng và ngáp dài để lên tiếng:

– Thôi em ngủ trước nghen anh.

Ba Lành cười khẽ:

– Anh thì khỏi ngủ được rồi!

Thấm xô nhẹ Ba Lành, cố lấy giọng nũng nịu:

– Chịu khó một chút đi cưng! Em muốn ngủ thiệt mà!

Bàn tay Ba Lành khựng lại trên chiếc mền quăn trên người Thấm Anh ta còn rán nhóng kéo giở chiếc mền ấy lên một chút để thử coi nó quả có được Thấm cố tình giữ chặt xuống không.

Ba Lành hài lòng. Thấm làm như bắt đầu ngủ và kẹp lấy chiếc mền. Ba Lành... yên tâm nằm lẩn người trở qua phần đệm của mình để tiếp tục nghĩ cách vượt qua con mương vườn một cách vừa êm thấm vừa kín đáo để khỏi lẩn mò qua cây cầu khỉ. Cây cầu “phản chủ” ấy từ nay đã trở thành một thứ bẫy “báo động” riêng dành cho cặp gian phu dâm phụ.

... Ba Lành đi dọc theo con mương. Giờ đây anh ta chỉ còn cách lội băng qua ở một khoảng nào đủ để những kẻ ở trong chòi lá ít có hy vọng nghe thấu được tiếng động.

Vốn tính cẩn thận, Ba Lành chịu khó lần mò lội băng ngang qua mương ngay ở chỗ mà anh ta đã chọn kỹ. Sau khi qua đến bờ bên kia, anh ta lại rì mọ tìm một lối đi thẳng lại chòi.

Ba Lành dư biết rằng ngày nay mình chỉ còn có thể thông thạo đường lối và chỉ còn có thể tới lui êm thắm bằng thói quen, bằng sự thông thuộc nằm lòng từng mô đất, từng cành cây chìa de ra lối đi.

Do đó, anh ta cần phải tập dượt kỹ bằng cách băng qua nương, đi đến chòi theo một lối riêng rồi quay trở lại... Và cứ thế anh ta cứ quay đi quay lại trên lộ trình ấy cho đến khi anh ta thuộc nằm lòng hết mọi chương ngại vật dầu nhỏ đến đâu cũng vậy.

Công việc “thao dượt” này tuy nhằm chán nhưng vẫn tạo được cho Ba Lành thêm một thích thú mới mẻ.

Đằng nào anh ta cũng phải bắt cho được quả tang cặp gian phu dâm phụ nhưng anh ta muốn bắt họ bằng một cách, chẳng những chắc ăn nhứt mà còn phải cho khéo léo nhứt, tài tình nhứt.

Chưa chi anh ta đã có cái khoái trá, và có sự say mê của một người tin tưởng rằng mình sẽ thành công một cách tuyệt vời, tưởng chừng như anh ta sắp tâm bắt

cho được cặp kia, không phải giản dị chỉ để... bắt ghen, hoặc trả thù mà chính để chứng minh... khả năng xuất chúng, tài ba phi thường của một kẻ tàn tật tuyệt vọng như mình.

Trong khoảng thời gian đấy, có một đêm (đêm thứ ba) anh ta biết rằng Thắm có hẹn. Anh ta hay liền khi Thắm chui ra khỏi mùng, nhưng anh ta vẫn nằm yên. Nằm yên để lo xa rằng nếu tụi nó lại có tách cần thận và bày đặt chơi cái trò “lưu động” thì anh ta chịu chết, chịu bỏ cuộc.

Chỉ mới thoáng nghĩ đến trường hợp ấy thôi, Ba Lành cũng đủ cảm thấy tuyệt vọng ghê gớm. Và anh ta đã nghĩ luôn một cách tự tử nào cho thật êm thấm.

Đợi một hồi lâu sau, Ba Lành chồm dậy, đi thẳng ra mương vườn. Đến đầu

cầu khỉ anh ta hồi hộp quơ chân mò tìm đầu cầu.

Anh ta thở ra một hơi nhẹ nhõm, và rất hài lòng vì thấy “tụi nó” vẫn gài bẫy mình như thường lệ. Cây tay vịn vẫn được xô nằm nghiêng nghiêng qua một bên. Ba Lành yên trí quay trở vô chòi liền, và không mảy may nghĩ rằng tụi nó đang làm gì nữa. Và khi về tới nơi, anh ta đặt lưng nằm xuống đệm là ngủ liền.

✱

Mọi lần, sau mỗi lúc lội băng qua nương để “tập dượt” Ba Lành đều cẩn thận đi tắm rửa sạch sẽ để khởi làm cho Thắm để ý.

Nhưng đến sáng hôm sau cái đêm mà Thắm trốn gặp Nhâm, Ba Lành ra thum

câu cá như thường lệ thì chợt nhận thấy thân cầu lắc lẻo chứ không nằm vững như mọi khi.

Ba Lành biết ngay rằng trong đêm rồi, sau khi mọi việc xong xuôi, tụi kia đã quá cầu thả khi đặt lại đầu cầu bên kia vào chỗ cũ.

Như vậy đủ chứng tỏ rằng tụi nó đã quá dễ người! Đó là điều làm cho Ba Lành thêm vững tâm. Anh ta tin chắc rằng từ đây về sau họ sẽ hết còn nghĩ đến việc thay chỗ gì nữa.

Ba Lành nhịp nhịp chân lên thân cầu lắc lư mỉm cười vu vơ, đoạn ung dung đi ngang qua một cách khá dễ dàng. Và anh ta chợt nảy ra một ý hay.

Hôm nay, sau khi vượt qua con đường “bí mật” của mình và đã lội qua mương

trong hai bận đi về, Ba Lành không thềm tắm rửa như mọi khi.

Đã thế, anh ta còn mò lại cây cầu khỉ, xô kéo cho thân cầu rơi tuốt xuống mương để lội xuống ì ạch bắc lại cho vững vàng như cũ. Và anh ta còn cố tình làm cho mình mẩy của mình dính lấm lem đất bùn.

Xong xuôi, anh ta đi thẳng về chòi và cố tình bẹo qua trước mặt Thắm.

Thấy mình mẩy chồng dính đầy bùn ướt, Thắm hỏi liền:

– Anh lội đâu mà để dính tèm lem vậy? Bộ mò cá, hom cá gì nữa sao?

Ba Lành cười đáp như không:

– Khổ quá, bữa nay anh bị tổ trác! Cây cầu khỉ bữa nay nó quăng anh xuống mương đó em à!

Thắm giật nảy người hỏi dò:

– Ủa sao anh vô ý vậy? Mọi khi anh đi qua như không mà!

– Ủ, hồng biết bữa nay bờ mường bị sụp đất sao đó mà anh hồng hay nên mới vừa bước qua cầu là bị chới với...

– Anh té có trúng đầu không? Rủi bị cây sóc bắt tử thì sao?

Ba Lành cười đáp:

– Cũng may là khúc mường đó trống trơn.

Thắm thở ra. Cô thầm trách Nhâm đã quá cầu thả trong đêm rồi và mình cũng sơ ý nữa... Thắm đâm ra thương hại Ba Lành sau khi được yên tâm về khoản cây cầu. Thắm đã có một dịp “cụ thể” để chứng minh cho mình tin tưởng thêm ở sự báo động hữu hiệu của cây cầu.

Thắm ân cần bảo Ba Lành:

– Thôi anh đi tắm rửa để em ra sửa cây cầu lại cho vững vàng.

Ba Lành vội nói:

– Anh đã sửa nó lại đâu đó xong xá rồi em à.

Thắm hỏi gặng:

– Mà có được chắc chắn hông đó...

Ba Lành cười đáp:

– Anh có thân thì anh phải lo chớ em.

Thắm lại thắc mắc:

– Mà anh sửa lại sao đó?

Ba Lành thoáng cau mày nhưng rồi lại thản nhiên đáp:

– Thì sắp nó lại cho ngay ngắn... Bị đầu cầu bên kia nó lặn trịch xuống một chút. Ban đầu anh tưởng sụp gờ gì chớ.

Thấm gật gù:

– Ờ, sửa sơ lại như vậy cũng được.

Ba Lành mỉm cười vu vơ. Anh ta hiểu Thấm ngầm nghĩ cái gì rồi. Khi nghe nói mình đã sửa cầu lại vững vàng, thế nào Thấm cũng đâm lo rằng mình đã... sửa quá kỹ, chẳng hạn như bằng cách đóng thêm mấy cây cọc treo vào nhau để giữ hai đầu cầu nằm dính chắc lên mặt đất.

Rồi Thấm lại nhanh nhẩu nói:

– Anh ra bờ kinh tắm trước đi. Để em lấy khăn tắm và quần xà lỏn đem ra cho.

Ba Lành khẽ gật đầu đoạn lững

thững bước đi. Sự sẵn sóc của Thắm làm cho anh ta cảm thấy đau xót thêm cho số phận của mình...

*

Vừa giáp mặt Nhâm, Thắm liền lôi anh ta đi và cự nự liền:

– Anh thiệt ầu!

Nhâm ngơ ngác:

– Ồ cái gì? Anh hút gió một lần là em ra liền và anh lật đặt đông qua bên này trước...

– Ồ hôm trước kia! Anh kéo sửa cây cầu lại làm sao mà để cho anh Ba ảnh té một cái quá cỡ...

Nhâm vội hỏi:

– Ủa, bộ trong đêm đó giả có lần mò ra sau khi mình đi rồi sao?

– Không, qua sáng hôm sau.

– Vậy hả? Rồi anh có nói gì không?

– Nói gì nữa. Anh lo sửa cây cầu lại...

– Sửa sao đó?

– Như thường chở chẳng có gì khác đâu mà anh lo quỳnh.

Vừa lúc đó hai người đã dắt nhau đến nương vườn, Nhâm xông lên đi qua cầu trước và đứng đợi Thắm:

– Phải em à. Vẫn như thường. Anh sợ giả nhè đóng kèm vô hai ba cây cọc để kèm đầu cầu dính chết cứng vào bờ nương thì mình hết cửa quây. Đã đành mình ra đây thì vững lắm nhưng vẫn phải để phòng bất trắc là hơn! Cũng chẳng

còn có bao lâu nữa là anh hết vô trong này chi nữa!

Thắm vội hỏi:

– Bộ sắp đi hả?

Nhâm cười khẽ:

– Cũng sắp đi mà cũng chẳng nên vô đây nữa.

Thắm ngớ ngẩn hỏi:

– Bộ nghe nói vụ té cầu rồi ngán trần hả?

Nhâm sờ nhẹ lên vạt áo đã đội vun lên của Thắm:

– Cái này đây em quên rồi sao! Kể ra mình vô ra như vậy cũng là quá rồi!

Thắm cười khẽ, nhưng làm bộ cự nự:

– Nói vậy anh vô trong này chỉ để có bấy nhiêu đó thôi sao? Té ra anh túng ngặt nên anh mới chịu khó bò vô...

Nhâm chắc lưỡi:

– Cái đó thì... cả hai đứa mình cũng đều cúng ngặt hết, nhưng sau này, chẳng lẽ anh lại mò vô trong này để ngồi nói chuyện nam tào bắc đầu với em? Hai đứa mình quen biết với nhau nhiều quá chớ đâu còn ở vào cái thời kỳ... o mèò mà phải vô ra gặp gỡ để... thay phiên nhau nói những câu không ăn nhằm đâu vào đâu hết? Thật ra tánh của anh cũng không ưa lẻo mồm lẻo mép, o mèò tán gái. Đó em thấy hông, hồi anh mới biết em, anh có nói năng gì cho nhiều đâu? Nếu hai bên nhắm phải ý, hợp nhãn là a lê xáp lại...

Thấm véo nhẹ vai Nhâm:

– Anh thì như đồ quý đỏi, miệng nói tay quơ thì còn biết nói chuyện với đàn bà con gái khỉ gì!

Nhâm xô nhẹ Thắm đi:

– Lại đằng đó trước đi. Để anh... dọn sửa cây cầu nầy một chút. Khi đi về mình đặt ầu nó lại thì chẳng sao, chớ bây giờ mình làm biếng để cho nó vững vàng như thường... dám gặp nạn bất tử lắm em! Mình nên rán giữ cho êm thắm đến giờ phút chót để qua sang năm khác còn gặp gỡ nhau lại...

Thắm thở dài:

– Thôi đừng nói đến chuyện xa lắc xa lơ nghe buồn lắm anh. Em vái trời cho sau này em sanh cho được mạnh khỏe rồi mẹ con hú hí với nhau cho đỡ khổ chứ em hết còn mong đợi một cái gì khác nữa!

Nhâm cúi xuống nhắc đầu cầu lên để đặt trịch qua một bên rồi xô luôn cho cây tay vịn ngã xéo ra mặt mương. Xong anh ta bước lại nắm tay Thắm dẫn đi:

– Nói là nói vậy chứ mình còn trót nửa tháng để gần gũi nhau mà em. Bây giờ thì chuyện gì cũng bỏ hết. Tối hôm nay anh ở trong này lâu hơn một chút. Lâu gấp đôi hơn mọi khi đi! Em chịu hông?

Thắm lấy vai mình hất nhẹ vai anh ta:

– “Cả mô” hoài! Thiệt người ta nói no bụng mà đói con mắt là vậy đó!

Nghe Nhâm đòi ở lâu hơn mọi khi. Thắm giãy nảy:

– Ý trời ơi đừng có dễ người! Em còn nghĩ là mình làm như vậy hoài thì có

ngày “ăn quen chồn đèn mắc bẫy” lắm.

Nhâm cười khì:

– Mắc khỉ gì được. Vững như đồng mà! Với lại anh có đòi ngủ trong này luôn đâu mà em sợ? Ở lâu thêm một chút cho bố công đi vô đi ra đây vậy mà!

Thăm ngoe nguẩy:

– Thôi đi cha nội. Mười lần như một, em thiếu điều xeo anh, anh mới chịu dậy đi về chớ hông thôi anh cứ sai tay ra đó rồi ngủ quên lúc nào cũng chẳng hay! No bụng đói con mắt, em còn lạ gì tánh nết của anh nữa! Với lại anh hơi sức bao lắm mà chưa chi đã đòi thêm nầy nọ!

Nhâm hơi rướn giọng lên:

– Em đừng có khinh dễ. Đâu em thử để anh ở lại đêm nay coi?

Thấm xô nhẹ Nhâm đi tới:

– Thôi cho em can! Anh rán bò lê bò lết thì cũng được chứ chẳng phải không nhưng nguy hiểm lắm! Rủi sau đó, em cũng quên lún nhấc chùng anh lội về, để anh nằm ngủ thẳng cẳng cho tới sáng bết thì thấy mù nội cả đám!

Nhâm nói cứng:

– Chuyện chết mà ngủ quên sao được em!

– Xí, lần nào anh có chịu ngồi rớt dậy về liền đâu! Anh còn nói để nằm chơi một chút... ra trời cản bây giờ, sau đó một chút anh cũng ngủ quên. Ý là từ hôm nay anh vô đây rồi về liền chớ không có đòi ở lại thêm! Xời ơi, tin theo anh để anh cho mang vạ hết cả đám hả? Và sau đó hể ngủ quên thì không nói miệng

tài được. Tới chừng ấy, em sợ dẫu cho có ai làm sập cả một cây cầu sắt, anh cũng không hay chớ đừng nói chi cây cầu khỉ nhẹ xều kia!

Nhâm cười trừ:

– Chớ còn em chi?

Thăm hứ một tiếng:

– Em... em cũng dám ngủ mê luôn chớ bộ không sao! Anh còn lạ gì mấy thứ chuyện đó, hể xong xả rồi thì ai cũng muốn nằm ì ra đó ngủ cũng như sau khi ăn cơm no nê xong, ai cũng muốn đứng dậy uống nước rửa răng hết chớ ham chi chuyện dọn mâm, rửa chén?

Nhâm phì cười:

– Thiệt em hết chuyện nói rồi!

Thăm xí xỏn:

– Bộ không đúng vậy sao?

Nhâm lại cười:

– Thì đúng lắm rồi.

– Vậy anh có chịu nghe em không?

Nhâm làm bộ thờ dài:

– Em là chủ chốt mà không nghe em sao được! Chẳng lẽ tới chừng đó, nghĩa là sau khi em bỏ vô nhà rồi, anh còn mắc mớ gì nữa mà rán nằm ở lại trong chòi soi cá?

Thấm bật cười:

– Ủ biết điều như vậy là khôn đa?

*

... Đến nơi, Nhâm nhanh nhẹn chui

vào trong chòi trước và nằm lăn lên nệm một cách khoái trá.

Thắm còn đứng lụng khụng ở trước cửa để lên giọng cự nự:

– Cha nầy kỳ quá! Bộ có công lợi vô đây để ham giành chỗ nằm trước sao mà phải lật đật nhào xuống đệm như vậy cả?

Nhâm lấy chân khều chân Thắm, ranh mãnh vắn lại:

– Còn đứng đó hỏi mắc hỏi mở nữa. Em có nằm đâu mà ở đó vu oan giá họa là người ta ham giành chỗ?

Thắm mắc cỡ đá mạnh vào chân anh ta:

– Mở miệng ra là nói xàm! Người ta... bụng dạ như vậy mà hồng thương người ta lại còn bày đặt nói xăm nói xoi này

nọ. Bộ hồng cho người ta giữ một chút hả? Cái điệu này đồ khổi anh đi bán rao cùng trời đất là em như vậy, như khác...

Nhâm trăn tráo:

– Như vậy như khác là sao? Đâu em làm ơn kể rõ để coi anh đã có lỗ bán rao chưa?

Thắm thận trọng ngồi xuống và xô nhẹ chân Nhâm qua một bên:

– Hởi lằng òm! Thôi không nói bậy bạ nữa! Nhâm nhích đầu qua một bên để có thể vói khều lấy tay Thắm, giọng dịu xuống:

– Bây giờ ở đó... nói hoài sao?

Thắm cười khúc khích, xoay người vào trong:

– Ai biểu ở đó mà chọc người ta?

Và như đã có một thói quen, mỗi lần như vậy, Thắm lại ngược mặt nhìn lên mái chòi như sợ đầu mình có thể va chạm vào mấy tàu lá dừa nước khô sắp sơ trên ấy vậy.

Và cũng như theo một thói quen cùng ăn khớp, Nhâm vội nằm ngay ngắn lại để có thể chìa chân ra khỏi cửa chòi một cách thoải mái được.

Nhâm chợt buồn cười khi nhớ trực đến một chuyện tiểu lâm Tây phương mà mình thường nghe mấy thằng bạn học kể đi, kể lại nhiều lần. Đó là câu chuyện nói về một anh chồng ngớ ngẩn nọ, có hai tật lớn là say rượu và sợ vợ. Một đêm nọ, anh ta quá chén với bạn bè và về trễ. Không dám vặn đèn sợ làm mất giấc ngủ của vợ, anh ta lần mò đi thẳng vô buồng và định bụng chui êm vào giường.... Vì quá say nên anh ta phải quơ tay để tìm

lối và anh ta chợt “khám phá” ra một sự lạ. Trước “sự lạ” đó, anh ta phải vỗ trán để tự hỏi rằng “ủa” sao mình đi nhậu rồi về đứng đây mà còn có một cặp giò nào của mình bỏ sẵn trên giường đó cả?

Nhớ trực đến chuyện tiểu lâm đó, Nhâm cười tủm tỉm và ngó xuống đôi bàn chân của mình ló ra khỏi cửa chòi. Nhâm tưởng tượng ngay đến một thứ chuyện tiểu lâm khác, một chuyện tiểu lâm.... thiếu mất một đôi chân.

Thấy Nhâm lặng thinh ngang, Thắm cúi mặt xuống hỏi nhỏ:

– Bộ có cái gì lạ hả?

Nhâm bật cười khẽ:

– Hồng... (và anh ta nói lảng ra) Bên ngoài trời tối khỏe quá há!

Thấm yên tâm và lên giọng dè bủ:

– Cũng dễ người hoài! Tối với mình chớ với anh Ba thì không ăn thua gì đâu nghen.

Nhâm “ờ há” rồi hăng hái nói:

– Mà cũng chẳng sao! Còn cây cầu kia chi!

✱

Ba Lành ngồi nhồm dậy. Tuy đã chờ đợi bấy lâu nay giờ phút này và đã nằm lòng hết mọi việc mình phải làm mà anh vẫn thấy hồi hộp như thường. Cử chỉ đầu tiên là anh ta với tay vào góc chòi để nhắc cây chĩa lên. Anh ta vẫn theo thói quen là đưa mấy ngón tay lên rà mũi nhọn của cây chĩa.

Ngành thép bén ngót làm cho Ba Lành cảm thấy phần khởi và do đó, bình tĩnh trở lại.

Nắm chắc cây chia trong tay, Ba Lành nhanh nhẹn chui ra khỏi chòi. Không khí mát lạnh bên ngoài làm cho anh ta nhớ trực đến vấn đề tối quan trọng: vấn đề có trăng hay không. Anh lẩm nhẩm tính ngày và biết rằng đêm nay hoàn toàn không có trăng sớm, trăng khuya chi hết

Đó cũng là một điều rất thuận lợi cho một người mù như Ba Lành, vì nếu có trăng sáng anh ta cũng không thể vì đó mà đi đứng rình rập dễ dàng hơn; trái lại anh ta còn có thể sơ ý mà khơi khơi ra những chỗ trống trải, những chỗ chan hòa ánh sáng để cho dễ bị lộ hơn.

Trước hết, Ba Lành đi thẳng lại cây cầu khỉ và vội vã ngồi xuống quơ tay

kiểm soát cây cầu cùng tay vịn. Không gì làm cho anh ta hài lòng hơn khi thấy mọi sự việc đã xảy ra đúng như những điều mình chờ đợi: thân cầu vẫn bị nhích trịch qua một bên và cây tay vịn vẫn bị xô nghiêng ra mặt nương.

Ba Lành ung dung đứng dậy để ngóng chừng về phía cái thum soi cá. Anh ta nghe rõ tiếng cười khúc khích, lúc thì của Thẩm, lúc thì của Nhâm. Anh ta như không đủ thời để nóng giận mà chỉ cảm thấy bồn chồn lo lắng. Lo lắng vì sợ mình sẽ để sơ sẩy một điều gì hoặc để lỡ một dịp hiếm có, hay tệ hơn nữa để cho công cuộc “chất chà” kia bị “hôi” luôn.

Ba Lành lật đật rời khỏi chỗ ấy để đi vòng lại địa điểm mà chính mình sẽ lợi băng qua nương. Đến nơi, anh ta vượt qua khúc nương đó một cách thật vén

khéo, mặc dầu tối đêm nay mực nước có phần hơi sâu hơn một chút vì nhằm con nước lớn.

Giai đoạn khó nhút đã trải qua, Ba Lành chỉ có việc đi thả lại thum. Tiếng nói, tiếng cười bên trong đã im bật. Ba Lành vái thầm rằng mình đến nơi không quá sớm mà cũng không quá trễ. Nói là “vái” chớ thật ra anh ta phải thu mình sát bên một bụi tầm vong gần đấy để lắng tai nghe ngóng mọi sự động tĩnh bên trong cái thum kia.

Ba Lành dầu có sáng mắt đi nữa thì gặp trường hợp này, anh ta cũng không thể thấy gì được qua lỗ cửa vừa tối om của cái thum kia, nhưng nay vì bị mang tật tên anh ta rất thính tai.

Và cũng chỉ do sự thính tai ấy anh ta lại có thể dò đoán được một cách khá

đầy đủ mọi việc đã xảy ra trong khoảng tối om đó.

Ba Lành chỉ hơi phiền trách mình một chút ở chỗ mình đã lót rơm nền đất bên trong thum quá dày nên giờ đây mình phải vất vả khá nhiều để cố theo dõi cho được mọi thứ tiếng động nhỏ.

Ba Lành hài lòng vì biết rằng mình đã đến vừa đúng lúc. Đúng cái lúc mà đặt mình vào trường hợp của cặp gian phu dâm phụ kia, anh ta cũng không còn đầu óc, mắt tai đâu để canh chừng hoặc nghe ngóng được mọi động tĩnh bên ngoài. Ba Lành biết rằng ngay lúc này, anh ta có sống lưng đi thẳng lại cửa thum mà cặp kia vẫn chưa hay biết đất trời gì hết.

Tuy được yên trí như vậy, Ba Lành cũng thấy nôn nả. Anh ta quyết tâm bắt cho được tại trận cặp ấy và hơn nữa khi

làm cây chĩa này, anh ta đã cố công canh cho thanh thép của mũi chĩa đủ mức dài để một khi phóng xuống có thể ít ra cũng cắm suốt qua một thân người và xiên luôn qua một thân nữa.

Chỉ được như vậy anh ta mới cố công bố trí và rình rập từ bấy lâu nay, chớ nếu chỉ giết một người hay giết cả hai mà phải giết một cách riêng rẽ thì anh ta cũng chẳng cần gì phải lao tâm nhọc trí như thế.

Ba Lành đã thử từng đâm mũi chĩa qua thân của hai cây chuối, kết liền chùm vào nhau. Mũi chĩa đủ xiên suốt qua thân chuối trên và tuy anh ta không đủ sức để ghim luôn mũi nhọn thấu tới mặt đất, nhưng mũi nhọn ấy cũng đã dính chặt hai thân chuối vào nhau như được gắn liền bằng một thứ “mộng” vững khít như vậy, Ba Lành nghĩ rằng dầu sao da

thịt con người cũng không thể nào chắc nịch hơn thân chuối tươi được.

Ba Lành nắm chặt cán chĩa trong tay, rón rén đi tới. Hằng ngày anh ta vẫn để tâm dọn dẹp “lộ trình” này để biết chắc rằng không thể có một hòn đất hoặc một cành cây nào vương vãi ra được.

Anh ta đến êm gần bên cửa thum, hơi hoảng sợ vì chợt nhận thấy mình thở khá mau. Nhưng rồi anh ta được yên tâm ngay vì bên trong cái khoảng tối om đó, những tiếng thở cùng những thứ... đồn dập khác như có thể khóa lấp hết mọi thứ tiếng động có thể có được ở bên ngoài trong một đêm yên tĩnh như đêm nay...

Rồi Ba Lành hơi đắn đo một chút khi nghĩ đến diện tích bên trong thum, nhưng rồi anh ta cũng không thắc mắc gì

thêm nữa khi biết chắc rằng mình đã cố tình cất dựng nó lên theo một kích thước ngang dọc mà khi một người muốn đặt mình nằm xuống, người đó cũng không thể tự ý muốn nằm ngang, nằm dọc sao cũng được. Do đó, Ba Lành thêm thận trọng khi nhích gần đến cửa thum. Anh ta vẫn nhớ rõ là tầm vóc của Nhâm cao hơn mình nhiều và nhất định là Nhâm sẽ để thò chân ra ngoài cửa. Riêng Thắm, Thắm thấp hơn nên chắc... không đến nỗi nào...

Ba Lành thận trọng bước ngang qua một bước bước nhỏ để có thể đứng ngay trước cửa thum. Tuy vậy, anh ta vẫn đưa tay ra rờ cho đụng vào hai thân tre dùng làm khung cửa để đúng chắc rằng mình đúng đúng chỗ.

Ba Lành nắm chặt cán chĩa trong hai bàn tay và nâng lên đến một mực cao

vừa đủ cho đầu cán tre nằm chéo ngang qua một bên vai mình và đầu chĩa thép thì trút chia xuống cửa.

Mọi khi tập đâm vào thân chuối, anh ta chỉ cầm chĩa trong một tay nhưng trong đêm nay anh ta muốn cái gì cũng phải cho chắc ăn hết. Anh ta còn tính sẵn là một khi mũi chĩa đã đâm phập xuống anh ta còn sẽ lao người theo để ghì cho mũi chĩa ăn lún xuống sâu thêm bằng cả sức nặng của trọn thân thể mình.

Trong giây phút này, Ba Lành rất hài lòng vì mọi cử động của mình đều rất êm thấm và mọi việc đều được diễn ra đúng như ý mình mong mỏi. Không có một sự vấp vấp hoặc trục trặc nhỏ.

Ba Lành còn cố lắng tai nghe những tiếng động bên trong một lần chót... Vẫn những hơi thở dồn, vẫn một nhịp đều

đang trớn mê loạn...

Ba Lành biết chắc rằng trong giây phút này anh ta còn đủ thời gian để vừa cười lên một tiếng đắc thắng, hoặc quát lên một tiếng thịnh nộ và vừa phóng mũi chĩa xuống vừa không sợ... bê trễ chi hết. Nghĩa là nếu anh ta cười hoặc hét lên thì cặp kia chỉ còn đủ thì giờ để... giật mình chớ không thể làm gì hơn thế được.

Ba Lành nghiêng rằng, nín thở, mở tròng mắt ra như để rón “thấy” và hự lên một tiếng để trợ lực, dùng hết sức đâm chéo mũi chĩa xuống.

Một tiếng phụp ngon, gọn và một tiếng hét “trời ơi » liền theo đó. Tiếng hét vừa lạnh lạnh vừa rên rĩ của Thắm. Ba Lành hoảng kinh ngang và buông cán chĩa ra xúng vủng gượng đứng ngay dậy như để hãm lại đà rơi xuống của mình.

Có tiếng chân khua động. Một người tông thoát ra và xô vệt Ba Lành mạnh qua một bên khiến anh ta phải vội chụp lấy khung thum.

Có tiếng rên khừ khừ rồi giọng phều phào, dứt khoát của Thắm:

– Trời... anh Ba... em... làm sao cứu... em chết...

Muốt mồ hôi trán, Ba Lành đâm ra lo hoảng, lắp bắp hỏi gọi:

– Bộ em... hả? Sao kỳ vậy hả? Em... trúng đâu đó hả?

Chỉ có tiếng Thắm rên rỉ, lăn lộn rồi tiếng chân của cô ta đập tông vào vách chòi.

Ba Lành vội cúi xuống quơ tay vào khoảng không để mò mẫm...

Lúc này, anh ta vừa kinh hãi vừa bức tức vì bỗng nhiên có cảm tưởng như mình mới mù cũng như đặt chân đến cửa thum này lần đầu tiên.

Và bàn tay của anh ta qua đụng vào cán chĩa... cán chĩa ấy vẫn còn dựng đứng và hơi chao qua chao lại mỗi lần Thăm cựa quậy... Chiếc cán chĩa quen thuộc mà Ba Lành cầm nắm hằng ngày đến nổi da tre lên nước bóng nhoáng. Nhưng nay, khi vừa đụng vào cán tre ấy, tự nhiên Ba Lành rút tay lại ngay.

Rồi anh ta hoảng hốt lùi ra, hướng về khoảng tối bên ngoài cất tiếng gọi thất thanh:

– Cậu ba! Cậu ba Nhâm! Cậu đừng chạy cậu ba ơi! Cậu lại giúp tui một tay...

Không nghe Nhâm động tịnh, Ba

Lành tuyệt vọng, mếu máo gọi thêm một lần nữa:

– Cậu ba... Tui hông làm gì nữa đâu... Hông có ai đây hết thì tui làm sao đây nè trời!

....Thật ra, liền khi nghe Thắm kêu thét lên hai tiếng “trời ơi » rồi người cô như dựng cong rướn lên, Nhâm không kịp nghĩ suy gì hết, lóc người qua một bên, rột dậy để tông chạy và quên phứt là Ba Lành vẫn còn đứng án trước cửa thum. Và khi đụng vệt Ba Lành qua một bên, anh ta càng hoảng kinh thêm và ra sức phóng thẳng một mạch bất kể phương hướng và cũng bất kể việc mình vẫn còn bỏ quên lại mớ quần áo trong thum.

Khi Nhâm hoàn hồn, anh ta chợt nghe tiếng kêu khẩn thiết của Ba Lành. Anh ta đứng lại và mới nhớ rằng Thắm

đã bị thương, chắc chắn bị thương nặng nhưng anh ta không đoán được là cô ta bị đâm, bị chém hay bị đập...

Anh ta muốn quay trở lại nhưng lại ngại bị Ba Lành "dụ khí" để hạ thủ luôn.

Nhưng đến khi anh ta nghe rõ những lời mếu máo như khóc kể của Ba Lành, anh ta quay trở lại liền:

...Nghe có tiếng động, Ba Lành hỏi liền:

– Cậu Ba đó hả?

Nhâm đứng nép qua một bên, rụt rè lên tiếng:

– Phải...

– Cậu lại coi giùm tui... Chắc con vợ tui bị nặng lắm... Cậu làm ơn làm phúc

giúp tui một tay và cứu chữa nó làm sao
chớ để vậy sao được...

Nhâm dè dặt bước lên và ngáp ngừng
hỏi:

– Mà anh... mà cổ... bị sao đó?

Tiếng Ba Lành rên rĩ:

– Tui đâm... Chắc lút ngọn chĩa rồi
cậu à.

Nhâm kêu trời... gần như là muốn
oán trách ngược lại Ba Lành:

– Vậy thì sống sao nổi!

Nhâm vừa được yên tâm khi đã biết
lúc này Ba Lành chỉ có hai tay trơn, vừa
nóng lòng cho tình trạng của Thẩm nên
không còn do dự gì nữa. Anh ta xông tới
và vượt qua Ba Lành để tiến lại cửa thum.

Đến nơi, anh ta ngồi thụp xuống, run run lên tiếng gọi vọng vào:

– Thắm! Có sao không... cô?

Chỉ có tiếng rên nho nhỏ đáp lại lời anh ta.

Nhâm lê người nhích vô, quơ tay sờ đụng làn da đùi lạnh ngắt của Thắm. Tự nhiên anh ta rút tay lại, rồi thu hết can đảm để quơ tay lần lên phía trên. Tay anh ta đụng vào cán chĩa. Bàn tay ấy ngừng lại đó như không dám nhúc nhích vì sợ đụng mạnh vào đó.

Ba Lành đã tiến đến sau lưng Nhâm lập cập hỏi:

– Cậu thấy sao không cậu? Sao con vợ tui nó... êm quá vậy?

Nhâm bắt buộc phải hạ tay xuống dọc theo cán chĩa. Anh ta giựt mình khi

nhận ra đầu trên lưỡi chĩa chỉ còn lại quá một gang. Rồi Nhâm phải rút nhanh tay lên khi sờ đụng chất máu nóng ảm.

Ba Lành thúc hỏi:

– Sao cậu?

Nhâm ấp úng:

– Tôi đang coi...

– Cậu thấy đường hông? Cậu có đem hộp quẹt theo hông?

Nhâm mới nhớ trực đến mớ quần áo và lật đật mò tìm đoạn lách người qua một bên để mặc vào rồi bật lửa lên.

Anh ta buột miệng kêu trời khi thoáng thấy mũi chia đâm xéo xuống từ phía trên thắt lưng Thắm một chút, và máu động vũng trên đệm ngay phía dưới bụng Thắm.

Ba Lành lách người vào như có thể còn trông thấy được liền khi nghe Nhâm bật lửa:

– Sao đó cậu?

Nhâm không trả lời mà với tay vạch mắt Thắm lên. Đôi mắt Thắm trợn dọc lên như bị kinh hãi đến tột độ và miệng Thắm há hốc ra để thở khò khè, môi dưới méo xệch và giựt giựt như bị đau đớn ghê gớm. Thắm hết còn hơi sức để rên la...

Nhâm liếc nhanh xuống bụng của Thắm, phần bụng như đội một nửa người dưới của Thắm hếch lên cao thêm. Nhâm lại ngó chừng cán chĩa và để ý đến bộ điệu nằm sắp kỳ dị, ma quái của Thắm trên vũng máu với đôi chân cong bết ra, đôi tay sải tới như thể Thắm cố gắng muốn bấu vào một vật gì, để mong

gượng ngồi dậy, với làn da bọc lộ khắp người...

Nhâm vừa sợ hãi vừa thương xót.
Anh ta run run lên tiếng:

– Tôi coi bộ..... nặng, coi bộ không êm anh Ba à..

Ba Lành nổi nóng quát lên:

– Nó chết rồi phải không?

Nhâm vội né người qua một bên để toan lui ra nhưng Ba Lành đã quơ tay chụp trúng áo anh ta giữ chặt lại. Nhâm dư sức để vùng chạy nhưng không biết nghĩ sao, anh ta lại đứng yên.

Ba Lành lắc mạnh người Nhâm và rít hỏi:

– Nó chết rồi hả?

Nhâm lập cập đáp:

– Chưa... cô còn thở nhưng nặng lắm.

Ba Lành vội quát lên:

– Vậy cậu muốn bỏ chạy êm à?

Nhâm nhăn nhó:

– Tôi biết làm sao bây giờ! Anh có giết tôi, tôi chịu...

Ba Lành cười gằn:

– Đáng lẽ mày phải chết trước! Chắc ông trời ông muốn trát tao một vố nữa mà!

Nhưng rồi anh ta vụt buông Nhâm ra, ngồi thụp xuống quơ tay lay gọi Thắm:

– Em! Em!

Ánh lửa nhỏ yếu trên tay Nhâm rồi cũng tắt ngóm. Đến lượt Nhâm cúi xuống lắc nhẹ vai Ba Lành, giọng bình tĩnh hơn đôi chút;

– Tôi nói cô bị nặng lắm anh Ba à, việc của tôi... sau này anh muốn tính sao tôi cũng cam chịu những bây giờ mình phải rán lo cứu cố.

Ba Lành bật khóc òa lên, rồi kể lể:

– Cây chĩa kia... thì cứu sao nổi! Phải tui dè tui sát hại một mình con vợ tui một cách thảm thương như vậy... tui cũng chẳng rình rập làm gì...

– Thôi mà anh! Lo cho cô đã!

– Mình ở loi chơi trong này thì làm sao? Hay cậu làm ơn chạy vô chòi đánh thùng thiếc hay đập ván và la làng lên để cho trong xóm họ hay họ ra...

Nhâm vội nói:

– Như vậy... lâu lắc lắm anh à. Tốt hơn mình đem cổ vô nhà để có đèn đuốc rồi coi vết thương ra sao và băng bó đỡ... Rồi sẵn có xuống, tôi chở cổ ra ngoài cho mau... Còn cây chĩa nữa...

Ba Lành xẵng giọng hỏi:

– Bộ tự nãy giờ cậu chưa nhớ nó lên sao?

Nhâm ấp úng:

– Chưa... để vô trong nhà.....

Ba Lành chột thờ dài:

– Ừ... Thôi cậu rán ăm nó vô, chớ tui...

Nhâm bắt buộc phải tỏ vẻ sốt sắng:

– Được rồi. Anh vô trước đi!

Ba Lành loạng choạng đứng lên như người đã kiệt sức và khi lui ra anh ta còn để vai mình va mạnh vào một bên khung cửa thum.

Do dự trong một giây, Nhâm cúi xuống e dè lòn tay dưới người Thắm để nhắc cô ta lên. Đầu cán chia chạm xốt bên vành tai Nhâm làm cho anh ta giật mình và phải vội nghiêng đầu ra phía sau để tránh trước tầm cánh chĩa ấy.

Nhâm khó nhọc bê Thắm ra khỏi thum và khi đứng lên anh ta không ngờ người Thắm lại nặng chình chịch như thế.

Ba Lành lật đật bỏ đi trước và nói:

– Để tui đông lại sửa cây cầu cho vững chắc trước ghen cậu!

Câu nói ấy làm cho Nhâm khựng

lại và mới chợt hiểu vì sao cây cầu “báo động” ấy lại mất công hiệu ngang khiến cho xảy ra thảm họa này. Anh ta nhìn xuống Thắm đang nằm ập ngang lên đôi cánh tay mình rồi ngùi ngùi lên tiếng trả lời Ba Lành;

– Ủ... Anh làm ơn sửa cây cầu lại và anh chạy vô nhà trước đốt đèn đem ra rọi thì tôi qua được.

Ba Lành hấp tấp bước đi, và Nhâm nghe rõ là anh ta bị vấp chân đến mấy lần...

...Nhâm phải dừng lại ở đầu cầu để chờ Ba Lành mang đèn ra. Lúc này anh ta càng cảm thấy thân mình Thắm chiu nặng thêm!

Anh ta lại “nghe” rõ vừa máu ấm từ vết thương của Thắm chảy lan sang tay

mình, vừa làn da lạnh ngắt của Thắm đè sát tay mình, Nhâm bất giác lấm lét đưa mắt nhìn quanh khu vườn và tưởng chừng như mình đang bông một xác chết mặc dầu Thắm vẫn còn hơi hóp thở.

Nhâm chỉ còn cách buộc mình phải ngó thẳng về hướng nhà chòi để mong Ba Lành gấp đem đèn ra chớ hết dám nhìn ngang liếc dọc khu vườn nữa... Khu vườn quen thuộc mà cách đây chừng một tiếng đồng hồ, anh ta đã cùng với Thắm níu tay nhau để hí hửng lủi trốn vào đó. Thế mà giờ đây, Nhâm muốn rời khỏi chốn nầy cho mau, tưởng chừng như sau từng gốc cây kia có bao hình ma bóng quỷ đang núp ló để chực đón một oan hồn sắp chạy đến nhập bọn với chúng! Và oan hồn còn đang vương vấn trên cái xác uống tử bắt đầu giá cứng nằm ngay trong vòng tay của Nhâm!

Ánh đèn dầu đã thấy lấp ló từ phía chòi. Nhâm buột miệng hỏi gọi Ba Lành:

– Mau đi anh Ba ơi!

Ánh đèn ấy chợt bị chao mạnh và như chực tắt khiến Nhâm lại phải gọi lại:

– Coi chừng vấp té đó anh Ba! Anh hồng thẳng đi cũng được!

Như được yên tâm, Nhâm cúi mặt xuống, khẽ lắc tay để gọi Thắm nho nhỏ:

– Thắm! Tỉnh dậy chưa em?

Thắm không còn rên rỉ gì nữa, Nhâm liền quỳ xuống một chân để có thể vừa níu giữ người Thắm vừa lấn tay đặt lên ngực cô ta. Mặc dầu tin chắc rằng Thắm khó thể sống được nhưng bàn tay của Nhâm cũng run lẩy bẩy khi anh ta nhận thấy tim của Thắm đã ngừng đập từ bao giờ.

Ba Lành đã tiến đến đầu cầu, giơ cao ngọn đèn lên và lên tiếng hỏi gọi Nhâm:

– Cậu Ba, cậu đem nó qua đi cậu!

Nhâm lơ láo ngó lại Ba Lành, rồi ghen ngào không sao lên tiếng được. Linh cảm điều bất thường gì, Ba Lành lạc giọng hỏi to thêm:

– Bộ sao đó hả cậu Ba?

Nhâm nhìn kỹ vẻ mặt của Ba Lành dưới ánh đèn dầu đưa lên cao ở phía bên kia mương. Nhâm tưởng đầu đó là một thứ hình ảnh thô bạo tượng trưng cho Công Lý đang chực mình ở đầu cầu bên kia. Anh ta lắp bắp lên tiếng:

– Anh Ba... cổ không xong rồi...

Chân Ba Lành giẫm lên đầu cầu như anh ta muốn vụt chạy qua:

– Nó chết?

Nhâm đâm ra run sợ và buột miệng kêu:

– Dạ phải.

Ba Lành la lên:

– Sao nó chết hả?

Nhâm liếc ngang xuống xác Thắm rồi ngược mặt lên, ấp úng:

– Thì tôi đã nói hồi nãy... Vết thương khá sâu lại nhằm chỗ ghê...!

Ba Lành cười khan:

– Hừ chỗ ghê! Nghĩa là cái thai... mẹ con nó chết luôn...

Nhâm chợt nghe một tiếng nấc ngắt dứt câu nói của Ba Lành. Dưới ánh đèn, Nhâm thấy rõ hai hàng nước mắt lấp

lánh chảy từ hai lỗ trũng sâu quắm trên gương mặt giờ đây như càng trở thêm xương ra ấy.

Ba Lành sụt sùi mếu máo kể lể luôn:

– Đứa nhỏ trong bụng mẹ kia có tội tình gì... Trời trả báo cho tui... Tui giết con tui luôn nè trời!

Nhâm chưng hửng. Anh ta thật tình muốn tránh cho Ba Lành sự hối hận... không đúng ấy bằng cách thú nhận là bào thai kia hoàn toàn không do máu huyết của Ba Lành tạo thành nhưng anh ta lại sợ mình sẽ làm cho tình thế rắc rối thêm cuối cùng Nhâm chỉ hỏi lại Ba Lành:

– Bây giờ mình đem cổ vô nhà trước cái đã ghen anh?

Ba Lành ngoan ngoãn tránh sang một bên. Nhâm lại bồng xác chết của

Thắm lên, mím môi lần từng bước một để qua cầu.

... Vào đến chòi, Nhân lại bị một phen lúng túng vì vẫn phải đặt Thắm nằm sấp xuống. Cán chĩa vẫn còn dính phía trên eo Thắm. Hơn nữa Nhân còn phải vội vớ lấy chiếc mền xò sơ ra để đắp lên một nửa người của Thắm.

Xong, Nhân lùi ra và bảo Ba Lành:

– Anh làm sao rút cây chia ba ra để tôi đặt cổ nằm ngay ngắn...

Ba Lành lắc đầu rên rĩ:

– Cậu mạnh tay, cậu rút nó ra giùm tôi.

Nhậm trừng mắt nhìn lại anh ta:

– Coi, hồi nãy anh...

Nhâm vội nín ngang rồi nói cho xuôi:

– Thôi được, để tôi... rán.

Nhâm ké né chui vào chòi, nhả mặt nhìn cây cán chĩa trơ vơ ra đó, rồi nhích lại run run đưa tay nắm lấy đoạn cán tre lên nước bóng loáng. Anh ta nhóm kéo nó lên nhưng thấy nó mắc cứng dưới đây.

Ba Lành đứng bít ngang cửa chòi, nóng nảy hỏi chừng:

– Rồi chưa cậu?

Nhâm phải ngồi xuống tay trái đè giữ lấy lưng Thắm, tay phải nắm chặt lấy cán chĩa, mím môi rì mạnh nó lên... Những tiếng « bực, bực nho nhỏ cho Nhâm như thấy được từng thớ thịt của Thắm bị ngạnh chĩa sắc bén kia móc giựt rách bứt đi theo đà tay kéo lên của mình.

Máu tươi ứa ra theo mũi chĩa vừa vọt lên khỏi lớp da lưng trắng nõn của Thắm. Nhâm mất thăng bằng té ngối sập xuống, mồ hôi của anh ta vả ra như tắm. Anh ta nhìn sững lưỡi chĩa dài loang loáng máu và tưởng chừng như còn có một sở thịt nào đó còn vướng mắc trên ngạnh chĩa.

Nhâm dang thẳng cánh tay cầm ngọn chĩa ra như sợ nó có thể chạm được vào người mình và vội quay qua bảo Ba Lành:

– Đây nè. Anh cầm lấy,

Ba Lành do dự trong một giây đoạn quơ tay ra phía trước để đón cầm. Nhâm đặt một phần cán chĩa vào lòng bàn tay của Ba Lành nhưng khi Ba Lành chụp lấy Nhâm lại giật mình níu giữ lại và dợm bộ né chạy.

Ba Lành khựng lại ngó xuống như để cố nhìn cho thấy điệu bộ của Nhâm đoạn râu rầu lên tiếng:

– Hồng sao đầu cậu. Cậu đưa nó cho tui. Nếu tui muốn tính gì khác thì tự nãy tui đã rút êm cây móc trên vách xuống thì... cậu đỡ sao kịp.

Giọng nói rầu rầu mà lạnh lùng và khinh miệt ấy làm cho Nhâm vừa nhẹ nhõm vừa xấu hổ. Anh ta ngó lên vách chòi rút ra một chiếc quần cũ của Thắm và len lén cúi xuống mặc kỹ lại cho người xấu số. Xong anh ta lật Thắm nằm ngửa lại.

Đôi mắt mở trừng trừng của Thắm làm cho Nhâm kinh hoàng, đôi môi của Thắm cũng hé mở và méo xệch qua một bên Nhâm có cảm tưởng như Thắm đang nhìn lên mình và sắp sửa thốt gọi mình...

Anh ta lê chân lùì nhanh ra cửa khi lưng anh ta chạm vào chân Ba Lành, anh giật nảy người quay phắt lại và ngó ngoái lên. Mũi chĩa trên tay Ba Lành buông thõng xuống khẽ chạm vào vai anh ta.

Anh ta quỳnh quít lên tiếng:

– Anh Ba, anh tính vụ này...

– Vụ gì? À... gấp gì cậu!

– Không.... Anh vô vuốt mắt cho cổ rồi mình... bình tĩnh bàn coi sẽ làm sao đây...

Ba Lành cười lạt:

– Cậu tiện tay cậu vuốt mắt nó cho rồi còn bày đặt biểu tui làm chi!

Sau một hồi ngần ngừ, Nhâm nhích người tới, lấy bẫy đưa tay lên một bên mắt Thắm. Anh ta chỉ sợ mình vuốt mà

không khép lại được mí mắt kia. Nhưng rồi công việc ấy cũng được làm xong. Nhâm rón rén đứng lên, nhìn lại người đàn bà nằm yên dưới đó, lòng chột rạo rạt xót thương và hối hận.

Anh ta bình tĩnh trở lại đôi chút và biết rằng đây là lúc mà mình phải đương đầu với Ba Lành. Tin chắc rằng nếu Ba Lành đã giết hụt mình và nay anh ta có vẻ không muốn giết mình nữa thì ít ra lần này anh ta cũng phải đưa nội vụ ra ánh sáng. Nhâm tin rằng “nhẹ lắm” là anh ta phải làm như thể dầu sao đi nữa cũng còn có cái xác bị đâm kia mà anh ta không thể “bỏ qua” được.

Nghĩ thế, Nhâm nhỏ nhẹ bảo Ba Lành!:

– Bây giờ anh tính cho tôi sao đây?

Ba Lành như sục tỉnh, ngớ ngẩn ngược mặt lên:

– Tính cho cậu hả? (rồi như nổi nóng ngang, anh ta gằn giọng)... Phải chi tui hạ hai người được một lượt thì êm quá! Mà hồi nãy cậu ở đâu lại để cho nó bị một mình như vậy? Hay là đến nước đó nó còn muốn giơ lưng ra để đỡ cho cậu?

Nhâm lúng túng, không biết phải giải thích sao cho Ba Lành hiểu và thật ra anh ta nghĩ cũng có thể nói ra việc gì đã xảy ra khi Ba Lành sắp sửa đâm mũi chĩa xuống... Tốt hơn là mình nên tìm cách nói dối cho qua:

– Thiệt ra thì cổ đang... ngồi đó kể anh xông tới... (anh ta chép miệng) Phải chi tôi được chết thế cho cổ thì có lẽ giờ này tôi được khỏe thân hơn...

– Hừ, rảnh nợ rồi rầu há!

Nhâm thở dài:

– Nhưng bây giờ tôi như vậy. Anh muốn tính sao tôi cũng chịu hết.

Ba Lành cười mỉa:

– Bề gì cậu cũng khỏe ru mà! Bây giờ tui có giết cậu được nữa đâu!

Nhâm nghiêm giọng:

– Anh đừng nói vậy chứ! Tôi là người dẫu tệ lậu cách mấy đi nữa, cũng biết lãnh phần tội lỗi của mình. Tôi dư sức chạy trốn lúc nào cũng được hết, nhưng tôi không muốn làm vậy. Và với thời buổi lộn xộn này tôi đâu có sợ chuyện bị bắt giữ. Tôi vọt ở chỗ khác dễ quá...

– Vậy sao cậu hồng chạy đi?

Nhâm xẵng giọng:

– Thì tôi mới vừa nói cho anh biết đó! Hơn nữa thấy anh như vậy, mà lại ở côi cút trong này... tôi đành lòng nào bỏ cổ nằm đó cho anh. Thôi bị cái gì thì bị chớ tôi nhất định ở đây...

Ba Lành mai mỉa:

– Cậu ở đây nó cũng chẳng sống lại. Mà sống lại thì rồi cũng vậy thôi. Bây giờ chẳng lẽ tôi nín áo cậu để bắt đền nhơn mạng?

Nhâm chắc lưỡi:

– Dầu sao thì cũng phải báo cáo cho chức việc ở đây biết chớ ém nhem luôn sao được? Rồi phải chôn cất cho cổ và cho cha mẹ cổ hay...

Ba Lành gật đầu rồi to tiếng:

– Chôn cất thì được. Cho cha mẹ nó hay thì được nhưng còn cái việc cáo báo kia... Hừ bắt quá cậu mang tai mang tiếng là cùng. Hay bắt quá họ chỉ giam sơ cậu. Cậu có giết nó đâu? Tui đâm chết nó mà!

Nhâm sững sờ... Tự nãy giờ mặc nhiên Nhâm sẵn sàng để định ninh rằng mình mới là chánh phạm và cơ hồ quên bằng là chính tay Ba Lành đã đâm chết vợ. Như người sực tỉnh Nhâm ngớ ngẩn nói:

– Ờ kệt anh vô trông nữa!

– Cậu mừng quá hả?

Nhâm ấp úng:

– Không phải vậy... Anh phải biết rằng đối với tôi việc mang tai mang tiếng

cũng chẳng khác nào một án nặng cho gia đình.

Giọng Ba Lành đều đều:

– Phải, cậu còn có vợ ba nữa. Tai tiếng đối với cậu thì cũng như nhà giàu đứt tay bằng ăn mày đứt ruột. Thôi cậu để tui tính. Tui giết nó thì cũng chẳng oan nhưng giết luôn cái bào thai... thì tội cũng lớn lắm, Cậu nghĩ coi bây giờ tui như vậy thì còn ham sống làm chi nữa?

Cậu còn mắt mũi tay chưa, còn vợ ba, còn có ông bà hội đồng, còn tiền, còn của, còn đất, còn điền. Cậu để tui lãnh trọn cái vụ này cho nó... xong một lần chót. Bây giờ cậu lấy xuống ra trụ sở nói cho họ biết là tui giết vợ...

Nhâm chận ngang:

– Coi sao được!

– Bộ không phải tui sao?

Nhâm chắc lưỡi:

– Thì anh nhưng... còn tôi chi nữa?

– Ấy bộ cậu ham đánh vô lăm sao? Nếu cậu có lòng nghĩ đến nó cậu giúp đỡ chút: để nhờ người ta chôn cất tươm tất giùm nó.

– Rồi tôi đây...

Ba Lành cười khan:

– À cậu sợ tui khai ra cậu rù quên nó này nọ chớ gì? Như vậy tôi biểu cậu đang ra làm đách gì? Cậu nên yên tâm...

– Rồi anh.

– Tui khai ra sao hả? Thiếu gì cách. Tui nói tui nóng, lỡ tay gây thành án mạng hổng được sao? (Giọng anh ta có

vẻ tự phụ) Tui còn là một thằng mù nữa mà. Thằng mù thì làm sao cố ý giết người được? Chuyện rủi ro mà cậu!

– Rồi anh ở tù ở rạc thì sao?

Ba Lành nhún vai:

– Sống đây tui hổng còn ham mà cậu! Tui đã mà nghĩ sẵn hết rồi. Tui còn tính giết một lượt nó với cậu nữa mà!

Coi bộ cậu nói hồi nãy tui thờ cơ đi ra ngoài thum rồi mới làm vậy hay sao?

Tuy dự đoán được là Ba Lành đã rình rập mình từ lâu, Nhâm cũng không khỏi rợn tóc khi nghe chính Ba Lành nói ra điều ấy. Nhâm rán trấn tĩnh hỏi tới:

– Rồi chỉ một mình anh gánh chịu hết mọi tội tình hay sao? Nhứt là thiệt ra thì anh...

Ba Lành nói mau:

– Cậu khỏi thắc mắc mà! Phải chi cậu thắc mắc sớm sớm một chút thì đỡ hơn không? Bất quá tui bị họ giam giữ một ít lâu rồi... huề. Thời buổi lộn xộn này chắc cũng không ai ở dưới ham... trị tội tui, nhứt là tui tậ nguyên như vậy. Còn quan quyền trên quận trên tỉnh thì tản cư sạch bách hết, chớ còn đâu để xét xử ai!

Nhâm ngời phịch xuống đất như đã quá mệt:

– Anh tính như vậy nhưng rủi họ làm gắt bất tử thì sao?

Ba Lành cười mũi:

– Thì tui tính êm cho tui. Cũng dễ mà cậu. Trước đây tui tưởng tui mãn một lượt hai mạng rồi tui tự xử tui luôn cho

gọn (anh ta chép miệng thở dài như tiếc rẻ ghê gớm)... Ai có dè đâu mọi việc lớn chỏn như vậy. Tui bẽ gì cũng không sống lâu được đâu mà cậu lo như tui. Chẳng lẽ bây giờ tui đâm cổ tui chết để cậu mắc công ngăn cản hoặc canh chừng... (anh ta mỉm cười vu vơ)... Hay rủi tui chưa chết liền được rồi cậu quỳnh lên cậu la làng xóm lên thì cũng phiền cho cậu...

Nhâm hốt hoảng hỏi:

– Bộ anh tính tự tử sao?

Ba Lành nghiêm giọng ngang:

– Hông. Hay nói cho đúng hơn, chưa tự tử bây giờ đâu. Ồi chuyện đó mà gấp gáp gì. Cậu đừng lo. Phần cậu, cậu làm ơn trở về ngoài báo tin cho mấy ông hay..

Nhâm nhìn vào xác chết của Thắm trong chòi rồi nhìn lại Ba Lành. Anh ta

cũng đã ngồi xuống đất, hai tay khoanh lên đầu gối, mặt ngó ra phía ruộng, bất động như một pho tượng. Cây chĩa giờ đây đã được đặt dựa vào vách chòi. Nhâm đâm ra xốn xang bứt rứt một cách kỳ lạ mặc dầu giờ đây mọi hiểm nguy, mọi phiền phức kể như không còn nữa đối với anh ta. Tâm trí anh ta long lộn khổ sở như... một vật gì đã được buông thả ra nhưng vẫn còn bị ghì lại hẳn bởi những sợi dây vô hình nào đó.

Thấy anh ta lặng thinh, Ba Lành quay mặt qua, nhắc chừng:

– Thôi cậu đi về ngoài đi cậu. Không mấy lúc nữa là trời sáng... Đó, cậu không nghe gà gáy vắng vắng đó sao?

Nhâm lắc đầu, rên rĩ kêu lên:

– Nói vậy rồi cuộc rồi chỉ có một mình tôi là khỏe sao?

Ba Lành ngo ngác:

– Ủa lạ! Bộ cậu ham nhảy vô gánh tội lắm sao? Cái gì cậu cũng muốn hết. Ai còn sống được thì để cho người đó sống chứ! Và ở đây chỉ có mình cậu là còn vương víu này nọ. Con Thắm thì kể như xong phần nó rồi, còn tui đây... tui có khỉ gì nữa đâu cậu?

Nhâm nhản nhớ quơ tay:

– Đành rằng vậy, nhưng chẳng lẽ bây giờ tôi lại chạy đi cáo báo mọi việc như một kẻ tình cờ gặp vụ này? Anh nghĩ coi có cách gì êm thắm khác...

Ba Lành bật cười khan:

– Cậu này làm biếng quá mạng! Hay nói cho đúng hơn là cậu... tham quá cỡ. Bây giờ cậu khỏe rồi, cậu lại không muốn

thấy tui chết hay tui bị bắt... Có phải vậy không nè?

Nhâm gật đầu liền như có ý phục Ba Lành đã khám phá giúp mình một tâm bệnh gì vậy:

– Phải. Đúng đó anh!

– Cậu muốn khỏe thêm bức nữa! Thiệt tui cũng chạy cậu!

Nhâm tha thiết nói:

– Nếu tôi hèn nhát không dám đứng ra lãnh phần tội lỗi của mình... – thật ra vì tôi còn vướng mắc gia đình – thì tôi đâu đến nỗi quá nhẩn tâm, để anh đưa lưng ra gánh trọn nội vụ, mặc dầu đối với anh giờ đây không còn có cái gì có thể làm cho anh khô sở buồn phiền hơn nữa được... Nhưng tại sao mình không nghĩ cách nào cho họ xử phạt... Anh nữa?

Ba Lành im lặng trong một hồi khá lâu rồi gật gù lên tiếng:

– Tôi hiểu ý cậu rồi. Cậu không muốn để làng xóm tính thì tui với cậu tính. Có phải cậu muốn là mình... nên chôn êm con vợ tui không?

Nhâm ấp úng:

– Thì tôi để anh nghĩ lại coi.

– Ủ cũng được. Tụi mình ráp nhau lại chôn cất cho nó.

– Rồi... khi không cổ... mất tiêu sao?

– Thì nếu ai có hỏi tui nói nó đi dìa thăm nhà... Và nếu sau này có ai tá hỏa ra thì cũng dễ nói mà! Đường xá lúc này tắc trở...

– Rồi chôn vùi chôn dập cô sao?

Ba Lành cười lạt:

– Cái gì cậu cũng muốn có đủ hết thì mụ nội tội tính cũng không được! Chẳng lẽ bây giờ cậu bắt tui phải xây kim tỉnh cho nó rồi đắp mô đắp mả, đặt mộ bia nữa hay sao? Ờ hay là cậu bắt tui đem thả xác nó xuống sông rồi để cho nó muốn trôi, muốn nổi sao đó...

Nhâm gất lên:

– Ai có biểu anh làm vậy! Mình nên nghĩ đến cách nào...

Mấy loạt tiếng súng khá lớn liên tiếp nổ vang rền ở phía bờ sông cái ngắt đứt ngang câu nói của Nhâm.

Ba Lành buông tay chụp lên mặt đất, cuống quít hỏi:

– Súng gì vậy hả cậu?

Nhâm đã đứng rột dậy ngó mong về hướng bờ sông, đáp nhanh:

– Chắc của Tây chở còn ai vô đó nữa!

Ba Lành hỏi thêm:

– Bộ tui nó bố sao cậu?

Nhâm trả lời mập mờ:

– Hồng chừng vậy... mà hồng chừng tàu tuần của tui nó bắn rồi đi luôn cũng nên...

Như để xác định cho Nhâm rõ, tiếng súng lớn nhỏ lại tiếp tục nổ giòn và dữ hơn trước và liền theo là tiếng mõ hồi một như cũng giật mình mới hoảng và im bật tiếp theo đó.

Ba Lành quơ tay để mò tìm Nhâm:

– Cậu ba đâu cậu? Tui coi bộ nó bố ở miệt mình thiệt đa cậu.

Nhâm vỗ nhẹ vai anh ta:

– Ủ, nhưng hông ăn thua gì đâu. Minh ở gần tuốt trong này mà.

Ba Lành chợt hỏi:

– Nói vậy chắc là gần sáng rồi phải không cậu?

Nhâm nhìn ra ruộng trống, quay lại khoanh tay, khom lưng vì chợt thấm lạnh:

– Ủ, hừng hửng rồi...

Anh ta vụt nhớ trực đến xác chết và vội ngó vô chòi. Ngọn đèn dầu vẫn leo lét cháy trong ấy như muốn nhắc nhở cho Nhâm biết thêm là còn có một hồn đang nường nấu ở đó để chờ hai người.

Nhâm bèn kêu Ba Lành

– Cái điệu này thì sáng mai dầu muốn cũng không thể ra ngoài được. Vậy mình nên liệu cách nào để chôn cất cho chỉ như... anh bàn hồi nãy đó.

Ba Lành nhìn ra phía bờ sông lo lắng:

– Nhưng không biết Tây nó vô tới trong này hông để mình liệu?

Nhâm chắc lưỡi, hơi bực trước thái độ bất thường của Ba Lành:

– Tụi nó vô thì mình chạy chớ gì mà lo l

Ba Lành trầm tĩnh trở lại:

– Ờ, nó có vô thì cậu đông đầu đông chớ tui mà chạy đâu nữa cho mệt.

Nhâm không muốn nói tới nói lui với anh ta nữa nên hỏi lảng ra:

– Ở nhà có chiếc chiếu nào khá không anh? Đành là bó đỡ...

Ba Lành ngắt ngang:

– Cậu đã bằng lòng chôn nó rồi hả?

Nhâm miễn cưỡng lên tiếng:

– Đến nước này mình đâu có cách gì khác... Hay là anh muốn đợi cho Tây nó về rồi... sao cũng được.

Ba Lành như không chú ý đến lời Nhâm mà chỉ lắng tai nghe tiếng súng nổ dồn thêm ở phía bờ ruộng đoạn chếp miệng nói bâng quơ:

– Phải Tây nó vô bố luôn tới trong này thì... được quá.

Nhâm nhăn mặt và chỉ nhắc chừng:

– Minh tính sao đây anh?

Như đã suy nghĩ sẵn, Ba Lành ôn tồn nói:

– Chôn liền nó bây giờ cũng không được cậu à. Lát nữa thế nào dân trong xóm cũng chạy túa ra chỗ này. Chôn người ta thì kinh càng lắm chớ nhỏ nhít như con chuột, con chó gì mà mình giấu họ được? Rồi mình phải đào lỗ cho sâu sâu chớ chẳng lẽ đập sơ sao mà mau rồi được? Tốt hơn là bây giờ cậu vô chòi lo chặn kỹ cửa lại... Ờ nhớ tắt đèn luôn. Họ có chạy giặc vô tới trong này thì đâu phải để lui vô nhà của mình, nhưng mình phải phòng hờ như vậy... Thôi cậu chịu khó vô lo coi vụ đó đi rồi kiếm chỗ nằm nghỉ để sau này có sức đào đất... Ý cha, sủng nổ dữ quá há!

Nhâm nhìn sừng Ba Lành và không hiểu sao anh ta lại có thể tính chuyện một cách thản nhiên như vậy, sau những

lúc giận dữ hoặc buồn đau thất thường ngay từ khi tai họa xảy ra. Rồi Nhâm lật đật đi lại cửa chòi để làm y theo lời Ba Lành...

...Trời đã mờ mờ sáng. Dưới lòng kinh, đã nghe có tiếng xuống ghe tản cư bơi, chèo ào ào. Nhâm lặng lẽ ngồi bó gối bên cạnh Ba Lành. Giờ đây, khi mọi xúc cảm mạnh đều lắng xuống, cả hai, qua một đêm thức trắng với bao nhiêu biến động dồn dập đều mệt rũ như một gốc cây to, rồi cũng trốc gốc cùng với xuống ghe tản cư càng làm cho họ có được một sự yên tĩnh kỳ quặc nhưng dễ chịu. Lúc này, không ai hơi sức đâu để ý đến họ.

Trời mỗi lúc mỗi sáng tỏ. Hai người như mê đi được một chập và lúc này tiếng súng nghe thưa thớt hẳn nhưng lại chát chúa hơn. Riêng tiếng ghe xuống thì mất hút.

Nhâm sức tỉnh lại và mới hay mình gục đầu lên gối từ lúc nào. Ba Lành đang lặng lẽ vẫn thuốc như chẳng có việc gì xảy ra cả. Ánh sáng bắt đầu soi tỏ khắp nơi và càng làm cho Nhâm sợ sệt, khổ sở lo âu trở lại. Anh ta chợt để ý đến những chấm nâu đen rải rác trên mặt đất và chạy cách khoảng thành một đường dài từ ngưỡng cửa chòi, chạy ngang qua sân và giáp đến lối mòn ăn thông ra phía nương. Rồi anh ta lại liếc chừng Ba Lành.

Thấy Ba Lành có vẻ như không hay biết gì đến mình hết, Nhâm bắt buộc phải lên tiếng:

– Sáng quá rồi anh Ba!

Ba Lành hơi nghiêng mặt lại:

– Vậy hả? Nhưng tụi Tây cũng lục lạo ít lắm là tới trưa tại nó mới chịu dìa...

Đâu cậu coi tội nó đốt nhà đốt cửa gì của ai hông

– Cũng có... (rồi anh ta rụt rè hỏi luôn)... Nói vậy mình phải đợi đến quá trưa sao anh?

– Ủ... Hồng biết bên mình có... kích lại chút đỉnh gì hông hả cậu?

Nhâm đáp cho xong:

– Chắc chạy hết chó làm sao nổi.

– À, đáng lẽ cậu phải ra ngoài... Cậu là “cứu thương” mà! (và không đợi Nhâm trả lời, anh ta nói tiếp)... Cậu cũng nên núp tránh một chút để lát nữa cô bác tản cư trở địa thấy cậu không nên. Cậu phải...

Ba Lành bỏ lửng ngang câu để chăm chú lắng tai nghe về phía con kinh, rồi lấp bấp hỏi Nhâm:

– Cậu có nghe gì không? Xình xịch như tiếng máy tàu chạy vậy cậu? Chẳng lẽ tụi nó lại dùng ca-nô vô tới trong ngọn?

Nhâm mới chột để ý đến loại tiếng động cơ đều đều và mỗi lúc mỗi nghe rõ thêm này:

– Thấy mô rồi! Đúng là tụi nó vô đây!

Ba Lành chột thoáng quỳnh khi chột kêu lên hai tiếng “chết cha!” nhưng rồi anh ta bình tĩnh lại ngay và còn quay sang bảo Nhâm:

– Vậy cậu liệu khơi trước đi chớ ở đây không nên. Thấy có cái chòi này thế nào tụi nó cũng cặp ca-nô vô.

Nhâm thì bồn chồn thật sự:

– Còn anh.

Ba Lành cười nhẹ:

– Tui như vậy thí dụ tui nó thấy tui nó cũng đủ chê rậm rò rồi. Thử thanh niên mặt mày sáng láng như cậu tui nó mận lăm.

Nhâm nhấp nhòm nhìn vào chòi:

– Còn... cô Thắm ở trông....

Ba Lành như muốn cự nự:

– Nó chết thẳng cẳng rồi thì tui nó ăn động gì được nữa! Cậu đông đi thì vừa và đợi cho nó qua cái ruộng bố này cậu trở vô đây rồi mình sẽ tính cái vụ kia...

Mấy loạt súng máy bắn dọa dẫm để dọn đường bắt đầu xốt ào ào trên mấy tàu lá chuối và khiến cho Nhâm phải mọp lưng xuống.

Anh ta hốt hải với nắm lấy bàn tay của Ba Lành hồi giục:

– Coi bộ không êm đâu anh ơi! Tụi nó bắn xối xả càn mạng như vậy anh đứng xơ rở tại đây tụi nó đâu có phân biệt được ai là ai. Anh nên mau theo tôi. Để tôi dẫn anh đi...

Ba Lành nhắc tay Nhậm ra:

– Cậu lo phận cậu đi mà!

Nhậm gất lên:

– Tôi chạy một mình thì được rồi nhưng để anh ở lại đây sao êm? Hay rủi tụi nó tấp vô bắt anh chở đi tuốt hoặc tra khảo anh này nọ thì sao? Anh phải biết rằng tội Việt gian đi theo tụi nó nữa và thứ này nó ít chữa ai lắm. Ông già bà cả mà nhiều khi nó còn đập sặc gạch để điều tra... rủi anh gặp mấy trường hợp này thì... còn lại một mình tôi, tôi làm sao lo cho được cái vụ của cô Thẩm.

Ba Lành cười khẽ đáp:

– Ồi dễ ợt. Có Tây vô đây thì mình cũng dễ tính cái vụ kia. Nữa cậu nói đại là Tây nó giết con Thắm.. và rằng luôn tôi nữa nếu...

Mấy tiếng “cắc bùm” của loại đạn đum đum nổ sát bên chòi càng khiến Nhâm thêm quỳnh. Thêm vào đó còn có mấy tiếng máy tàu rồ lớn trước khi tấp vô bờ... Nhâm chụp nắm chặt lấy tay Ba Lành lôi đi và hăm he:

– Nếu anh bắt tôi phải lôi kéo như vậy hoài thì anh muốn cho hai đứa chết dính chùm ở đây đa! Chẳng thà tôi để cho anh đâm chém trả thù thì còn có lý...

Thật ra Ba Lành đã bắt đầu nao núng vì dầu sao đây cũng là lần đầu tiên anh ở trong tầm đạn của một cuộc ruồng bỏ. Anh ta vừa rị tay lại vừa bảo Nhâm:

– Được rồi. Cậu để tui lấy cây chĩa.

Nhâm muốn gạt phăng đi nhưng lại sợ mất thì giờ thêm. Ba Lành quơ tay cầm lấy cây chĩa lên đoạn lưng khụng để Nhâm dắt mình đi.

Trong tiếng súng mỗi lúc mỗi nó dữ dội, qua những giờ phút nà sự cuồng nộ chen lẫn với sự náo nức, cùng với những bước chân vất vả cố theo cho kịp đà lôi kéo và dắt dẫn của Nhâm, lâu lắm rồi Ba Lành mới có dịp để vụt nhận thấy mình là một tên mù thật sự.

Anh ta vừa đau xót mà vừa căm tức. Hừ, Ba Lành một tên du kích chưa nếm mùi lửa đạn, đối mặt với quân địch ra sao hết mà đã thành một thứ... phế binh, một người chống bị phản bội, hai lần mưu giết đôi “gian phu dâm phụ” là cả hai lần rước lấy thảm bại cùng cực? Ba

Lành bấy giờ đây đang chạy trốn tiếng súng của Tây và phải nhờ đến tình địch của mình đưa lối.

Ba Lành nắm chặt lấy cán chĩa và chưa bao giờ anh ta thù ghét một ai bằng thù ghét... chính anh ta trong lúc này vậy!

Chân Ba Lành chột vấp vào một mô đất nhỏ. Thêm một dịp nữa để anh ta cảm hận nghĩ rằng mình quả là một kẻ vô dụng đến nước. Anh ta chỉ muốn một viên đạn nào đó lạc trúng anh ta phút cho rồi. Trúng phải cho chết! Và trong lúc ao ước đến cái chết ấy, chưa chi anh ta đã tủi hận rằng mình cũng chỉ hy vọng được hưởng một cái chết thuộc vào hạng lãng nhách nhút.

Ba Lành chán nản lên tiếng bảo Nhâm:

– Đi đâu nữa cậu? Liệu tấp vô chỗ nào đó cho rồi.

Nhâm càng lòi anh ta đi tới và thay vì trả lời, anh lấy giọng dằn dò:

– Gần tới mé ruộng rồi anh nên theo sát tôi. Mình lội thẳng lại đám ô rô cóc kèn kia cho chắc ăn. Coi bộ tụi nó đã lên bờ rồi.

...Ba Lành khó nhọc theo Nhâm vượt qua thửa ruộng và khi cả hai đã cẩn thận lúi êm vào đám lùm bụi lúp xúp ấy, Ba Lành lên tiếng can nhảm:

– Phải cậu để tui ở lại cho khỏe,..

Nhâm đang nhóm người lên để canh chừng vô phía vườn ổi rồi hấp tấp nói:

– Tụi nó lấp ló ở chỗ nhà anh. Thôi đừng nói chuyện nữa.

Tiếng súng đã im bật và hai người nghe rõ tiếng xì xào nói chuyện của bọn Tây. Rồi Nhâm thấy hai tên xông ra mé vườn để xục xạo ngó ra mặt ruộng như có ý tìm kiếm người, mà chúng đoán là thế nào cũng ẩn nấp đâu đó.

Sau một hồi bàn tán và chỉ chỗ hai tên này gọi thêm một tên khác đến. Nhâm nhìn kỹ và biết rằng đó là một người Việt. Bọn ba người này liền mon men đi lần theo bờ mầu và rõ ràng là chúng để ý đến đám ô rô dày bịt và to rộng ấy.

Nhâm vội thấp giọng bảo Ba Lành:

– Coi bộ tụi nó lộn ra phía mình. Chắc tụi nó nghi sao đó... Không chừng tụi nó đã thấy cái xác trong chòi... Bây giờ mình nên nằm mẹp ở đây chờ đừng nhúc nhích cục cựa gì hết nghen anh ba. Tụi nó mà thấy ngọn cây cỏ động dậy

một chút là tụi nó xả súng vô liên.

Ba Lành như chột tỉnh táo ngang:

– Tụi nó gần tới chưa cậu?

Nhâm khế chắc lưỡi:

– Cũng gần. Còn ở trên bờ mầu. Thôi đừng nói...

Ba Lành rán hỏi thêm:

– Nhiều ít hả cậu?

– Ba đứa. Thôi ghen!

Ba Lành nín thình nhưng người hơi nhấp nhể, làm như anh ta muốn nhón mắt lên để nhìn về phía bờ mầu mà Nhâm vừa nói đó. Nhâm vội ấn mạnh vai anh ta xuống chớ không dám lên tiếng rầy rà gì nữa vì ba tên kia đã đứng lại và cùng soi mói nhìn về phía đám ô rô.

Nham cũng mọp đầu xuống luôn.

Có tiếng của tên đi cùng với hai lính Pháp đồng dặc quát lên:

– Ai trốn trong lùm trong bụi đó hả?
Có ra hông hay là đợi quan lớn xuống lôi
cổ lên?

Nham nắm bóp mạnh lấy tay Ba Lành để ngấm bảo anh ta nên ở yên, mặc dầu mình đã sợ quỳnh vì nghĩ rằng đã bị lộ.

Nham chợt nghe tên đó dùng tiếng Pháp để bảo hai tên lính Tây khoan bắn rửa vô bụi và nên đợi hấn thủ dùng kế gọi chặn đầu cầu may trước đã.

Nham đâm lo thêm. Anh ta muốn cho Ba Lành hiểu rõ mẹo vặt của tên kia sắp đem ra áp dụng nhưng không thể nào thì thầm gì được nữa vì bọn kia

đứng khá gần nơi mình ẩn núp.

Tên người Việt lại lên tiếng, và lần này bằng một giọng ung dung hơi pha một chút giễu cợt như là hắn đã nắm chắc phần thắng:

– Cha nội nào bận đồ đen núp lom khom ở đó ra đi. Thấy cái lưng rõ quá rồi...

Hắn chợt quát luôn:

– Có ra không hả? Tao đếm ba tiếng mà bây không chịu giơ tay đứng lên là tao nổ đa! Một...

Ba Lành kêu nhẹ Nhâm rồi nắm chặt lấy bàn tay của Nhâm ghệt mạnh xuống lớp bùn dưới mặt nước như có ý dặn bảo Nhâm cứ ở yên. Nhâm hiểu ngay và hoảng hốt quơ nắm lấy cườm tay của anh ta giữ chặt lại để có ý ngăn cản.

Ba Lành dùng cán chĩa đập nhẹ vào đùi Nhâm mấy cái liền để ngỏ ý vỗ về, rồi như sợ Nhâm giằng co lâu thôi khiến có hại thêm, anh ta vụt lên tiếng đúng vào lúc tên kia đếm đến tiếng thứ ba:

– Đừng bắn quan lớn ơi! Để tui ra!

Tên người Việt bật cười, nói một câu ngắn bằng tiếng Pháp với hai tên lính Tây rồi mới đồng dục hạ lệnh cho Ba Lành:

– Mấy lên tiếng trễ một chút xíu nữa là Ngọc Hoàng giữ sổ mây rồi! Khoan đứng lên và nghe tao dặn kỹ đây nè! Giờ hai tay lên trời rồi hổng thảng đứng lên ghen mậy! Mây mà vụt chạt khiến cho tụi này sanh nghi một cái là mấy họng súng ở đây rĩa mây lủng như cái rổ sục đa! Nghe rõ hông mày?

Ba Lành dạ một tiếng lớn.

– Bây giờ đưa tay lên trước coi!

Ba Lành làm theo.

Tên kia quát lên:

– Mấy cầm cái gì đó hả... À, cây chĩa gì mà cụt. ngắn vậy mấy? (rồi hấn làm mặt rành để nói luôn)... Đi soi chuột soi ếch gì phải không? Có được con nào không mấy? Đứng lên coi!

Ba Lành từ từ đứng lên và mếu máo nói luôn:

– Dạ tui đui tối tịt nguyên...

Tên kia phải chửi thề:

– Đui mù mà chạy đi đâu hả? Có ai trốn trong đó nữa không mấy?

– Dạ có mình tui chạy xa hồng được, nên mới lợi càn ra đây.

– Chớ dân tuôn vô đây trốn đâu mất hết rồi?

– Dạ họ chạy tuốt vô ngọn kinh.

Tên kia quay qua báo cáo sơ cho hai tên lính Pháp rõ điều mình mới điều tra được, rồi tiếp tục hỏi với một giọng đùa cợt:

– Vậy mày xách chĩa theo chi mậy? Bộ tính du kích hả mậy?

– Dạ tui quỳnh quá nên xách càn nó để quơ mò đường sá...

– Đâu mậy bước lại đây coi!

– Dạ.

Ba Lành vừa dợm nhắc bước thì nhận ra một bàn tay của Nhâm đang níu giữ lấy cổ chân mình. Ba Lành khẽ quơ chân và bàn tay của Nhâm rồi cũng tuột

ra dần như cổ nấn nịu được thêm chút nào hay chút nấy.

Cuối cùng rồi bàn tay của Nhâm cũng rớt xuống. Ba Lành đã bước ra khỏi đám ô rô. Nhâm càng thêm lo lắng. Rất có thể bọn Tây sẽ buông tha Ba Lành vì thấy anh ta đui mù, nhưng rất có thể anh ta sẽ bị bọn chúng tra tấn và rất có thể anh ta sẽ vô tình để lộ cho chúng biết là còn có thêm một người nữa núp trong đám ô rô. Nhâm đâu quên được là còn cái xác của Thẩm trong chòi lá và rất có thể tên thông ngôn kia sẽ hạch hỏi Ba Lành về vấn đề này.

Nhâm muốn theo dõi Ba Lành nhưng không dám ngóc đầu lên.

Vì phải nâng hai tay lên khỏi đầu, bước đi của Ba Lành thêm chệnh choạng. Mấy lần anh ta phải trượt chân và suýt ngã

trên ruộng nước. Thấy mỗi lúc anh ta mỗi đi bết ra, tên thông ngôn vội quát:

– Tính chạy hả mày? Tụi tao đứng đây mà mày đi đâu ra phía đó?

Ba Lành đứng lại, bệu bạo:

– Dạ tui hông thấy đường mà quan lớn.

Tên thông ngôn cười ngất:

– À, tao quên nữa. Mày đui mà!

Hắn quay qua châm mấy tràng tiếng Pháp với hai tên lính Tây, hai tên này cũng cười ồ. Tên thông ngôn có ý thương hại Ba Lành nên hơi dịu giọng lại bảo anh ta:

– Thôi cho mày buông tay xuống. Mày đi thẳng lại chỗ tao đây nè!

Ba Lành ngoan ngoãn nghe theo và hơi khom lưng xuống, quơ rà đầu chĩa lên mặt nước như để dò đường.

Tuy có thể canh biết được nơi bọn kia đứng, Ba Lành vẫn xắc xỏ lưỡi tới bờ mấp. Tên thông ngôn vội chụp lấy vai anh ta xô nhẹ ra:

– Đứng lại và nghe tao hỏi đây

Ba Lành lật đặt khoanh tay lên, cây chĩa vẫn giữ kẹp bên hông, mũi chúc xuống:

– Dạ...

– Mày thấy sao thì mày phải nói ra y như vậy nghe không? Quan lớn không bắt mày đầu mày sợ.

Ba Lành nhăn nhó:

– Dạ bẩm... tui mù hết trơn thì còn

thấy cái gì được mà khai với quan lớn?

Tên kia khựng lại rồi chửi thề:

– Thì mày cũng phải nghe phải biết chứ! Mày điếc mày khùng luôn sao hả? Mày ở đó. lảng cháng cái lý với tao là tao cho ăn vài ba cái bá súng cho sụm luôn năm sáu cái xương sườn của mày đã! Mày thấy... mày biết ba thằng du kích, ba thằng ủy ban chạy đi đâu hông? Tao được tin là tụi nó đông vô trong này đây nè. Mày giấu là bỏ mạng đã!

Ba Lành đã nghĩ sẵn câu trả lời:

– Dạ nghe súng nổ là tui lo trốn. Tui biết mình chậm lụt nên có rục rịch gì là tui đông liền. Tui nghe họ tản cư bơi xuống ô ô vô trong ngọn... Với lại ở đây đồng ruộng mình mông đại hải, kinh xẻo ăn tầm ruộng tứ phía hết... Mấy ông chạy

đi ngã nào cũng... dễ thì tui biết đâu mà cho quan lớn biết được!

Tên kia nghe Ba Lành nói cũng hữu lý nên dạy qua thông ngôn lại cho hai tên lính Pháp rõ. Hai tên này có vẻ nản lòng và hết còn chú ý đến Ba Lành nữa.

Tên thông ngôn nhớ trực đến cái cây ma trong chòi, nên quay lại hỏi Ba Lành:

– Bộ nhà mày ở trong đám vườn ôi đó hả?

– Dạ phải.

– Vậy cái cây ma ở trồng...

– Dạ đó là con vợ của tui.

– Vợ mày? Mà sao nó chết?

– Dạ hồi sáng sớm nó ra ngoài xóm

có việc rồi... mấy ông lớn tới rồi nó bị thương sao đó.....

– Sao nó nằm trong này?

– Dạ, cô bác họ tiện đường tản cư, họ thấy tội nghiệp chở giùm vô đây, rồi họ bỏ nó lại họ đi luôn. Dạ nó tắt thở đâu ở dọc đường... Dạ nó có bầu...

Tên thông ngôn có vẻ khó chịu khi phải nghe Ba Lành kể lể thật thà như vậy. Hấn ngắt ngang lời anh ta:

– Thôi đủ rồi.

– Dạ quan lớn tha tui?

– Ừ.

Ba Lành buông tay xuống. Tự nãy giờ tuy phải liên miêng trả lời tên thông ngôn, Ba Lành vẫn không ngớt chăm chú, dò dẫm về vị trí của tên lính Pháp

đứng gần mình nhứt. Dò bằng cách lắng nghe tiếng nói xì xồ của tên này với tên đồng đội và bằng cách đánh hơi đặc biệt của loại vải kaki, xông ra từ trên bộ quân phục trần mạc của tên lính ấy.

Ba Lành đoán được khoảng cách giữa mình và tên lính ấy. Không còn do dự gì nữa, anh ta vừa làm bộ bùm tay để vái chào bọn ấy, vừa nhẩy xô về phía tên lính Tây mà mình đã “chọn” sẵn và mượn trớn đâm mạnh ngọn chia xĩa ngược trở lên.

Không phải anh ta liều mạng rồi đâm càn. Anh ta đã tính kỹ trong chớp nhoáng tầm mức của mình phải phóng mũi chĩa vào người tên lính Tây. Căn cứ vào tiếng nói chuyện của tên này và nhớ rằng, hắn còn đứng trên bờ mẩu, hắn lại thuộc giống người cao lớn nữa, Ba Lành đã ước lượng được vùng ngực của tên kia

để vừa phóng tới là đâm chéo lên liền.

Cử chỉ quá bất thần và quá nhanh chóng của Ba Lành làm cho tên kia không kịp có một phản ứng gì khác hơn là kêu to một tiếng kinh hãi.

Mũi chĩa đã xấn chếch một bên phía ngực hắn ta và ghim mạnh đúng vào một trong hai chiếc túi đựng gấp đạn tiêu liên mà hắn ta mang liền ở hai bên ngực... Ba Lành đã canh khá đúng vùng ngực của tên lính Tây ấy, nhưng anh ta không ngờ (và từ hồi nào tới giờ, anh ta cũng chưa trông thấy hay nghe nói đến lần nào rằng tên kia có đeo hai túi đựng gấp đạn tiêu liên ở ngay trước ngực...)

Bởi vậy, liền khi nghe được một tiếng “cụp” khô gọn và đầu mũi chĩa như bị dội ngược trở lại, Ba Lành định ninh rằng mình đã nhè đâm trúng vào một

cái “xương” lồng ngực nào của tên lính Tây. Và không để trễ, anh ta thu hết sức lực còn sót lại sau một đêm nhiều biến động, xỉa mạnh mũi chĩa chéo lên trên một chút nữa, để mong nó trượt lướt qua phần “xương” và đâm lọt luôn vào lồng ngực.

Lần này, mũi chĩa chỉ có thể trượt thêm một chút trên vỏ của chiếc gập đạn bên trong túi đeo trước ngực của tên lính Tây. Ba Lành hụt đà ngã chúi tới và chưa kịp ngạc nhiên hay hốt hoảng thì tên lính Tây kia, sau giây kinh hoàng và lại nhận thấy mình không hề hấn gì hết, nhanh nhẹn và thẳng tay nện mạnh phần dưới niềng sắt dùng làm báng của khâu tiểu liên Steen xuống ngay gáy của Ba Lành trong lúc Ba Lành, còn đang ngã nhúi đầu vào hạ bộ của hắn.

Ba Lành “ứ” lên một tiếng gục mặt

luôn xuống. Và tên lính đã nhanh chân đá hất người Ba Lành bật trở ra để văng nằm ngửa trên ruộng nước. Hấn nâng khâu tiểu liên lên, chưa kịp bóp cò thì tên lính bên cạnh như đã chực sẵn tự nãy giờ để can thiệp, đã nổ trước. Hấn ria hết gấp đạn bằng cách tưới đều qua lại trên người Ba Lành. Một số đạn đi chệch ra ngoài và khiến nước ruộng bắn lên tung tóe...

Đây là lần thất bại cuối cùng của Ba Lành, mà một anh mù vẫn có tính toán rất kỹ trước khi phóng ngọn chĩa “ruột” của mình lần chót trong đời... Và lần này thì lại có cái túi đựng gấp đạn mà anh ta không làm sao “tính” cho tới được!

... Trước khi quyết định chường mặt ra khỏi đám ô rô mà mình đang ẩn trốn với Nhâm. Ba Lành đã nghĩ nhanh đến một kế hoạch hành động quyết tử rất vừa

ý mình. Và lúc ấy anh ta cho rằng mình đang đứng trước dịp may hiếm có, đứng trước một thứ... phần thưởng an ủi mà mình còn hưởng được vào lúc chung cuộc của đời mình.

Từ lâu anh ta vốn đã hết thiết đến sự sống nếu không có vụ rình rập để bắt ghen và để trả thù “trộn gói” chột đem lại cho anh ta một hứng thú mới kỳ quặc kia.

Với cái chết của Thẩm, vụ rình rập ấy đã chấm dứt một cách trái hẳn với điều mà anh ta từng mê say dự tính. Và sau đó, không phải là anh ta đã sẵn lòng tha thứ cho người chết và cho kẻ chết hụt là Nhâm, mà thật ra anh ta đã kiệt lực, đã hoàn toàn nản chí trong mọi hình thức tiếp tục nuôi dưỡng thù hận. Anh ta chỉ còn cách cam phận “mù” của mình. Cam phận một cách chán chường tuyệt vọng.

Với sự xuất hiện của mấy tên lính Tây, anh ta chợt tìm thấy một lối thoát. Lối thoát ấy cũng chẳng ngoài việc... liều chết phút cho rồi. Những đây là một cái chết quá sự mong đợi của Ba Lành. Một cái chết khả dĩ vớt vát lại chút đỉnh... lòng tự ái của một kẻ mù và của một thanh niên ngày nào hăm hở chờ đợi cái lúc mình hạ được một tên giặc đầu tiên.

Ba Lành đã muốn rằng, một tên mù như mình thì không nên bỏ lỡ cơ hội khó gặp lại lần thứ hai này, và mặt khác cũng nóng nảy muốn mình được chết ngay trong buổi sáng ngày hôm nay. Đó là một trường hợp chết dễ chịu nhất đối với anh ta.

Nhưng Ba Lành chỉ được mãn nguyện có một nửa. Anh ta chỉ được chết ngay trong buổi sáng ngày hôm nay...

Liền khi nghe có tiếng kêu rú của tên lính Pháp, Nhâm vội hơi ngang đầu lên và bắt gặp Ba Lành đứng vào lúc anh ta đang “chống” mũi chĩa lên ngực tên Tây và kể đó té nhủi xuống.

Nhâm không dè Ba Lành liều mạng đến nước ấy. Trước đây Nhâm tưởng đâu Ba Lành ló ra để cho Tây giết gấp anh ta, và để cứu luôn mạng của mình.

... Nhâm hoảng kinh hụp đầu xuống để kịp nghe loạt súng nổ giòn. Nhâm tưởng đâu Ba Lành sẽ la hét ghê gớm một vài tiếng nhưng không, chỉ có tiếng súng nổ mà âm thanh vang rền ầm trên mặt nước ruộng.

... Đợi khi tiếng máy tàu bắt đầu nhỏ dần, Nhâm mới dám đứng hẳn dậy. Đồng

ruộng vẫn vắng ngắt. Nhâm nhìn ngay về phía Ba Lành đứng ban nãy. Anh ta chỉ thấy có một phần của hai tay và hai chân Ba Lành ló lên khỏi mặt nước.

Biết rằng Ba Lành đã chết tự nãy giờ. Nhâm vẫn buột miệng kêu thất thanh:

– Anh Ba! Anh Ba! Trời ơi sao vậy anh!

Rồi Nhâm tất tả chạy lại mà xốc nách Ba Lành kéo nâng người của kẻ xấu số lên. Miệng, mũi của Ba Lành còn ứa máu và nước ruộng còn đọng lại trong đôi lỗ mắt sâu quắm của người mù bạc phước ấy.

Nhâm nhìn xuống người Ba Lành, máu vẫn còn rịn chảy ở nhiều nơi.

Nhâm ngó luôn xuống mặt nước ruộng vẫn bùn và ngầu đỏ. Nhâm chột

thấy cán tre của cây chĩa nổi lình bình trên mặt nước ở gần đấy như một thứ ống phao quái dị bị mũi sắt ghệt chìm một đầu dưới mặt nước... Rồi Nhâm mới để ý đến ánh nắng chan hòa trên đồng ruộng. Nhâm nheo mắt để nhìn lên và không khỏi ngỡ ngàng cùng lấy làm lạ, vì sao hôm nay trời có thể lại trong xanh một cách toàn hảo như thế kia được?

Nhâm lại ngó xuống cán chĩa nổi lình bình trên mặt nước và như không đành tâm bỏ rơi nó trôi lơ lửng đó, Nhâm kéo lê người Ba Lành lại gần thứ di vật vừa oan nghiệt vừa bi hùng ấy, để khom uốn nhặt nó lên.

Vì bị xúc động và bị kiệt sức sau một đêm với nhiều xáo trộn, Nhâm phải đứng yên một hồi khá lâu để thở.

Cổ khô, mắt hoa, đầu nặng, chân tay

rời rã, Nhâm mím môi bế thốc người Ba Lành lên trong lúc một tay vẫn kẹp giữ ngọn chĩa.

Anh ta nhượng mắt nhìn về phía gian nhà chòi trong vườn ổi, rồi chệnh choạng ảm xác chết hầy còn rịn máu lần bước đi tới.

✱

Nhâm đứng yên trước cửa chòi. Thi thể của Thẩm vẫn nằm ngay đơ ra đó với chiếc bụng nhô cao, bất động. Ánh sáng bên ngoài lùa vào càng làm cho nó có thêm những vẻ trơ trẽn quái dị.

Nhâm phân vân một lúc khá lâu khi nhìn sững khoảng trống còn lại ở bên trong chòi. Nhâm biết rằng rồi đây thể nào cũng có người sẽ đặt hai thi thể ấy

nằm song đôi nhau trong một chiếc, chiếc chiếu và rồi trong đôi quan tài. Nhưng riêng với Nhâm, Nhâm không thể làm vậy được.

Không phải anh ta còn ghen hờn, còn để tâm thù hận gì Ba Lành, không, trái hẳn lại thế, anh ta muốn tỏ cho linh hồn của Ba Lành rõ tấm lòng quý trọng của anh ta đối với người chết. Và hơn nữa, riêng đối với chính mình, anh ta cũng không đành tâm tự mình đặt xác Ba Lành nằm sóng đối với xác Thắm. Nếu làm như thế, anh ta sẽ kể hành động của mình như là một sự khiếm nhã đối với u hồn của một anh chồng đau khổ xấu số và như là một sự trêu chọc cay nghiệt đối với anh linh của một chiến sĩ quyết tử can cường hiếm có.

Nhâm lùi lại và đem đặt xác Ba Lành xuống giữa sân. Anh ta cũng không quên

xếp ngọn chĩa nằm xuôi theo tay mặt của người chết.

Thấy ánh nắng rọi xiên trên thi thể của Ba Lành. Nhâm vội chạy đi chặt mấy tàu lá chuối mang lại đắp lên xác chết. Và Nhâm tưởng chừng như mình đang phủ lên thi thể của Ba Lành một thứ cờ thiêng của tổ quốc.

Nhâm rất hài lòng về sự sắp đặt của mình, và cảm tưởng như nó đã làm vơi bớt một phần lớn bao nỗi kinh sợ, hối hận và âu lo liên tiếp dồn phủ tâm não mình ngay từ phát chĩa đầu tiên giáng xuống...

Và dầu sao thì Nhâm cũng bỗng dưng “bị” du vào một tình trạng nhẹ nhõm khá dễ chịu khả dĩ làm cho anh ta được tỉnh trí để có thể tiếp tục buồn phiền và hối hận một cách thấm thía hơn.

Anh ta cúi thủ đi ra mê kinh, để ngồi chờ một chiếc xuống hoặc một chiếc tam bản hồi cư đầu tiên...

*

Trước sân trụ sở (nay chỉ còn là một đồng tro tàn), mọi người chăm chú nghe Nhâm thuật lại việc Thẩm bị sát hại cùng trường hợp Ba Lành đã liều mạng xông ra để che chở cho Nhâm mà còn cảm tử đâm chết lính Tây để rồi bị địch hạ sát luôn.

Người “đoàn trưởng” sau vụ Tây bố “xất bất xang bang” có vẻ hí hửng khi chộp được câu chuyện có đầy khía cạnh bi hùng và phần khích do Nhâm chứng kiến và thuật lại, anh ta không bỏ lỡ dịp may để lấy lại tinh thần bằng cách khéo

léo gài hỏi Nhâm từng “vấn đề” một để buộc Nhâm phải trả lời theo ý mình mong muốn.

– Tại sao cô Thắm cổ hổng chạy trước như anh và Ba Lành chồng của cổ mà lại để cho ra nông nổi ấy hả anh?

Nhâm đã nghĩ sẵn được về mọi nghi vấn mà người ta có thể hạch hỏi mình nên trả lời một cách suôn sẻ.

– Dạ thì cô cũng ý y là đàn bà và lại bụng mang dạ chửa nữa...

Người đoàn trưởng làm như đã hiểu thấu rành rọt về trường hợp ấy nên “à!” một tiếng để đỡ lời Nhâm luôn:

– Với tội cô hôn đó mà ý y sao được.

Đến bà già lụm cụm ống ngoái kia kia mà tội nó cũng còn không tha nữa

là! Có chữa cỡ như vợ của Ba Lành mà ăn nhằm gì đối với cái thứ trẻ không tha, già không chê như tụi nó! Chắc tụi nó đã hè nhau quần cô Thắm bái xái bài xai rồi tụi nó mới giết luôn cổ phải không anh Nhâm?

Nhâm ậm ừ:

– Dạ lúc đó tôi cũng...

Người đoàn trưởng vội cướp lời Nhâm:

– Rõ ràng là như vậy. Tôi có khám nghiệm tử thi... Nội cái quần áo xốc xếch... chắc anh bận đỡ vô cho cô... tức là cho xác chết để khỏi lỏa lồ chớ gì?

Điều này... đúng nên Nhâm đành gật đầu. Người đoàn trưởng thiếu điều muốn reo lên:

– Tụi chó đẻ đó thì như vậy rồi. Mình chỉ liếc sơ qua là đủ biết. Người ta mang bầu cao nghệu như vậy mà tụi nó cũng không tha! Đã vậy tụi nó cũng không để mạng cho cho người ta và cho cái bào thai trong bụng người ta nữa chứ!

Rồi như thấy “đã đủ xài» với trường hợp của Thẩm anh ta quay sang hỏi về vụ Ba Lành:

– Anh Ba Lành đã đui mù tàn tật như vậy, thì tại sao anh không ngồi ở nhà cho khỏe thân mà lại còn chạy đi như người... sáng mắt hả anh Nhâm?

Nhâm như đã có đà nói dối và đặt điều, trả lời một cách mau lẹ:

– Thì tôi cũng đã nói với anh như vậy. Tôi ở ngoài này chạy xẹt vô tới trông là tấp vô chỗ anh ở liền. Bề gì anh cũng

là người... thân thuộc trong gia đình tôi trước đây và tôi cũng nghĩ đến chỗ ảnh tàn tật nữa... Tôi sợ hai vợ chồng ảnh đơn chiếc rồi quỳnh quíu khi thấy Tây vô gần tới. Nhưng cô vợ thì lại ý y còn anh chồng thì lại quá lo xa, anh Ba ảnh sợ bị Việt gian điểm chỉ về chuyện lúc trước ảnh cũng có tham gia này nọ đó.

Người đoàn trưởng ngập ngừng:

– Sợ mà sao còn... nhảy ra?

– Ảnh nói với tôi là ảnh không muốn để Tây nó bắt một cách lảng xẹt.

Người đoàn trưởng tươi tỉnh:

– Đúng lắm. Rồi sao nữa hả anh?

Đến đoạn này, Nhâm trình bày nội vụ mới thật nhiệt thành:

– Thì tôi đã kể hồi nãy là tui tui núp bị lộ. Anh Ba ảnh sợ tui Tây xông vô lừa hốt hết hai đứa nên ảnh nhảy ra trước để đỡ vớt cho tôi. Tôi cũng định ninh rằng ảnh... làm đến mức đó thôi chớ có dè dặt anh còn liều mạng thừa cơ lụi luôn một thằng Tây. Chắc ảnh nghĩ rằng đằng nào cũng chết thì... mạng đổi mạng.

Người đoàn trưởng đảo mắt nhìn quanh đám “thính giả » rồi mới... chịu hỏi thêm Nhâm một câu nữa:

– Chắc ảnh đâm một chĩa gấn xịch như vậy thì bà hú thằng Tây rồi còn gì nữa?

Nhâm trả lời cho êm xuôi phút:

– Dạ... thì tôi nghe thằng Tây rú lên một tiếng. Mọi khi anh Ba ảnh soi cả còn đúng huồng hồ chỉ đâm một thằng Tây

dình dàng như vậy... Chắc thế nào nó cũng bị trọng thương...

Người đoàn trưởng rướm giọng lên

– Tử thương ngủm cù đeo... Chắc thế nào thằng đó... giỏi lắm cũng chết ở dọc đường chờ sống sao nổi. (Anh ta gật gù...) Thôi được rồi để tôi làm báo cáo lên mấy anh lớn và lo chôn vất vợ chồng của Ba Lành và sau đó lo tổ chức lễ truy điệu đảng hoàng cho anh... À, anh Nhâm tôi nhờ anh việc này: chữ nghĩa của anh bề gì cũng bộn bộn vậy anh thảo giùm tôi một bài... diễn thuyết, hồng phải, một cái bài gì...

– Dạ, bài diếu văn?

– Ở phải. Anh rành mấy vụ này... Hãy đặt cho nó hay hay... cho nó có đủ các thứ anh dũng, anh hùng, hy sinh,

quyết tử, xung phong gì đó. Tôi ra ý sơ sơ như vậy chắc anh dư hiểu chứ gì.

Nhâm thoảng nhãn mặt nhưng rồi cũng rán "dà" được một tiếng nho nhỏ.....

*

Ông hội đồng cẩn thận nhìn quanh đoạn thấp giọng bảo Nhâm.

– Lóng rày tao coi bộ Tây nó bố tới đa mây. Nghe nói tụi nó đã đóng đồn tùm lum hết trơn và vùng mình chắc không sớm thì muộn tụi nó cũng cho lính Bạt-ti-dăng tới đóng bót. Nhứt là sau cái vụ thằng Ba Lành đâm thằng Tây chết sống gì không biết, chứ thế nào tụi nó cũng không để cho vùng này yên.

Nhâm khẽ thở dài:

– Dạ chắc vậy rồi...

Ông Hội đồng nhần mặt:

– Mấy phải tính sao chớ đeo đuôi theo ba ông nội ở dưới này hoài có ngày thất họng cả đám. Nếu không bị Tây thọt bắn bỏ thì cũng có ngày mình bị bầm vập với mấy ông nội ở đây. Tao coi đèo không êm đó mấy à.

Nhâm cười khẩy:

– Dạ thì êm sao nổi!

Ông hội đồng chắc lưỡi:

– Sao tao coi bộ mày càng ngày càng xuội lơ! Tao đã sắp đặt đâu đó hết trơn rồi, mình cũng nên nhưn cái lúc lộn xộn nầy mà vọt lên tỉnh ở cho rồi. Bên gia đình con vợ của mấy cũng đã lên trên xong xả hết.

– Thì ba lo đưa má và vợ của con đi trước.

– Rồi để mấy ỏ dưới này một mình cho tụi nó dễ làm thịt mấy hả? Tao mà lên tỉnh ở là tụi nó la rầm trời tao là Việt gian liền! Như vậy mấy chịu sao thấu với tụi nó? Chuyện chết chớ bộ giỡn sao vậy!

Nhâm cười đáp:

– Ba với gia đình mà đông đi thì con cũng bung luôn lên với mấy anh em học cùng trường hiện giờ tụ tập ở miệt Phong Điền gần với tỉnh bộ....

– Ý trời, rồi mấy tính bỏ vợ mấy lại đó mấy theo riết trong này sao? Cái thằng này sao tính chuyện trên trời dưới đất gì không! Hay là mấy nói mày đi như vậy rồi đôi ba tháng nữa là hết giặc rồi Tây xuống tàu về nước hay sao chớ hả?

Nhâm cố gắng giải thích cho ông hội đồng rõ phần nào trường hợp cùng những ý nghĩ của mình:

– Nói như ba vậy thì hồng đời nào nước mình được độc lập hay sao? Hơn nữa bây giờ con lớn lên tỉnh thì dễ bị thọt lắm, nhứt là họ biết ba cũng còn tiền của. Thôi để con tấp vô đám anh em đó chờ thời trong một ít lâu nữa... Anh Ba Lành ảnh đui mù như vậy mà còn dám liều mạng với Tây. Con không làm gì cho ra hồn hết thì ít ra cũng rán đeo đuổi anh em thêm chút đỉnh nữa.

Ông hội đồng lắc đầu, thở hắt ra:

– Mấy thiệt hết chỗ nói! Không phải tao chê bai mày không có lòng thương nước thương nòi, nhưng nếu cái số của nước mình sẽ được độc lập thì dầu cho không có mấy trong đám anh em đó,

nước mình cũng..... độc lập như thường. Chớ còn tao với má mầy và nhứt .là con vợ của mầy mà không có mầy là... không có hẳn hoi chớ khỏi nói cái gì khác được. Mầy nên nghĩ đến con vợ mầy một chút.

Nhâm sốt sắng:

– Dạ bề gì vợ con cũng cần phải lên tới trên Saigon để... chữa bệnh nữa mà ba!

– Ủ tao có nghe nó nói sơ sơ. Nó cho biết là cần phải mổ ruột gì đó...

Nhâm hơi khựng lại nhưng rồi vội gạt đầu lia:

– Dạ phải. Muốn lên Sài Gòn cho có đầy đủ thuốc men và có đốc-tư Pháp chuyên môn về mổ xẻ. Nghe nói gia đình bên vợ con cũng tính lên Sài Gòn ở luôn để đổi sang nghề buôn bán, chớ

thời buổi này đeo riết theo đất điền cũng chẳng ăn thua gì...

Ông hội đồng có vẻ tươi tỉnh trở lại đôi chút:

– Ồ, anh chị ở bền tính như vậy cũng phải. Có lẽ rồi đây tao cũng lo kiếm nghề khác chớ theo cái điệu lộn xộn dây dưa này, dầu cho có ruộng đất cò bay thẳng cánh đi nữa thì cũng chẳng trong trông mong gì góp được lúa ruộng. Nói nào ngay tao với mấy cũng có thể chịu đựng được năm sáu năm ăn không ngồi rồi. Giờ đây chỉ còn... trực trặc ở phần mây...

Nhâm cười nhẹ:

– Dạ phần con thì kể cũng như xong rồi chớ còn gì nữa hả ba? Ba má và vợ con kéo đi thì con cũng khứ khỏi chỗ này luôn.

Ông hội đồng âu lo:

– Vậy mấy đi riêng rẽ một mình mấy sao?

– Con sẽ quá giang ba má một quãng đường rồi sau đó con sẽ kiếm cách đi lần về Phong Điền. Ở miệt này có nhà của mấy thằng bạn học cũ con nhiều lắm, và nghe nói tình hình ở miệt đó dễ chớ không lung tung beng như ở dưới mình đâu. Vùng mình ở như biệt lập hẳn một cõi nên mấy ông nội của mình mới tự tung tự hoành và gần như là... lập một nước riêng của họ. Ổn nhứt là chỗ đó.

Ông hội đồng gật đầu, thở dài:

– Ủ, cỡ dân như mình đây thì sống sao nổi trong cảnh không làng không lính như vậy. Mình đi được sớm ngày nào khỏe ngày nấy.

– Vậy ba tính chừng nào đi đây?

– Lúc nào đi cũng được hết. Nếu muốn cho vững bụng thì đi nhằm lúc tối trời. Chỉ cần bung ra sông cái rồi liệu chừng để tránh mấy cái trạm gác ở trong nầy và tránh luôn tàu tuần của Tây. Cũng chẳng có gì khó khăn nguy hiểm cho lắm. Sợ nhứt là tụi ăn cướp thôi. Nhưng mình đi thành lình và không theo đoàn ghe tản cư nào hết thì cũng chẳng có gì đáng ngại. Thiệt ra, tao chỉ còn lo cho phần mày.. Nhưng nay mầy đã tính như vậy thì tao phải nghe vậy chớ biết sao bây giờ? Để tao lên tỉnh cho yên lành rồi, tao sẽ cạy cục với mấy chỗ quen biết nhờ họ chạy giùm giấy tờ bảo lãnh cho mầy ra ngen Nhâm?

Nhâm gượng gạo đáp:

– Dạ thì đợi đến đó coi sao.

Ông hội đồng nghiêm giọng:

– Mày phải hứa chắc với tao điều đó thì tao mới yên lòng được.

– Dạ nếu, ra không sao thì con sẽ tính lại...

Ông hội đồng gắt lên:

– Còn tính gì nữa? Bộ mày định bỏ luôn con vợ mày sao chứ? Tao hỏi mày vậy chứ phải chi vợ hồng cũ xì cũ xịch năm ba mặt con gì thì tao chẳng nói... Mày mới cưới vợ rành rành đây chứ bộ lâu lắc gì sao? Rồi mày bỏ con vợ của mày cú xụ ở đó...

– Tại giặc giã mà ba! Rồi tàn cư lung tung nữa...

– Đồ thừa nữa! Nhưng ít ra mày cũng lợi vô, lợi ra thăm nó... Mấy lúc trước tao

thấy mây còn đỡ đỡ, nhưng cả tuần nay
mây trốn biệt ở ngoài này...

Nhâm hỏi to tiếng:

– Bị cái vụ của Ba Lành mà ba!

Ông hội đồng nghênh cổ lên:

– Có cái vụ của thằng Ba Lành rồi bộ
mày tính... cứ tang gì sao chứ! Đã đành
rằng hai vợ chồng nó chết thảm như vậy
thì cũng tội nghiệp thiệt, nhưng nghĩ
cho cùng thì cũng yên phận nó... Có con
Thắm thì chết oan chết ức làm sao? Tao
cũng đã lo đầy đủ cho hai đứa nó, chứ
ba ông nội kia cũng chỉ có lách chách cái
lỗ miệng... Thôi bể gì bây giờ hai đứa nó
cũng... êm hết rồi, hơi sức đâu mà mày
thắc mắc dông dài. Có giặc thì phải có
thế. Hồng phải mình vái van chi chuyện
đó, chứ thời buổi này chết sớm như hai

vợ chồng của thằng Ba Lành là khỏe đó
mấy à. Mình còn sống đây thì mình phải
lo đủ thứ chuyện hết...

Thấy Nhâm không nói năng gì hết,
ông dụ giọng lại:

– Chuyện mày tính đi theo mấy đứa
bạn của mày thì tao cũng chẳng cấm cản
gì, miễn là sau này hể tao nhắc tin vô
được là mày phải ra. Mày đi theo anh em
đến mức đó thì cũng đủ rồi.

Nhâm trả lời cho xong:

– Con nhớ mà ba.

– Trước khi đi mỗi người một nẻo
mày cũng phải vô gặp con vợ của mày
để nói với nó một lời chớ chẳng lẽ mày
lánh mặt nó luôn và cái gì cũng ì ra đó
để tao với mà mày phải lo hay sao? Mà
cái gì khác thì tao với má mày lo được

chớ... chuyện vợ chồng mà nhúc nhích cực của một chút chớ! Mà bỏ phể nó như vậy không được? Cũng may là mà gặp đứa hiền lành nên nó mới cam tâm chịu vậy.

Nhâm ngắt lời cha mình:

– Thế nào con cũng gặp vợ con mà ba! Vợ chồng thì còn đó chớ mất đi đâu được mà ba phải nhắc chừng con hoài vậy! Có đi, thì con cũng phải tháp tùng vô cái đám của mình và tới chừng đó thế nào con cũng gặp vợ con mà!

Ông hội đồng nhìn con lắc đầu:

– Cái thằng thiệt lạ! Chuyện vợ chồng mà nó nói sao nghe xuội! Chẳng lẽ mà rầu rĩ về chuyện của thằng Ba Lành đến nỗi như vậy?

Nhâm muốn né tránh vấn đề này nên hỏi lảng ra:

– Vậy ba đã tính hôm nào mình đi chưa?

Ông hội đồng hăng hái trở lại:

– Xong xả hết rồi. Chỉ còn trực trặc vì một mình mây. Tự hôm nay tao với má mày ở trống lóng ngang mây vô để bàn tính lần chót mà không thấy mây đâu hết, nên hôm nay tao phải bỏ ra đây để kiếm mây. Tao tính đến tối mốt là mình đi...

Nhâm nhúu mày:

– Ủa, tối mốt sao ba?

– Ủ. Bộ có cái gì bất tiện hả?

– Mấy giờ hả ba?

– Thì lổi bảy tám giờ...

– Ba để khuya đi không được sao?

– Khuya sao được! Trễ chết mày à. Còn phải phòng xa cái nạn tàu tuần của Tây nữa.

Nhâm nhần nhó:

– Bị tối mốt anh ở đây làm lễ truy điệu cho vợ chồng Ba Lành và sẵn đó cúng kiến luôn... Được giáp tuần mà ba.

Ông hội đồng chắc lưỡi:

– Thì đó! Tao canh đúng cái dịp mấy chả mắc lu bu vụ này để khi mình đi khỏi phải sợ ai dòm ngó hoặc cản trở. Năm thuở mười thì mới có một dịp như vậy...

Nhâm rên rí:

– Nhưng cũng nhằm lúc cúng kiến và làm lễ cho hai vợ chồng Ba Lành.

Ông hội đồng kêu lên:

– Trời ơi, mầy cho tao xin phút cái vụ này đi Nhâm ơi! Mầy có thương xót cho hai vợ chồng thằng Ba Lành thì mày thương... trong bụng cũng đủ rồi. Bộ mày tưởng mấy cha nội ở đây bày đặt cúng lễ rình ràng như vậy là mấy chả thương tiếc hai vợ chồng nó lắm sao?

Nhâm cúi mặt:

– Con cũng biết như vậy nên con muốn có mặt...

Ông hội đồng xằng giọng:

– Cái thằng này sao càng ngày mày càng u trệ như vậy! Hồi trước tao thấy mày cũng tinh khôn lắm mà! Trời ơi, chuyện sống chết của mình đây không lo mà ở đó lo... có lòng với hồn ma bóng quế: Nếu mày có lòng như vậy thì mày

nên để nữa rồi mày trở về đây xây mả đá cho hai vợ chồng thằng Ba Lành cũng được mà! Hay là mấy tính linh xình ở đây vì mấy thứ chuyện bá láp đó, để rồi cả nhà mình bị kẹt luôn? Tao đợi đến tối mốt đây mà tao còn lo ngại ngại. Thời buổi giặc già này hể tính đâu là phải làm liên đó chứ không thể để cà rịch cà tang như thời bình được. Giá tử như ngày mai đây, Tây nó lại vô bố nữa và có chuyện gì rủi ro xảy ra nữa thì có phải là mình bị kẹt thêm không? Và nếu ba thằng Tây nó để cho mình yên thì tối mốt là dịp thuận tiện nhứt. Mày nên... chầm chế bớt cái vụ của thằng Ba Lành giùm tao một chút nghe Nhâm!

Nhâm miễn cưỡng gật đầu:

- Thôi như vậy cũng được...
- Bây giờ mày về trông để gặp vợ

mày một chút cho nó... phải lẽ... Rồi đây nó còn phải lên Sài Gòn nữa mà! Mà sao lòi thôi mấy cái vụ này quá. Nhứt là khi nó lên tuốt trên Sài Gòn mà mấy thì lại còn bày đặt xà quần theo mấy cái đám lang bang đó...

Nhâm gượng cười:

– Ba mới khen là vợ con hiền lành đây mà!

Ông hội đồng chắc lưỡi:

– Hiền thì hiền chớ cũng ăn thua mấy khéo tay khéo chân mà để ý săn sóc nó... Nó ở dưới này thì bề gì cũng còn dễ vì còn má mầy ở một bên để ý đề tứ và ngó quanh ngó quẩn thì chẳng có ai hết, chớ một khi lên tới Saigon... Nó còn trẻ và chưa vương bận con cái mà mầy thì lại ở xa, dân Saigon thì quá cỡ...

Bộ mày không ngán thứ đó sao Nhâm? Thói thường người ta có vợ trẻ để đi xa người ta xốn xang bút rút chớ có đâu... tỉnh khô như mày? Thằng này thiệt. Cái tánh của mày chắc có chỗ... trặc trẹo sao đó mà!

Lần này, Nhâm bật cười:

– Ba khỏi lo mấy vụ đó. Con vững lắm mà!

Ông hội đồng ngó xéo con:

– Mày ỷ y buông tay như vậy không nên đa! Cái gì cũng phải có chừng mực mới tốt mà ừ. Bởi vậy tao muốn mày vô trông ở trước khi đi... Ít ra vợ chồng mày cũng phải hủ hủ nhau đôi ba ngày trước khi chia tay nhau mỗi đứa đi một nẻo... Chuyện đời chẳng biết sao mà nói trước được, rất có thể hai đứa bây rồi đây còn

phải xa nhau đến ba bốn tháng là thường, vậy mấy nên hơn lúc này mà sẵn sóc nó chút đỉnh...

Nhâm nghiêm mặt lại:

– Dạ con cũng biết vậy lắm nhưng... nếu mình đã tính đi thì lúc này con không nên lẩn quẩn ở trông để họ để ý sanh nghi một cái thì mình cũng hết hy vọng gì rời khỏi vùng này được. Bởi vậy con để tối hôm gia đình đi, con sẽ chờ sẵn và nhảy phóc xuống ghe là xong. Với lại anh đoàn trưởng có nhờ con lo tổ chức này nọ về buổi lễ, nay nếu con bỏ lỡ cỡ công việc này hết thì thế nào anh cũng kiếm tìm và có thể làm khó làm dễ mình luôn.

Ông hội đồng gật gù:

– Ủ, mấy lỗ kẹt vụ đó nữa hả! Rồi tối

mốt mây làm sao bỏ đi ngang được? Họ thấy mất mây là họ để ý...

Nhằm bơ thờ đáp:

– Cũng chẳng ngại. Lối sáu giờ tối con kiểm cách cáo bệnh. Chừng đó mọi công việc tổ chức đã sẵn sàng rồi thì cũng chẳng ai cần đến con nữa.

Ông hội đồng có vẻ hơn hờ:

– Được lắm. Thôi để tao đông về trông cho mà mây hay và con vợ của mày nữa! Ý cha, tự hôm nay nó lóng ngóng mây dữ lắm. Có mặt tao với má mày thì nó hổng dám ỉ eo gì và chỉ nói xa nói gần... Cũng tội nghiệp nó.

Nhâm thở dài:

– Con cũng biết vậy,

– Rồi đây nó hay mây tách ra đi riêng chắc nó buồn lắm. Mày liệu cách nào nói cho lọt tai nó...

Nhâm ngoan ngoãn gật đầu:

– Dạ để con lo. Vợ con biết điều lắm.

Ông hội đồng ngập ngừng:

– Nhưng mày cũng nên nghĩ xa xôi một chút. Đối với đàn bà mình không nên để quá bụng họ. Nhút là con vợ mày còn lên Saigon nữa.

Nhâm nhúm mày:

– Ba sợ nó sẽ... quên con và đi lấy chồng khác?

Ông hội đồng quơ tay:

– Hồng phải sợ nhưng cái gì cũng ăn thua ở mình hết. Chẳng lẽ mày chán đời

cái gì mà đến nỗi bơ thờ luôn đến việc đó nữa? Tao với má mấy cũng già rồi, và lúc này có nhiều chuyện khác để lo chứ đâu có được thong dong như hồi trước giặc! Mấy lớn rồi và tao chỉ xin mấy nghĩ đến chỗ đó giùm tao một chút. Thôi tao về trông ghen. Và nhớ tối ngày mốt. Chắc tao khỏi phải ra kiếm mấy để dọn đi dọn lại gì nữa chứ?

Nhâm đáp gọn:

– Dạ thôi...

... Nhâm nhìn lại đám đông một lần chót. Mọi người đang chăm chú lắng nghe anh “đoàn trưởng” nhắc nhở đến cái chết của vợ chồng Ba Lành.

Nhâm thở dài ngóng về phía đồng ruộng, nơi mà Thắm và Ba Lành nương

náu cho đến khi lâm nạn. Nhâm không trông thấy gì khác ngoài thứ ánh sáng lập lờ của bấy đom đóm trên mấy cụm cây, dọc theo ven vườn. Và Nhâm tưởng chừng oan hồn của Thắm, của Ba Lành hãy còn vất vưởng đâu ở phía ấy, chớ hoàn toàn không bén mảng đến địa điểm đang hành lễ truy điệu cho họ.

Một loạt vỗ tay lớp lớp làm gián đoạn lời người đoàn trưởng và cũng làm Nhâm sực tỉnh. Người đoàn trưởng lại càng trối giọng hùng hồn. Nhâm vội rời khỏi chỗ mình đứng sau khi cẩn thận nhìn quanh một lượt

Nhâm đi thẳng ra phía bờ sông...

✱

Ông hội đồng đã đứng chực sẵn tại đó từ lúc nào, và thấp giọng căn nhắc Nhâm:

– Sao lâu vậy vậy?

Nhâm nhìn xuống bờ sông và hỏi lại:

– Ghe đâu ba?

Đậu khuất dưới bụi cây trà kia kia. Thôi xuống đó mau đi mấy,

Nhâm lụng khụng ngó ngoái ra phía sau lưng khiến ông hội đồng lấy làm lạ hỏi:

– Bộ mấy còn đợi ai nữa sao?

Nhâm bơ thờ đáp:

– Dạ không...

– Ủ, cốt đi cho êm là tốt. Mấy làm tự này giờ má mảy nóng ruột quá.

Nhâm chột đứng lại và hỏi ông hội đồng:

– Rồi biết chừng nào mình trở về đây hả ba?

Ông hội đồng bực mình:

– Chưa đi khỏi mà mầy hỏi như vậy rồi! Bộ mày hăm ở đây lắm sao? Thằng này lạ. Lúc trước mày đòi đi năng nặc...

Nhâm muốn cho êm:

– Con hỏi vậy thôi... Vì đất điền mình còn ở đây...

Ông hội đồng chắc lưỡi:

– Ý trời, nước non này mà mầy ở đó lo đất điền nữa! Mình đi thì đi chớ bộ đất điền nó ở lại rồi nó đòi mất hay sao? Khi nào yên mình trở về mầy hỏi.

Nhâm dà một tiếng nho nhỏ đoạn lui thủi theo cha đi đến chỗ ghe đậu.

... Tiếng trách móc quen thuộc của mẹ, rồi giọng trong trẻo sẵn đón của Kim Ngọc làm cho Nhâm vừa xốn xang vừa buồn bực. Ông hội đồng vội bảo hai người « bạn chèo » nhỏ sào ghe đi gấp.

Thấy Kim Ngọc quẩn quít một bên Nhâm, ông hội đồng không khỏi thương xót cho cặp vợ chồng trẻ ấy và lên tiếng như để phân trần riêng với họ:

– Tao tính kiếm một chiếc tam bản để cho hai vợ chồng bây đi riêng nhưng ngặt nỗi không có người chèo. Mình đi lén lút như vậy nên cũng chẳng dám hỏi mượn ai hết... Phải chi hai đứa bây về ở chung một chỗ thì chẳng nói làm gì..

Kim Ngọc nắm lấy tay chồng, than thở:

– Phải ảnh theo con để sau này đi tốt lên Sài Gòn thì... tiện quá!

Ông hội đồng chép miệng:

– Thì ngặt chỗ đó. Mình gặp con nước thuận này thì gần sáng là nó phải tách ra đi riêng.... Thiệt tao không biết nói sao! Phần thằng Nhâm nó muốn đi theo anh em, phần nó hồi cư thẳng về thành cũng chẳng được vì sợ Tây làm khó làm dễ...

Kim Ngọc bóp mạnh tay Nhâm:

– Rồi anh đi luôn sao anh?

Nhâm lúng túng đáp:

– Đẳng nào cũng phải lánh mặt một thời gian.

– Rủi anh bị kẹt luôn ở trông thì sao?

Ông hội đồng vội đỡ lời cho con trai:

– Ba đã căn dặn nó rồi. Để ba lo giấy tờ cho nó trước rồi sẽ kiếm cách nhả nó ra. Nó đi về miệt Phong Điền, Ba Mít thì cũng không xa mấy...

Đoạn ông quay qua bảo vợ:

– Thôi tôi với bà ra phía sau nằm nghỉ chờ ngồi đây lóng ngóng làm gì.

Hiểu ý chồng muốn để cho con dâu và con trai được gần gũi tự do hơn, bà hội đồng nghe theo liền,

Đợi cho cha mẹ chồng nằm yên tuốt ở phía sau ghe, Kim Ngọc lôi Nhâm sát ra phía cửa trước.

Gió sông cái lồng lộng thổi về khu-ya, khiến Kim Ngọc phải co ro người lại thêm và nép sát vào ngực Nhâm. Tiếng quai chèo cọ kéo kẹt, tiếng mái chèo khuấy nước đều đặn vang lên cùng với

tiếng nước rẽ rào rào không dứt trước mũi ghe, tất cả tiếng động nhằm tai ấy càng làm tăng thêm sự vắng lặng của mặt sông bát ngát.

Nhâm dựa lưng vào thành mũi ghe để có thể chịu lại cả sức nặng của Kim Ngọc tựa vào ngực mình, và cử động ấy của Nhâm làm cho người Kim Ngọc tuột xuống để rồi cô ta vội gượng lại, gối đầu lên bắp vế Nhâm luôn.

Suýt chút nữa Nhâm đã chắc lưỡi để tỏ ý bức mình nhưng kịp nhớ lại là cũng chẳng còn bao lâu nữa hai vợ chồng sẽ phải tạm xa nhau. Anh ta muốn ngồi yên để giữ phép lịch sự nhiều hơn là tán thành và đồng lõa với cử chỉ âu yếm ấy.

Nhâm tấn mẩn móc thuốc ra định hút cho đỡ lạnh và để giết thì giờ, nhưng Kim Ngọc đã quơ tay giật lấy gói thuốc

để giấu biệt vào góc mũi ghe.

Lần này, thì Nhâm chắc lưỡii thật nhưng chưa kịp cầu nhàu gì thì Kim Ngọc đã lên tiếng trách móc nhỏ nhỏ:

– Ghiền cái gì mà nhè lúc này móc thuốc ra hút hồng biết!

Nhâm cười trừ, rán cãi lại:

– Lạnh quá... và thềm thuốc quá mà em.

Kim Ngọc cựa mình trên đùi chồng, gay gắt:

– Bộ hết lúc thềm rồi sao chứ? Và bộ người ta đây không biết lạnh hay sao?

Nhâm khựng lại rồi cười gượng:

– Ờ há...

Hai tiếng vô thưởng vô phạt ấy làm cho Kim Ngọc ngồi nhồm dậy:

– Đợi đến bây giờ anh mới biết vậy sao? Vợ chồng sắp đi mỗi đứa mỗi ngả mà coi bộ anh dưng dưng như không! Tự hôm nay anh cũng trốn biệt luôn nữa! Bộ anh nói mình xa nhau lần này cũng giống y như mình đi tản cư trong thời gian qua sao?

Nhâm diu vợ nằm xuống như cũ:

– Ai nói vậy hồi nào đâu! Em không biết rằng anh phải giữ ý với mấy cha nội đó sao? Thêm vào đó còn có vụ của hai vợ chồng Ba Lành...

Kim Ngọc ngúi ngoai đôi chút:

– Nhưng bây giờ thì còn ai dòm ngó anh nữa mà anh sợ? Còn hai vợ chồng Ba Lành... anh đối xử tận tình với họ

như vậy là đủ rồi. Và bề gì họ cũng được yên thân chứ còn mình đây... Chứ còn em đây, bộ em là đồ bỏ à?

Nhâm chắc lưỡi:.

– Thôi mà em! Hai vợ chồng mình còn gần nhau không có mấy tiếng đồng hồ nữa thì hơi sức đâu em cự nự....

Kim Ngọc vùng vằng xổ tóc ra:

– Anh cũng biết nói vậy nữa há! Ủ, còn mấy tiếng đồng hồ nữa mà anh coi như không có gì hết! Anh lơ lơ là là với em cái điệu nầy thì chắc em cũng chẳng cần lên Sài Gòn làm chi nữa! Ủ, ích lợi gì mà lên trên cho mất công, cho tốn tiền và cho... thấy ghê nữa! Bộ anh nói người ta giải phẫu cái điệu đó dễ lắm sao!

Nhâm bật cười khê:

– Thì trước sau gì anh cũng phải đợi em lên trên cho... xong xuôi cái vụ đó.

Kim Ngọc càng ngoe nguẩy:

– Phải mà! Tại anh... ý y như vậy nên anh hổng thèm ngó gì em hết mà! (giọng Kim Ngọc trở nên tức tưởi)... Vậy chớ lúc trước... anh có buông xui tuốt hết như vậy đâu! Ít ra vợ chồng gặp nhau, anh cũng... biết là có em đây một chút. Thiệt càng ngày anh càng tệ...

Nhâm lại chắc lưỡi:

– Bị có cái vụ của Ba Lành...

– Anh sống đời với em hay với Ba Lành? Mà anh chết và chôn lâu rồi...

– Nhưng em nghĩ coi... cảnh thảm như vậy mà mình... chứng kiến...

Kim Ngọc xì một tiếng:

– Xời ời, rồi cả đời anh, anh làm như anh bị lợm giọng đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên và... cũng hết dám đụng tới em nữa sao? Thời buổi giặc giã này chết chóc là sự thường. Vậy mà anh còn đòi đi theo anh em này nọ nữa. Bộ đi theo họ rồi anh được khỏe ru, được vui vẻ như đi cắm trại hè vậy sao? Anh cũng sẽ gặp những cảnh chết chóc, những cảnh còn thê thảm hơn nhiều nữa...

Không thể giải thích cho vợ hiểu được tâm trạng của mình, Nhâm đành làm lạnh:

– Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi. Để em nói tới thì cũng vừa đến nơi rồi mạnh ai nấy đi... và hết chuyện luôn.

Kim Ngọc được hài lòng đôi chút nhưng cũng hất tay chồng ra, giọng chanh chua:

– Hồng ai ăn xin ăn mày gì anh đầu nghen!

Nhâm không muốn phải rắc rối thêm và thật tình thì anh ta cũng xót thương vợ. Anh ta làm bộ hăm dọa:

– Nhưng còn anh đây chi? Anh phải kiếm chút đỉnh vốn liếng để... đi đường và để phòng lúc mình xa cách chứ!

Kim Ngọc rướn người lên để có thể đuổi thẳng chân ra và thở dài sườn sượt:

– Cũng chẳng ăn thua gì... Bởi vậy em mong riết việc lên Saigon cho xong. Cũng may là mình đi thoát được chớ nếu còn bị kẹt ở chỗ cũ hoài và giặc già kéo dài lu bù tận thì chắc em... vái em được lạc đạn chết như con Thắm cho khỏe hơn!

Nhâm nhăn mặt:

– Đừng nói bậy chó em!

Và như để cố quên cho bằng được những hình ảnh ghê rợn chột xô đến ám ảnh mình, Nhâm vụt đẩy Kim Ngọc xê ra để nằm lăn xuống. Chiếc ghe hơi chòng chành và Kim Ngọc vội giữ chặt đầu Nhâm dưới vòng tay của mình như để cho chiếc ghe bớt chao động và gắt khế:

– Dữ vậy anh! Coi chừng thiên hạ nói đầu mình...

Kim Ngọc bỏ lưng giữa câu để kịp tì cằm mình lên mớ tóc quen thuộc của chồng.

Gió sông vẫn lùa vào mui ghe và Kim Ngọc chỉ còn thoáng thấy mát lạnh phía trên lưng mình...

... Tiếng gà gáy vắng vắng phía trên bờ sông làm Nhâm chợt tỉnh. Anh ta gượng nhẹ nhích người ra định ngồi dậy nhưng cũng làm cho Kim Ngọc hay biết và vội hỏi:

– Gì đó anh?

Nhâm gỡ tay vợ ra, ngồi lên:

– Gần sáng rồi em à.

Kim Ngọc ngھnھ đầu lên ngó ra trước mũi ghe:

– Còn tối hù mà

Nhâm ngáp ngừng:

– Nhưng anh phải lên bờ trước.

Lúc nầy ông hội đồng mới lạch cạch quẹt lửa để đốt thuốc và lên tiếng nói với ra:

– Coi bộ gần tới chỗ mây xuống đó
Nhâm à!

Nhâm hơi to tiếng để trả lời như có
ý ngầm cho cha mình biết là vợ chồng
mình đã thức hằn:

– Dạ chắc vậy. Thế nào con cũng phải
đi bộ một khoảng cho chắc ăn hơn.

Ông hội đồng chui ra phía cửa mui
sau để đứng lên quan sát bờ sông rồi cúi
xuống nói vọng vô:

– Cũng còn xa lắm mà ừ. Chỗ này
không có đồn bót gì hết nên mây ngồi
ghe thêm một quãng nữa, chớ tội tình
chi mà phải lên bờ gấp!

Nường theo lời cha chồng, Kim Ngọc
lên tiếng bảo Nhâm:

– Ba nói phải. Anh nên đợi thêm

một quãng đường nữa... (rồi như sợ câu nói của mình chỉ có tánh cách đẩy đưa, Kim Ngọc vội tiếp lời)... Anh còn đi nữa và em rồi cũng phải lên Sài Gòn... Bộ anh quên rồi sao?

Trong tiếng gà eo óc gáy và giữa vùng sông rộng lộng gió mù sương, giọng nói chột ngủi ngủi của vợ làm Nhâm thấy nhói lòng. Một vài tiếng súng nổ vu vơ ở một đồn bót nào đó vọng lại, tiếp nhắc cho Nhâm nhớ thêm rằng những cuộc ly biệt trong thời buổi này quả thật đáng ngại.

Những cuộc ly biệt mà không ai dám nghĩ đến việc ước hẹn một sự tái ngộ có định ngày tháng hẳn hoi. Người ta chỉ có thể vái van, chỉ có thể ước mong được gặp lại nhau càng sớm càng tốt... Ông bà hội đồng chỉ nói băng quơ vài câu nữa rồi lặng im như cùng muốn riêng dành

những giờ phút này cho đôi vợ chồng trẻ.

Kim Ngọc co ro nép đầu vào vai Nhâm. Bên ngoài tiếng quai chèo cộ kêu kẻo kệt, tiếng mái chèo đánh nhịp trên mặt sông cùng tiếng nước rẽ rào rào bên lườn mũi ghe như không ngớt nhắc nhở cho hai người nhớ rằng thời gian gần gũi của họ đang đều đặn vơi dần, vơi dần...

Nhâm vẫn ngồi yên như một người cam phận, trong lúc Kim Ngọc đã bắt đầu bồn chồn. Cô xoay người lại để bám lấy vai Nhâm và khẽ hỏi:

– Anh nhắm đi lâu mau hả anh?

Nhâm vốn quen thuộc với loại câu hỏi như vậy từ lúc bước xuống ghe nên trả lời trôi chảy đến mực gần như là cả quyết:

– Đôi ba tháng là cùng.

Kim Ngọc ngoe nguẩy trên ngực chồng:

– Có chắc không? Em sợ anh theo họ rồi mắc dính cứng ở tròng luôn. Hồng được đâu ghen! Em mà lên được Sai-gon là em... khác, chứ hồng phải giống như từ ngày cưới của hai đứa mình cho đến bây giờ mà anh bắt em đợi và bỏ em một mình đó không được đâu ghen!

Nhâm chợt nhớ đến cái chết của Thẩm và thấy rằng mình không nên tiếp tục làm khổ không đâu thêm một người đàn bà nữa, nhứt là người ấy là người vợ hãy còn “trong trắng” của mình. Hơn nữa, Nhâm cũng muốn cố quên những kỷ niệm đau buồn và ghê rợn cũ.

Nhâm vuốt nhẹ lưng vợ, rón cười đùa:

– Em khỏi lo. Người ta mê dính cứng cái gì khác chứ ai mê được chuyện giặc giã. Em đi Saigon thì anh đây cũng phải nôn lặn chớ! Em rán lo phần em cho xong đi. Anh sợ anh sẽ bò về trước và phải khựng lại ở đó để chờ em nữa thì phiền lắm!

Kim Ngọc say sưa đáp:

– Thế nào cũng xong mà. Em về gặp gia đình là đông liền lên Saigon và lui vô nhà thương gấp. Chắc chắn một khi anh về tới là em... hồng bắt anh đợi đâu.

Nhâm cũng thấy nức lòng trước viễn tượng ấy:

– Kể ra cũng hay hay hén em? Thật chẳng khác gì mình lại cưới nhau thêm một lần nữa!

Kim Ngọc nhào người ôm chặt lấy

cổ Nhâm, cắn nhẹ vào vành tai chồng và thủ thủ:

– Và lần này thì khỏi có trực trặc gì nữa hén anh! Và em cũng khỏi phải bày đặt làm tỉnh ôm cuốn sách để đọc như lần trước nữa! Cái đêm tân hôn cũ đó?

Nhâm bật cười phụ họa theo:

– Ủ, lần này em có đem theo vô buồng cả chồng sách thì anh cũng đá tung nó hết!

Kim Ngọc cười khúc khích rồi chợt xô Nhâm ra để giở giọng hăm he ngang:

– Mà nè, em phải giao hẹn trước với anh điều em lên Saigon xong xuôi hết mọi việc rồi, anh ở dưới này anh mà rọ rạy mê theo cô nào luôn thì em không có thèm đợi đâu nghen! Em lo cho thân em riêng đa!

Nhâm làm bộ cự nự:

– Coi, sao em bắt công vậy? Chớ tự mảy tháng nay em bắt người ta treo mỏ đợi thì được hả?

Kim Ngọc cười khẩy:

– Ờ biết đâu đó! Em có giữ anh riết ở ngoài đâu? Anh cũng dám lên đi ăn vụng no nê ở đâu khác lắm!

Nhâm chột dạ nhưng làm tinh bắt bẻ ngược lại:

– Ở dưới này thì có ai đâu em. Còn em, em lên Saigon thì mới... có chuyện được.

Kim Ngọc rướn giọng:

– Ý thôi, anh lo phần anh đi! Nghe nói chỗ anh sắp đến có nhiều cô nữ sinh theo về ngành cứu thương lẫn. Em mà

biết anh dính vô một cô nào để không
ló mặt về nữa thì a-lê em cũng lo kiếm
người khác!

Nhâm thích chí phì cười:

– Rủi anh bị tắc trở đường sá kẹt lại
hơi lâu thì em cũng không đợi nữa sao?

Kim Ngọc phụng phịu:

– Hồng có tắc trở gì hết á! Anh chỉ
cần đi vô đó ở đỡ trong một đôi tuần lễ
để chờ ba làm giấy tờ cho anh ra thành
luôn. Em nói thiệt, em không đợi lâu đâu
nghen!

– Ý cha, gắt dữ quá vậy em? Vậy chờ
sao mấy tháng nay em đợi được...

Kim Ngọc ngắt lời Nhâm liền:

– Nếu còn ở dưới này thì dẫu cho đợi
cả mấy năm nữa thì em cũng phải rán

mà đợi chờ... làm cái gì khác được bây giờ hả? Nhưng nếu em lên Sài Gòn xong xuôi rồi thì... khác nhiều đa! Anh la cà trong này lâu thì anh rán chịu đa! Lần này thì không có bảo đảm gì hết. Hễ về trễ thì đừng có kêu trời đó ghen!

Nhâm cười khi:

– Cái điệu này chắc anh phải ba chân bốn cẳng bò ra liền chớ đâu dám để bê trễ cho cha nội nào khác khi không nháy vô hưởng ngang xương thì ức cho mình quá! Đâm lao thì phải theo lao...

Kim Ngọc cắn mạnh vào vai chồng rồi vùng vằng:

– Bắt đầu nói xàm đó ghen!

Chợt có tiếng ông hội đồng gọi người chèo lái:

– Cho tốp ghe vô bờ để cậu Nhâm lên trước đi bây!

Kim Ngọc khựng lại rồi vụt siết mạnh lấy Nhâm một lần chót trước khi gắng gượng ngồi nhích ra để uể oải bới lại tóc.

Nhâm nhìn lại vợ rồi ngó ra trước mũi ghe đoạn thần thờ móc thuốc ra hút.

Hàng cây bên dọc theo bờ sông đã mờ mờ hiện ra trong sương mai. Nhâm với tay kéo chiếc ba lô lại gần mình...

*

Nhâm nằm dài trên nóp trái trong hàng ba một ngôi nhà lớn rộng, nền đúc, lợp ngói của một điền chủ có hạng trong vùng bỏ trống lại vì phải tản cư. Gối đầu

bằng hai cánh tay khoanh lên, Nhâm lơ đãng nhìn về phía đôi liễn sơn mài cũ kỹ treo ôm vòng theo mặt cột mà giờ đây loài ong mật tính tha đất lên đó để làm ổ từng khóm một ngay trong rãnh chữ thếp vàng của câu đối.

Bên ngoài nắng chang chang.

Non mười anh em cùng đóng tại ngôi nhà này đều kiếm chỗ để nghỉ trưa. Một lát sau, Hảo, bạn học cùng trường và hiện cùng ở chung một đoàn với Nhâm, tay xách cây đàn măng-đô lệt xệt bước lại và rủ rê:

– Ê, hát chơi một vài bài cho đỡ buồn mày!

Nhâm vẫn nằm yên, khẽ lắc đầu:

– Giờ này tao hát hết vô. Với lại mình nên để cho tụi nó ngủ...

Hảo nhìn quanh, trề môi:

– Ồi ăn thua gì! Tao sợ tụi nó ngủ riết, tụi nó ngán trần chó!

Nhâm chép miệng:

– Ờ, suốt ngày hết ăn rồi nằm... Tây nó lại không thèm vô đây bố để cho mình chạy chơi nữa!

Hảo bật cười rồi ngó bạn lom lom:

– Sao hôm nay coi bộ mày tư lự quá vậy? Có chuyện gì hả? Mới hồi sáng đây tao thấy có xuống của người nhà mấy vô thăm mấy và tiếp tế tiền nong nữa... Mọi khi gặp mấy vụ này mày hay rủ anh em thả về miệt trong kiếm cà phê, hủ tiếu...

Nhâm gượng cười:

– Thì sáng mai đi...

Hảo gặng hỏi ngang:

– Bộ ngoài nhà có chuyện hả mày?

Nhâm nhún vai:

– Không. Bình yên hết.

Hảo có vẻ ân cần rõ rệt:

– Vậy chớ sao mấy thần thờ ngang vậy?

Nhâm uể oải ngồi nhồm dậy:

– Ờ, ông già cho người vô lần này để nhắ tào phải về ngoài.

Hảo trợn mắt:

– Về để Tây nó lượm à?

Nhâm thấp giọng:

– Không sao. Ông già đã chạy được giấy tờ cho tào rồi. Tào chỉ cần ra nhà bà

con ở chợ Cái Răng là có ông vô để rước tao...

– Vậy mây tính sao?

Nhâm không trả lời thẳng mà lại nói:

– Ở đây anh em mình đều dễ chịu vì dẫu sao cũng là dân hiểu biết, chớ gặp mấy cha nội trời ơi đất hỡi khác ở vào mấy trường hợp này tao dám bị nghi là Việt gian lắm!

Hảo phì cười:

– Ở đây tụi mình hiểu nhau nhiều quá mà! Bởi vậy có cha nội mới bày đặt phê bình anh em tụi mình là thứ kháng chiến... cậu!

Hảo hơi nghiêm mặt lại để nói tiếp:

– Mà nghĩ họ nói cũng có chỗ đúng. Hồi mấy chưa lên, đoàn này có tới trên

hai chục người, nhưng riết rồi rớt lợt đọt ở dọc đường hết. Ban đầu mấy giả thấy vui vui nên rán theo, rồi đến khi thấy buồn buồn là mấy giả rút dù êm.

– Rồi không ai nói gì sao?

Hảo cười hồn nhiên:

– Nói gì bây giờ? Có giữ mấy giả ở lại cũng vô ích. Và chẳng lẽ mấy giả về thành rồi dắt Tây vô để càn quét tội mình được sao?

– Ờ... nếu có trở về thì cũng lo lánh mặt một thời gian rồi lo học lại hay lo làm ăn chớ ham chi trở vô trong này! Với lại muốn vào tới đây, Tây cũng phải bố cho xong mấy miệt ngoài trước cái đã. Rốt cuộc cũng mấy đứa mình ở trong này... dưỡng già hoài!

Hảo khẽ thở dài:

– Ủ, riết rồi cũng buồn quá... Vậy mấy tính sao? Về cái vụ ông già nhấn vô đó 3

Nhâm lại ngó về phía đôi liễn:

– Coi vậy chớ tao vẫn còn ham ở đây với anh em. Không phải khoe chớ tao có thể theo đoàn mình hoài. Rồi đây thế nào mình cũng phải đưng với Tây chớ chẳng lẽ tui nó để cho mình linh xình như vậy cho tới hết giặc sao? (Nhâm lại chép miệng). Mấy lần ông già hỏi thúc tao về nhưng tao hện lần hện lửa hoài...

Hảo có vẻ ái ngại cho bạn:

– Kể ra hoàn cảnh của mấy cũng đặc biệt thiệt. Nhà của cha mẹ đảng hoàng như vậy và nhứt là... có vợ mới tinh khôi nữa mà mấy lại chui rúc ở trong này. À, mấy có nói là vợ mấy sắp sửa lên Saigon

chi đó nữa... Chắc là mây mới được tin về vụ ấy nên mới... buồn thiu buồn thiu ra đó phải không?

Nhâm gượng cười:

– Chắc mây nói đâu tao nhớ vợ quýnh nên rầu?

Hảo khẽ nhún vai:

– Tao không nói gì hết nhưng cái đó là thường. Theo ý tao thì mây cũng nên liệu nghe theo lời ông già...

– Bộ mây tính đuổi tao hả?

Hảo bật cười:

– Ai khác trở về tao cũng buồn hết hống chi là mây. Nhưng tao thấy mây mới cưới vợ...

Nhâm hơi cúi mặt:

– Kể ra thì tao cũng nóng lòng về chuyện nhà lắm. Thiệt ra vì tao mới được tin ở nhà cho biết là vợ tao đã lên Sài Gòn rồi và cũng vào nằm nhà thương...

Hảo sốt sáng hỏi bạn:

– À, phải vụ mổ ruột dư gì mà mấy nói hôm trước đó không?

Nhâm gật đầu cho xong:

– Ủ. Bởi vậy kỳ này ông già ông kêu tao về dữ lắm.

Hảo mỉm cười tinh nghịch:

– Chắc bác lo xa giùm mấy chớ gì? Mấy chui rúc ở dưới này trong lúc bà đầm... phơi phơi trên Saigon.

Nhâm chắc lưỡi:

– Nó phải nằm nhà thương mà mấy!

– Rồi cũng phải ra... Mấy bốn chồn là phải lắm...

Nhâm không cãi lại mà chỉ thở dài:

– Thật ra không phải vì tao thương nhớ hay phập phồng cái gì khác như mấy vừa nghi bậy đó, mà chính ra tao cũng thấy tội nghiệp cho nó... Mới về nhà chồng là gặp lúc tản cư khổ cực, nó ở một nơi, tao một nẻo và bây giờ hai đứa lại xa cách thêm... Chuyện loạn lạc còn dài...

Hảo đập nhẹ vai bạn:

– Vậy thì mấy liệu đông về nhà để rồi mò lên Sài Gòn chờ còn đợi gì nữa? Ở trong này bất quá mày cũng chỉ lỏng nhổng..

Nhâm cựa mình, thở dài nảo nuốt thêm:

– Nhưng trước khi bỏ về.... ít ra tao cũng phải làm một cái gì cho coi được một chút. Thú thiệt với mấy tù hồi tản cư cho đến bây giờ, tao cũng chỉ... chạy Tây bố và phá phách bậy bạ không chớ chưa có...

Hảo đỡ lời bạn:

– Thì ai cũng vậy hết! Mình chỉ mong có dịp đụng với Tây một trận cho đã nhưng... Tây nó lành xình ở đâu miệt Cái Răng chớ không chịu vô và anh em mình cũng... lành xình ở trong này luôn. Kháng chiến theo điệu thả rể này coi bộ cũng buồn thiệt!

Nhâm mỉm cười:

– Mà tao coi bộ hể Tây có vô tới thì tụi mình cũng phải chạy toé khói! Với mấy khẩu súng “Vanh-đơ long” (22 long)

của tụi mình thì may ra chỉ để bắn chim
đỡ buồn!

Hảo trợn mắt:

– Đừng giỡn chớ mầy! Đó cũng là
loại súng trận, lòng súng có xoáy đàng
hoàng.... Tây nó vô lai rai thì mình dám
khĩa tụi nó lắm chú!

Nhâm gật đầu, giọng hăng hái:

– Ủ, tao cũng mong tụi nó vô một
chuyến lắm!

Hảo nheo mắt nhìn lại bạn:

– Để mầy được yên tâm trở về ngoài
phải không? Ít ra mày cũng phải bắn
lẹt xẹt vài phát, trúng trật gì không biết
nhưng cho nó... mát lòng hả dạ và có thể
được thanh thoi đôi chút khi rời bỏ anh
em!

Nhâm gượng cười thú nhận:

– Thiệt ra thì cũng có vậy... Ít ra mình cũng thử lửa một lần cho biết vàng biết đá với người ta rồi về thành chớ kháng chiến khỉ mốc gì mà cứ ở lang bang hết chỗ này đến chỗ khác như đi cắm trại lưu động thì buồn quá... (Nhâm chột thấp giọng ngang)... Nhứt là tao đã từng chứng kiến cái cảnh một người quen...

Hảo đờ lời bạn liền:

– À, giai thoại một anh mù vừa xả thân để cứu mây, vừa cảm tử đâm thẳng Tây mà mây đã kể cho tụi tao nghe thiếu điều đứa nào đứa nấy thuộc lòng chuyện đó hết trơn phải không?

Nhâm nghiêm mặt:

– Đó là một chuyện có thật và có đúng như vậy. Bộ tụi bây nói đâu tao

đặt điều hay thêm thắt như nhệ gì vô để nghe cho xôm như mấy cha tuyên truyền thường làm hay sao?

Hảo vẫn còn cười cợt:

– Té ra mày vẫn bị ám ảnh bởi cái gương anh dũng ấy nên mày bỏ về không đánh chó gì! Ít ra mày cũng phải cựa quậy gì chút đỉnh thì mày mới chịu chia tay với anh em? Thôi thì cứ về ngoài trước đi. Muốn chống Tây thì chống nó ở đâu mà chẳng được! Ở ngoài người ta cũng hoạt động...

Nhâm uể oải lắc đầu:

– Nói như vậy thì mày cũng đúng nhưng nếu tao về ngoài thì kể như... êm luôn cả đời. Mày còn lạ gì nữa... Bận bịu gia đình, lo công ăn việc làm.

Hảo cười tủm tỉm:

– Và lo nhứt cho cô vợ trẻ?

Nhâm khẽ nhún vai:

– Thì mày nghĩ coi dầu sao tao cũng phải có bốn phận nào đối với vợ con... Tao đã bỏ bê nó nhiều quá rồi. Mày không biết là bà đầm của tao cũng... chịu đựng tao lâu quá rồi...

Hảo gật đầu:

– Chắc không đời nào mày liễu mạng được như anh bạn mù mà mày quen kia, nhưng mày có thể làm một người chồng cho... đàng hoàng một chút. Thôi, không làm được cái này thì cũng phải lo cái kia, chớ cứ nhấp nhứ ở đây để rồi rớt cuộc cũng chẳng đi đâu hết!

Nhâm nhìn ra sân:

– Chắc vậy nhưng... chẳng lẽ vô đây

ở với tụi bây rồi lại khơi khơi bỏ về thì cũng buồn trong bụng quá!

Hảo bật cười đập mạnh vào vai bạn:

– Cái gì mà cũng muốn hết á! Chẳng lẽ bây giờ mà bắt tao ra Cái Răng mời Tây vô đây để cho mà có dịp... kháng chiến hần hoi một lần cho phải phép trước khi này về ngoài “hưu trí”? Thôi lo về cho yên phận đi cha nội! Giặc già này còn dài chớ bộ ngày mai Tây xuống tàu rút hết về nước đâu mà mà sợ không có dịp nào để ăn thua đủ với tụi nó! Tụi tao không bận bịu vợ con gì hết nên lần quần ở trong này cũng vui chớ còn mà... Mà ở đây mà cứ cú xụ hoài không nên!

Nhâm chép miệng nín thinh.

Hảo khua mạnh cây đàn:

– Thôi bây giờ đàn hát cho khuấy khoả đi mày.

Rồi không đợi cho Nhâm ưng thuận hay không, Hảo ôm đàn bắt đầu đánh mạnh một bản hành khúc. Chợt có một đứa chăn trâu sông sộc chạy vào vừa quơ tay vừa hót hải kê lên:

– Tây nó kéo đi cả dọc ở phía bờ rạch kia mấy anh ơi!

Hảo xách đàn chồm dậy, quát hỏi thằng bé:

– Tây vô hồi nào hả? Sao không có mỗ báo động gì hết vậy? Mà mầy có thấy thiệt hông hay nói ầu?

Nhâm cũng đứng lên trong lúc một số anh em khác bu lại vây quanh thằng nhỏ. Nó đưa tay quệt mồ hôi trán và tuy giọng nói của nó lắp bắp nhưng mắt sáng

lên như rất tự hào về những điều mình biết:

– Tui thấy rõ ràng mà mấy anh! Hồng có ai biết tui nó vô hết trơn thì đánh mỗ sao được...

Hảo nhú mày gật gù:

– Phải, sao tui nó lại nhè đi giờ này...

Thằng nhỏ cướp lời Hảo:

– Thì ai có dè đâu! Tui đang rình bắn chim trong bụi me keo thì nghe có tiếng thành thịch ở phía con đường đất dọc theo rạch... Tui tưởng đâu tiếng bầy trâu đi... Tới chừng tui ngó lại, tui thấy đen nghịch, người ta đi hàng dài... bận quần áo kaki không mấy anh à? Ban đầu tui tưởng đâu là lính... “bắc bộ” vô giúp như mấy anh thường nói...

Hảo gắt lên:

– Bộ tui tao nói dóc sao mậy!

Thằng nhỏ gật đầu:

– Thì tui tin dẫu lắm! Bởi vậy tui thấy cả đám người đó coi ngon lành quá tui tưởng đầu ở ngoài vô tới bắt tử... Tui mừng hóm tính chạy ra coi...

Nó ngưng lại để thở rồi lắc đầu le lưỡi:

– Phải tôi xớn xác một chút nữa là bỏ mạng rồi! Tới chừng tui nó đi gần tới tui mới tá hỏa và nằm mọp xuống... Tây thiệt mấy anh ơi! Thằng nào thằng nấy cao lớn dĩnh dàng, súng ống kè kè đủ thứ hết tui thấy mà tản thần!

– Tụi nó đi về hướng nào hả?

– Chắc tụi nó đi ra lộ đá, mà tui coi

bộ tụi nó đi gấp lắm. Thằng nào thằng nấy đi xấp xải và ngậm câm... Tụi chỉ nghe tiếng súng ống đồ đạc của tụi nó khua lụp cụp lạch cạch vậy thôi. Tụi phải đợi tụi nó qua khỏi rồi mới dám ngóc lên ba chưa bốn cẳng lội băng qua vườn chạy về đây cho mấy anh hay để mấy anh quánh tụi nó!

Hảo quay qua anh em:

– Chắc là tụi nó kẹt sao đó nên mới băng ngang qua đây để kéo về Cái Răng.

Nhâm thắc mắc:

– Hay là tụi nó tính bao vây anh em mình?

Anh chỉ huy của đoàn lên tiếng:

– Không có đâu! Nếu tụi nó bao vây thì tự nãy giờ anh em mình mệt rồi. Tụi nó nhát lắm nên không khi nào tụi nó

dám đi êm như vậy. Và nếu tụi nó bao vây mình thì thế nào tụi này giờ, tụi nó cũng bắn tưới xụi vào đây rồi. Theo thằng nhỏ này nói thì tụi nó đi gấp và đi ngậm cam như vậy thì chắc là tụi nó đi bố ở vùng nào đó rồi bị kẹt xe cộ hay tàu bè nên mới mạo hiểm băng ngang đây. Chắc đúng như vậy vì thường thường, tụi nó tới đâu là phải nổ súng lung tung đến đó. Chắc tụi nó định về Cái Răng.

Nhâm nôn nả hỏi:

– Nếu vậy thì thế nào tụi nó cũng đi ngang qua lộ đá ở trước nhà mình... Mình tính sao đây hả anh? Máy thuở...

Hiếu ý bạn, Hảo nói vô:

– Ờ, tụi nó đi bất ngờ như vậy thì mình cũng nên lợi dụng sự bất ngờ ấy để chơi tụi nó một cú.

Anh chỉ huy nhúu mày quay lại hỏi thằng nhỏ:

– Mày thấy tụi nó đông không?

Thằng nhỏ nhìn lại đám anh em của Nhâm và đâm ra e dè ngang:

– Coi bộ tụi nó đông dẫu đa mấy anh. Sao tui thấy tụi nó đi một hơi một dọc... Mấy anh ở đây coi bộ... ít đa.

Anh chỉ huy có vẻ ngần ngại:

– Không biết mình tính sao đây!
Muốn chắc ăn thì tạm rút ra sau vườn...

Nhâm cãi lại:

– Ăn thua gì anh! Mình nên chụp lấy dịp may hiếm có này, nó đi như vậy là tụi nó cũng ngán thẳm trong bụng. Theo ý tôi thì mình nên lại phục kích ở trong nhà của ông cả ở gần cầu sắt. Nhà đó có

hàng rào gạch quá ngực và cầu sắt kia chỉ còn có mấy miếng ván bắt đi đỡ. Đến đó, thế nào tụi nó cũng lụp chụp để qua cầu và mình canh lúc đó...

Thấy anh chỉ huy có vẻ do dự, Hảo dung hòa hai ý kiến vừa được đưa ra:

– Thôi mình tính như vậy cho mau; mình cứ tới đó nằm kích đợi cho cái đuôi của toán lính Tây ấy vừa rút qua là mình “mần” một cú đỡ vọt rồi đông liền.

Anh chỉ huy nhăn mặt:

– Phục kích gì mà chỉ nhắm vào khúc đuôi!

Hảo quơ tay:

– Thì mình ít người nên phải tính chuyện ăn ít. Chẳng lẽ anh em mình đã trấn ở đây gần hết cơm hết gạo mà khi có

Tây đi qua ngò ngò như vậy mình êm ru luôn thì coi nó cũng hồng được. Rõ mặt với bà con cô bác hết!

Thằng nhỏ chăn trâu cũng chộn rộn nói xô:

– Ủ, phải quánh tụi nó một trận mới được. Mấy anh cho tui đi theo coi chơi nghen. Rồi tui lượm súng của tụi nó cho!

Anh chỉ huy xua nó đi:

– Mày đi chỗ khác chơi. Khi nào xong hãy lại lượm súng.

Thằng nhỏ không buồn nài nỉ mà chỉ đứng xớ rớ gần đó để chờ cho đám thanh niên kéo đi là nó cà rà theo sau liền...

✱

Núp kín sau một bụi đình lăng um tùm cạnh hàng rào, Nhâm thấy rõ bọn lính Tây đang bắt đầu gấp rút qua cầu, trong lúc một toán nhỏ người của chúng nằm phục ở bên đường để phòng mọi bất trắc. Nhâm ngoái đầu nhìn về phía Hảo và thấy anh ta cũng đang ngó về phía mình, rồi Hảo le lưỡi lắc đầu hất hàm chỉ về phía bọn lính Tây. Nhâm mỉm cười để tỏ vẻ “rất tỉnh”.

Nhưng rồi anh ta cũng không khỏi nao núng khi thấy mấy họng súng F.M. của bọn Tây đặt ghếch lên bờ lộ đá và chĩa thẳng về phía anh em Nhâm đang núp. Cố nhiên là bọn Tây không hay biết gì hết về cuộc phục kích sát bên cạnh chúng, nhưng dầu sao thì chúng cũng sẵn sàng để phản ứng che chở cho đám đang vượt qua cầu.

Nhâm cố gọi lại cảnh Ba Lành xông lại đâm tên lính Tây ở dưới quê mình để có thêm can đảm, nhưng rồi anh ta cũng đâm lo khi nhìn xuống khẩu “22 long” quá bé bỏng trên tay mình. Nhâm lại lăm lét liếc chùng những họng súng F.M và bắt ngán trên máy gấp đạn đen đen, cong cong của nó lộ hẳn iên trên đầu cỏ.

Ban nãy anh chỉ huy đã căn dặn anh em chỉ nổ súng một khi có tiếng súng hiệu của anh ta... Nhâm hồi hộp suy tính không biết lát nữa đây mình sẽ “nổ” ra sao đây để đương đầu với mấy họng súng máy dữ dằn kia!

...Đến lượt bọn lính bảo vệ mặt hậu bắt đầu rút qua cầu. Có lẽ được yên tâm vì không có gì lạ xảy ra nên mấy tên này đi qua cầu một cách khá ung dung. Tên cuối cùng còn núp bên vệ đường rồi cũng xách khẩu F.M đứng lên, cẩn thận

đi thụt lùi cho tới đầu cầu. Tên này vừa quay lưng thì phát “súng lệnh” nổ như xé không khí.

Dầu chờ đợi phát súng này, Nhâm cũng phải giật nảy người, lập cập nâng khẩu “22 long” của mình lên chĩa qua rào nổ càn một phát về phía tên lính Tây xách F.M. Tên này cũng đã nhào xuống nằm sát trên mặt đường ngay móng cầu.

Có tiếng một người anh em nào đó reo lên:

– Chết một thằng Tây rồi.

Nhâm chưa kịp nhìn xem tên Tây ấy có chết thật chưa để còn... xung phong ra cướp khẩu F. M từ bên kia đầu cầu, đủ loại súng lớn nhỏ quạt thẳng về phía bọn Nhâm đang núp như mưa bắc.

Tiếng đạn bay veo véo, tiếng ngói bể

rồn rảng trên mái nhà ở phía sau hàng rào... rồi mấy ngọn đinh lăng trên đầu Nhâm bị đứt tung... Nhâm hoảng kinh nằm mọp xuống và tưởng chừng như hễ mình nhích một chút là có thể... ăn đạn liền.

Nhâm ngoái đầu ra phía sau để tìm mấy anh em khác nhưng chẳng còn thấy một ai hết. Anh ta lắng tai để canh coi có tiếng súng của phe mình không nhưng chỉ nghe độc có thứ tiếng nổ dòn của các loại súng địch.

Có tiếng bọn Tây la quát, rồi tiếng súng của chúng cũng im ngang.

Nhâm cóm róm ngồi lên để e dè ló đầu nhìn ra đường ở phía đầu cầu. Tên lính Tây xách F.M cũng đã biến đâu mất. Bên kia cầu cũng chẳng còn thấy bóng dáng một tên địch nào.

Có tiếng động nhẹ ở phía sau lưng. Nhâm quay phắt lại và rất mừng khi thấy Hảo đang bò về phía mình. Hảo ngừng lại, ra dấu bảo Nhâm im tiếng đoạn chỉ về phía sau vườn rồi ngoắc lia. Nhâm hiểu ngay rằng anh bảo mình rút lui.

Không đợi phải nhắc đến lần thứ hai, Nhâm lết mau về phía bạn, rồi cả hai lom khom chạy băng qua sân lủi luôn vô nhà.

Nhâm thấy rất dễ chịu khi đã đứng yên sau mấy bức vách tường của ngôi nhà bỏ hoang này. Anh ta day qua hỏi Hảo:

– Anh em đâu hết rồi?

– Rút vô vườn. Bây giờ tao với mày cũng đông theo tụi nó chớ ở đây sao được!

– Coi, êm rồi mà?

– Chưa chắc. Rủ tội Tây nó biết anh em mình có mấy ngoe tội nó bao lại thì thấy mẹ.

Nhâm ngó ngoái về phía mặt đường:

– Rồi mình không có hạ được mạng nào sao?

Hảo lòi anh ta đi:

– Nghe nói được một tên ở dốc cầu.

Nhâm ghì lại:

– Sao tao thấy nó biến đi mất tiêu hà.

– Thì chắc cha con tội nó đã bò qua mang xác thằng đó đi rồi...

– Vậy anh em mình ai hạ được thằng đó hả?

Hảo nhún vai:

– Biết ai là ai! Nghe súng lệnh là mạnh thẳng nào thẳng này bắn tưới ra.

Nhâm mỉm cười:

– Tao cũng vậy! Uống quá há! Phải chi lấy được cây FM của nó.

Hảo xô mạnh bạn đi tới:

– Để nữa rồi hãy bàn về mấy vụ này sao ta nghi bọn Tây nó bọc ở phía bên kia bờ rạch để xĩa ngang hông mình quá. Khi không tụi nó êm rơ. Bây giờ mình chỉ có nước đông cho mau.

Nhâm rảo bước theo bạn và chép miệng than thở:

– Tao mới bắn có một phát...

Hảo cười khẽ:

– Như vậy cũng đủ “chộ vốn” để mây

yên bụng trở về với cha mẹ và vợ con rồi mà! Mấy cú cho là phát súng của mấy đã hạ được thằng Tây cầm FM.

Nhâm thắc mắc một cách ngây ngô:

– Phải còn xác nó cũng đỡ!

Hảo chắc lười rồi phì cười và xông lên đi thật nhanh để cho Nhâm khỏi phải nói năng được thêm gì nữa.

... Hai người vừa ló ra bờ vườn thì mấy loạt súng nổ vang. Nhâm chỉ kịp thấy Hảo té chúi nhủi, khẩu súng nhỏ trên tay anh ta văng ra. Nhâm nhào xuống định lay gọi bạn thì chợt thấy đau nhói ở phía sau lưng. Mấy phát kế của loạt đạn tiểu liên còn xĩa tung mặt đất ngay sát cạnh anh ta.

Có tiếng bọn Tây la hét om sòm Nhâm hoảng kinh trườn nhanh người

tới để lần luôn xuống nương vườn rồi
bươn miết tới.

Ra đến ruộng, Nhâm ngồi lại để thở
vì cảm thấy kiệt sức. Anh ta vội đưa tay
sờ lên lưng nơi xót buốt. Anh ta kinh hãi
thêm khi nhận ra có chất nước nóng ẩm.
Anh ta rút nhanh tay ra giờ lên: bàn tay
ấy dính đầy máu.

Nhâm tưởng chừng mình sắp chết
đến nơi và tự nhiên tay chân bủn rủn.
Anh ta tuyệt vọng nhìn ra mặt ruộng
vắng tanh, trong lúc tiếng súng vẫn còn
nổ giòn phía trong vườn,

Anh ta nằm vật xuống đám vừa lấp
xấp nước, và đâm ra nhớ đến mẹ và vợ
một cách ghê gớm. Anh ta chợt để ý đến
đám mây trắng trôi lơ dờ trên nền trời
xanh ngắt mà khóc mùi. Anh ta nhớ lại
lúc Ba Lành nằm chết trong nước ruộng

và dưới một bầu trời cũng xanh ngắt như vậy...

... Nhâm càng tin rằng mình đang chờ chết thật, và tưởng chừng như máu huyết của mình đang từ miệng vết thương ở sau lưng kia tuôn ra không dứt để hòa với nước ruộng cho đến khi không còn sót một giọt nào trong cơ thể của mình nữa. Và đến lúc đó, Nhâm sẽ hắt ra hơi thở cuối cùng.

Như đã tin chắc rằng thể nào mình cũng chết. Nhâm đâm ra lo lắng rằng rồi đây biết có ai tìm ra xác mình không? Và biết có ai nhắn tin dữ về cho gia đình mình không? Nghĩ đến đó, Nhâm hết còn sợ chết mà lại khô sở ghê gớm vì không có một ai quen thân bên cạnh mình trong lúc này.

Nhâm cố nhắc khẩu “22 long” lên khỏi mặt nước ruộng để gác nó nằm lên một chỗ khô ráo như sợ khẩu súng bị hư rỉ gì vậy. Anh ta nhắm mắt lại..

Có tiếng chân người lội sồn sồn trên mặt ruộng. Nhâm hoảng kinh mở choàng mắt ra và định ninh rằng mình sẽ lãnh thêm một vài phát đạn nữa. Anh ta mở to mắt thêm: thằng nhỏ chần trêu đang xâm xâm chạy tới. Nhâm thở ra, mỉm cười. Và mới chợt để ý rằng tiếng súng đã im bật từ lúc nào. Rồi như sợ thằng nhỏ không trông thấy mình Nhâm cố nhồm người lên, quơ tay rần hết sức gọi to:

– Ê nhỏ! Tao đây mây ơi.

Thằng nhỏ gật đầu, chạy rút tới.

– Sao đó anh?

Nhâm nằm vật xuống, gần như là khoan khoái:

– Tao bị thương mấy làm ơn kêu mấy anh em...

– Mấy ảnh chạy tuốt vô trong sâu rồi. Mấy ảnh kêu tui ra đây... dò thám tình hình và kiểm... ủa còn một anh nữa đâu?

– Y chết rồi.

– Ý trời! Sao để chết vậy, chết ở đâu?

– Ở trong vườn sau nhà ông cả...

– Để tui vô trông coi...

– Mấy làm ơn lôi tao đi.

Thằng nhỏ nhìn kỹ lại Nhâm:

– Sao tui coi bộ anh còn nguyên vậy.

Nhâm gất lên:

– Tao trúng đạn ở phía sau lưng đây nè.

– Chắc hông sao hả?

– Sắp chết đây mà hông sao gì! Thằng này ở đó hỏi hoài!

Thằng nhỏ nhăn mặt:

– Tui muốn chạy vô trông đề lượm súng.

– Không còn thứ gì đâu mà lượm, mà Tây nó đã đi hết chưa?

Thằng nhỏ làm mặt rành:

– Đi mất đất rồi.

Nhâm rên rĩ:

– Mấy lo cho tao trước đi.

– Mà anh còn đi nổi hông?

Nhâm vội đưa tay lên:

– Mấy kéo tao đứng dậy...

Vừa lúc ấy, có mấy thanh niên ló ra. Thằng nhỏ mừng quýnh, kêu réo họ om sòm. Nhâm nhướng mắt nhìn về phía ấy thở ra gần như là khoan khoái đoạn mỗi một nằm xuống như cũ...

*

Nhâm được cấp tốc đưa về vùng an toàn cạnh Ba Lành. Nơi đây có một cơ sở quân y khá lớn đặt trong ngôi nhà của một đại điền chủ, với một vị bác sĩ tản cư cùng một sinh viên trường thuốc Hà Nội. Người sinh viên này đã trở về Nam sau ngày Nhật Bản đầu hàng.

Nhâm được chụp thuốc mê để chịu

một cuộc mổ xẻ để mức viên đạn kẹt trong vết thương ra. Cuộc giải phẫu trong một hoàn cảnh “chạy giặc” như vậy cũng hoàn tất một cách suông sẻ và nhanh chóng. Tánh mạng của Nhâm không hề hấn gì. Anh ta chỉ cần nằm tĩnh dưỡng trong một thời gian để chờ vết thương lành miệng, nhưng... viên đạn quái ác kia nếu không hề hấn đến mạng sống của Nhâm thì lại nhè chạm vào một chỗ rất nghiêm trọng...

.... Trong cuộc giải phẫu, giữa lúc Nhâm còn đang mê man, anh sinh viên trường thuốc đứng phụ bên cạnh bác sĩ đã sửng sốt nhìn sưng vết thương đã bị mở rộng và vội lột miếng vải che miệng ra kêu khẽ:

– Ý trời, bộ đúng chỗ đó rồi sao?

Vị bác sĩ ngừng tay, đưa mắt nhìn

lại anh ta, khẽ gật đầu đoạn lật đặt cúi xuống vết mổ. Biết rằng không thể cạy miệng được ông ta trong lúc này, anh kia đành kéo miếng vải che miệng lên như cũ, để tiếp tục phụ bác sĩ hoàn tất việc giải phẫu.

Sau khi giao người bị thương lại cho một y tá săn sóc, vị bác sĩ cùng với anh chàng sinh viên trường thuốc ra hàng hiên rửa tay.

Không đợi cho chàng sinh viên lên tiếng hỏi, vị bác sĩ trọng tuổi cười hỏi anh ta:

– Bỏ trường để hoạt động chánh trị mà còn nhớ sách vở hả?

Anh chàng sinh viên cười theo:

– Cũng còn nhớ lỏm bỏm. Nhất là trường hợp của anh hồi nãy. Tôi còn nhớ

khi học đến “ca” này anh em thường hay nói giỡn là nếu ai bị trúng thương ngay chỗ đó thì tốt hơn là nhờ người giải phẫu thọc luôn mình một dao chết cho rảnh còn khỏe hơn! (anh ta nghiêm giọng lại để ngập ngừng hỏi vị bác sĩ). Trúng ngay cái “colonne lombo-sacrée” (khoảng xương sống ở thắt lưng) phải không bác sĩ?

Viên bác sĩ trầm mặc để gật đầu.

– Vậy có đụng tới cái moelle (tủy)?

Viên bác sĩ lại gật đầu một cách khó khăn.

– Rồi sao hả bác sĩ?

Viên bác sĩ khẽ nhún vai:

– Chú em cũng đã biết rõ rồi mà! Bị thương theo kiểu đó mệt lắm. Mệt cho

người bị thương cố nhiên! Và mệt về sau. Tùy theo nó xê xích mà bị liệt chân, nghĩa là cũng khổ lắm, nhưng với anh chàng trai trẻ ban nãy nó còn... độc địa hơn nhiều...

Anh sinh viên trợn mắt, lấp bắp:

– Bộ nó nhằm... Bộ anh ta sẽ bị liệt... Bộ cái moelle đó ăn liền với bộ phận sinh dục?

Vị bác sĩ buông thông hai tay đáp bằng tiếng Pháp như để thở than cho kẻ bị nạn:

– Khổ vậy!

Anh sinh viên nhăn mặt:

– Không có cách gì cứu chữa sao bác sĩ?

Vị bác sĩ nhún vai:

– Tôi cũng chưa nghe nói có ai bên Âu Mỹ đã tìm tòi ra cách... thắp nó lại... làm thứ giả không được rồi.

Anh chàng sinh viên thở dài:

– Rồi không biết mình sẽ báo tin cho anh ta sao đây.

– Khoan đã, để cho anh ta lành mạnh. Mình có bốn phận cứu người được tới đâu hay tới đó chứ không có quyền làm cho một ai tuyệt vọng... dù rằng trường hợp thật tuyệt vọng. Anh ta còn trẻ như vậy lại là người còn hăng tranh đấu... Không biết anh ta đã có vợ con gì chưa.....

Anh sinh viên nhú mày:

– Chắc chưa. Tôi biết đoàn của anh ta. Đó là một nhóm đặc biệt gồm toàn học sinh trung học lúc trước đây ở Cần Thơ.

– Ồ, nếu vậy thì còn đỡ. Anh ta có vợ nữa thì rầy rà dữ.

✱

Một người bạn cùng nhóm với Nhâm, sau khi vào thăm Nhâm và thấy anh ta không đến nỗi gì, thơ thối đi tìm viên bác sĩ để cảm ơn cùng gửi gắm cho bạn mình. Viên bác sĩ đã trở về ghe riêng của mình để chữa bệnh tư cho các đồng bào tản cư gặp lúc đau ốm khá nặng. Chỉ có anh sinh viên nằm đọc sách trong căn buồng tạm dùng làm “văn phòng”.

Anh sinh viên không bỏ qua dịp này để hỏi thăm về gia thế của Nhâm và câu hỏi đầu tiên của anh ta là “không biết anh đã lập gia đình chưa?”

Anh bạn của Nhâm sốt sắng đáp:

– Rồi. Nội trong nhóm tội tôi chỉ có mình ảnh là có vợ.

Anh sinh viên như muốn cự nự:

– Có vợ gì mà sớm vậy!

Tưởng đâu người sinh viên này, một người mà anh ta biết rõ thành tích học hành ở Hà Nội và đã tham gia tranh đấu cho độc lập ngay từ hồi còn Nhật... anh ta tưởng đâu anh sinh viên ấy có ý trách “tinh thần kém” của Nhâm nên vội nói đỡ cho bạn:

– Anh ta là thứ công tử con của một điền chủ gộc ở vườn. Anh ta lại là con trai út nên ông già bà già bắt lấy vợ sớm.

Anh sinh viên xua tay:

– Tôi muốn nói khác...

Anh kia kể lễ thêm:

– Thật là bị bắt buộc cưới vợ sớm như vậy nhưng hai vợ chồng không kịp ăn ở với nhau lâu. Bị cái vụ tản cư. Anh ta lại không chịu ở nhà hú hí với vợ mà ham theo tụi tôi...

Anh sinh viên nhăn mặt:

– Rồi vợ anh ta hiện ở đâu?

– Nghe nói đã lên Saigon.

Anh sinh viên thở dài sườn sượt:

– Khổ cho anh ta quá!

Anh kia cười nói:

– Ông già của anh ta kêu về dữ lắm. Chắc sau chuyến này anh ta phải nghe. Anh em tụi tui cũng thông cảm cho hoàn cảnh anh ta nên...

Anh sinh viên ngắt ngang:

– Anh ta về thì còn khổ nữa!

– Bộ anh sợ bị bắt bớ?

– Không.

– Có người bảo lãnh cho anh ta mà!

Anh sinh viên lắc đầu lia:

– Tôi nói khổ... cái khác.

– Khổ gì hả anh? Ra ngoài thì được thêm cái lợi là có thuốc men đầy đủ chờ ở trong này...

Anh sinh viên đành tiết lộ dần:

– Tôi nói khổ ở chỗ anh ta có vợ.

– Bạn bị vợ con rồi.. quên hết mọi việc trong này?

Anh sinh viên hơi to tiếng:

– Không phải vậy! Khổ ở chỗ là anh nè bị trúng thương vào ngay chỗ nghiêm...

– Coi, tôi thấy ảnh không sao hết mà. Tôi mới vào thăm và ảnh có vẻ tươi tỉnh lắm!

Anh sinh viên do dự trong một giây trước khi thấp hăn giọng xuống:

– Tánh mạng của ảnh thì không sao rồi. Điều này thì chắc lắm. Và nếu ảnh ra được ngoài thành thì càng mau hồi phục nhưng... Anh phải biết là viên đạn đã trúng vào một chỗ nghiêm... ngay xương sống... cái tủy.

– Ý trời, rồi có chạm lên tới óc không? Rồi sau này có bị... loạn óc không?

Anh sinh viên gất lên:

– Óc đầu mà ở đó. Óc là bộ phận chỉ huy của cân não... Còn ở dưới là đường tủy liên lạc...

Anh bạn của Nham vọt miệng hỏi:

– Bộ trúng nhằm cái... dây liên lạc xuống chân sao anh?

Anh sinh viên lừ mắt như vừa nghe một câu hỏi ngớ ngẩn nhứt:

– Phải chân thì tôi cũng lạy!

Anh bạn kia ngơ ngác:

– Vậy... còn cái dây nào đi đâu nữa cà?

Anh sinh viên cau có nhìn xuống háng anh bạn của Nham, hất hàm:

– Còn xuống đó nữa chớ bộ cùng đường rồi sao!

Anh bạn của Nhâm hơi ngả người ra phía sau để ngó sững lại anh sinh viên rồi lật đật cúi xuống nhìn phía dưới bụng mình, lên tiếng gần như ú ớ:

– Ý trời! Bộ nè trúng.... cái dây nó ăn liền tấp xuống đó sao? Như vậy là làm sao hả anh?

Anh sinh viên cười mỉa:

– Còn sao nữa! Thì cũng như sợi dây thiếu trong đồng hồ bị đứt ngang.... nay dầu anh phùng mang trợn mắt vắn cho đến trặc tay đi nữa thì cũng không sao... tíc tắc được và cây kim nó cũng nằm chình ình ra đó...

Mặt anh kia méo đi như chính anh ta đang làm vào cảnh ngặt ấy:

– Trời, trời, như vậy chết anh ta rồi còn gì!

Anh sinh viên thở dài:

– Bởi vậy tôi mới hỏi thăm anh coi anh ta có vợ chưa. Té ra có vợ. Càng khổ lây cho người khác nữa! Lại là vợ chồng son. Không biết rồi họ sẽ ra sao?

Anh bạn của Nhâm lắc đầu rồi vội hỏi:

– Vậy anh ta... đã biết vụ này chưa?

– Coi làm sao biết được. Tôi với bác sĩ phải giấu...

– Ờ phải. Hèn chi tôi thấy anh ta tươi tỉnh như không! Rồi mình làm sao cho anh ta biết đây?

– Cho anh ta biết làm chi?

– Rồi để cho anh ta.... lơ ngơ như vậy cho đến khi...

– Đành vậy... Để sau này anh ta trở về ngoài... rồi lần lần biết ra...

– Bộ không có cách...

– Cách gì bây giờ? Bộ nó cũng giống như sợi dây điện hay sao mà đứt ở khúc nào mình nối vô khúc nấy!

– Theo ý anh thì mình nên giấu luôn?

– Theo tôi thì vậy. Hơn nữa cũng nên nhơn dịp này, mấy anh nên khuyên ảnh trở về ngoài để ảnh lần hồi tính giải quyết chuyện vợ con... Sao kỳ quá anh à! Phải chỉ ảnh bị thương có lẽ tôi chỉ buồn đảng này tôi thấy xót xa cái gì á!

– Tôi cũng vậy.

Và anh bạn của Nhâm lui thủi quay trở lên chỗ Nhâm nằm...

✱

Sau khi tạm bình phục, Nhâm liền quay trở về nơi anh em đang đóng.

Nhâm quyết định ở chơi với anh em thêm một vài ngày trước khi về thành. Sau khi được tin anh ta bị thương, ông hội đồng càng hối thúc anh ta phải trở ra. Thêm vào đó với một lần thoát chết với vết thương trên thắt lưng, Nhâm có được đôi chút “yên tâm” để nghĩ đến sự tạm rời bỏ anh em. Đôi khi nhớ đến cái chết của Hảo, Nhâm cũng cảm thấy bứt rứt vu vơ. Nhưng quả tình Nhâm đã thấm mỗi mọt. Những kỷ niệm cũ cùng sự hăng hái lúc ban đầu cũng trở thành... uế oải trong tâm trí của mình...

Tuy nhiên chưa chi Nhâm cũng đã bắt đầu băng khuâng nhớ tiếc cuộc sống chung đụng với anh em trong bấy lâu nay.

Thêm vào đó dầu đã quyết định trở về, Nhâm lại cũng không tin rằng cuộc sống đang chờ đợi mình ở ngoài thành sẽ đầy hứng thú. Không, Nhâm không tin được điều ấy và chỉ ước mong sao mình sẽ tìm được sự lãng quên hay nói cho đúng hơn một sự “bằng an” trong cảnh đoàn tụ của gia đình và nhứt là trong cuộc đời mới với Kim Ngọc.

... Anh em trong đoàn, do lời thuật lại trước đây của anh bạn lên trạm quân y Thẩm Nhâm đều rõ biết sự tật nguyên tai hại của Nhâm nhưng, không cần gì phải cản dận nhau họ đều đồng tình không đá động gì đến điều đó hết. Ai nấy đều ngấm thương hại Nhâm nhưng vì không tiện và không thể an ủi anh ta bằng cách nào được nên đều có vẻ ngượng ngập khi gặp mặt lại Nhâm.

Sự ngượng ngập ấy càng tăng thêm khi họ được Nhâm cho biết là mình vào ở chơi với anh em trong đôi ba ngày trước khi về thành. Họ đều rõ là Nhâm còn có một cô vợ trẻ đang chờ đợi anh ta. Biết rõ để rồi thâm lo ngại cho bạn với cái tâm trạng xốn xang phải chứng kiến một kẻ sắp sửa lao mình vào một sự tuyệt vọng dai dẳng như sự “lãng trí” nạn nhân cho đến hơi thở cuối cùng. Chúng kiến nhưng lại không có cách nào ngăn cản hoặc làm giảm dịu được tình trạng đó một chút nào hết!

Riêng phần Nhâm không phải Nhâm không để ý đến sự ngượng ngập khác thường của các bạn kia nhưng Nhâm lại lầm tưởng rằng họ bịn rịn quyến luyến mình hay hơn nữa, sự sắp trở về của mình đã làm cho đám anh em ấy đâm ra xao xuyến, bâng khuâng nghĩ ngợi đến

tương lai mờ mịt của một cuộc chiến đấu vốn chưa có một dấu hiệu gì là sáng sủa hết.

Rồi Nhâm cũng sanh ra ngượng ngập lây. Anh ta vừa có sự xấu hổ của một kẻ đào ngũ, vừa có sự bứt rứt của một kẻ không đành tâm được yên thân một mình.

Rốt cuộc, đám anh em kia và Nhâm, không hẹn mà cùng gặp nhau ở chỗ cùng gắng gượng cười nói giả lả cho qua...

Nhâm định ở lại với anh em lỗi ba ngày nhưng qua bữa trưa hôm sau, một việc bất ngờ đã xảy đến...

Trưa hôm ấy, trong lúc Nhâm đang ngồi trong buồng tiêu bắc trên mương vườn thì chợt nghe có tiếng cười giỡn ở gần đấy. Nhâm biết rõ cây ổi ấy lắm. Đó

là một giống ổi xá-lị khá sai trái mà giờ đây chỉ có đám anh em trong đoàn tha hồ bẻ hái vì chủ nhà cũng như những người lối xóm đều tản cư vắng cả.

Nhâm dợm lên tiếng đận phần ổi cho mình thì chợt nghe một anh bạn phía ấy la lên:

– Ê coi chừng té.

Có tiếng cành lá ổi khua xào xạc và Nhâm dễ dàng đoán được là có tay nào đang leo lên cao, lên những nhánh ổi mỏng manh nhứt... chắc là để bẻ cho được mấy trái ngon thường chỉ còn sót lại ở những nơi hiểm hóc ấy. Và anh chàng đứng dưới lo sợ hộ cho bạn bên trên mới la quát như thế.

Có tiếng cười ở phía trên cây ổi vang ra:

– Té sao được mậy!

Người đứng dưới đất, ý chừng nhận thấy không đến nỗi nào nên cười theo rồi nói đùa:

– Mày đừng y y! Nhánh ôi dòn khừu đó nghen! Rủi nó gãy bất tử rồi mày té xốc nhằm cây cối gì đó và nhè nó lại đúng bộ đồ giữa của mày thì rồi đời như thằng Nhâm đó nghen!

Ở trong cầu, Nhâm nhú mày như nghe đến câu nói đùa có nhắc đến tên của mình ấy. Anh ta kể mặt vô kể hờ của vách ván để ngó ra xem ai đang giỡn hớt với ai ở phía gốc ổi, và trong một hai người này, có anh đã sang trạm quân y thăm Nhâm nhiều lần trước đấy, anh ta toan lên tiếng đùa lại là « cái gì mà có tao ở trong đó?... thì đã nghe anh ở trên ngọn ổi thấp giọng hỏi chỗ xuống:

– Ê, bộ thằng Nhâm nó gục cần thiết sao mày?

Anh ở dưới cũng trả lời theo giọng thấp nhỏ của bạn:

– Thằng cha sinh viên trường thuốc và lần sau, ông bác sĩ nói với tao như vậy mà! Viên đạn nhè xệt đúng chỗ đó thì cũng như... cúp công tắc luôn với bộ đồ nghề ở dưới.

– Như vậy là nó liệt mẹ nó luôn rồi còn gì nữa!

Nhâm sửng sốt khi nghe rõ hai câu qua lại liên tiếp ấy. Đang ngồi chồm hổm, anh ta vội nhìn xuống.... Rồi như không muốn tin là có thật được điều ấy, anh ta hốt hải quơ tay xuống để nắn nốt nhận xét. Không. Nhâm không thấy có gì khác thường hết! Hai thằng cha kia

nói làm sao đó mà! Nhâm không thể tin được.

Chợt nghĩ đến những kỷ niệm thân mật với Thẩm. Nhâm cũng vụt nhớ đến Ba Lành. Và Nhâm tái mặt ngang. Nhâm lắc mạnh đầu để cố xua đuổi cái ám ảnh về một sự... quả báo nhãn tiền! Nhâm chỉ còn cách lật đặt kê mặt vào kẽ hở của vách để tiếp tục theo dõi câu chuyện giữa hai người kia. Tự nãy giờ không biết họ đã nói với nhau thêm những gì, nhưng đúng lúc này, Nhâm vẫn còn nghe được những lời bàn tán về mình.

– Sao tao thấy thằng Nhâm nó tỉnh khô vậy mấy?

– Làm sao nó biết được! Ở đó người ta giấu nó, cũng như anh em mình ở đây... làm lơ vụ đó luôn vậy.

- Đáng lẽ phải cho nó biết...
- Ích lợi gì chứ?
- Phải chi nó bị bệnh truyền nhiễm gì mà mình giấu thì có hại chứ đằng này...
- Với lại mấy nghĩ cho nó hay như vậy thì cũng ngặt quá!
- Rồi nó sắp trở về thành, rồi nó gặp lại vợ con... Thế nào cũng có lúc nó phải biết chứ... không hoài sao được mậy?
- Thì... để tới đâu hay tới đó.
- Biết đâu cha nội bác sĩ ấy thấy sai? Hay biết đâu khoa học tiến bộ...
- Ồi, mấy lúc sau này giặc già lu bù nên ở bên này mình chỉ thấy có thứ súng mới chợ có biết bên Âu Mỹ họ có thì giờ rảnh để lo mấy thứ chuyện đó không...

– Biết đầu họ chế được thứ thay thế...
Thôi, leo xuống đi mây. Rủi gãy nhánh tể
xốc bất tử... Chẳng thà máy giờ ngực cho
Tây nó bắn thì chết còn khỏe hơn..

Nhâm xây xẩm mày mặt và phải tựa
đầu hẳn vào vách ván. Những lời nói vô
tình kia như hầy còn lũng bùng trong tai
Nhâm. Nhâm ngồi ì ra đó chờ hết đám
lố mặt ra. Sự đồng tình giấu giếm từ ông
bác sĩ ở trạm quân y cho đến đám anh
em ở đây làm cho Nhâm bức tức thì ít
mà tủi cực thì nhiều.

Đợi cho hai người kia đi khuất,
Nhâm mới chệnh choạng bước ra khỏi
cầu. Nhâm hết còn thiết gì đến việc trở
về nữa và có cảm tưởng như mình muốn
nhủi vào một kẹt hốc nào đó để nằm
miết cho đến khi mọi sinh lực trong cơ
thể mình đều dốc cạn...

... Như một kẻ mất hồn, sáng hôm sau Nhâm từ biệt anh em.

Trên đường ra Cái Răng để chờ ông hội đồng đem giấy tờ vô đưa mình về, Nhâm phải vô Phong Điền vì được tin là mấy hôm nay Tây mở nhiều cuộc bố ráp ở những vùng phụ cận Cái Răng. Đây là nơi mà Nhâm thường lui tới lúc mới nhập đoàn với đám thanh niên trên và do đó, quen biết nhiều gia đình tản cư. Từ Phong Điền vô Ba Mít nơi có trạm quân y cũng gần nên Nhâm không thể không lần mò vào để hỏi thăm viên bác sĩ kia cho rõ một lần chót.

... Trước vẻ mặt khó khăn của Nhâm, viên bác sĩ hiểu được phần nào nỗi thắc mắc của anh ta khi lại phải tìm gặp mình, và ông cũng không thể giấu giếm gì nữa được với những câu hỏi quá rõ rệt của Nhâm.

Được nghe chính miệng viên bác sĩ đã sẵn sóc mình tiết lộ về sự rủi ro oái ăm kia, Nhân ngồi lặng người trên ghế. Dầu đã được hai anh kia gián tiếp cho mình biết rõ sự kiện đó Nhâm vẫn cảm thấy rùn chí như thường. Nhút là lần này, sự rùn chí ấy còn dìm ngập anh ta xuống trong một sự tuyệt vọng mênh mông và nhàm chán.

Viên bác sĩ bước lại vỗ nhẹ vai Nhâm, vụng về an ủi anh ta:

– Rất có thể là tôi làm lẫn nên... nhận bậy ra vậy...

Nhâm cười chua chát:

– Nếu bác sĩ nói là mình đã... lỡ tay làm đứt cái tủy đó thì tôi còn sẵn lòng tin lời bác sĩ hơn!

Viên bác sĩ còn rần nói:

– Cậu khoan nản chí. Cơ thể con người còn chứa nhiều bí mật mà y học hiện không ngờ tới được... Biết đâu...

– Biết đâu có một phép lạ phải không bác sĩ?

Viên bác sĩ cúi mặt gượng gạo nói đỡ:

– Tôi cũng già cả rồi nên nghề nghiệp tôi cũng hơi... xưa cũ. Cậu nên về ngoài để khám lại coi. Ở trong này thiếu người chuyên môn và thiếu cả thuốc men...

Nhâm khế lắc đầu:

– Có lẽ tôi nên để cho mình bị kẹt trong này luôn thì hơn.

– Nghe nói cậu còn vợ con.

Nhâm cười khẩy:

– Rồi tới ra ngoài để cho rắc rối thêm sao? Nhứt là lần này vợ tôi... (Nhâm trầm giọng xuống). Thôi để tôi cho người nhà hay tự sự rồi để cho vợ tôi tự ý định đoạt số phận của mình. Tôi chưa... có con cái gì nên cũng dễ. Phần tôi, tôi ở biệt trong này đeo đuổi theo chuyện khác thì còn dễ khuây khỏa hơn. Chớ ra ngoài thành, đủ thứ trái tai gai mắt hết, rồi chẳng lẽ tôi sống được như một con gà trống thiến để chờ lúc người ta bỏ mình vô lò? Đâu óc tôi có bị liệt luôn đâu bác sĩ!

Viên bác sĩ già thở dài:

– Thiệt bậy quá... Tôi tính giấu cậu luôn mà hư hết... Đã đành rằng cũng có lúc rồi cậu sẽ hiểu rõ nhưng hiểu... sớm thì cũng ngật... Cậu còn trẻ quá chớ cô phải gấn kề miệng lỗ như tôi đâu! Cậu tỉnh như vậy thì có chỗ.... tiện. Nhưng mà nè, khi nào có dịp... cậu cũng nên...

nghe ngóng thử coi nó có ắt như vậy không? Bể gì cậu cũng còn sung sức...

Sau cuộc thăm viếng này, Nhâm quyết định ở lì theo miệt Phong Điền, không quay trở vô nhóm anh em cũ. Nhâm tìm cách nhắn tin hẹn lần với gia đình để cho gia đình được yên tâm và để xin thêm tiền xây xài. Nhâm muốn mình được sống lười biếng trong một thời gian để cho đầu óc mình quen dần với rủi ro kia, Nhâm thường nhớ đến Ba Lành để tự tìm cho mình một sự cam phận mà Nhâm tin rằng đó là một hình phạt rất xứng đáng riêng dành cho mình. Tuy nhiên Nhâm cũng biết rằng mình khó có thể kéo dài đến vô tận và kéo dài một cách vô ích sự cam phận ấy. Giặc giã còn đang lan tràn kia! Đó là một lối thoát ứng ý nhứt của Nhâm. Có lúc Nhâm gần như mãn nguyện khi nghĩ đến dịp mình sẽ

lên đường để xin gia nhập vào một đơn vị ấy chứ không thể còn quay về đoàn cũ để hằng ngày phải đương đầu với những người bạn với lối đồng tình xót thương thâm lặng về sự rủi ro của mình rất... dễ ghét của họ.

... Nhâm tấp vào một gia đình quen vốn rất mến mình trong những lần ở trọ trước đây. Đám anh em cũ của Nhâm trước khi dời vô địa điểm hiện giờ đã từng đóng ở xóm này trong một thời gian khá lâu.

Đó là gia đình của ông hương hào Bạch, gồm có hai vợ chồng ông hương vào hai người con, một gái, một trai.

Trước đây, anh em bọn Nhâm thường đòi ở rể nhà này mặc dầu họ chỉ mới biết mặt cô con gái, cô Trân, qua bức ảnh bán thân lồng trong một khung kính

to chung với nhiều bức ảnh gia đình họ hàng chụp đủ kiểu và đủ cỡ treo vào một chỗ trang trọng trên vách “bổ kho”.

Trâm vốn là một nữ sinh theo học một lớp tiếp liên ở ngoài Cần Thơ và khi chiến tranh bùng nổ trên Sài Gòn, Trâm cùng một số chị em bạn học thức gia nhập vào một đoàn nữ cứu thương đặc biệt được tổ chức gần như là để “làm cảnh” và bởi vậy liền khi có lệnh tản cư, đoàn này rút được đi trước và đi xa để cho an toàn hơn.

Quân Pháp chiếm Cần Thơ và đặt chân lần hồi lên các quận, các làng lớn. Và đoàn cứu thương này cũng tản cư biệt mù luôn để cuối cùng giải tán ở miệt kinh Thác lác. Các cô trong đoàn mạnh ai nấy quay trở về với gia đình để tản cư cầm chừng hầu chờ lúc thuận tiện lộn về thành. Nghe nói suốt thời gian thả rề

theo tỉnh bộ cho đến khi giải tán đoàn cũng chẳng có dịp nào “cứu thương” thật sự ngay trận tiền mà chỉ “hộ trợ” đôi khi ở các trạm y tế với công việc... thuốc... tím, thuốc đỏ. Nhưng bù lại đoàn rất nổi danh về những giai thoại liên hệ đến một số cô “nổi» nhứt trong đoàn.

Trâm ở trong số này, tuy rằng cô có vẻ mặn mòi hơn là đẹp thật sự. Sự nổi bật của cô cũng dễ hiểu khi cô vừa bạo dạn vừa có một vóc vạc dư mức làm cho một chàng trai phải chắc lưỡi hít hà.

Ngày đoàn giải tán, Trâm rầu buồn ghê gớm khi nghĩ đến cảnh quay trở về sống thui thủi trong gia đình, nhứt là Trâm dư biết nơi xóm mình ở không có lấy một khuôn mặt nào mà mình có thể đánh bạn được. Hồi chưa có giặc Trâm chỉ lưu lại nhà quê vào những dịp nghỉ lễ rồi lại ra tỉnh ở học...

Nhâm xách ba lô bước vô khỏi hàng rào trà tươi vẫn được cắt xén bằng triền của nhà ông hương hào Lịch. Con chó phèn nhận ra Nhâm ngay và chồm lại sửa mừng. Nhâm cúi xuống để vừa xoa đầu nó vừa xô hất nó ra. Nhâm ngược mắt lên và chột để ý mấy thứ quần áo mỏng manh của đàn bà cùng với vài chiếc áo cánh màu may cắt kiểu cách được phơi trên một sợi dây kẽm bên hông nhà.

Nhâm nhớ trực đến cô con gái của ông hương hào. Anh ta đứng thẳng người lên, quơ chân hất mạnh con chó đang ra và đâm phiến muện ngang. Anh ta nhìn xuống thân thể mình và tưởng chừng như mình là một thứ phế nhân đáng lý ra phải nằm biệt ở một xó xỉnh nào đó chứ không thể nhúc nhích cục cựa để xê dịch gì được.

Những món quần áo đàn bà vẫn nằm phơi rạng rỡ trong ánh nắng chói chan. Con chó phèn cũng vội bỏ mặc Nhâm nơi đó để ba chân bốn cẳng rượt đuổi theo một con khác giống vừa thoáng qua cửa rào. Tất cả như hòa nhau để riêu cợt Nhâm một cách không nề nang gì hết. Tự nhiên Nhâm nổi nóng, hầm hầm xách ba lô quay trở ra.

– Kiểm ai đó anh? Một giọng con gái chột vang lạnh lạnh ở phía sau lưng Nhâm.

Nhâm nặng nề quay mặt lại như một kẻ xấu số, cuối cùng rồi cũng bắt buộc đối diện với định mạng. Nhâm nhú mày... Từ phía trong hàng ba, một cô gái, quần đen áo túi trắng, đầu nghiêng qua một bên, hai tay vói lên giữ mớ tóc dài hãy còn ẩm nước, hối hả chạy ra.

Nhâm thở dài xoay hẳn người lại. Đó là Trâm. Đến trước mặt Nhâm, Trâm vừa hấp háy mắt như một người bị nhăm, vừa hất mái tóc để giữ bớt nước và lại hỏi thêm:

– Chắc anh muốn kiểm ba tôi phải không?

Nhâm ngھnھ cổ hỏi lại một câu rất không phải lúc:

– Chắc cô đang gọi đầu nghe chó sủa...

Tiếng cười giòn của Trâm và Nhâm nín lại sượng trân. Rồi Trâm lại đưa tay bụm miệng mình như để cố nھn cười và cố làm nghiêm lên tiếng:

– Ba má tôi đi vắng chắc cũng gần về rồi. Vậy mời anh vào chơi...

Nhâm ấp úng tự giới thiệu:

– Trước đây tôi có ở đây khá lâu...

Trâm reo lên:

– À tôi biết rồi! Mấy anh ở đoàn đặc biệt đó chứ gì. Thằng Anh nó có kể lại hết. Mấy anh hay đàn hát lắm mà!(Cô nhìn kỹ lại Nhâm). Ủa sao, có một mình anh hà?

Nhâm mỉm cười như bắt đầu bị lôi cuốn theo sự vui mừng hồn nhiên của cô gái:

– Tôi đi có một mình. Mấy anh kia đóng ở xa... À thằng Anh đâu cô?

– Nó đi theo ba má tôi rồi. Ủa anh biết nữa sao?

Nhâm phì cười:

– Coi, tôi đã ở nhà này ăn cơm thiếu điều mòn răng mà! Đến con chó phèn lâu ớn mới gặp lại tôi mà nó còn nhớ...

Trâm hất tóc, trố mắt, rồi bật cười:

– Ờ há! Hèn chi tôi ở đằng sau nhà tắm nghe nó sữa một hơi rồi êm luôn... cô ngó xéo Nhâm.... Anh ở đây lâu và quen tới... con chó phèn nhưng chắc anh...

– Tôi không biết cô là ai chớ gì?

Trâm ngược mắt chờ đợi. Nhâm nói luôn bằng một giọng rất mực thản nhiên:

– Cô đây là con của ông hương.

Trâm nhoẻn miệng cười:

– Chắc anh đoán chừng...

Nhâm làm mặt nghiêm:

– Tôi biết liền.

Đôi mắt Trâm thoáng ánh tinh ranh như cô không dễ tin được lời của Nhâm. Thấy thế Nhâm nói luôn:

– Tôi biết mặt cô mà.

Đôi môi đầy mộng của Trâm hơi trễ xuống:

– Hoặc may ra biết mặt tôi hồi... tôi còn đi học ngoài Cần Thơ!

Nhậm cười khẩy, đùng đỉnh hất hàm chỉ vô phía trong nhà, giọng hơi trịch thượng:

– Tôi biết mặt cô ở trên vách kia kìa!

Đôi môi trễ của Trâm vụt cong tròn lại, rồi cô cười xěn lěn:

– À... té ra anh đã biết mặt tôi thiệt. Tầm hình trong khuôn kiếng đó phải hông?

Nhâm khẽ gật đầu.

Trâm có vẻ mất ngang đôi phần vẻ tự tin lúc ban đầu. Cô lễ phép lên tiếng:

– Vậy mời anh vào nhà nghỉ một chút đi. Ba má tôi sắp về mà.

Và sợ Nhâm từ chối cô vội bỏ đi trước như để... dẫn đường. Nhâm đành xách ba lô bước theo sau. Vừa đi anh ta vừa liếc chừng lên mớ tóc sum suê vẫn còn đắm ướt của Trâm, lên những đốm nước từ mái tóc ấy vấy lan lên mặt vải áo túi trắng mỏng và thấm dính xuống từ khoảng da hồng sạm... Nhâm chợt để ý đến... sự để ý ấy của mình. Và anh ta hồi hộp ngang. Nhâm coi đó là một dấu hiệu mới lạ của mình. Nhâm khắp khởi mừng thầm. Nhâm lại nhìn xuống người mình và có cảm tưởng mình vụt trở lại với con người mạnh khỏe như cũ. Anh

ta bước nhanh thêm đê cổ nhìn kỹ vào những khoảng vải ướt trên áo túi như muốn bám níu vào nó để làm hồi phục dần một cái gì đã mất mát.

Nhâm bật cười khoái trá vì thấy mình thở gấp và nóng mặt. Trâm quay lại liền, e ngại nhìn lại Nhâm, dò hỏi. Nhâm bạo dạn giải thích trịch đi vì tiếng cười bất ngờ của mình:

– Trước đây anh em tụi của tôi ai cũng đòi dành ở nhà nầy hết...

Trâm yên tâm mỉm cười:

– Chắc tại ba má em hiếu khách!

Nhâm sẵn lên đi song đôi với Trâm:

– Cũng có một phần. Phần khác họ đều nô nức vì bức ảnh kia.

– Kỳ!

– Nhưng chỉ có tôi là hên.

Trâm e ấp hỏi lảng ra:

– Vậy hôm nay anh ghé đây thăm ba má tôi hay có việc chi?

Nhâm nô nức hỏi lại:

– Còn cô, cô về thăm nhà rồi đi nữa hay là...

– Đoàn của tụi tôi giải tán rồi.

– Vậy hả? Nếu vậy tôi còn hên nhiều. Chắc mấy thằng bạn của tôi ở trông nghe tin này tụi nó chộn rộn ghê lắm.

Trâm vẫn kiếm cách hỏi lảng ra:

– Chắc anh tiện đường ghé lại đây...

Nhâm lắc đầu:

– Tôi tính xin hai bác cho tôi ở nhờ một ít lâu.

– Ủa vậy sao? Mà... anh không về trông với anh em à?

Nhâm nhún vai giọng rất vui vẻ:

– Tôi mới bị thương nên tự hôm nay nằm nghỉ trong Ba Mít. Chuyến này tôi không tính quay trở về trông nữa.

– Bị thương có sao không?

Nhâm chỉ thoáng khựng lại rồi trả lời mạnh dạn:

– Chút xiu nữa là đi đờ. Nhưng nay thì vững lắm rồi.

Trâm nhanh nhẹn bước lên thêm nhà:

– Chắc ba má tôi thấy anh trở lại đây thì mừng lắm.

– Hai bác tốt lắm.

Trâm đứng lại:

– Rồi anh có tính đi nữa không hay lại nường nấu tạm ở đây để rồi quay về với gia đình?

Nhâm ồm ờ đáp:

– Tôi cũng chưa tính ắt ra sao hết. Ở lỏng nhỏng riết với anh em thì cũng buồn mà về thành thì cũng chán.

Trâm thở dài:

– Thiệt giặc giã làm cho mình dở dang hết. Đáng lẽ tôi còn đi học tới!

– Tôi đây cũng vậy.

Mắt Trâm vụt sáng lên để rồi cô vội bẽn lẽn ngó lơ ra sân để né tránh cái nhìn có phần sâu đậm của Nhâm.

Vừa lúc ấy hai vợ chồng ống hương

hào cùng với cậu con trai nhỏ về tới. Tất cả đều đổ xô lại để hỏi thăm Nhâm tíu tí. Trâm đứng nép qua một bên để được tự do vui sướng riêng trước cảnh tượng thân mật ấy...

✱

Nhâm trần trọc trở mình luôn trên chiếc ghế bố bắt ở gần cửa cái. Nhâm đã ở đây được non một tuần lễ. Khoảng thời gian ấy quá đủ để cho anh ta có nhiều dịp thêm thân mật với Trâm. Thân mật đến mức hai người đã phải cầu viện đến sự lén lút, nhưng chưa có gì là quá đáng. Nhâm biết rõ rằng Trâm luôn luôn sẵn sàng để chiều theo ý muốn tốt cùng của mình.

Và đó là điều làm cho Nhâm khổ

sở lo âu. Anh ta vừa nhớ đến những kỷ niệm đau thương với Thắm mà mình vẫn thấy hối hận không nguôi, vừa nghĩ quẩn đến sự tàn tật quái ác của mình, một sự tàn tật mà hơn lúc nào hết Nhâm không muốn tin là có thật.

Nhâm có đôi chút hy vọng vì vẫn thấy mình ham muốn Trâm, nhưng Nhâm lại lo lắng cho rằng có sự gằn gủi trong những dịp vừa qua với Trâm chưa đủ để mình có thể đi đến một nhận xét cuối cùng. Và Nhâm hy vọng rằng chỉ với một sự hiến dâng trọn vẹn và nhứt định là cuồng nhiệt của người con gái ấy mới có thể cứu vớt được mình. Nhâm nghĩ rằng có lẽ vì mình quá chán nản nên mới sinh ra có mặc cảm “tàn tật” thêm, chứ thật ra thì chưa đến nỗi gì.

Nhưng rồi Nhâm lại thắc mắc vì không nỡ làm hại đời của một cô gái,

không đành cứ xử một cách vô lương với một gia đình đã hết mực tin yêu mình, nếu gặp trường hợp mình... vẫn như thường. Chẳng lẽ mình đang tâm làm một cuộc thí nghiệm cuối cùng trên sự đau khổ của cả một gia đình hiền lương sao? Mà Nhâm thì muốn tin rằng cuộc thí nghiệm ấy sẽ đem đến hy vọng cho mình!

Tối hôm nay, vợ chồng ông hương hào cùng con cái dắt nhau đi xem một ban kịch lưu động trình diễn cách đây gần hai cây số. Ban chiều khi nghe Nhâm cho biết là Nhâm ở nhà, Trâm không khỏi ngạc nhiên. Nhâm viện cớ là mình khó chịu trong người để từ chối những lời mời mọc náu kéo của hai vợ chồng ông hương hào. Trâm xốn xang muốn ở lại với Nhâm nhưng thấy không tiện vì đã lỡ đòi đi.

Tối chừng bắt gặp cái nhìn “nhiều ý nghĩa” của Nhâm cô mới yên tâm trở lại. Và Trâm chỉ chờ cha mẹ quay lưng là sẵn tới hạch hỏi Nhâm:

– Đau giả đồ hả? Bộ điệu của anh mà mệt khỉ gì?

Nhâm mỉm cười, thú nhận:

– Mấy thuở được dịp như vậy...

– Vậy đi vô rồi mình bung đi ra riêng không được sao?

Nhâm khẽ lắc đầu:

– Không tiện. Ở trong đó đông người lắm và ba cái tội thanh niên nó đi tuần tầm ruồng. Rủi tội nó nghe mình xâm xì ở đâu đó và làm rùm lên thì phiền lắm. Nhứt là vào những lúc có diễn kịch như vậy thì tội nó bố trí canh phòng gắt gao lắm.

Trâm nhăn nhó:

– Vậy mà không xúp-lê cho người ta hay trước làm cho người ta “xộ” hết trơn! Em tưởng thế nào anh cũng đi nên em nằng nặc đòi vô trông hơn ai hết! Anh tính cái điệu này... trật lất hết!

Nhâm cười tủm tỉm:

– Dễ mà! Em kiếm cách rút về đây trước...

Trâm ngoan ngoãn gật đầu:

– Ủ, để em nói là em đi trước với mấy chị quen trên xóm rồi em sẽ liệu cách rút dù êm. Nhưng đáng lẽ anh phải cho em biết trước...

Nhâm vỗ về:

– Phải làm tỉnh như vậy thì mới được. Anh thấy hai bác có phần dễ dãi

thiệt nhưng mình làm quá coi cũng kỳ...

Trâm liếc xéo, ranh mãnh:

– Anh cũng biết ý ba má em rồi. Anh mà ừ một tiếng là ba má em chịu cho anh ở rể liền!

Nhâm có vẻ ngượng:

– Coi vậy cũng phải có người lớn đòi bên chớ em! Ba má của anh đâu có ở trong này...

Trâm sốt sắng nói:

– Ăn thua gì! Cái đó để tính sau. Giặc già và.. đời sống mới thì mình phải châm chế bớt. Miễn hai đứa mình chịu nhau là được. Trong đoàn của em hồi đó có cặp hết. Rồi gia đình cũng phải chịu... Coi vậy giặc già cũng có.... đỡ ở chỗ đó!

Nhâm ngập ngừng:

– Anh chưa đám tính... xa quá như vậy. Vì anh còn đi nữa.

Trâm gạt ngang như không bận tâm gì đến chuyện tương lai hết:

– Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi. Lo vụ đêm nay cho dứt khoát đây nè! Vậy anh liệu chở em về liền đó nhen. Đừng ngủ mê luôn rồi bắt người ta lóng nhóng ở ngoài đó nhen cha nội.

Nhâm bật cười:

– Ngủ gì nổi mà ngủ! (rồi Nhâm chột hỏi). Mà nè, còn việc em “đi về” đây nữa? Nghĩa là vào lúc tan buổi kịch?

Trâm nghiêng đầu rồi nhí nhảnh đáp:

– Khó gì chuyện nói dóc? Em chỉ cần canh chừng gần lúc văn kịch là em đông

ra đợi sẵn ở một chỗ nào đó... Tối đêm nay, cô bác ở đây đi nườm nượp mà!

Trước sự hăng hái hồn nhiên của Trâm, Nhâm đâm ra bất nhẫn trước ý định thâm kín của mình. Anh ta lăm lét nhìn Trâm, ấp úng:

– Hay là thôi hả em?

Trâm nhú mày:

– Cái gì mà thôi?

Nhâm chớp mắt:

– Em cứ đi xem kịch... thiệt...

Trâm bực tức:

– Anh này kỳ! Cái gì ba hồi vậy ba hồi khác... Em không sợ thì thôi chớ việc gì mà anh chết nhát như vậy? Ở nhà không ai hay biết được đâu mà!

Nhâm khố sở:

– Không phải anh sợ vậy... Anh nghĩ đến em.

– Em sao mà anh phải nghĩ với suy?

– Thì... (Nhâm muốn nói đùa cho dễ diễn tả ý mình hơn). Em không sợ anh sao?

Trâm bật cười, xì một tiếng:

– Anh thiệt kỳ đời! Người ta được dịp vậy mừng rơn chớ còn ở đó... rung cây nhát khỉ nữa! Anh... ăn tươi nuốt sống em mất tiêu được sao mà hăm he dữ quá? Miễn mình thương nhau là đủ rồi mà anh! Thời buổi giặc giã chia ly ngày một ngày hai này mà anh ở đó lo xa từng ly từng chút.

Như chưa được yên tâm, Trâm còn

vỗ về Nhâm thêm:

– Không phải nói chi chuyện rủi chớ giả tử Tây vô bố, em bị lạc đạn chết thì sao? Hay tệ hơn nữa, em bị lọt vào tay tụi nó thì sao? Phần anh cũng vậy... Hai đứa mình gặp nhau là đủ rồi. Còn mọi chuyện khác để chừng nào nó tới rồi hẵng hay. Anh không chịu như vậy sao?

Nhâm gượng gạo gật đầu như không muốn được hài lòng một cách quá dễ dàng như vậy... Nhưng dầu sao trong đêm đó, nằm trần trọc để đợi Trâm, Nhâm cũng vẫn thấy vừa xốn xang, vừa hy vọng...

✱

Có tiếng chó phèn của mừng rỡ trước rào. Nhâm vội ngồi rột dậy vì đoán

chùng là Trâm về tới. Đúng như vậy, chưa chi Trâm đã gắt khẽ con chó và đã có tiếng chân của cô ta giẫm lên thềm. Nhâm bước lại, mở hé cửa. Trâm liền vào trong, hối thúc:

– Đóng cửa lại.

Nhâm nghe theo đoạn hỏi:

– Sao về đây mau vậy?

Trâm mở kẹp tóc, bỏ luôn vào túi lẳng lơ đáp:

– Người ta nôn thấy mỗ. Bây giờ hai đứa mình là một chó! Để em thay áo một chút ghen. Phải giữ kỹ chiếc áo này...

Trâm chạy vụt vào buồng và chỉ một thoáng sau, cô trở ra với chiếc áo túi ngắn trên người và cô phải giữ hai mép khuy áo khít lại vì vội quá nên không kịp

gài nút cho đàn hoàng, cô đi thẳng lại ghế bố, vạch mùng chui tọt vào, đoạn lên tiếng một cách tỉnh khô:

– Vô đây anh. Ở ngoài muỗi cắn chết.

Nhâm lựng khựng bước lại:

– Coi bộ chậ...

Trâm nhích mạnh người vào trong:

– Dư rộng mà! Bộ ngủ hay sao mà sợ quên lăn xuống đất!

Qua tấm vải mùng, tấm thân suông dài của Trâm làm cho Nhâm thở gấp. Nhâm nghe ngóng chính mình, hồi hộp. Nhâm tin rằng mình sẽ qua thoát cuộc “trắc nghiệm” này.

Nhâm muốn gấp lảng quên điều đó để nó khỏi trở thành một ám ảnh tai hại.

... Trong lúc đó Trâm nhắm nghiền mắt lại, từng thở thít như bám chặt lên lần vải ghế bố, chờ đợi...

Nhưng Nhâm đã bắt đầu hoảng sợ. Rõ ràng đôi bàn tay mình còn nóng bỏng xúc cảm... nhưng chẳng lẽ mình chỉ còn có thể “biết” được tới mức đó sao? Nhâm không muốn tin như thế. Anh ta mím môi cố gắng trở lại và lần này sự cố gắng ấy gần như là cả một cơn giông tố thịnh nộ tới tấp đổ ập xuống người đang kiên nhẫn chịu đựng và chờ đợi kia...

Nhưng tất cả đều vô ích. Như người chết điếng, Nhâm “nghe” rõ những giọt mồ hôi lạnh ngắt đang nhỏ lăn trên trán, trên cổ, trên lưng mình. Anh ta đành chịu bỏ cuộc và nặng nề nằm lăn xuống như một cây cổ thụ bị trốc gốc. Đến lượt Trâm chứng hứng rồi bực tức:

– Còn cái gì mà...

Chợt nghe tiếng thở dốc của Nhâm, rồi nhận ra làn da lạnh ngắt của Nhâm. Trâm đâm hoảng:

– Ủa, làm sao đó anh?

Nhâm phát bực ngang:

– Cái gì mà rối lên vậy.

Trâm nhồm người lên:

– Vậy chớ sao khi không.... (cô cười khẽ) làm người ta hết hồn à! Tưởng đâu anh trúng gió bất tử.

Dẫu sao Nhâm cũng phải tìm cách nói cho qua:

– Thôi em à... để khi khác...

Trâm choàng tay qua đỡ dành:

– Cái gì mà phải vậy? Tại anh lộp chộp quá.

Thấy Trâm vẫn “hiểu lầm” về tình trạng của mình, Nhâm bắt đầu bực mình gất lên:

– Em không biết gì hết mà cũng nói!

Tưởng đâu Nhâm xấu hổ rồi nổi cáu, Trâm vẫn ôn tồn:

– Anh chịu khó nằm nghỉ một chút đi rồi em nói chuyện nầy cho mà nghe. Hồng trể gì đâu mà anh sợ.

Nhâm chắc lưỡi:

– Ai sợ gì đâu nhưng..

Anh ta vội nhích người xệ ra thêm và xằng giọng:

– Thôi mà em!

Không nản chí, Trâm cười khúc khích đả đót chế nhạo:

– Anh nầy sao như con gái hà! Người ta cứng một chút mà làm bộ! (rồi cô lại vừa dỗi dành vừa trách móc)... Lại đây anh! Em thương một chút xíu là anh sẽ thấy y như hồi nầy.... Coi ngộ không!

Đang còn sống sờ về sự thật hiển nhiên mà mình vừa biết được, một sự thật xác nhận lần chót là mình vĩnh viễn không còn khả năng thỏa mãn những đòi hỏi tận cùng của xác thịt, Nhâm thêm căm ghét những lời nói nhong nhảnh và lải nhải của Trâm. Nhâm muốn hét bảo Trâm các miệng lại và hơn nữa muốn tổng hất cô khỏi ghế bố lập tức. Nhưng rồi Nhâm chỉ thở dài và đâm ra thương hại cho người con gái nồng nhiệt ấy. Nhâm suy ở tình trạng của mình, dư biết được rằng rồi đây Trâm sẽ bực bội biết

bao nhiêu! Trong ngày hôm nay, hay nói cho đúng hơn, có lẽ từ lâu Trâm nóng đờn cho có được giây phút gần gũi này. Nhâm thấy rằng mình không thể chỉ nghĩ đến sự tuyệt vọng của mình rồi xua đuổi cô gái ấy một cách tàn nhẫn đến vô lý được. Hơn nữa trước sự “tật nguyên” quá trở trêu của mình Nhâm cũng có phần xấu hổ khi thấy rõ là mình đành để cho một cô gái đam mê sẵn sàng để hiến dâng như vậy mà phải phạt ý một cách khó thể dung thứ được.

Để an ủi Trâm cũng như để che giấu sự bất lực của mình, Nhâm chỉ còn cách né tránh vào một thái độ đoan chính của một kẻ như mới chợt tỉnh ngộ. Anh ngồi dậy lắc nhẹ vai Trâm:

– Thôi em à. Anh đã nghĩ kỹ rồi.

Giọng nói trang trọng như đóng

tuồng của Nhâm làm cho Trâm phì cười
nhoài người lại để gối đầu lên đùi Nhâm.
Giờ đây cử chỉ lả lơi suông sã ấy đối với
Nhâm như là một hình phạt khổ sai.
Trâm vẫn cười và lắc mạnh đầu:

– Ý trời ơi nhè lúc này mà anh ở đó
suy nghĩ nữa chứ! Hết chuyện nói rồi sao
hả?

Nhâm gượng nhẹ, nhưng cương
quyết nâng đầu Trâm lên đặt xuống ghế
bố. Trâm rì lại và nhận ra ra ngay sự cứng
cỏi trong cử chỉ của Nhâm. Cô lăn người
nằm úp xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn
thẳng vào mặt Nhâm tỏ vẻ chưng hửng:

– Bộ anh tính vậy thiệt sao anh?

Nhâm khế gật đầu thở dài:

– Thiệt em à. Anh nghĩ lại là mình
không nên... đi tới nữa.

Giọng Trâm gãy gọn:

– Sao khi không kỳ vậy?

Nhâm đành phải đặt điều cho trót:

– Anh cũng muốn thầy kệ hết mọi chuyện và tận hưởng những giây phút này với em nhưng làm như vậy là bậy lắm em à! Bậy cho phần anh. Anh đã tá túc nơi đây là hai bác đã có lòng quý mến cùng tin cậy nơi anh, nay anh lợi dụng lòng tốt đó.... tới nữa thì coi sao được? Anh cũng là người có đầu óc chứ có phải là dân bạt mạng cô hồn gì đâu...

Trâm tha thiết bác lời người tình:

– Anh đừng lo. Không sao đâu mà anh. Vì phần ba má em thì... ba má em không nói gì đâu!

Nhâm gượng cười bắt bẻ:

– Tại hai bác không biết thì làm sao... nói được? Hai bác tưởng đâu anh là người biết giữ lễ...

Trâm vênh váo:

– Xí, anh không biết gì hết trơn! Em nói không sao là như vậy nè: Ba má em đã có ý... thương anh đặc biệt nên mới hết lòng lưu anh ở lại đây và để cho anh được.. luôn luôn trong nhà. Anh đừng thắc mắc điểm đó. Anh còn lạ gì mấy ông tía bà má có con gái lớn mà lại có đàn ông con trai trong nhà thì đâu dễ dàng gì? Chẳng qua là có làm sao cho nên ba má em mới... không lo gì về phần anh hết đó!

Nhâm gượng gạo cãi lại:

– Thì anh đã nói hai bác tin anh là người đàn ông hoàng.

Trâm cười khẩy, rướn giọng:

– Tin cái mốc xì họ! Bộ ba má em thiệt thà đến nỗi không biết là hai đứa mình đã liếc ngó nhau sao? Ông bả còn lạ gì chuyện lừa rơm bắt bét? Nhưng chẳng qua là ông bả đã chằm anh và ở vào thời buổi giặc già tàn cư lung tung này, hai ông bả cũng muốn... xính xái cho hai đứa mình.

Nhâm vẫn quanh quẩn theo lập luận cũ:

– Đó là điều làm cho anh càng phải giữ kỹ.

Trâm gay gắt:

– Anh này thiệt nói hết vô?

Nhâm bên đổi hướng:

– Ngoài ra, anh còn muốn nể trọng

em nữa. Em đã tin yêu anh trọn vẹn và nếu anh chỉ nghĩ đến sự thỏa mãn trong chốc lát thì đúng là anh muốn lợi dụng em một cách đốn mạt nhứt. Em không muốn để anh quý em luôn sao? Hơn nữa, như em vừa nói đó trong hoàn cảnh giặc già và tàn cư lung tung này, không ai biết trước được ngày mai rồi sẽ ra sao hết... Do đó, mình càng nên giữ cho nhau được thêm lúc nào hay lúc nấy. Rất có thể là mai một đây anh phải quay trở về nhà hoặc đi theo anh em bất tử cũng nên. Giả tỷ như lúc này đây, anh bất kể gì hết, lợi dụng vui thú với em cho đã đời rồi anh đi về thành ở ngoài luôn hay là đi theo anh em mất tiêu luôn thì sao? Như vậy có phải là làm hại cuộc đời em không?

Trâm bật cười, rõ ràng là không mấy may quan tâm đến những “tai họa” hiển

nhiên mà Nhâm vừa nói xa nói gần một hơi một dọc đó, cô còn lên giọng chế giễu:

– Anh nói sao nghe giống y là giảng luân lý! Ủ, hay giống y là mấy ông già bà cả răn đe con cháu gái?

Nhâm xén lên:

– Phải như vậy chứ sao em!

Trâm nói như không suy nghĩ:

– Đúng ra thì như vậy nhưng riêng phần em thì mấy thứ đó không ăn nhằm gì ráo!

Tưởng đâu cô ta muốn liều mạng nên nói càn, Nhâm “giảng” thêm:

– Mấy lúc như vậy thì mình ít sáng suốt lắm em à. Nhưng sau này nghĩ lại mình mới hối hận và tự giận sao mình

lại... u mê đến mực ấy. Cổ nhiên anh nói đây là anh nghĩ đến em trước hết. Anh là đàn ông con trai thì bắt quá làm ầu rồi thôi chớ hể hấn gì. Còn em lại khác. Đời người con gái chỉ có một lần đó... Chắc em phải biết.

Trâm lại cười:

– Đợi anh dạy cho thì kể như lúa rồi!
Anh cứ tin em đi. Em nói không sao.

– Em đừng nói càn...

Trâm cả quyết:

– Em biết em mà.

Nhâm ngẩn mặt:

– Em biết em... là sao?

Trâm đâm ra lúng túng ngang. Cô nói nhanh:

– Em biết rõ điều anh vừa nói đó. Nhưng em đã nói không sao thì anh còn thắc mắc, cái gì nữa chứ!

– Coi, không sao... sao được? Mình đâu có thể đi trái với luật thiên nhiên được? Một cô gái...

Trâm hăng hái ngắt ngang:

– Mình nên bỏ qua mấy thứ chuyện đó đi anh. Hay là anh còn thắc mắc ở chỗ làm lỡ làng cuộc đời em. Đừng lo! Tiện đây em cũng nói thẳng ra để anh yên lòng. Em không dám bắt anh phải gánh chịu một trách nhiệm nào hết. Em đâu đến nỗi ngây thơ để nhắm mắt nhắm mũi tin rằng hễ anh yêu em và gần gũi... đậm đà với em thì rồi anh sẽ bắt buộc phải ăn đời ở kiếp với em? Cố nhiên đó là điều em mơ ước nhưng em không có u mê ám chường một chút xíu nào hết.

Rất có thể ngày mai ngày mốt anh sẽ ra đi rồi mất biệt luôn. Hồi em theo đoàn cứu thương em đã nhiều lần chứng kiến mấy cái vụ này rồi mà!

Nói đến đây, Trâm âu yếm nắm lấy tay Nhâm, thủ thì vùi vĩnh:

– Đẹp hết mọi chuyện đó qua một bên đi anh! Em nói ra đây mà em không sợ bị mắc cỡ hay sợ bị anh khinh khi. Mọi chuyện khác nên... phú thác cho ông trời... anh không ưa vậy sao anh?

Nhâm lại phải khổ sở... nhẹ gỡ vòng tay nô nức của Trâm ra:

– Anh cũng muốn như vậy lắm. Nhưng sau đó phần anh thì khỏe ru chớ em... Cuộc đời của em như lở đổ rồi.

Nóng nãy Trâm vọt miệng đỡ lời Nhâm:

– Anh khỏi lo, nó đã... lỡ dở rồi.

Nhâm sững sốt:

– Em nói sao?

Trâm ngượng ngang ấp úng giải thích:

– Em muốn nói... Nghĩa là... Mình không ràng buộc nhau cái gì hết gì em tưởng anh cũng không... đòi hỏi em gặt...

Nhâm lập cập:

– Nói vậy em đã...

Tưởng đâu Nhâm phần nộ vì mình không còn trong trắng nữa. Trâm vội e ấp phân trần:

– Phải anh à. Em đã... lỡ như vậy lâu rồi. Hồi còn đi theo đoàn đó anh! Anh còn lạ gì cảnh sống xô bồ, xô bộn. Với

lại nghĩ cho cùng em cũng chẳng hối tiếc gì.. Giả tử như em bị lạc đạn chết hay bị sa vào tay giặc cũng còn... được nữa mà! Anh không khinh em đó chứ?

Nhâm càng thêm thương hại cô ta:

– Không...

Giọng Trâm vụt trở nên nóng ấm:

– Bởi vậy em mới nói là không cần. Và không dám đòi hỏi anh một điều gì khác hết. Em chỉ muốn hai đứa mình biết nhau trong đêm nay...

Lần thứ hai, Nhâm chết điếng! Sự việc mỗi lúc mỗi trở thành quá sẵn sàng, quá thuận tiện cho mình mà mình thì.... lại như thế ấy!

Trâm lại hối thúc:

– Thôi nằm xuống với em đi anh. Trễ rồi đó ghen!

Nhâm quỳnh thêm. Anh ta hết còn buồn khổ, lực bội về sự "vô phương cứu gỡ" của mình mà chỉ lo cách thoát ra khỏi tình trạng mới mẻ sau khi Trâm đã thẳng thắn cho mình biết sự thật luôn cả những gì mà cô ta chờ đợi ở mình.

Nhâm lật đật nói như để tìm cách làm cho Trâm ngán sợ:

– Em đã như vậy rồi rồi... em có thai thì sao? Em không nghĩ đến trường hợp kẹt đó sao? Anh nói thiệt với em anh không dám hứa ầu một cái gì hết...

Trâm bật cười giòn:

– Trời ơi, việc đó để người ta lo mà! Thiệt không ai kỳ đời như anh! Mấy lúc này mà anh ở đó lo ra và nhè nhấc chuyện

rủi ro đó nữa? Ai khác, họ có... đại đột như vậy đâu! Anh đã động tới chuyện đó, em bắt ngán em rút lui êm thì sao!

Nhâm thêm chơi với trước lối nói bạt mạng ấy của Trâm:

– Anh muốn thành thật đối với em...

Trâm xô nhẹ chân Nhâm:

– Thôi dẹp cái thành thật đó qua một bên đi cha nội. Hay là nên thành thật một cách cho... ứng ý hai đứa hơn!

– Anh muốn quý trọng em...

Trâm đập mạnh tay lên đùi Nhâm:

– Người ta nói không cần mà! Quý trọng theo cái điệu đó mịch lòng lắm ghen!

Nhâm nhắc lại:

– Nhưng còn vụ đó em? Rủi em có thai...

Trâm hừ một tiếng rồi lại cười khế:

– Thiệt hết chỗ chê! Người ta nói là không sao mà!

– Coi, làm gì mà hồng sao, sao được? Em đừng...

Trâm cười khẩy hớt lời Nhâm:

– Đừng ầu phải không? Anh nên yên tâm. Bạc mạng cô hồn lắm thì nó mới dính. Trước đây, hồi còn đi theo tụi nó, em... cũng có lúc lo về chuyện đó nhưng rồi cuộc rồi không sao hết.

Nhâm rán cãi lại:

– Nhưng chẳng lẽ nó... không sao hoài

Trâm áp mặt vào đùi Nhâm, đáp nhanh:

– Người ta có cách mà! Mà thôi, mấy chuyện đó anh biết làm gì! Miễn em nói không sao là... không sao thì đủ rồi.

Nhâm điếng người vì hết còn lý lẽ gì để viện ra nữa được. Như vậy là mình hết còn đường gì nữa để né tránh. Mà không có né tránh thì làm sao bây giờ? Nhâm không muốn để cho cô gái kia biết rõ ràng mình là một kẻ tuy khỏe mạnh như thế này mà lại không thể làm gì hơn được nữa. Làm sao Trâm hiểu được sự tột nguyên trở trêu của mình.

Nhâm chỉ còn cách mau lẹ rời khỏi chiếc ghế bố này để làm nản lòng cô gái cuồng nhiệt ấy. Nhưng Trâm đã nằm chẵn ở mí ngoài. Nhâm lại quên rằng thêm vào sự cuồng nhiệt, cô ta lại còn có

một sự sỏi đời, kết quả hiển nhiên của bao lần giao du buông thả với bạn trai trong lúc còn đi theo đoàn cứu thương nổi danh kia.

Bởi vậy khi Nhâm vừa trườn người định vượt qua Trâm để bước xuống khỏi ghế bố. Trâm đã mạnh tay níu giữ anh ta lại liền.

Cô đồng đánh trách móc:

– Tính chạy rớt sao đây? Mà dẫu có rủi ro đi nữa em cũng không bắt đền, bắt bù gì đâu mà chưa chi anh sợ quỳnh như vậy!

Nhâm nhẹ gỡ tay Trâm ra, gần như là năn nỉ:

– Thôi mà em!

Trâm cong xoay người lại để có thể gối đầu lên vế Nhâm và nhể nhại thủ thi:

– Nếu anh hết hồn hết vía quá thì để đó cho em!

Nhâm ướm mồ hôi như một kẻ trộm sắp sửa thấy mình bị bắt quả tang. Và anh ta cũng không chờ đợi lâu giây phút ấy... Không còn giữ gìn gì nữa, Trâm bạo dạn đối xử liền với Nhâm như một cặp vợ chồng say đắm và không còn gì phải giấu giếm với nhau nữa. Trâm không muốn vùi vĩnh lãng nhãng mà rập tâm săn sóc đến người tình.

Nhâm không thể ngồi đó chịu trận được. Anh ta hốt hoảng tông đại ra phía ngoài. Đầu Trâm rớt mạnh xuống mặt ghế bố. Cô vừa chứng hứng vừa bực tức. Cô hết còn giữ lời:

– Anh làm cái gì lạ vậy hả? Bộ anh điên rồi sao?

Nhâm thở mạnh, ngó dáo dác với một bộ điệu thảm hại. Chưa bao giờ anh ta bị tủ nhục cùng cực như vậy trước mặt một người đàn bà. Khổ nhất là anh ta không thể nói ra sự thật cho Trâm hiểu được. Anh ta không muốn cho ai biết được điều đó. Với một người đàn bà, nhất là với Trâm thì càng không thể được nữa.

Anh ta hết còn biết nói sao nữa. Nhưng phần Trâm sau lúc bực mình, Trâm đâm ra thương hại anh ta và chứa chan hy vọng trở lại. Trâm cho rằng Nhâm quá nhút nhát và chắc đây là lần đầu tiên anh ta làm quen với đàn bà nên mới có tình trạng.... xọc dừa ngang đó. Rồi Trâm lại tự trách là có lẽ tại mình nôn nả sổ sàng quá nên anh ta mới khó

luôn đến mực ấy. Trâm mỉm cười thú vị khi nghĩ lại là đầu sao đây cũng là lần đầu tiên mình phải đương đầu với một trường hợp trắc trở như vậy. Và càng nghĩ tới Trâm càng nức lòng thêm vì cho rằng mình có may mắn nắm được trong tay một chàng trai hãy còn ngô nghê về đàn bà ấy.

Trâm tươi tỉnh trở lại. Nhâm vẫn còn ở nhà mình thì lo gì chẳng có lúc anh ta sẽ bình tĩnh hơn. Và ăn thua mình nhường nhẹ anh ta. Trâm tỉnh táo ngồi dậy vén mùng chui ra.

Tiếng động làm cho Nhâm giật mình ngẩng mặt lên, Tưởng đâu Trâm sắp sửa xông để giở trò níu kéo như cũ, Nhâm lùi ra phía sau thêm một bước. Thấy thế, và muốn để cho Nhâm được yên tâm, Trâm chậm rãi bước xuống đất và đứng nguyên chỗ ấy để mỉm cười nhìn lại Nhâm dịu

dàng lên tiếng:

– Em không có gì nữa đâu

Nhâm sượng sùng tạ lỗi:

– Tại anh lo xa và quý em cũng như hai bác ở đây... dầu em có ra sao cũng vậy.

Trâm chắc lưỡi:

– Em đã nói hết với anh rồi. Bây giờ em phải đi đây...

Nhâm ngớ ngẩn hỏi:

– Em đi đâu? (anh ta nhớ lại việc xem kịch nên vội nói luôn) À... coi bộ cũng gần tới giờ văn rồi em liệu đi thì vừa...

Mắt Trâm long lanh:

– Anh không sợ em ở lại luôn đây sao? (rồi cô ta xụ mặt xuống ngang để

phụng phịu)... Hồng biết, em bắt đền anh đó! Làm người ta bỏ hết mọi thứ và phải trần ai khổ nhọc kiếm cớ để lén về. Lần sau, em... ví anh lại chớ không cho anh chạy đâu hết.

Nhậm chỉ nhắc chừng:

– Thôi em liệu đi chớ ở đây trễ nãi... rủi hai bác về tới... coi kỳ quá.

Trâm hất mặt lên, châm chọc:

– Coi kỳ mà thiệt ra hồng có gì hết trơn hén?

Nhậm trả lời một cách vô vị nhứt:

– Coi vậy chớ mình phải rán giữ...

Trâm bước lại gần khều ngọn đèn lên cho tỏ rồi nhìn Nhậm lom lom, thắc mắc:

– Là thiệt. Mới ngó qua coi bộ anh cũng... tay tổ lắm, hồi mới lại đây là anh trở mò liếc ngó rồi, nhưng tại sao anh lại.. nhát ngang vậy?

– Tại anh nghĩ nên ngại đủ thứ hết.

Trâm nhăn mặt:

– Thời buổi này mà anh ở đó nghĩ quẩn thì nhứt định là lẹt đẹt theo sau người ta hoài. Anh nên nghe em một lần thử coi.

Cô bước lại vuốt má Nhâm giọng nhỏ hỏn lại:

– Thôi vô nằm ngủ cho khỏe đi. Và rán ở đây lâu lâu với em là em mừng rồi.

Dứt lời, Trâm vuốt sửa lại quần áo, moi trong túi ra một chiếc lược con và nhanh nhẹn chải tóc. Xong, cô thoăn thoắt bước ra cửa.

Nhâm đứng yên, gục đầu xuống. Dần dần đầu óc anh ta trở nên tỉnh táo. Anh lững thững bước lại ghế trường kỷ và nặng nhọc ngồi xuống đó để lấy thuốc hút. Vừa phì phà khói vừa nhìn ngọn đèn dầu leo lét, Nhâm càng thấy thấm thía thêm số phận của mình. Như vậy là mình chẳng còn gì để thắc mắc nữa. Nhâm nhớ đến việc Kim Ngọc lên Saigon để giải phẫu và trong giờ phút này biết rằng mình sẽ vĩnh viễn ở luôn trong này chớ không thể còn trở về gia đình được. Nhâm nghĩ đến một nơi nào khác thật xa... Nhâm quăng mạnh tàn thuốc vào góc nhà, bật cười khan rồi mạnh dạn đứng lên. Thế là xong. Mình đã biết con đường nào mình phải đi rồi. Nhâm vươn vai, ngáp dài đoạn bước thẳng lại ghế bố. Tuy đã đứt khoát như vậy nhưng khi nhìn thấy chiếu gối xô lệch Nhâm không khỏi ngậm ngùi cho chính mình...

Sáng hôm sau thừa lúc Trâm vắng mặt, Nhâm thu xếp ba lô đột ngột cáo biệt hai vợ chồng ông hương hào với lý do là mình mới nhận được tin của anh em nhắn bảo phải vô gấp. Hai vợ chồng ông hương đành chịu phép và chỉ còn cách ân cần căn dặn Nhâm khi nào rảnh nhớ ghé lại thăm hai ông bà. Nhâm hối hả ra bờ sông muốn xuống đi thẳng đến nơi anh em trú đóng.

... Một giờ sau, Trâm mới về tới và cô sửng sốt khi nghe thằng Anh báo tin ấy. Cô lật đật chạy vào nhà trong tìm mẹ và khi hai mẹ con giáp mặt nhau cô cau có lớn tiếng cự nự:

– Bộ ba má nói gì ảnh nên ảnh mới bỏ đi gấp như vậy hả?

Bà hương hào cự lại:

– Con nhỏ này lạ! Tao với ba mày cũng đã cầm giữ cầu hết sức mà cầu không nghe. Cầu có việc cần gì đó mà. Mà cầu làm cái gì mà tao với ba mày nói được chứ?

Trâm ấp úng:

– Con tưởng... (cô vội hỏi làng ra)...
ảnh có nói chừng nào ảnh trở lại đây không má?

Bà hương hào thở dài:

– Chuyện họ đi như vậy thì ắt có ngày nào được về mà nói trước. Bà mày với tao có căn dặn cầu nhớ lại đây chơi.

Trâm thiếu não lắc đầu:

– Chắc ảnh đi luôn...

– Sao mà biết?

Trâm bơ thờ đáp:

– Con biết...

Bà hương hào không khỏi ngạc nhiên trước vẻ ủ rũ bất thường của con gái và bà đâm lo. Tự hôm nay bà không lạ gì tình yêu giữa con mình và Nhâm nhưng thấy Nhâm đang hoang nên bà cũng yên tâm. Hơn nữa, bà nghĩ rằng dầu cho hai đứa nó có lỡ đi quá vòng lễ giáo gì nữa thì cũng chẳng đến nỗi nguy nan cho lắm. Bất quá bà sẽ bắt Nhâm ở rể luôn là cùng. Nhưng nay thấy con gái bỗng dưng như người mất hồn khi hay tin Nhâm ra đi, bà không khỏi lo ngại. Bà lập cập hỏi dò Trâm:

– Nè Trâm, có gì mấy phải nói thiệt cho ba mà biết để còn vô trông kiếm người ta?

Trâm làm như không mảy may chú ý đến câu hỏi ấy. Bà hương hào gặng thêm:

– Bộ mây... lỡ với cầu cái gì rồi hả?

Trâm ngược mặt lên, quắc mắt to tiếng và không giữ ý:

– Phải được như vậy con cũng lạ!

– Coi, con gái gì ăn nói kỳ cục vậy! Nếu không có gì hết thì nếu cầu đi luôn... có sao đâu?

Trâm nói như sắp phát khóc:

– Tại con mà anh phải đi gấp! Chắc anh ghét con lắm! Không đời nào anh trở lại đây nữa đâu!

Bà hương hào gượng cười:

– Chắc tại mây thúc giục nó cười hỏi ngày một ngày hai gì nên nó mới ngán

chớ gì? Đâu được! Thời buổi này đối với con trai mà mấy nóng lòng cột buộc nó quá thì thế nào nó cũng hoảng. Đứa nào cũng ham bay nhảy hết mảy à. Riêng cậu Nhâm đây vẫn là người đàn ông hoàng nên có lẽ cầu muốn giữ cho mảy trước.. Thôi để hôm nào tao hỏi với ba mảy đi vô thăm cầu cho cầu biết rằng bề gì mình cũng chờ đợi cầu... Tao chắc cái đám của cầu rồi cũng tử tán hết bây giờ... Tây họ một ngày một lần tới...

Trâm thần thờ nhìn về góc nhà. Chiếc ghế bố đã được xếp gọn lại và dựng sát vào vách như cam phận hẩm hiu của mình...

✱

Thấy Nhâm từ bến sông lủi lủi đi lên, mấy anh em hiện diện đều đứng rột dậy nhìn sững anh ta và chưa gì đâm ra áy náy trước. Nhâm ngẩng đầu lên thoáng nhú mày trước đám người quen thuộc nhưng lại xem mình như vừa ở một thế giới nào khác trở về. Trong trường hợp này, Nhâm chỉ còn có cách làm tỉnh, Anh quơ tay nói bô bô:

– Nhớ mấy bồ quá nên bỏ về không nổi!

Mấy anh em kia cười theo sẵn sàng đồng lõa với sự hân hoan giả tạo ấy. Và họ mới bắt đầu xúm lại bao quanh Nhâm,

Mọi người hỏi:

– Tự hôm nay đi đâu?

Nhâm khựng lại rồi cười nói:

– À tính bỏ về nhà nhưng thấy coi bộ không êm nên quay về đây ở luôn.

Anh chỉ huy e dè nhìn lại Nhâm nói vô:

– Tự hôm nay người nhà của anh vào đây kiểm anh mấy lần. Coi bộ ngoài nhà thúc anh về dữ lắm. Vậy anh liệu coi thế nào... Trước đây anh tính về ngoài nên người nhà càng mong...

Nhâm mỉm cười giọng tự nhiên hơn là cả quyết hoặc chua chát:

– Tôi hết muốn về ngoài nữa.

Anh chỉ huy liếc chừng anh em đoạn ngập ngừng bảo Nhâm:

– Theo ý tôi thì anh nên về thăm nhà một thời gian. Lóng rày coi bộ anh xanh xao...

Nhâm cung tay:

– Tôi khỏe như thần mà!

Anh chỉ huy hơi cúi mặt, kiểm cách nói cho rõ hơn:

– Không nói giấu gì anh tội này sắp đời đi.

– Thì tôi đi theo chớ sao? Hay là mấy anh không muốn chứa tôi nữa?

Anh chỉ huy đặt một tay lên vai Nhâm:

– Nói bậy hoài! Nhưng vì tội này sắp lãnh một công tác... không hiền.

Nhâm ưỡn ngực reo lên:

– Như vậy tối càng bám theo mấy anh!

Anh chỉ huy nhăn mặt:

– Đáng lẽ anh về ngoài mất đất rồi, nay tui lại rê anh như vậy thì không nên.

– Tự ý tôi xin đi mà! Nói thiệt với mấy anh nếu chuyến này vô đây để nằm không hoài thì tôi cũng kiếm đoàn khác, một đoàn nào cựa quậy nhiều hơn. Vậy mấy anh tính đi đâu đó?

Anh chỉ huy nói một cách khó khăn:

– Tui tôi tính ra Cái Răng....

– Cái Răng? Tây đóng ở ngoài mà

Anh chỉ huy gượng cười:

– Thì tui nó đóng nên mình mới ra.

– Rồi làm sao chơi lại tui nó?

– Mình đi bất ngờ. Cũng như đi chợ. Tự hôm nay có anh em tò mò ra ngoài

uống cà phê ăn hủ tiếu rồi. Tụi Tây còn lớ ngớ lắm. Nhưng chuyện này có nổ nên cũng chẳng biết đâu mà nói trước được.

Nhâm hí hửng:

– Thì có nổ tôi mới càng ham đi chớ nếu chỉ đi ra ngoài để uống cà phê thì tự hôm nay tôi chỉ có việc tấp ra đó ở.

Anh chỉ huy nhìn quanh như để ngấm phân bua với các bạn:

– Theo ý tôi thì anh nên cẩn thận là hơn. Người nhà đang nóng lòng trông tin anh mà tụi tôi lại nhè lời anh đi theo mấy vụ này nữa thì... không phải. Anh lại mới vừa bình phục. Tôi chắc anh em ở đây cũng nghĩ như tôi vậy...

Mọi người đều nhao nhao tán thành. Sự toa rập đó làm cho Nhâm thêm bực mình. Anh ta cười lạt:

– Chắc mấy anh em coi tôi như đồ bỏ đi chứ gì?

Anh chỉ huy chống chế một cách... tai hại:

– Nghe nói ông già bà già chỉ có mình anh là con trai. Anh đi như vậy cũng đủ rồi. Và còn vợ anh nữa chi.

Theo người vô tình anh thì hình như chỉ đã lên Sài Gòn rồi và vào nhà thương chữa bệnh gì đó...

Nhâm cười khan đoạn gần giọng:

– Mấy anh không cho tôi đi, tôi cũng quyết theo riêng. Và như vậy tôi có thể vô tình gây trở ngại cho các anh. Bởi thế, tốt hơn hết là các anh nên để cho tôi nhập bọn. Cam đoan là có ích cho mấy anh nhiều lắm, vì tôi sẵn sàng lãnh chỗ nào khó ăn nhút.

Anh chỉ huy nhìn lại đám anh em, giọng cam đành:

– Nếu anh đã nhứt quyết như vậy thì tui này. hoan nghinh lắm nhưng...

Nhâm cười lớn cho khóa lấp

– Không có nhưng gì hết! Tôi quyết làm cho đoàn mình lừng danh phen này.

Một người hỏi đùa:

– Anh không muốn gấp rút làm anh hùng đó chứ?

Nhâm nheo mắt:

– Có lẽ tôi chỉ muốn có dịp... giỡn chơi. Chẳng lẽ gì hết mà! Nếu không êm thì ít ra cũng được mang danh hiệu... tử sĩ!

Anh bạn cau mặt:

– Thôi đi cha! Ở đây không ai muốn chết yếu hết!

Nhâm ân cần đáp:

– Thì tôi đã nói rồi mà! Tôi sẽ bao cái phần đáng ngại ấy cho!

Mọi người gượng cười nhưng trong thâm tâm ai nấy đều cảm thấy có điều gì không được ổn lắm...

✱

Thật ra đây chỉ là một cuộc đột kích chớp nhoáng cốt để hạ sát viên quan ba Tây chỉ huy khu vực ấy. Viên quan này vốn còn trẻ và mới ở Pháp sang, nên ông ta rất chú ý đến việc kêu gọi dân chúng tản cư trở về hơn là mở những cuộc càn quét. Hằng ngày, vào buổi sáng ông

ta đích thân qua “nhà việc” (trụ sở hội đồng xã) để ký tên vào những tấm giấy thông hành cấp cho dân chúng muốn hồi cư. Bọn của Nhâm biết rõ giờ giấc này và cũng biết rõ luôn cái “tật” muốn thân dân của viên quan ba kia. Theo kế hoạch, một tốp anh em sẽ đi thẳng vào chợ như mọi người mua bán khác, lọt vào chợ rồi họ sẽ đặt người để bảo vệ đường rút lui trong lúc ba người khác sẽ tiến vào nhà việc như bao người đi xin giấy thông hành khác. Họ sẽ chờ cho viên quan ba đến ngồi vào bàn lui cui ký tên là một người trong bọn sẽ xông đến nổ súng. Thật là giản dị và thật là chắc ăn. Sau đó chỉ cần lợi dụng lúc nhốn nháo đông êm.

Cổ nhiên là Nhâm nài nỉ để lãnh phần thanh toán viên quan ba ấy. Lúc này, anh ta như một người bắt đầu vui sống với một cuộc đời mới hẳn. Anh em

trong đoàn đều áy này cho anh ta nhưng đồng thời cũng nhận rằng đoàn có được một người, dầu sao cũng là một chiến sĩ cảm tử tận tâm nhứt.

người

...Ngày quan trọng đã đến. Số anh em trong đó có Nhâm, vào chợ Cái Răng đều ăn mặc giả thành khách trú. kẻ kh-iêng heo, người gánh rau cải cho kế hoạch đột nhập được hoàn bị hơn (lúc bấy giờ người Tàu được kẻ như là “đồng minh” và thường được hưởng mọi sự dễ dàng trong khi di chuyển, bán buôn). Toán của Nhâm đều được võ trang bằng lựu đạn và súng lục trong cuộc đột kích mà sau này được gọi rình rang là trận tấn công Lê Bình (tên của một “anh lớn” trên tỉnh bộ đã nghĩ ra kế hoạch này). Bọn Nhâm vào trọn một cách ung dung và ai nấy đều rành đường đi nước bước ở nơi

rất quen thuộc. Và đúng như dự tính, quá tám giờ sáng một chút, viên quan ba bước ra khỏi ngôi nhà kiên cố nơi đặt bộ chỉ huy của ông ta để sang nhà việc.

Nhâm và hai bạn đã chực sẵn trong đám đông người đang đứng chờ lấy chữ ký. Viên quan ba có vẻ hài lòng với đám đông ấy. Ông ta tươi cười và to tiếng “bon-jour” với mọi người. Như thường lệ, một chức việc làng vội chạy ra lăng xăng dọn lối cho ông ta tiến vào bàn giấy. Nhâm lấy mắt ra hiệu cho hai bạn để chuẩn bị che chở cho sự rút chạy của mình. Xong anh ta thọc tay vào dưới vạt áo nắm chặt lấy bá của khẩu ru-lô. Bỗng dưng anh đâm ra hồi hộp đến như hoảng sợ ngang mặc dầu đã tự hẹn là mình sẽ liều mạng trong mọi trường hợp. Mấy ngón tay anh ta run lên khi chạm vào khóa an toàn để đẩy nó xuống. Bụng anh ta như thót vô

thêm và nếu không có bàn tay giữ chặt bá súng kia thì có lẽ khẩu ru-lô dám rơi tuột xuống đất. Anh ta vừa thở vừa chen tới gần bàn giấy.

Vì to con nên viên quan ba có vẻ như ngồi chồm cả lưng bàn. Nhâm không ngờ mọi việc dễ dàng như vậy. Anh ta chỉ có việc rút súng ra bóp cò là trúng béc . Tuy vậy Nhâm vẫn thấy “ngợp” trước con mồi quá to lớn. Nhãn quan của Nhâm như bị hút trọn vào ba vạch vàng chói trên đầu vai viên sĩ quan ấy. Đến lúc này Nhâm như còn chưa tin là mạng sống của một quan ba Pháp đang... treo mỏng manh dưới tầm mắt của mình. Nhâm lại nhìn người bạn đứng gần cửa ra vào. Anh này sốt ruột vì sự lừng khừng ngang của Nhâm, cau mặt hất hàm để giục Nhâm nên làm mau. Nhâm lại phải lách mạnh một người đàn

bà trẻ đứng trước mặt mình để có thể
sấn sát vô bàn giấy. Tưởng đâu mình bị
trêu ghẹo gì, người đàn bà quay phắt lại
và chưa kịp cự nự thì đã thấy khẩu súng
lục vút lên tay Nhâm. Người đàn bà vụt
la lên bài hãi. Viên quan ba giựt mình
ngẩng mặt lên đứng vào lúc Nhâm vừa
xô người đàn bà qua một bên vừa chĩa
súng tới và bóp cò. Ông ta nhào đại qua
bên kia ghế. Nhâm quỳnh thêm khi thấy
khẩu súng gác mạnh trên tay mình và
nghe có tiếng viên quan ba la rống lên,
cùng tiếng giấy dính của ông ta quơ lộp
cộp trên nền gạch. Nhâm vội nổ xuống
gầm bàn hai phát nữa. Có tiếng của anh
bạn gác cửa giục chạy mau, rồi tiếng của
bọn Tây ở ngoài nhà kế cận quát tháo rồi
tiếng súng nổ lung tung tứ phía.

Nhâm với khẩu ru-lô lăm lăm trên
tay chạy miết ra cửa. Hai anh bạn lấp ló ở

đấy để chờ hộ tống Nhâm. Và khi Nhâm xông tới, cả hai người đều hỏi mau:

– Hạ được nó không?

Nhâm vừa thở vừa đáp:

– Chắc được. Nó té xuống dưới bàn mà!

– Thôi mình đông mau. Coi bộ súng của tụi nó bắt đầu rộ dữ rồi. Mình chạy về hướng hăng rượu đi. Ở đó....

Một loạt súng máy quét qua khiến cho anh đang nói phải bỏ lửng giữa câu gặp người xuống. Anh còn lại và Nhâm nhào càn vô nhà kế cận. Đó là một tiệm buôn người Tàu. Người trong nhà nhìn ra vũ khí trên tay hai kẻ lạ mặt vụt kêu khóc van lạy om sòm nhưng rồi họ cũng phải nín bật khi có loạt đạn nối tiếp nhau xả vào mặt tiền nhà. Nhâm cùng anh bạn

kia chẳng nói chẳng rằng chạy tuốt ra sau tìm lối hậu. Chẳng có cửa hậu nào hết vì nhằm căn phố dựa lưng vào nhau. Anh bạn vội vớ lấy một chiếc ghế đầu bắt sát vào tường và leo lên trước để sau đó níu kéo Nhâm lên theo.

Có tiếng bọn Tây xì xồ trong nhà, rồi một loạt súng bắn dò về phía bếp, Nhâm và anh bạn lật đặt tông chạy ra phía trước cửa của gian nhà mình mới leo qua. Cả hai hoảng kinh khi thấy bọn Tây đang lăng xăng kéo đến vây lấy dãy phố mà hai người đang ẩn náu.

Lúc này Nhâm quên bằng sự tật nguyên tuyệt vọng – lý do thúc đẩy mình có mặt trong cuộc mạo hiểm ngày hôm nay trong vai tuồng chánh yếu để vẫn... sợ chết như thường, nghĩa là như mọi kẻ còn yêu đời khác. Anh ta quính quíu quay qua hỏi bạn:

– Làm sao đây anh? Sao không nghe anh em ở ngoài tiếp cứu mình gì hết!

Anh kia, tay cầm chặt một quả lựu đạn nội hóa trấn tĩnh Nhâm:

– Chỉ có cách chạy vọt ra và lần theo dây nhà kế cận chớ ở đây mình bị tụi nó ví chết.

Nhâm hốt hải:

– Thì đông đi.

Anh kia nhìn nhanh xuống tay Nhâm, khâu ru-lô như bỗng trở nên bé bỏng. Anh ta nhăn mặt hỏi Nhâm:

– Còn đạn không?

– Còn ba viên.

– Nhét vô cho đủ hết đi.

Nhâm lập cập bật “trái khế” súng lật qua một bên, moi ba vỏ đồng ra, đoạn móc túi lấy ba viên mới run rẩy tra vào lỗ trống.

Xong cả hai rón rén ló đầu ra cửa. Bọn lính Tây bắt đầu lục soát mấy căn phố ở cuối dãy. Một số ba bốn tên gì đó đứng rải rác trên đường. Anh bạn cùng đi với Nhâm cẩn rút chốt lựu đạn đoạn nói nhanh:

– Để tôi liệng một cái và chờ cho nó nổ là mình nhào qua phía bên kia đường liền nghen.

Nhâm gật đầu như máy.

Anh kia thò tay ra ria mạnh quả lựu đạn xéo qua một bên đường. Nhâm hồi hộp theo dõi tiếng quả lựu đạn văng nháy lớp vỏ trên mặt đá. Tiếng của bọn Tây la thất thanh... và trong lúc Nhâm lo hoảng

vì tưởng đầu quả lựu đạn mắc toi kia nín thình luôn thì nó mới chịu nổ ầm lên. Anh bạn kia xô mạnh Nhâm nhào ra. Cả hai băng qua đường. Mấy loạt tiểu liên nổ giòn và Nhâm tưởng chừng như đạn bay xĩa theo dấu chân của mình. Nhâm vừa kịp lùi vô dãy rào nhà bên đường thì đã nghe có tiếng rú chột đứt khoảng của anh bạn ở phía sau lưng mình rồi tiếng bịch của thân người ập xuống. Nhâm quay phắt lại để kịp thấy cảnh tượng thê thảm ấy và thấy luôn một tên lính Tây xông tới. Nhâm quơ khẩu ru-lô lên vừa bắn càn mấy phát vừa nhào lại cửa nhà. Nhâm quỳnh quít xô kéo, lắc mạnh chiếc nắm cửa nhưng không ăn thua gì hết. Cửa bị khóa chặt. Tiếng giày đinh nồn nả của tên lính rượt theo Nhâm nghe rõ mồn một. Tên này đã nhận ra khâu ru-lô trên tay Nhâm nên đã yên tâm xách cây tiểu liên Steen xông tới.

Nhâm vội bỏ cánh cửa ấy để nhảy qua rào sang nhà bên cạnh. Một loạt đạn đuổi sát theo Nhâm để lỗ chỗ in dấu một cách thật đều khoảng lên vách tường. Nhâm không kịp suy nghĩ gì hết ngồi thụp xuống ở góc rào bằng cây me keo tươi khá rậm rạp để núp trốn. Không có một phát súng nào nổ thêm tại đó nữa. Sự im lặng ghê rợn bất chợt ấy cũng đủ làm cho Nhâm đổ mồ hôi hột. Lúc này, ánh nắng đã bắt đầu chiếu thẳng xuống đường phố và Nhâm có cảm tưởng như mình là kẻ cuối cùng còn bị mắc kẹt trong chợ Cái Răng này. Có tiếng động sột soạt ở phía cuối rào. Nhâm vội xoay người lại để nhìn qua kẽ và thấy ngay tên lính Tây đang rón rén bò về phía mình núp. Nhâm hoảng kinh lết dần tới cánh cửa nhà thứ nhì. Nhâm mừng rỡ khi nhận thấy mí cửa hở ra. Có lẽ người trong nhà này sợ cuống, nên chỉ còn đủ tỉnh táo để khé

hờ cửa lại, Tên lính Tây như đoán được ý định của Nhâm nên bò rút tới thêm. Nhâm lại nghe tiếng giày khua lộp cộp. Một loạt súng ngắn gọn ria lên mặt cửa như để chặn Nhâm lại. Nhâm bắt buộc phải nổ càn luôn mấy phát nữa, rồi nhào lại tông cửa nhảy vào nhà. Nhâm đoán chừng là khẩu ru-lô của mình hết đạn. Anh ta vừa muốn chạy tới vừa muốn đóng cửa lại. Tên lính Tây đã xông lên để nấp sát một bên khung cửa. Đến nước này, Nhâm chỉ còn cách nép mình lại để liều mạng một phen chớ không thể xê dịch gì thêm được. Bên ngoài tên lính Tây chĩa súng quét một loạt ngắn để dọn đường. Nhâm liếc chừng xuống khẩu ru-lô của mình, hơi lật tay lên để soát lại ổ đạn. Đúng là đã bắn hết. Nhâm chưa biết phải đối phó với tên kia ra sao thì hăn ta đã nhảy xổ vào hươi tiểu liên ria quanh thêm một loạt nữa. Có lẽ tên lính

này chợt dạ ngang vì bóng tối bên trong nên liền theo đó, hắn liền dần dà lùi trở ra vừa quơ hòng cây tiểu liên qua lại để thủ thế một cách khá lụp chụp. Nhâm vội đổi khẩu ru-lô của mình sang bàn tay trái để nắm luôn lấy nòng súng, hầu sẵn sàng sử dụng bá cây, mắt không rời hòng cây Steen đang quơ lùi ra kia. Để cho chắc ăn với tên lính to lớn nầy, Nhâm đã có ý định vừa chụp lấy nòng súng của hắn ghệt xuống vừa nện bá cây ru-lô lên cổ hắn và thừa dịp đó đoạt luôn cây tiểu liên. Chi có thể mới mong hạ được hắn để thoát thân trước khi bọn khác kéo ập tới.

Canh vừa đúng tầm tay, Nhâm nhảy xô ra chụp ngay lấy nòng cây tiểu liên. Làm như thế Nhâm mới mong áp đảo được phản ứng đầu tiên thế nào cũng có của hắn là nổ súng. Nhưng Nhâm không

ngờ là nòng cây tiểu liên ấy hãy còn nóng hực vì mấy loạt đạn liên tiếp mới rồi. Nhâm giật nảy người và chỉ trong một thoáng khựng lại đó. Nhâm đã để lỡ trớn và không còn kịp lợi dụng giây phút bất ngờ ngăn ngừa để chụp ghệt mũi súng chĩa xuống mặt đất, cũng như để tay kia nện bồi cây bá ru-lô lên cổ tên địch...

Trong lúc bàn tay của Nhâm cố gượng lại để nắm chặt lấy nòng súng nóng bỏng thì tên lính Tây đã hoàn hồn được đôi chút và chỉ có việc miết ngón tay lên cò súng. Cánh tay trái của Nhâm vừa cất lên là đổ vật xuống và cả người Nhâm cong lên như mắc vào tiếng nổ giòn tan phát ra cách đó mấy tấc. Bàn tay mặt của anh ta vẫn còn đặt hờ trên nòng súng của tên lính Tây và run lên theo từng phát đạn khạc ra. Tên kia chỉ cần bắn một ra-phan ngắn. Tiếng súng chột dứt và người của

Nhâm đổ ập xuống như bị cắt ngang mọi sự bám víu. Tên lính Tây buông thông cây tiêu liên xuống đưa tay trái quẹt mồ hôi trán, thở ra một hơi dài, lấy mũi giày hất lật người Nhâm nằm ngửa lên để xem anh ta quả đã chết luôn chưa. Sự cẩn thận này chỉ có mỗi một mục đích là làm cho tên lính Tây được hài lòng thêm. Hắn ta cúi xuống nhặt cây ru-lô nhét lên bụng đoạn ung dung trở ra...

... Viên quan ba chỉ bị trọng thương. Ngay sáng hôm đó bọn lính Tây cho gom tất cả những xác chết của bọn Nhâm lại (chỉ có vài người chạy thoát) và dùng xe chở heo lấy ngoài nhà lồng chợ để chuyển số tử thi này ra cầu tàu phóng tất cả xuống sông.

Mấy ngày sau, tùy theo con nước lớn, hễ dân ở phía trong Cái Răng thấy có thây ma nào trôi và mặc quần áo

khách trú đến là họ biết ngay đó là một tử sĩ của trận Lê Bình. Họ bèn bơi xuống ra dòng xác chết trôi sông ấy vô một bờ vắng nào đó, đào một hố để chôn một cách rất giản dị với mấy tàu lá chuối lót dưới, đập trên và phủ đất lên cho bằng mặt. Không biết xác chết của Nhâm có được ai kéo lên chôn theo kiểu ấy chăng hay là trôi giạt về đâu nữa...

✱

... Trong một căn phòng thượng hạng của một bệnh viện tư lớn nhất ở Saigon, Kim Ngọc nằm dài trên giường triu mến nhìn theo bà dì phước đang sắp xếp vài thứ lặt vặt trong buồng. Sau cuộc giải phẫu. Kim Ngọc càng thấy yêu đời hơn bao nhiêu thì càng thương hại cho người dì phước ấy bấy nhiêu. Cô ta quá

cảm thấy bức bối giùm cho bộ y phục đen dày như làm bằng cả mấy xấp vải kia, cho chiếc mũ trắng có hai cánh xòe ra như muốn rào giữ lấy gương mặt của người mang nó.

Người dì phước quay lại mỉm cười hồn nhiên:

– Sao đã được tin gì ở dưới nhà không mà coi bộ cô em không vui vậy?

Kim Ngọc lắc đầu cười theo:

– À... tôi đang buồn... (Kim Ngọc muốn nói thêm là « cho dì » nhưng kịp giữ lại... sao mà lâu quá ảnh không lên!

Bà dì phước đã nghe Kim Ngọc năm lần bảy lượt kể lể chuyện nhà, chuyện cửa của cô ta nên ân cần hỏi lại:

– Hôm trước nghe cô em cho biết là cậu nhà đã trở về rồi mà?

Kim Ngọc nghiêng mặt trên gối nhìn ra khung cửa sổ chan hòa ánh sáng, mắt chợt mơ màng. Cô mỉm cười vu vơ và trả lời bằng một giọng ấm nhỏ hản đi:

– Chắc ảnh còn đợi giấy tờ...

Bà dì phước độ lượng nhìn lại Kim Ngọc đoạn hỏi lảng ra:

– Ủa ba má đi đâu vắng hả cô em?

Kim Ngọc quay lại:

– Dạ, má tôi đi ra chợ mua cây trái gì đó...

– Cô em cần gì nữa không?

Kim Ngọc như muốn khoe khoang:

– Dạ cảm ơn dì. Hôm nay tôi thấy trong mình khỏe khoắn ghê quá!

Bà dì phước mỉm cười đoạn lặng lẽ đi ra cửa. Vừa đúng lúc đó, người dưới nhà mang lên một bức điện tín từ Cần Thơ gửi lên cho bà mẹ của Kim Ngọc. Bà dì cầm mảnh giấy màu xanh ấy quay trở vô, vui vẻ bảo Kim Ngọc:

– Có dây thép ở dưới nhà đây cô em.

Kim Ngọc nhồm đầu lên:

– Vậy hả dì?

– Nhưng gửi cho ba má...

Kim Ngọc nôn nả:

– Dì đưa cho. Chắc ảnh sắp lên.

Bà dì phước trao ngay cho Kim Ngọc và đứng xê qua một bên như để sẵn sàng chờ lúc để ngỏ lời chia mừng với cô ta.

Kim Ngọc lật bật xé mép giấy để mở banh bức điện tín ra...

Mắt cô chợt trợn lên, miệng cô há ra, cô vừa thở hổn hển vừa rần đọc cho hết hai hàng chữ đen trên nền giấy xanh ấy: "*Nhâm tử nạn tại Cái Răng ngày... Khoan cho Kim Ngọc hay – Vợ chồng tôi sẽ lên ngay*", phía dưới là tên họ của ông hội đồng...

Mảnh giấy xanh mỏng manh ấy, như vụt trở thành trĩu nặng và kéo vật tay Kim Ngọc rơi mạnh lên mặt nệm. Hai hàng chữ đen trên bức điện tín như hãy còn vướng mắc lại trên vùng ánh sáng chói chan của khung cửa sổ để to nét ra dần, ra dần trong tâm mắt thất thần của Kim Ngọc. Cô hét lên một tiếng lẫn người úp mặt lên gối ngất lịm đi... Bà dì phước hốt hoảng chồm lại, vừa đỡ cô ta nằm ngửa lên và vừa liếc chừng xuống bức điện tín

vẫn còn nằm trơ ra trên mặt nệm. Bà buột miệng kêu lên "lạy Chúa tôi" sững sờ trong một giây rồi mới cuống quýt quơ tay bấm vào nút chuông ở đầu giường...

HẾT

In tại nhà in HỒNG LAM

32/1, Nguyễn Bình Khiêm Saigon

2.000 quyển G.P. 238/75 BDVCH/

PHBCNT/ALP/TP ngày 25-01-1975

Phát hành ngày 01-02-1975

GIÁ: 1.400 ĐỒNG

